

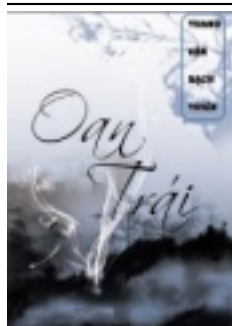
Oan Trái

Contents

Oan Trái	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	46
26. Chương 26	48
27. Chương 27	49
28. Chương 28	50
29. Chương 29	51
30. Chương 30	53
31. Chương 31	55
32. Chương 32	56
33. Chương 33	57
34. Chương 34	59
35. Chương 35	61
36. Chương 36	63
37. Chương 37	66
38. Chương 38	69
39. Chương 39	72
40. Chương 40	75
41. Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	84
45. Chương 45	87
46. Chương 46	92
47. Chương 47	95
48. Chương 48	98
49. Chương 49	103
50. Chương 50	107
51. Chương 51	110
52. Chương 52	114
53. Chương 53	119
54. Chương 54	122
55. Chương 55	126
56. Chương 56	130
57. Chương 57	133
58. Chương 58	137
59. Chương 59	140
60. Chương 60	143

Oan Trái



Giới thiệu

luv-ebook Gia Tộc Hắc Huyền nổi danh giàu có ba đời, người đứng đầu gia tộc có quyền quyết định m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-trai>

1. Chương 1

Gia Tộc Hắc Huyền nổi danh giàu có ba đời, người đứng đầu gia tộc có quyền quyết định mọi việc. Hắc Huyền Lam, chủ nhân của đại gia tộc giàu có đột ngột qua đời, bản di chúc để lại cho ai vẫn còn là một bí mật, chỉ có đại ca Hắc Huyền Vũ, và hai anh em sinh đôi Hắc Huyền Thiên Và Hắc Huyền Tú biết, khi họ bước ra khỏi phòng, tuyên bố gia gia đã qua đời.

Gia tộc Hắc Huyền có tổng cộng mười ba huynh muội Hắc Huyền gia, đứa em gái thứ mười ba là Hắc Huyền Ngọc vào lúc gia gia qua đời thì được lệnh của gia gia cô phải ra khỏi nhà không được sống trong gia tộc Hắc Huyền.

Chuyện này không có gì là lạ, Hắc Huyền Ngọc chưa xót thắm nghĩ, gia gia cũng đã chẳng phải công khai nói cô không thuộc dòng máu Hắc Huyền đấy sao?

Trước sau gì cũng phải ra đi, nhưng cô nên đi đâu? Ba ba đã chết, mẹ cô cũng qua đời và mang cô về gia tộc Hắc Huyền này năm cô 10 tuổi. Bốn năm, không dài cũng không ngắn, nhưng cũng đủ để chịu đủ mọi sự ghê lạnh của người mà cô coi là người một nhà. ADN xác minh, mẹ cô lang chạ, cô không thuộc dòng máu Hắc Huyền. Gia gia lưu cô đến lúc này cũng đã là ân nghĩa lớn lắm rồi.... Cô không trông mong gì hơn.

Lặng lặng, cuốn gói, thu dọn, nước mắt Hắc Huyền Ngọc không ngừng tuôn rơi, cô đi đâu? Về đâu, cô phải làm gì?

“”Ừm....”” Một tiếng ho khê vang lên cạnh cửa, cô nhìn lên, Thất ca và Bát ca đang đứng đó. Bát ca nhẹ nhàng bước vào vỗ mặt ôn nhu triu mến, Thập Tam muội, anh và Thất ca đã bàn tính rồi, hay muội theo đến nhà huynh ở đi, yên tâm, anh và Thất ca sẽ giấu nhẹm chuyện này không cho ai biết.

Huyền Ngọc thốn thức, “”Nhưng Đại ca đã nói, nếu ai chứa chấp em xem như tông phạm....””

Bát ca cười khê, “”Anh không sợ, anh và em biết nhau từ nhỏ, nếu em không nói, anh và Thất ca không nói, ai sẽ biết?””

Huyền Ngọc cảm động nhào vào lòng bát ca, khóc nức nở.

Cô không biết rằng tất cả đó chỉ là một âm mưu....

Chương 1

Đang trong phòng tự học, cùng Bát ca, chợt nghe tiếng loa nội bộ vang lên: Mọi người tập trung ở phòng Lão Thái gia, lão thái gia đột nhiên ngất xỉu. Khi Hắc Huyền Ngọc cùng Huyền Tú chạy đến thì Lão Thái gia đã được đưa vào bệnh viện. Mọi người đang xôn xao, bác sĩ báo tình trạng của Lão Thái gia rất nguy hiểm, không biết có vượt qua nổi không

Hắc Huyền Ngọc sững sờ, đã đến lúc rồi sao? Lão Thái gia nếu còn sống đương nhiên dù người có ghét bỏ nàng như thế nào người cũng sẽ cho nàng ở trong nhà, nhưng nếu người mất đi, ca ca lên nắm quyền, như vậy nàng sẽ làm sao đây?

Huyền Tú đứng ở một bên ôm lấy vai của nàng: “Huyền Ngọc, em đừng lo lắng. Mọi chuyện còn có anh và Thất ca.”

Ba ngày sau, Lão Thái gia đã qua đời, trước lúc lâm chung, Lão Thái gia cho gọi Lão Đại mới từ Na uy gấp gáp trở về, một lát sau cho gọi hai anh em sinh đôi cùng vào.

Tam ca ôm lấy bờ vai của nàng: “Ngọc nhi, em về phòng nghỉ trước đi, ở đây chỉ thêm thương tâm.”

Cô gật đầu lẳng lặng lui về phòng. Tam ca đi lẳng lặng ở một bên, đột ngột lên tiếng: “Nếu gia gia qua đời, nhà này sẽ do Đại ca làm chủ, mọi chuyện sẽ do anh ấy quyết định, nhưng dù sao chúng ta chỉ là một phần rất nhỏ bé trong ngôi nhà này, có muốn sao cũng không được.”

Cô gật đầu lẳng lặng.

Khuya, truyền đến một tin, Lão thái gia đã qua đời. Quyền thừa kế được giao lại cho đại ca làm chủ, các anh em khác đều phải phụ thuộc và nghe theo lệnh của đại ca. Hắc Huyền Ngọc lập tức cuốn gói ra khỏi nhà, chuyện xấu của nàng đã không còn giấu được nữa nàng không phải thuộc gia tộc Hắc Huyền, nên không được hưởng bất cứ lợi ích nào từ dòng họ, bất cứ ai có liên can với nàng, đều sẽ bị nghiêm trị.

Huyền Ngọc khóc nức lên, dù đã đoán trước, nhưng sự việc dù sao cũng quá đột ngột làm cô không tự chủ nổi, năm nay nàng mới mười bảy tuổi, cô sẽ đi về đâu. Bất chợt, có một vòng tay ôm choàng lấy người cô. Nhẹ vuốt ve, cô gục đầu lên vai người đó khóc nức nở, cô thầm nghĩ là bát ca, khóc một lúc lâu, ngửi lại mùi hương trên áo, mùi sông biển và mặt trời. Thất ca! Thất ca đang an ủi cô, cô ngạc nhiên mở choàng mắt, trong kí ức của cô, Thất ca là người cứng rắn, lạnh lẽo, hay trừng phạt cô mỗi khi nàng làm sai, chỉ có Bát ca mới dịu dàng với cô.

Thất ca nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói có chút cứng nhắc: “Đừng khóc, không cho phép khóc.”

Bát ca, đứng ở cửa phòng, nhẹ nhàng hắng một tiếng: “Thiên, tính sao đây?”

Thất ca hừ nhẹ: “Em nói đi!”

Huyền Ngọc ngơ ngác, tính gì? Như hiểu thắc mắc của cô, Huyền Tú bước lại gần nói: “Anh và Thất ca đã tính xong, em chuyển đến nhà của anh, vẫn đi học bình thường, nhưng phải do anh và Thiên đưa đón.”

Huyền Ngọc lắc đầu, “Không được, Đại ca đã nói qua, nếu ai chứa chấp em sẽ bị phạt.”

Huyền Tú mỉm cười, búng nhẹ vào mũi nàng: “Cô bé ngốc, thế mới bảo chỉ có anh và Thiên được đưa đón em, em không nói, Thiên và anh không nói, ai sẽ biết.”

Nhưng Huyền Ngọc vẫn băn khoăn. “Rủi như....”

Huyền Thiên cắt ngang, “Không cho phép từ chối.” Huyền Ngọc run sợ, co rút vào lòng Huyền Tú, Huyền Tú trừng mắt nhìn ông anh của mình: “Ai, anh lại dọa Tiểu Ngọc nhi nữa rồi!”

Nhưng Huyền Ngọc vẫn lo sợ, sợ ở chung nhà với hai người anh trai này, thời gian gần đây cô ngủ chung với hai anh, luôn nằm thấy những giấc mộng kì quái. Bất chợt, cô nhớ đến chuyện mới gặp hai anh em cách đây một tháng vào buổi cơm tối.

2. Chương 2

Chương 2: Dạy kèm

Một căn nhà cổ xưa với đầy đủ nét kiến trúc kiểu cổ nguy nga tráng lệ, căn nhà thật sự vô cùng rộng lớn, kiến trúc cổ xưa, nhìn từ bên ngoài thì như thế, nhưng bước vào bên trong, cách bày trí cực kì hiện đại tối tân. Một cô gái từ bên ngoài đi vào, vội vã bước trở về phòng, thăm nghĩ, sắp đến giờ cơm trưa nên nhanh chóng tắm rửa trước. Lão thái gia là người mắc bệnh cuồng sạch người từ bên ngoài trở về đừng mong đến gần ông dù chỉ một bước. Tắm rửa xong, vừa đang định ngồi vào bàn tự học, thì trong loa nội bộ đã vang lên giọng nói: “Mời mọi người đến phòng ăn dùng cơm.” Căn nhà này rất rộng, từ phòng của cô đi đến phòng ăn mất gần mười phút đồng hồ. Huyền Ngọc đang đi, bất chợt phía trước xuất hiện một bóng người. Là tam ca, Hắc Huyền Nhân. Cô mừng rỡ chạy vội đến nũng nịu: “Tam ca.” Đang định nói thêm, thì thấy bên cạnh hắn xuất hiện thêm một người, cô e dè nhìn, lo sợ núp sau lưng Tam ca, đó là một thiếu niên tuấn mĩ, gương mặt ôn hòa, trong đôi mắt đen trong suốt kia lúc nào cũng như mang tràn đầy ý cười, hắn cao khoảng 1m7, nhưng bị thân thể cao to 1m8 của Tam ca gần như che khuất. Cô nhìn hắn trong lòng hơi e sợ, biết hắn chính là anh họ của mình, nhưng vẫn ngại không dám bước tới tiếp xúc.

“Ngọc nhi, gần đây muội học như thế nào?” Tam ca quan tâm hỏi

Cô khẽ cắn răng, nhìn nam nhân tuấn mĩ kia, khẽ gật nhẹ đầu: “Bát ca.”

Bát ca nhìn nàng cười nhẹ, cô nũng nịu quay sang Tam ca: “Bài tập nhiều quá, lại rất khó, Tam ca có rảnh đến dạy Ngọc nhi đi.”

Tam ca nghe xong, mày rậm vừa nhíu, có chút khó xử nói: “Gần đây công ty bề bộn nhiều việc..... Đại ca chuẩn bị tiếp nhận quyền lực của gia gia, anh không rảnh.....”

Cô nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, con ngươi đen ảm đạm xuống.

Bát ca Hắc Huyền Tú đột nhiên nói: “Vậy để cho em tới dạy Ngọc nhi nhé.”

“Ồi chào?! Không, không cần.....”

Cô nghe xong là người đầu tiên phản ứng là ngẩng đầu kích động cực tuyệt, như thế nào có thể phiền toái Bát ca chứ.

“A. Nói cũng đúng a! Ngọc nhi, em hãy để cho bát ca dạy em. Hắn cũng là một học sinh giỏi đấy.”

“Nhưng là.....”

Cô muốn cự tuyệt, đáng tiếc nói không nên lời.

Bát ca Hắc Huyền Tú nhẹ nhàng liếc cô liếc mắt một cái, hỏi: “Nếu sơ trung mà em cũng chưa thuận lợi tốt nghiệp, gia gia sẽ mắng chửi người đó.”

“Cứ quyết định như vậy đi, đợi lát nữa dùng xong cơm chiều, em sẽ đến dạy Ngọc nhi học.”

Cô đành miễn cưỡng gật đầu. Lúi thủi đến phòng ăn với tâm trạng ngổn ngang ngồi vào ghế, đến khi ngẩng lên thì đã ngồi vào bên cạnh một thiếu niên khác, hàn khí từ người này toát ra lạnh như băng, đôi môi mím chặt trên gương mặt tuấn mỹ vô trù kia làm cho người ta kinh diễm không thôi. Cô luống cuống, nhận ra mình đã ngồi sai chỗ đây là Thất ca, anh em sinh đôi với Bát ca, vội vã định đứng dậy, nhưng Thất ca nắm lấy tay cô ấn ngồi xuống ghế, lòng bàn tay ấm áp. “Mọi người đã ổn định, đứng dậy làm gì?”

Huyền Ngọc áp ứng: “Nhưng, đây là chỗ của Bát ca?” Huyền Tú từ phía sau thêm vào: “Không sao, em ngồi đó đi, anh ngồi cạnh bên đây là được.” Mọi người đều trừng mắt nhìn cô làm cô không dám hó hé, lẳng lặng ăn cơm.

Đây là Thất ca, năm nay mới tròn mười tám tuổi, cá tính kiêu ngạo lạnh như băng, nhưng là một nhân tài xuất chúng, cùng với bát ca và đại ca, là ba người mà Lão Thái gia yêu thương nhất.

Đột ngột, lão thái gia lên tiếng: “Nhà trường báo về kết quả chỉ đạt loại khá, thế là sao?”

Không đầu không đuôi, nhưng ai cũng biết là nói Huyền Ngọc vì trong nhà này toàn là nhân tài xuất chúng, học từ loại giỏi trở lên. Huyền Ngọc lẳng lặng cúi đầu không dám nói gì. Bất chợt nghe giọng nói lạnh như băng vang lên. “Gia gia yên tâm, con và Tú sẽ giúp Thập Tam muội học.”

“Sao?”

“Hắc Huyền gia chúng ta toàn nhân tài, không thể để cho chuyện học của Thập Tam muội làm ảnh hưởng được, gia gia yên tâm, chúng con sẽ bảo vệ danh dự cho gia gia.”

“Hừm, chỉ tiểu tử nhà ngươi biết nói ngọt thôi.”

Huyền Ngọc ngơ ngác, sao Thất ca lại lên tiếng hộ cô? Thất ca thuộc dạng người ít nói nhất trong nhà, ngoài Bát ca ra anh ấy không hề nói chuyện với ai.

Bữa ăn tối lẳng lặng trôi qua, Huyền Ngọc lẳng lặng về phòng. Huyền Tú đi theo ở phía sau, chưa bước ra khỏi cửa phòng, nghe lão thái gia gọi. “Thiên, Tú lát nữa đến phòng ông nhé.”

Huyền Tú lơ đãng gật đầu. Nghe giọng nói ông ọ của Lục tỷ vang lên từ phía sau. “Tú, không được thì đừng có cố gắng quá, óc bình dân thì chỉ chứa được bấy nhiêu, có cố cũng chẳng được đâu.”

Tính tình của Huyền Tú rất tốt, không thêm so đo, khóe miệng giờ lên một chút tươi cười: “Đa tạ Lục tỷ quan tâm, trên đời này không có đệ tử ngu dốt.”

Đương nhiên hẳn rất có tự tin với Huyền Ngọc.

Hành lang cổ kính với ánh đèn sáng rực rỡ, những ngọn đèn cảm ứng theo những bước chân của họ mà tắt theo.

Huyền Ngọc trầm mặc cúi đầu, bên người là Bát ca bước đi không vội không chậm.

Không biết nên mở miệng như thế nào để đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này, cho nên bước chân có vẻ có chút dồn dập.

“Tiểu Ngọc nhi, đi nhanh như vậy để làm chi? Vừa dùng cơm chiều, cũng nên tản bộ một chút.”

Hắn rất nhanh chóng kéo cô vào lòng.

Bị hắn nói như vậy, mặt mũi đỏ ửng, ngượng ngùng dừng lại cước bộ, ngẩng đầu sợ hãi nhìn hắn.

“Thực xin lỗi.....”

Cô nhìn hắn giải thích.

Hắn tươi cười mang theo vài phần trêu ghẹo, “Em nha, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng sợ, về sau làm sao ra xã hội?”

Cô trầm mặc.

Tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng cô đã hiểu rất rõ chuyện của mình.

Nhưng vô lực thay đổi, cô cũng sợ hãi thay đổi.

“Chuyện về sau..... Về sau nói sau.....”

Cô ngượng ngùng phản bác .

Tương lai là cái xa xôi khoảng cách.

Bất chợt, vẫn thấy mình đang ở trong lòng Bát ca, cô vội vã tránh ra, làm Bát ca cười khẽ.

3. Chương 3

Chương 3: Dạy kèm 2

Vừa bước vào phòng, Hắc Huyền Tú đưa mắt nhìn xung quanh, lắc đầu:

“Tiểu Ngọc nhi, phòng của em thực loạn.”

Hắn kết luận.

Thật e lệ, ngượng ngùng, làm cô ở trên giường ngồi đứng không yên, xèo xèo ngô ngô thu thập áo lót nhét dưới gối, tìm lấy có:“Vừa tắm xong..... Vẫn chưa kịp thu dọn.....”

Trên thực tế là vì cô chưa từng nghĩ tới sẽ có ca ca bước vào.

“Được rồi, anh không cười em đâu . Đến đây đi, chỗ nào không hiểu, anh sẽ bắt đầu dạy em.”

“Nga.....”

Hắn đi về hướng bàn học ngồi xuống, mở bài tập của nàng ra.

Cô e lệ bước lại gần, đầu cứ cúi gằm, làm lộ ra cái cổ trắng nõn nà, khuôn mặt hồng nhuận, Huyền Tú thấy thế bật cười đưa tay vuốt vuốt tóc cô, bắt đầu dạy học. Theo bản năng, Huyền Ngọc né ra sự thân thiện này, bất chợt đối diện người trước mặt, cô phát hiện, hắn rất xinh đẹp, mũi cao thẳng vàng trắn thông minh, đôi mắt phượng hẹp dài đầy tà mị, ấm áp. Khác hẳn với Thất ca,vẫn cùng một gương mặt nhưng Thất ca lạnh lùng làm cho ai cũng không dám đến gần.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, Huyền Tú nghiêng người qua hỏi” Sao thế?”

Le lưỡi liếm đôi môi đỏ hồng, cô lắc đầu, cười: “Không có gì.”

Thấy vẻ mặt cô buồn rầu,“Là không hài lòng diện mạo của ca ca sao?”

“Không.”

Bị hỏi thế, nhất thời cứng ngắc ngượng ngùng, gục đầu xuống.

Hắn híp mắt lại, khi cô cúi đầu sẽ lộ ra cái gáy trắng nõn làm người ta muốn cắn kia.

Bộ dạng của cô chỉ có thể nói thanh tú, cá tính bình thường, đầu óc cũng không thông minh cho lắm.

Gia gia không có việc gì muốn mắng vài câu.

Sau đó chính là nha đầu kia thích cúi đầu, vừa cúi đầu liền lộ ra cổ của cô.

Cô làn da rất tốt, trắng mịn non mềm, làm cho cổ kia đẹp có vẻ phá lệ.

Đó cũng là nguyên nhân mà hắn chú ý đến cô đi.

“Nói cho bát ca, em không hiểu chỗ nào.”

Hắn cũng không hỏi tiếp, quay lại quyển sách giáo khoa.

Cô thở hắt ra, thu tâm, nhanh chóng đem lực chú ý đặt ở bài học.

“Nơi này.....”

Cô chỉ vào một cái công thức trên sách giáo khoa .

Chỉ mãi một hồi lâu, hần mới phát hiện, cô thực sự học cũng rất khá, chỉ là không ai kèm cặp thêm, hần đưa tay vuốt nhẹ tóc cô giống sờ con chó nhỏ, “Không có việc gì, may mắn bắt ca của em cái gì đều không có, chỉ có thời gian là nhiều nhất.”

Ngụ ý, là có thời gian để dạy nàng.

Cô nghe xong, trong lòng hiện lên một tia ấm áp.

“Ca ca..... Cảm ơn.....”

Không nghĩ tới bắt ca lại tốt như vậy, sớm biết như thế trước kia nên thân cận.

Từ hôm đó, bắt ca mỗi ngày đều đến dạy cô làm bài tập, tự nhiên cũng liền thân cận .

Cách ngày thi vào trường cao đẳng rất gần, cô mỗi ngày đều phải ở trường học đến tối, mệt phờ người.

Thời gian ngủ cũng ít, bên dưới đôi mắt là hai quầng đen .

Hắc Huyền Tú thấy đau lòng .

“Tiểu Ngọc nhi, nếu em cứ tiếp tục như thế này, là không có cách nào khác thuận lợi để vượt qua”

Học mà không có bài bản, cứ cắm đầu học như điên như thế này, thì cũng không thể tốt hơn, chỉ tổn hại cho sức khỏe mà thôi.

Hắc Huyền Ngọc vừa nghe, hốc mắt đỏ ửng.

“Vậy làm sao bây giờ?!”

Ngay cả học bổ túc cũng vô dụng sao?

“Chỉ có một biện pháp.”

Hắc Huyền Tú ra vẻ cười thần bí.

“Biện pháp gì?”

Cô ngoan ngoãn truy vấn.

“Em ngoan ngoãn nghe anh dạy, bỏ hết cách học trước kia, thả lỏng tâm tư, Bắt ca sẽ dạy em.”

Đây là cách học gì thế?

Nhưng tuyệt đối dùng được!

Sau đó Hắc Huyền Tú nhẹ nhéo mũi của cô, sau đó bắt đầu dạy, vừa dạy vừa đùa giỡn làm tâm tư cô cũng thả lỏng không ít.

Rạng sáng mười hai giờ, Hắc Huyền Ngọc mệt mỏi ghé vào trên bàn học đang ngủ.

Đặt ở dưới thân cô là một đồng bài thi bị bắt hứng lấy nước miếng cô chảy ra.

Từ trong phòng tắm vừa tắm rửa xong, người thiếu niên vừa bước ra, nhìn thấy đó là bộ dáng này.

Lắc đầu than nhẹ, thân dưới chỉ vây quanh một cái khăn tắm, khiến thân thể tinh trắng khôi ngô hiển hiện ra thật sự đầy đủ.

Sắc da thịt sạch sẽ, mịn màng.

Nam tính tỉ lệ hoàn mỹ làm người ta hâm mộ.

Nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, cúi người nhìn xuống gương mặt cô gái, dưới ánh sang ngọn đèn bàn, gương mặt nàng hồng hào, đỏ ửng.

Tầm mắt khê dờ, xem đến nước miếng từ miệng cô bắt giác chảy ra.

Vươn một ngón tay thon dài gọi lên, đưa đến trước mắt quan sát nửa ngày, phóng tới bên môi, vươn đầu lưỡi nhất liếm, hương vị thật không sai.

Hắn vừa lòng gọi lên mỉm cười, đem cô từ trên ghế ôm đến trên giường.

Tắt đèn, làm cho toàn bộ gian phòng trở nên mờ ảo.

Dù sao cũng là phòng ở kiểu cũ, tính ẩn mật an toàn không thể nào cao.

Cho nên phải cẩn thận một chút.

Đem cô gái phóng tới trên giường sau, hắn đem chính mình thân mình đè ép đi lên.

Trần trụi nửa người trên, cùng xiêm y cô đơn bạc gắt gao dán sát vào nhau.

Hắn có thể cảm nhận được thân mình non nớt vừa mới phát dục của cô gái, mùi thơm của cơ thể thuần nhiên, cực mê người.

Bàn tay xinh đẹp dời về phía cái cổ duyên dáng của cô gái xuống chút nữa, liến từ chiếc áo ngủ rộng tham tiến vào bên trong, nhẹ xoa lấy đầu nhũ hoa vẫn chưa phát dục đầy đủ,

Bất quá, hắn cảm thấy này tư thế không quá thoải mái, cho nên đưa tay rút đi ra.

Chuyển sang tấn công từ eo nhỏ của cô dần lên. Một giọng nói bất chợt vang lên:“Thế nào?”

Hắn nhẹ cười, nói:“Còn không được, quá non, cần không được đâu.”

Hắn nghe xong, khẽ nhíu mày:“Là quá nhỏ sao?”

“Vâng.”

Huỳnh đệ hai người không sợ nói bị nghe lén, dù sao bọn họ nói chuyện với nhau cũng chỉ có đối phương mới có thể nghe hiểu được.

“Vậy sau này nên hảo chiếu cố, nếu là qua thời gian hoàng kim, như vậy càng khó cần”

“Được rồi, chờ thi vào trường cao đẳng chấm dứt về sau đi.”

“Còn bây giờ?”

“Anh mơ ước cũng lâu rồi, đến đây đi.”

Người thanh niên kia dưới ánh sang mờ ảo cuta ngọn đèn ngủ chiếu lên gương mặt lạnh như băng, hai tay cũng tham lam tấn công phần eo nhỏ của nàng.

Vòng eo nhỏ nhắn không mấy lượng thịt xúc cảm là mềm như bông.

Hắn sờ vào bên trong áo của cô, theo bằng phẳng bụng hướng lên trên sờ soạng.

Rất nhanh hiện lên bộ ngực nho nhỏ mềm mại.

Cô không có mặc Bra, chỉ mặc ái áo lót nho nhỏ.

Lớp áo lót mềm mại, hắn xuyên thấu qua một tầng vải dệt có thể sờ được bộ ngực của cô.

Quá nhỏ, ve vuốt thực tại không xúc cảm.

Hắn hơi hơi nhíu mi, sờ lân xuống thấp hơn.

Một đám lông tơ vừa mới nhú làm hắn mê say, vén vấy, cúi đầu khẽ hôn nhẹ lên lớp long tơ mềm mại đó, lưỡi nhẹ lướt qua, tấn công xuống bên dưới. Trong cơn mơ, Huyền Ngọc ưỡn cao người, như mê như say, khẽ rên nhẹ một tiếng, làm hắn mỉm cười khẽ, đưa lưỡi xuống sâu hơn.

Người thiếu niên bên trên cũng không chịu kém, đang đưa lưỡi vuốt ve đầu vú non mịn kia, khẽ mút nhẹ, Huyền Ngọc co người giật giật, nấc lên một tiếng.

Hai anh em sinh đôi đưa mắt nhìn nhau

Đứng dậy, chớp tới chặn đắp cho cô.

Hắn bắt đầu đổi quần áo chính mình.

Ở trong phòng hắc ám, ai cũng nhìn không thấy bên dưới lớp khăn hắn cũng không có mặc gì, nam căn lúc này đã động tình thẳng đứng.

Thay đổi quần áo xong, bước ra ngoài, ngoài cửa có nam nhân có cùng gương mặt với hắn đang đứng đó.

Phòng trong, cô gái còn đang ngủ say, ngủ cực mê say, lại không biết chính mình sớm bị hai đầu lang đói theo dõi.....

4. Chương 4

Chương 4: Đi thi

Khi Huyền Tú bước vào phòng thì đã thấy Huyền Ngọc đang vò đầu bứt tai, anh ngạc nhiên đi đến gần hỏi:

-Sao thế? Ai chọc em không vui à?

Huyền Ngọc khổ sở nói: « «Quần gia vừa mới đến nói kì thi lần này nếu em không trên bảy mươi điểm thì đừng có về nhà, anh biết đó, với sức học của em, cao lắm là khoảng sáu mươi điểm đã là hết giới hạn rồi... »

Hắc Huyền Tú khẽ cười: « Nếu muốn điểm cao cũng không phải không có cách. »

Huyền Ngọc nghi ngờ: « Cách ? Nhưng cách nào ? Em đâu phải thiên tài chỉ trong một tuần là có thể bay ra được trí thông minh tăng vọt ? »

Huyền Tú vuốt vuốt tóc của cô: « Nhưng nếu em biết đề thi trước chẳng lẽ không được điểm cao hay sao ? »

« Anh biết trước đề thi sao ? »

Huyền Ngọc đùa, Huyền Tú cười bí ẩn, không đáp.

Cách thi vào trường cao đẳng còn có hai ngày, Huyền Tú mang đến cho cô mấy phân bài thi, kêu cô làm trên mặt đề thi đó.

Cô làm, hắn canh giữ ở bên cạnh nhìn, thẳng đến cô làm xong.

Vừa chỉ, vừa sửa, cuối cùng lắc đầu thở dài.

Cô sai thật nhiều, với tình hình này năm mươi điểm cũng có thể gọi là tạm được.

Hắn lại rút ra đề dự bị, bắt tay vào dạy cô đề đó nên làm như thế nào.

Cứ thế, cứ thế, sai rồi lại sửa. Mãi đến khi cô làm gần hoàn khoảng gần đúng hết mới thôi.

Trong sự nghi hoặc của cô cuối cùng cô đã làm xong đề thi này một cách xuất sắc.

“Nếu như vậy em vẫn không thi được trên bảy mươi điểm thì..... Ai.....”

Vấn đề này đã muốn không chỉ là không thiên phú rồi.

Đôi mắt bát ca chế nhạo, Huyền Tú khó chịu lè lưỡi.

Đôi mắt thâm sâu của người thiếu niên bất chợt u ám thêm vài phần, nhìn ngơ ngẩn, tiếp theo sau giờ lên một chút cười, vươn hai đầu ngón tay nắm đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Đã không xinh còn làm cho xấu thêm.”

“A, anh thật xấu xa!”

Cô tức giận chụp tay hắn, thế nhưng nhéo miệng của cô.

Hắn thấy thế, cười ha ha đứng lên.

Cô bị trêu ghẹo vừa thẹn vừa giận, vươn tay nhỏ bé đánh vào ngực của hắn.

Kì thi tiến đến rất nhanh.

Sáng hôm đó, Huyền Tú tự lái xe đến đón Huyền Ngọc đi học.

Trước khi rời khỏi gặp gỡ lão thái gia, lạnh lùng hừ một câu: “Thi tốt, nhưng đừng để ta mất mặt !”

Biến thành Huyền Ngọc không yên bất an.

Dọc theo đường đi Huyền Tú ôn nhu trấn an mới đưa khăn trương của cô cấp hoãn xuống dưới.

Đến cửa trường học, sau khi xuống xe, trước khi cô loay hoay chuẩn bị mở cửa xuống xe, hần cúi người hôn phớt nhẹ lên má cô.

Sau đó trong lúc cô vẫn đang giặt mình nói: “Đây là nụ hôn chúc thắng lợi. Sau khi thi xong anh sẽ đến đón em.”

Sau giặt mình là cười yếu ớt, cô gặt đầu thật mạnh, nói: “Em sẽ thành công !”

Khi bài thi phát xuống, Hắc Huyền Ngọc chỉ còn thiếu chút nữa là thét chói tai.

Đề thi này, cùng ca ca đưa cho cô, giống nhau như đúc!

Ách.....

Thì ra bát ca cũng không có lừa cô, thật đúng là trộm bài thi đi ra.....

Có mười phần chuẩn bị, đương nhiên cuộc thi là có nắm chắc .

Ngày đầu tiên sau khi cuộc thi kết thúc, là Hắc Huyền Thiên tới đón cô.

Khuôn mặt nhỏ vốn nên cao hứng nhần, liền cứng ngắc tiêu thất như vậy.

Rõ ràng chính là cùng khuôn mặt, cũng không đồng tính tình, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra đến.

Hai huynh đệ này từ nhỏ đến lớn sẽ không chơi đùa trò chơi ‘Sai sai ta là ai’.

Cô khiếp đảm đứng trước cửa xe, do dự mà nên đi vào hay không.

Huyền Thiên ra lệnh một tiếng: “Lên xe.”

Liền làm cho cô ngoan ngoãn leo lên xe.

“Thất ca.”

Ngồi trên xe cạnh ghế tài xế, cô nho nhỏ gọi.

“Ừm.” Hần trả lời, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, phá lệ chuyên tâm lái xe.

Thấy như vậy, cô cũng không dám mở miệng nói thêm gì nữa, dọc theo đường đi trầm mặc .

Nửa đường, hần đánh vỡ trầm mặc, thuận miệng hỏi vài câu: “Cuộc thi có nắm chắc không?”

“Vâng. Bát ca đều đã dạy .”

“Vậy là tốt rồi.”

Sau lại là bình thường yên lặng.

Cô tầm mắt chỉ có thể nhìn phía ngoài cửa sổ, nghi hoặc tại sao bát ca lại không có tới.

Đến một nhà hàng lớn, hần đem xe đậu ở chỗ này.

Nàng nghi hoặc đi theo xuống xe, hần nói: “Đi ăn cơm.”

“Không trở về nhà sao?”

“”Không.”

Cô nhìn chung quanh mới phát hiện đây là một nhà ăn Nhật Bản, một tiếp tân chạy đến tiếp đón, dẫn hai người bọn họ đi đến một gian phòng, cửa mở ra, Huyền Tú đã ngồi chờ sẵn ở bên trong.

Huyền Tú nhìn thấy cô, lập tức tiếp đón cô lại cùng ngồi.

Thấy Huyền Tú, Ngọc nhi cười híp mắt hoàn toàn không để ý đến thanh niên bên cạnh có gương mặt y hệt đang tức giận nhú mày.

Huyền Tú vươn tay nắm tay Ngọc nhi đến chỗ ngồi ở bên cạnh hắn, cũng một bên giải thích:“Hôm nay vừa lúc thất ca của em cũng rảnh rồi, cho nên chúng ta liền đi ra cùng nhau ăn buổi cơm chiều. Em có thích ăn món Nhật Bản không?”

Cô vừa ngồi xuống, Huyền Thiên cũng ngồi ở đối diện cô.

“Còn có thể ăn.”

Ngọc nhi nói mơ hồ.

Làm cho Huyền Tú nhướng mày:“Vậy chờ sau khi cuộc thi kết thúc, anh và thất ca sẽ chở em đi ăn món em thích nhé.”

“Vâng.”

Hai người lập tức trò chuyện, cũng không để ý Huyền Thiên đang ngồi lặng lẽ ở một bên.

Ngọc nhi là thiên tính cho phép, muốn cô cùng thất ca quen thuộc còn phải nhiều thời gian.

Huyền Thiên cũng không hé răng. Người tiếp tân lúc này đã lục tục mang thức ăn đến bày ở trên bàn.

Huyền Tú gấp cho cô một miếng cá sống chấm mù tạt.

Kết quả cay đến mức cô cứ mãi le lưỡi.

“Cay quá.....”

Cô lạt cay đến nước mắt đều chảy ra, Huyền Tú vội vã rót nước trà đưa cô.

Bên cạnh đôi mắt sâu thẳm của Huyền Thiên cứ nhìn mãi cái lưỡi hồng hồng cứ lộ ra vào như con rắn nhỏ.

“Thật đáng thương, vậy nếm thử cái khác đi.”

Hắn cười xòa, lại gấp thêm thức ăn khác cho cô.

Ăn đến một nửa, điện thoại của Huyền Thiên vang lên .

Sau hàn huyên vài câu liền bỏ cô cùng bát ca đi ra ngoài .

Sau khi Huyền Thiên đi rồi, Ngọc nhi mới chính thức thả lỏng.

Huyền Tú thấy thế, lắc đầu nói:“Em nha, tính tình này, có lẽ ca ca phải nên mang em ra ngoài thường xuyên mới được.”

Cô nhăn mặt nhăn mũi, cười đến chẳng hề để ý lập tức gấp thêm thức ăn.

Bữa tối sau khi kết thúc, Huyền Tú móc chìa khóa từ trong túi ra, mở ra xe sau khi cô ngồi vào thì anh nói muốn mang cô đến một địa phương thật vui.

“Về nhà trẻ gia gia sẽ không mắng sao?”

Cô có điểm lo lắng hỏi.

“Trước khi rời nhà anh có xin phép gia gia rồi .”

“Vâng.”

Hắn mang cô đi chợ đêm, mua rất nhiều ăn vặt, sau đó đi dạo chợ rất lâu sao mới trở về.

Ngồi ở trên xe về nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì quá hưng phấn mà đỏ ửng.

“Bát ca, các anh thật giỏi nha, sớm liền tốt nghiệp, không cần tiếp tục đèn trường.”

Hôm nay cùng khác biệt chính là lớn như thế.

Huyền Thiên và Huyền Tú vào một tháng trước đã đến nước Mỹ nhận bằng tốt nghiệp đại học.

Mới mười chín tuổi mà thôi, làm cho Lão thái gia vui vẻ cười híp cả mắt.

“Đúng vậy, đâu ai ngốc như em chứ.”

Nói đến điểm ấy, Huyền Tú có chút đắc ý đắc ý.

Anh cùng với Huyền Thiên là trên danh nghĩa là học đại học, chỉ cần giao ra thành tích có thể tốt nghiệp.

Cho nên người mặc dù ở trong nước, lại có thể lĩnh bằng tốt nghiệp.

“A, anh lại giấu cợt người ta”

Về nhà đã sắp chín giờ .

5. Chương 5

Chương 5: Ngủ chung

Lão thái gia đã sớm đi ngủ.

Hắc Huyền Tú đưa cô đến cửa phòng.

“Tiểu Ngọc nhi, ngày mai nhớ thi cho tốt nha, chờ sau khi em thi xong tốt nghiệp, ca ca sẽ tặng em một món quà.”

“Được.”

Cô lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận, ai ngờ món quà kia cho là dâng lên chính cô

Trung khảo rốt cục chấm dứt, Hắc Huyền Ngọc cũng thở một hơi thật dài nhẹ nhõm.

Đôi mắt của Lão thái gia cứ nhìn chăm chăm, nói chờ phiếu điểm của cô xuống.

Bắt đầu nghỉ hè, Hắc Huyền Tú cả ngày mang cô đi dạo khắp mọi nơi, trong chốc lát lên núi trong chốc lát xuống biển, ngoạn bất nhạc hồ.

Rốt cục cũng đã đến lúc nhận phiếu điểm kia, tâm tình là khẩn trương .

Nàng đã đạt được tám mươi điểm trên tất cả các môn, hơn nữa so với lão thái gia mong muốn còn rất cao, làm cho ông thực vừa lòng gật đầu.

Mà người tự hào nhất đương nhiên là hai người bọn họ rồi, Huyền Tú và Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau, âm thầm cười giấu một bí mật .

Bất quá so với bất an kia, chỉ cần thuận lợi thông qua là được rồi.

Sau đó nghênh đón nghỉ hè.

Hắc Huyền Tú nói muốn dẫn cô ra nước ngoài đi du lịch, địa điểm là Hawaii.

Vừa vặn thất ca cũng phải đi Hawaii, nơi đó có một dự án đầu tư chờ hấn.

Vì thế quyết định cùng nhau đồng hành.

Trên phi cơ ngày đó, hai anh em song sinh mỗi người ở một bên, Hắc Huyền Ngọc bị giáp ở bên trong.

Cô nhìn trái nhìn phải.

Tay phải là thất ca Hắc Huyền Thiên, gương mặt lạnh như băng giống như là hàn băng vạn năm không tan chảy nổi, luôn dọa người từ ngoài ngàn dặm

Tay trái là bát ca Hắc Huyền Tú, mặt mang ôn nhu tươi cười sắc mặt như ngọn gió xuân ấm áp.

Nếu là ai cũng đương nhiên sẽ lựa chọn hướng bát ca để dựa vào rồi, nhất gan sợ phiền phức cô cũng sẽ không ngoại lệ.

Bởi vì không có chuyến bay thẳng, nên bọn họ khi đến HongKông đã phải chuyển máy bay

Hắc Huyền Tú nói vừa đúng lúc muốn đến Hong Kông du ngoạn vài ngày đi.

Hắc Huyền Thiên nghe xong, đưa cho hắn một ánh mắt.

Hắn cười khẽ nhún vai.

Hắc Huyền Ngọc nghĩ chỉ cần có thể xuất ngoại để vui chơi là được, mặc kệ là đi nơi nào.

Toàn bộ hành trình không dị nghị.

Khi xuống phi cơ bọn họ chọn một khách sạn lớn nhất ở. Huyền Ngọc xuất xoa.

“Bát ca, thật là xinh đẹp.....”

Đi đến trên phòng, làm cho cô bé nhút nhát Hắc Huyền Ngọc cũng không khỏi nhảy dựng lên trước sự xinh đẹp của nó. Dù gia tộc Hắc Huyền rất giàu có nhưng từ nhỏ cô sống với mẹ trong cảnh túng thiếu, về đến nhà Hắc Huyền được bốn năm, cũng chỉ chui rút trong phòng không dám đi đâu, nên đương nhiên đây là lần đầu tiên cô mới nhìn thấy cảnh tượng biển xanh nước biếc đẹp như thế này.

Hắn thấy cô vui vẻ, mặt tự nhiên cũng là mang tươi cười.

Xoa tóc cô nói:“Thích là tốt rồi.”

Sau đó Hắc Huyền Thiên bởi vì công việc không theo chân bọn họ đi ra ngoài dạo phố, Hắc Huyền Tú mang theo nàng đi .

Đến buổi tối ba người cùng nhau xuống đại sảnh lớn để dùng cơm.

Ném qua cơm chiều, đến giờ đi ngủ, lúc này Hắc Huyền Ngọc mới phát hiện, hai vị ca ca cũng không có ý định muốn đứng dậy.

Vì thế, mặc dù có điểm ngưng ngừng, vẫn là mở miệng:“Bát ca, các anh không quay về ngủ sao?”

Lên tiếng trắng ra.

“A, xem đó, anh đã quên nói cho em hay, bởi vì là mùa thịnh vượng cho nên khách sạn đầy ngập khách, hôm nay ba người chúng ta xài chung một gian phòng đâu.”

“Ách.....”

6. Chương 6

Chương 6: Ngủ Chung 2

Hắc Huyền Ngọc oa ở trong phòng tắm không dám đi ra ngoài.

Cô ngâm trong bồn tắm, vẫn ngâm đến nửa tiếng đồng hồ, ngâm đến Hắc Huyền Tú không kiên nhẫn đến gõ cửa.

Thật sự ngưng ngừng, lớn như vậy còn phải ngủ cùng hai vị ca ca

Tuy rằng giường là đủ lớn, không sợ té, nhưng là nha.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn bất chợt đỏ hồng, nghĩ như thế nào đều e lệ, đời này cô ngoài mẹ ra cũng chưa từng ngủ chung giường với người khác đâu a.

Hắc Huyền Tú lần thứ ba gõ cửa mới đem cô đi ra.

Mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, ban nãy vì quá ngượng ngập nên quên mất mang theo nội y, cho nên bên trong hoàn toàn không mặc gì.

Khi đi ra, cô đi rón rén, như sợ bọn họ nhìn ra vậy.

Nghĩ đi ra thừa dịp các ca ca khi tắm vụng trộm đi mặc vào, kết quả bọn họ tách ra để tắm.

Cô không có cơ hội mặc nội y.

Khi Bát ca tiến vào phòng tắm, trong phòng chỉ còn cô cùng thất ca hai người.

Thất ca cũng thực quái dị, rõ ràng có bàn làm việc lại không cần, không nên nằm ở trên giường ôm bút ký bàn công tác.

Cùng thất ca một mình chung một gian phòng cô lại không được tự nhiên .

Do dự mỗ lát, nàng ngượng ngùng nhỏ giọng mở miệng:“Thất ca..... Em đi ngủ sơ pha.....”

Dù sao phòng ở đủ rộng, nên sơ pha cũng khá lớn.

Hắn nghe xong, ngẩng đầu nhìn về hướng nàng, ánh mắt lạnh như băng kia làm cô sợ tới mức hút một ngụm khí lạnh.

“Ngủ giường, là ủy khuất em sao?”

Cô lắc đầu, tái lắc đầu, hàm răng cắn chặt thần cánh hoa.

Chính là phải sợ thất ca, nhưng cảm giác này lại cũng tương tự như sợ đại ca.

Thân mình đơn bạc của cô dưới đôi mắt lạnh như băng của hắn nhìn chăm chú dần dần run run.

“Em sợ anh sao?”

Hắn nhìn ra cô đang sợ hãi, sắc mặt lạnh hơn vài phần.

Cô lắc đầu lại lắc đầu, sau đó lại lắc đầu.

Không sợ là giả, trong đôi mắt to tròn kia không giấu được

“Không sợ anh, thì nhanh lên giường nằm. »

Một cái khẩu lệnh, một động tác.

Hắn không chọc thủng của cô nói dối.

Cô hơi do dự, lúc hắn hơi nghiêng người nàng lại sợ hắn chạy đến giáo huấn cô, vội vã chạy đến bên giường, vấp chân, ngã nhào vào lòng hắn.

Mùi hương thơm ngát của cô nương vừa mới tắm gội, thân thể mềm mại ấm áp làm cho Huyền Thiên suýt chịu không nổi, nhất là cái cổ áo rộng lộ ra bộ ngực nho nhỏ vừa mới phát dục ửng hồng, làm hắn nhớ đến cảm giác đêm hôm đó ngậm lấy quả đào tiên vào miệng. Hắn gầm lên, làm Huyền Ngọc giật nảy mình nằm yên thín thút:

« Tú, xong chưa, anh muốn tắm. »

Hắn thấy cô giống như tử thi nằm ở trên giường, nhắm chặt hai tròng mắt kia lông mi khẽ run.

Không hề áp lực chính mình, tầm mắt không kiêng nể gì nhìn quét cô toàn thân cao thấp.

Cuối cùng dừng lại ở trên bộ ngực của cô.

Tuy rằng lúc này đã được kéo chăn che đậy lại ở, trong đầu hắn hiện ra tình cảnh vừa mới nhìn thấy như cũ.

Nho nhỏ, còn vừa phát dục, bầu vú tròn lẳn mềm mại.....

Hô hấp thêm nặng nề hơn vài phần, phần thân dưới một luồng hơi ấm cứng ngắc quen thuộc lại dâng lên.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, đóng máy tính, xoay người xuống giường, hướng phòng tắm đi đến.

Cô bỗng dưng mở to mắt, thấy hấn vào phòng tắm, lập tức xoay người xuống giường, chạy nhanh đến túi xách định thay đồ.

Kết quả cửa phòng tắm nhanh chóng được mở ra, Huyền Tú mái tóc ẩm ướt bước ra ngoài, nhìn Huyền Thiên cười cười, nhỏ giọng chỉ hai người nghe: « Sao thế ? Không chịu nổi ? »

Hắc Huyền Tú bước đến .

Đầu của hấn ẩm ướt, đang dùng khăn mặt sát, cho nên không thấy được hành động quái dị của cô.

Thấy cô đứng, hướng cô vẫy tay: “Tiểu Ngọc nhi, giúp ca ca lau tóc.”

“Nga.....”

Hàm răng cắn chặt, có chút do dự thong thả đi qua.

Tiếp nhận khăn mặt hấn đưa cho cô, hấn ngồi ở mép giường, cô quỳ ở trước mặt hấn, bắt đầu giúp hấn lau tóc.

Mà cô không phát hiện đến, bởi vì vạt áo rộng mở, bộ ngực hơi lộ ra bị thiếu niên trước mắt xem toàn bộ .

Hấn ngồi, cô đứng, độ cao kia vừa tầm để cho hấn nhìn thẳng vào bộ nhũ hoa mơn mởm kia của cô, hơn nữa động tác cô chà lau bộ ngực kia hơi hơi đung đưa, nghiêng về phía mặt hấn.

Người cố ý, kẻ vô tình, làm cho đôi mắt thiếu niên đang ánh lên vẻ trêu cợt bắt đầu chuyển sang thâm trầm.....

Thật lâu sau sau, cô đã buông khăn mặt, nói đã lau xong.

Cô thấy hấn hít một hơi thật sâu, tiếp theo sau bảo cô đi lấy máy sấy cho hấn thổi tóc.

Cô nghe lời đi đến trước bàn trang điểm lấy máy sấy đến sấy cho hấn.

Hấn tiếp tục hưởng thụ cảnh xuân trước ngực cô.

Thổi xong, Hắc Huyền Thiên cũng đi ra .

Đồng dạng là tóc cũng ướt át.

Hắc Huyền Tú bảo cô đến lau tóc cho hấn.

Cô có chút do dự, dưới sự cổ vũ của hấn chỉ phải đi qua.

Bởi vì Hắc Huyền Thiên ngồi ở một góc giường bên kia, cô đành phải bò đi qua, ngồi chồm hổm ở hấn bên cạnh giúp hấn lau khô tóc.

Mà đương nhiên cảnh xuân trước ngực cô cũng bị một nam nhân khác xem hết.

Vì thế mà đôi mắt trở nên thâm trầm hơn, cùng đưa em song sinh ở đối diện, khe khẽ môi, hiểu lòng lẫn nhau không cần nói nhiều lời.

Thổi tóc xong rồi, đã hơn mười giờ.

Hắc Huyền Tú nói đi ngủ.

Để cho Hắc Huyền Ngọc ngủ ở giữa.

Cô nhìn hấn một cái, lại nhìn thất ca một cái, nghĩ hấn mặt lạnh, không dám nói gì ngoan ngoãn lui đi vào.

Đợi ba người nằm yên ổn, Hắc Huyền Tú tắt đèn, trong phòng chỉ có ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ xuyên vào không thể che lấp.

Cô chớp mắt to, toàn thân nằm thẳng tắp, không dám thả lỏng chính mình.

Tuy rằng giường rất lớn, nhưng một tả một hữu hai nam nhân khác phái, làm cô cảm nhận được hơi nóng từ hai bên truyền đến.

Tuy rằng bọn họ cùng cô quy củ giống nhau, nhưng thân mình cô vẫn cứng ngắc .

Cái chân hơi xộc xệch nằm vắt ngang trên đùi, nghĩ không có mặc quần lót, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng một mảnh, bắt đầu giống như con giun xoay đến xoay đi, chính là muốn cho cái chân hạ xuống một chút.

Nào biết một bàn tay vươn qua, vỗ vỗ tay cô, “Tiểu Ngọc nhi, đừng nhúc nhích, sẽ quấy rầy thất ca nghỉ ngơi, hôm nay hân mệ một ngày rồi.”

“Nga.....”

Tay của Bát ca đặt ở trên lưng cô, cô chỉ có thể ngoan ngoãn bất động.

7. Chương 7

Chương 7: Ngủ Chung 3

Một mỗi quá.....

Bỗng dưng một đôi tay vươn đến, cô bị kéo vào lòng của Hắc Huyền Tú

“Ngủ đi, Tiểu Ngọc Nhi, khuya rồi, sáng còn đi dạo nữa”

Hắn đã nhận ra, cũng đem cô kéo vào trong lòng hắn.

Tay hắn vòng ở trên lưng cô, nàng nhỏ nhỏ hút không khí một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lửa đỏ không thôi.

Mũi cô tràn ngập mùi hương thơm ngát của bát ca, hắn có mùi của biển cả, gỗ thông thơm ngát trái hân với mùi mặt trời cổ đại của thất ca.

“Bát ca.....”

Cô ngại ngần muốn gọi hắn buông cô ra.

“Thất ca ngủ rất xấu tính, bình thường anh ấy hay ngủ một mình, nay chật chội thế này, em đừng nhúc nhích kéo anh ấy nổi giận ấy.”

Lời nói của hắn làm cho cô không có cách nào khác phản bác, chỉ có thể cứng ngắc ở trong lòng hắn.

Lưng thì dính sát vào ngực của bát ca, nhưng cái eo thì lại không được may mắn như thế.

Chỉ hơi cử động nhẹ cái chân còng rơi xuống để lộ cái chân trắng nõn bởi cái váy sọc xệch vể lên cao. Nhưng không có cách nào cử động đành phải nằm im chịu trận

Mà làm cho cô không nghĩ tới là, một chân đột nhiên gác lên đùi cô.

Cô kinh ngạc, theo sau là bát ca cười khê: “Tư thế của Thất ca khi ngủ rất xấu, em đừng động đậy, để anh giúp em lấy ra, nếu đánh thức anh ấy, anh ấy sẽ mơ màng đá em xuống giường ấy chứ.”

“Nga..... Không cần, để em tự làm.....”

Nếu bát ca động thủ vạn nhất không cẩn thận đụng tới làm sao bây giờ?!

Kết quả chính nghĩ như vậy, Hắc Huyền Tú thủ đã bắt đầu hành động .

Hắn đẩy ra đặt chân thất ca đặt ở trên đùi cô.

Đương nhiên không thể tránh khỏi va chạm vào vùng da thịt non nớt phía trong đùi của cô, làm cô rợn cả tóc gáy

“Được rồi, ngủ đi.”

Giống như người vô sự, hắn rút tay về, ở cô bên tai nói nhỏ, hô hấp dần dần lâm vào vũng vàng.

Hắc Huyền Ngọc đợi thật lâu, khi xác định bát ca đang ngủ, bắt đầu hoạt động thân thể sắp bị hóa đá.

Chân vừa hơi hé ra, đang muốn xoay người nằm bình thường, bỗng dưng chân thất ca bắt chợt đưa đến. Để ngay hoa huyết nhỏ nhỏ của cô, nhẹ nhàng ma sát....

“Ngô.....”

Cô khẽ rên rỉ một tiếng, chân thất ca miết nhẹ vào hoa hạc nhỏ bé làm cô bất thành linh ngậm miệng không kịp, cô thầm nghĩ: Trời ạ, không được rồi, sợ nhất khi hấn tỉnh lại sẽ bị mắng, nên tìm cách mới được.

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, thân thể của cô dần dần đỡ ửng lên vì không biết vô tình hay cố ý mà đầu gối của hấn thỉnh thoảng ma sát nhẹ nhàng làm cho Ngọc nhi không biết nên làm như thế nào khi có từng trận tê dại từ hạ thân truyền đến, cảm giác thật lạ thật khó chịu làm cô thống khổ bịt miệng tránh thoát ra tiếng rên rỉ đáng xấu hổ kia.

Khi cô đưa tay muốn đẩy chân của Thất ca ra, bỗng dưng hấn xoay người ôm lấy eo cô đầu vùi vào hõm cổ của cô.

Hơi thở ấm áp phả vào cổ cô. Đôi môi ấm nóng của hấn dán sát vào cổ của cô, cảm giác quá mức thân thiết nhưng lại làm cho đóa hoa nhỏ phía dưới nhẹ run rẩy...

“A.....”

Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, lập tức lại kích động che miệng mình, hoảng sợ nhìn trái nhìn phải thấy hai người không có động tĩnh mới trầm tĩnh lại.

Trong lúc cô không để ý, cô hoàn toàn không hay biết một bàn tay lạnh lẽo tháo sợi đai buộc lưng của cô, nên khi cô vận vẹo né tránh chân Thất ca, bên dưới ma sát làm cô cắn chặt răng, bên trên vì vận vẹo mà gần như trần trụi vì cái áo rộng cổ. Bất chợt cô cảm thấy bộ ngực cô có một vật nặng đè lên, làm cô sợ đến mức hô hấp như ngừng hẳn.

Đó là tay của bát ca.

Mà ngay tại đồng thời, đầu gối thất ca bắt đầu động lên.

Đột nhiên hướng phía trước nhún nhẹ một cái, nàng nức nở một tiếng, vươn tay nhỏ bé gắt gao che miệng mình.

Còn nhớ rõ bát ca nhắc nhở, không thể đánh thức thất ca.

Nhưng là.....

Nơi đó thường thường bị chân của thất ca hướng lên trên ma sát, bị ma sát cùng đè ép khác thường, thật là khó chịu.....

Cô vận vẹo định tránh khỏi cảm giác thật khó chịu, bất ngờ hai người đều rút lui

Cô thở phào nhẹ nhõm, vừa xoay người lại thì bát ca bỗng dưng chồm thân thể qua, đầu hấn dán tại ngực của cô, mà đôi môi nóng ấm của hấn để ngay tại đầu nhũ tiem kia, làm cô nghẹn ngào.

Nhưng chỉ thoáng chốc, hấn lại rút lui chưa kịp thở phào thì bàn tay to lớn của thất ca đã chiếm đến, còn nhẹ nhàng ma sát đỉnh non mềm của cô.

Cô cảm giác giữa hai chân mình có cái gì đó ấm nóng chảy ra

Thật là khó chịu.....

Bàn tay bát ca bỗng dưng đặt lên bụng như vô ý bắt đầu xê dịch xuống dưới, đến tiểu hoa hạc nhỏ nhắn của cô, hai ngón tay nhẹ nhàng ma sát như đã tìm ra món đồ chơi thích thú.

Cô thân mình cứng đờ, hai chân gắt gao kẹp lấy, theo phản xạ không thể để cho hấn sờ tiến vào.

Cô thốn thức, khó chịu vận vẹo, sợ hãi định đứng bật dậy chạy thoát khỏi chỗ ngủ đáng sợ này, nhưng bất ngờ hai người trở về tư thế ngủ bình thường như chưa hề có gì phát sinh ra.

Ngọc nhi nhón người dậy định chạy ra xô pha, bất ngờ, hai chân hai người lại đè ép xuống tiếp tục chơi trò ban nãy, bây giờ choáng váng, cảm xúc quái lạ cứ đè ép lên cô. Nhưng chỉ một chốc lại buông ra.

Cứ thế, cứ thế, mỗi khi cô định nhón dậy thì dường như hai cánh tay đồng loạt ôm chầm lấy cô. Nhưng cô nằm im lại không hề phát sinh chuyện gì. Mãi đến khi cô mệt mỏi quá ngủ thiếp đi.

Khi cô vừa nhắm mắt lại chìm vào trong giấc ngủ say sưa, thì hai thiếu niên bên cạnh đột nhiên mở choàng mắt.

Huyền Thiên khẽ thở dài, nhìn ngắm chú mèo con trước mắt chỉ được nhìn ngắm mà không thể nào ăn được tiếu nuối. Huyền Tú vẫn còn luyến tiếu cúi đầu, tham lam mút nhẹ lấy bộ ngực non tơ kia, Huyền Thiên cũng nhin không được khẽ cúi người thở dài: “Tú, để em ấy ngủ đi, cô bé vẫn còn bé quá.”

Tú tiếu nuối, đứng dậy ngẩng đầu nhìn anh trai: “Thiên không nở à?”

“Ừm, đừng dọa cô bé sợ, từ từ đi Tú”

Miệng nói thế nhưng anh vẫn luyến tiếu cúi người mút nhẹ tiểu hoa hạch nhỏ bé kia, làm Ngọc nhi thoáng run rẩy, kích động nắc khe mới chịu ngừng tay.

8. Chương 8

Chương 8: Đạo chơi

Sáng sớm hôm sau, thức dậy Huyền Ngọc đã thấy hai ông anh trai đã y phục chỉnh tề, Huyền Thiên thì đang ngồi xem lại mấy phần văn kiện, còn Huyền Tú thì vùi đầu vào bên trên máy vi tính, cả hai như đang rất bận rộn, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của nàng. Nàng lặng lẽ ngồi dậy, bước nhẹ nhàng đến phòng tắm, tắm rửa

Đến khi xong, bước ra, hai người vẫn chưa thay đổi tư thế. Huyền Tú lặng lẽ ngồi chờ ở bên giường, khoảng mười lăm phút sau. Huyền Tú mới ngẩng mặt lên, nhẹ giọng, “Thức rồi à? Đêm qua ngủ có ngon không?”

Cô nhớ chợt tới tình cảnh đêm qua không khỏi đỏ mặt, “Dạ, chỗ lạ quá, lại chật, hay đêm nay anh cho em ngủ ghé nhé?” Thắt ca trừng mắt, hừ lạnh: “Không cho phép.”

Bát ca nhẹ nhàng trách, “Thiên, làm Ngọc nhi sợ rồi.”

Hắn bước đến nhẹ vuốt lên mái tóc của cô, “Ngọc nhi ngoan, chỉ vài hôm, sau khi đến đảo Hawaii, anh sẽ thuê cho em một phòng riêng nhé, đừng làm Thắt ca giận.”

Huyền Ngọc cúi đầu, trời ạ, chịu đựng tư thế ngủ của hai ông anh này, ba ngày chắc cô sống không nổi quá.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như thế, cô làm sao dám lên tiếng, chợt nghe Thắt ca lên tiếng, “Thay đồ, đi dạo thôi.”

Bát ca cũng đồng tình. “Ừm, hiếm khi tụi anh được rảnh rỗi thế này, anh sẽ dẫn em đi tham quan khu du lịch Disneyland ở HongKông và Công viên nước Hải Dương.”

Huyền Ngọc sáng mắt, đây là hai khu du lịch nổi tiếng nàng chỉ nghe nói, dù cô sống ở Hong Kông trong suốt tuổi ấu thơ, nhưng do nhà túng thiếu, mẹ hay bệnh, nên cô chỉ mơ ước chứ chưa được đi bao giờ. Đến khi, mẹ đã không còn có thể chống cự nổi nữa, mẹ mới mang cô đến nhờ cậy gia gia, cuộc sống bốn năm này tuy không lo ăn lo mặc nhưng quy cũ, và quy cũ làm cô hầu như không thể nào thở nổi.

Huyền Thiên cắt ngang dòng suy tư của cô, bằng một tiếng lạnh nhạt “Đi!”

Khu Du lịch Disneyland Hong Kông.

Trang trí rực rỡ đầy màu sắc, có những hình nộm của Mickey, nàng tiên cá, bạch Tuyết dọc theo các con đường, hôm nay là ngày cuối tuần, nên các cô cậu bé đến đây đông nườm nượp. Bát ca, lôi kéo tay cô đi tìm các trò chơi cảm giác mạnh, tham quan các gian hàng đồ chơi, cùng chụp ảnh với những nhân vật hoạt hình nổi tiếng. Thắt ca chỉ đứng ở một bên lặng lẽ nhìn hai người vui vẻ cười đùa mà hoàn toàn không hề tham gia vào náo nhiệt, nhưng trên gương mặt lạnh lùng khắc nghiệt kia, đã trở nên mềm mại hơn bao giờ hết, ánh mắt anh tràn đầy sủng nịch yêu thương, nhưng khi ánh mắt của Huyền Ngọc vô tình lướt qua anh, anh bối rối cup mắt xuống nên không ai phát hiện nhu tình ẩn bên trong đó.

Chơi mệt, cả ba đi tìm một nhà hàng lớn bên trong đó, ăn uống thỏa thích, bát ca thì luôn gallant, lịch sự, còn thắt ca thì lạnh băng không nói một lời. Bát tri bất giác, Huyền Ngọc càng lúc càng nhích lại gần Bát ca hơn.

Chiều tối, hai chân mệt rã rời lên đến trên giường ngã phịch xuống. Lúc này Huyền Ngọc chỉ muốn đánh một giấc thật no say, chợt nghe thất ca hừ lạnh: “Con gái mà bẩn như thế để ngủ à?” Thực ra thì, trong lòng lại âm thầm nói khác a..... Không tắm rửa cảm lạnh thì sao?

Huyền Ngọc mơ màng lắc đầu, “Em không tắm, em mệt quá, Thất ca tắm trước đi, tắm xong gọi em.”

Nói xong cô nhắm hai mắt lại, không hề mở lên nữa nên hoàn toàn không thấy trong đôi mắt của anh tràn đầy tình cảm ôn nhu, sủng nịch yêu thương, cô cũng không hay những lời mình nói với Thất ca đã hơn một phần nũng nịu, không còn sợ hãi như buổi ban đầu, có lẽ tận đáy tâm hồn cô cảm nhận được. Thất ca, không hoàn toàn lạnh băng hung dữ như vẻ bề ngoài.

Huyền Tú từ phòng tắm bước ra, thấy Huyền Ngọc ngủ say sưa, không khỏi lắc đầu: “Thiên, để bé(*) ngủ như thế sao? Chơi suốt một ngày mình đầy mồ hôi và bẩn, không tắm sẽ bị bệnh.

((*) nguyên văn Oa nhi)

Huyền Thiên đưa một ngón trỏ lên môi suýt khe, đứng lặng im yêu thương nhìn cô ngủ say sưa, sau đó, nhẹ nhàng, động tác mềm mại như nâng niu vật gì trân quý nhất, cúi từng lớp y phục trên người ra. Thân thể bất chợt lạnh băng, Huyền Ngọc theo bản năng hơi co người lại, Huyền Tú cũng nhẹ nhàng giúp, thoát xong quần áo, Huyền Thiên ôm lấy Huyền Ngọc đi về hướng phòng tắm, bên trong Huyền Tú đã pha sẵn nước ấm, nhẹ nhàng gột rửa thân thể bụi bặm của cô, sau đó nhẹ nhàng bế ra, mặc vào bộ đồ ngủ rộng thênh thang, nhưng bên trong đương nhiên hoàn toàn không mặc nội y.

Sau đó, cả ba ôm nhau chìm vào trong mộng đẹp.

Ngày hôm sau, vẫn như ngày hôm trước, nhưng lần này Thất ca và bát ca đã dẫn cô đi xa hơn, đi thăm những ngọn núi, những danh lam, nhất là đến ngôi chùa nổi tiếng linh thiêng là Hoàng Đại tiên để cầu nguyện. Đứng tần ngần trước cảnh huyền bí của vùng núi, cảnh trang nghiêm của ngôi chùa, mà Huyền Ngọc bần thần. Cô nghe nói, ngôi chùa này rất linh thiêng cầu gì được nấy, nhưng ba ba và mẹ đã chết đi, liệu cô cầu sống lại có được hay không? Ngôi nhà kia, sau khi gia gia chết, liệu nàng có thể mơ ước được một căn nhà đùm bọc cô và để cô đi học đến ra trường hay không? Cô không biết, cô không tin vào thần thánh, nếu có thánh thần thì có lẽ những đứa trẻ bơ vơ mồ côi như cô có lẽ không lâm vào cảnh này.

Bát ca đứng một bên nhìn vẻ mặt đau xót bần thần của cô mà ôm lấy vai cô. “Huyền Ngọc muốn ước gì, nói đi, nếu được anh và Thất ca sẽ giúp em.”

Cô lắc đầu đôi mắt xa xăm, tương lai là một thứ vật chất xa xỉ mà cô không mong mỗi gì có thể với tới. Chỉ mong gia gia được sống bình an, để nàng đủ lớn và có thể tự lập cho bản thân mình. Nhưng đó chỉ là mơ ước, không biết có thể thực hiện được hay không?

Huyền Thiên đứng ở một bên không nói gì. Lặng lẽ ngắm nhìn cô, nhưng trong lòng anh đã âm thầm có quyết định, bằng bất cứ giá nào, anh nhất định sẽ bảo vệ Ngọc Nhi, sẽ đảm bảo cuộc sống từ nay về sau của cô, sẽ không còn cô đơn nữa, sẽ không có bất kì ai có thể áp bức cô, dù anh có thể đối chọi với tất cả mọi người trên thế giới. Ngay từ ánh nhìn đầu tiên khi gặp cô, anh đã âm thầm thề với lòng mình như thế.

9. Chương 9

Chương 9: Đột biến

Ngày hôm sau vẫn như thế, vẫn đi dạo hết mấy khu du lịch khu thương mại mua sắm lớn nhất ở HongKông, các ca ca của cô, ngoại trừ tư thế ngủ kì quái ra, còn lại đều rất tuyệt không thể chê được. Mua cho cô, những thứ cô thích ăn, dẫn cô tham quan cùng cô chơi trò chơi. Có thể nói những ngày ở Hong Kông này là những ngày vui nhất trong cuộc đời mười sáu năm của cô từ trước đến nay.

Tối, đêm nay là đêm cuối cùng cô ở HongKông, sáng mai cô sẽ ngồi máy bay đến thẳng đảo Hawaii, Huyền Ngọc háo hức, đến gần như không ngủ được. Huyền Tú chỉ nhìn cô mỉm cười còn Huyền Thiên thì trợn mắt: “Đi ngủ mau.”

Huyền Ngọc bắt màn bữu bữu môi, cũng ngoan ngoãn leo lên giường nằm ngủ. Thật sự thì mấy đêm nay cô do mệt mỏi quá, nên cũng không hay biết thực sự tư thế ngủ của các ông anh có thay đổi hay không, vì vừa đặt lưng xuống giường là cô đã ngủ say như chết. Đương nhiên đêm nay cũng không ngoại lệ.

Nghe thấy nhịp hô hấp đều đặn của cô, Huyền Tú biết cô đã ngủ mới đưa mắt nhìn Huyền Thiên: “Thiên, bé con càng ngày càng không sợ anh rồi.”

Huyền Thiên hừ lạnh: “Chắc phải dạy dỗ lại quá.”

Huyền Tú nheo mắt: “Ờ sao?”

Huyền Thiên nhìn chăm chú vào màn hình không lên tiếng, mấy đêm nay ngoài đêm đầu tiên được gần gũi bảo bối, thời gian còn lại hai anh em họ đều thức trắng canh giữ thị trường chứng khoán phố Wall.

Hai anh em năm nay tuy mới mười tám tuổi, nhưng trên giới kinh doanh nổi tiếng là sát thủ trong giới chứng khoán. Hai anh em, người thủ trong, người đối ngoại, kết hợp thiên y vô phòng, ăn ý đến không còn khe hở. Khi họ quyết tâm đầu tư vào lĩnh vực nào thì xem như đã nắm chắc trong tay phần thắng.

Huyền Thiên mệt mỏi nói: “Chỉ đêm nay nữa thôi, mai sẽ đưa bảo bối đi du lịch một tuần, sau đó về tiếp tục chiến đấu.”

Huyền Tú cười mỉa, “Làm quần quật thế, chán thật cũng may chúng ta còn có bảo bối để yêu thương.”

“Ừm, ráng đi, chỉ vài năm thôi, lo xong chuyện này mình và bảo bối sẽ không còn lo lắng nữa.”

Vừa nói, đôi mắt anh đầy vẻ thương yêu nhìn về nơi chiếc giường to ở đầu phòng, nơi đó có thân ảnh mà đã bốn năm nay anh ngày mong đèn nhớ, nhưng anh không có cách nào tiếp cận, hay nói đúng hơn là không dám tiếp cận bởi vì, anh sợ. Anh sợ với cá tính nam nhân huyết khí phương cương, không thể kiềm lòng nổi sẽ làm ra những chuyện dọa tiểu bảo bối của anh sợ. Anh sợ với bộ mặt lạnh như băng của mình sẽ dọa cô bé chạy mất mà không dám quay đầu lại. Nên anh phải nhờ Huyền Tú làm cầu nối giữa hai người. Không ngờ, đúng là anh em song sinh, Huyền Tú vừa gặp mặt Ngọc nhi cũng đã giống như anh, yêu thương cô bé vô hạn.

Nghĩ lại cũng thật sự buồn cười, nét lạnh lẽo bề ngoài của anh, hấp dẫn biết bao nhiêu cô gái như thiêu thân lao vào anh, nhưng anh lại không rung động một mảy mai, thế nhưng đứng trước cô bé con này anh lại không tự chủ được, lúc nào ‘tiểu đệ đệ’ của anh như gặp được chủ nhân, cứ cương cứng, làm anh bối rối, nên giọng nói cũng càng lúc càng trở nên sắc lạnh.

Nhìn thấy bé con của mình sợ hãi nép sát vào lòng đứa em song sinh, Một cổ dấm chua bốc lên từ ngực, anh không muốn ghen với đứa em trai của mình, nhưng...

Nghĩ đến thế, anh không kiềm lòng nổi, mỹ thực trước mắt mà cứ phải làm hòa thượng có lẽ có một ngày anh sẽ điên mất. Nhưng trận đấu này, anh không thể buông tay đã vào giai đoạn sinh tử.

Huyền Tú gọi giật anh lại, “Thiên, tỉnh hồn, vào cuộc rồi.”

Hai anh em nhìn chăm chú lên màn hình bắt đầu di chuyển con chuột trong tay.

Rạng sang 5 giờ, Huyền Thiên và Huyền Tú mệt mỏi mới buông laptop ra, Huyền Tú ngã vật trên ghế sofa, thức trắng mấy đêm, ban ngày còn phải bồi bé con đi chơi, người bằng sắt thì cũng đã đến giới hạn, anh nằm ngủ. Huyền Thiên nhìn Huyền Tú khê lắc đầu, anh biết em trai mình đã mệt mỏi suốt mấy ngày nay, cũng may mọi chuyện đã kết thúc và đã thành công. Nhờ bước nhún này mà về sau nếu có chuyện gì xảy ra, anh sẽ không còn lo nữa.

Mấy hôm nay không chạm vào tiểu bảo bối, thực lòng anh anh nhớ cô chết đi được, dù ở trước mắt nhưng không thể chạm tay.

Thở dài một hơi Huyền Thiên bước đến gần giường định ôm tiểu bảo bối mà ngủ, bất chợt tiếng chuông điện thoại reo vang.

Vội vã bắt lấy, anh không muốn Huyền Ngọc thức giấc, dù anh biết cô ngủ rất say, say đến nỗi bất cứ ai muốn đến gần cô làm gì cô cũng đều không hay biết, nhưng anh không thể để chuyện cô thức giấc nửa đêm dù có bất cứ chuyện gì.

Điện thoại từ nhà ở Đài Loan gọi đến, Huyền Thiên vừa nghe máy vừa bước nhanh ra khỏi phòng.

Sau đó, anh vội vã trở vào thì đã thấy Huyền Tú ngồi dậy, giọng đầy tỉnh táo hỏi: “Có chuyện gì vậy Thiên?”

“Anh phải trở về Đài Loan gấp, gia gia đột ngột trở bệnh đã đưa vào bệnh viện.”

“Đánh thức Ngọc nhi rồi cùng nhau trở về.”

Huyền Thiên cương quyết: “Không được, để bé con ngủ, sang mai ta sẽ lệnh cho phi cơ đậu sẵn ở sân bay chở em và bé con về.”

Tú trầm giọng: “Thiên, không về cùng nhau, sẽ có dị nghị đó.”

Huyền Thiên lạnh giọng: “mọi chuyện anh sẽ giải quyết, em ở lại không được quấy rầy bảo bối, để em ấy ngủ đến khi thức rồi cùng nhau về.”

Huyền Tú biết ý anh trai đã quyết không ai có thể thay đổi, nên cũng im lặng, dù sao về trễ hơn vài giờ chắc cũng không có vấn đề gì.

Sáng sớm, mờ mịt mở đôi mắt nhập nhèm thức dậy, theo thói quen cô nhìn về hướng ghế sofa, đã thấy bát ca ngồi ở đó, cười cười nhìn cô nói: “Thức rồi, thay đồ chuẩn bị theo anh về Đài Loan.”

“Đài Loan? Không phải hôm nay muốn đi Hawaii sao? Thất ca đâu?”

Cô đưa mắt nhìn về phòng tắm, nhưng không thấy ai, Bát ca khẽ cười: “Gia gia trở bệnh, Thất ca về trước rồi, em và anh nên nhanh ra sân bay.”

“Gia gia?!”

Trên mặt nàng hiện lên lo lắng.

“Gia gia không phải thực khỏe mạnh sao? Tại sao lại ngã bệnh chứ?”

“Cụ thể anh cũng không rõ ràng, chỉ có sau khi trở về mới biết được .”

“Vâng.”

Vội vã thay quần áo liền cùng bát ca đáp phi cơ bay trở về Đài Loan.

Vừa xuống phi cơ vội vã chạy về hướng bệnh viện.

Bệnh viện VIP trong phòng đôi đầy người.

Tất cả đều là những người thân thích khác trong gia tộc Hắc Huyền thu được tin tức vội vã trở về.

Bác sĩ nói lão thái gia là ung thư thời kỳ cuối, không phát hiện sớm nên hiện tại có lẽ không còn kịp rồi.

Chỉ còn sống được mấy tháng .

Hắc Huyền Ngọc nghe xong, lập tức khóc đỏ hốc mắt.

Tuy rằng gia gia ngày thường cùng cô không thân, nhưng như thế nào cũng là thân nhân a.

Thần sắc những người thuộc họ Hắc Huyền có những biểu hiện khác nhau, đau lòng có, thương xót có, cũng có vui sướng khi người gặp họa, cùng nhả ra khí .

Lão thái gia đều nhìn thấy ở trong mắt, cảm thán nói:“Sống đến từng tuổi này bấy nhiêu cũng đủ rồi, cũng đã đến lúc đi gặp bạn già nơi cửu tuyền rồi.”

Sau lại ông gọi một vài người đi vào nói chuyện hồi lâu.

Lão đại đúng là cuối cùng gấp trở về .

Hắn bay đi Nam Phi một tháng .

Vừa về đến, liền vào phòng bệnh cùng lão thái gia nói chuyện với nhau thật lâu.

Sau đó hai huynh đệ Hắc Huyền Thiên Hắc Huyền Tú cũng được gọi vào vào.

Hắc Huyền Ngọc không bị kêu đi vào, tuy rằng trong lòng khổ sở, cảm giác đau xót khi không được coi trọng.

10. Chương 10

Chương 10: Vươn tay

Tam ca, Tam ca của cô an ủi cô.

“Anh cũng đâu được gọi đi vào. Đừng khóc, đừng khóc.”

Trên mặt Tam ca lúc này ẩn hiện nét lạnh lùng khác hẳn ngày thường, câu nói hần nói ra nghe cũng khá hần học: “Gia gia có qua đời, nhà này do đại ca làm chủ, nhưng chúng ta chỉ là nhỏ bé, làm sao chống đỡ nổi. Anh thấy bát đệ mến em, em nên bám lấy cậu ta để nhờ vả.”

“Tam ca.....”

Lời Tam ca nói ra làm Huyền Ngọc sững sờ, hôm nay Tam ca làm sao vậy.

Nhẹ nhàng cắn răng, việc này cô không phải không biết, chính là không muốn suy nghĩ tới.

Gia gia, qua đời, cô sẽ đi về đâu? Nhờ cậy Tam ca và Bát ca sao? Không, cô không nghĩ đến, nhưng nếu thế thì cô sẽ ở đâu? Không thân thích, không bạn bè, cô độc hieu quạnh.

Tam ca nắm lấy tay cô: “Anh xin lỗi, anh không muốn nói thế, hay anh em mình về đi, ở đây chỉ thừa thãi thêm thôi.”

Huyền Ngọc thấy có lí nên gật đầu theo Tam ca về nhà.

Vài ngày sau, Lão thái gia đột ngột qua đời,

Hết thấy đều thực đột nhiên, sau khi lễ tang lão thái gia kết thúc, đại ca thuận lợi thành chương tiếp quản vị trí chủ tử của đại gia tộc.

Thuở sinh tiền, cha của đại ca là đứa con mà gia gia sủng ái nhất, nên việc ông để lại cho Đại ca không ai bất ngờ cả

Năng lực của đại ca là không có người phản đối.

Hắc Huyền Ngọc bị yêu cầu đi ra ngoài.

Là gia gia trước khi lâm chung đã phân phó.

Giấy không thể gói được lửa, chuyện cô tác tộ vẫn bị phát hiện, cô không phải thuộc dòng máu của Hắc Huyền gia.

Khi biết được kết cục chính mình, cô khóc thật thương tâm.

Tâm cơ rút đau đớn không thôi.

Có loại bị phản bội đau thương.

Di ngôn gia gia cấp cho cô bảo rằng, cô không phải là huyết thống của Hắc Huyền gia, cho nên không được phép ở lại Hắc Huyền gia nữa.

Bị đuổi ra ngoài cô có thể đi đâu?

Hắc Huyền Tú hướng cô vươn tay viện trợ, “Đến nhà của các anh đi, Tiểu Ngọc nhi.”

Đôi tay này đưa ra cho cô vào lúc này, hoàn toàn như một phép màu trong câu chuyện cổ tích, cô bé nghèo khổ rốt cuộc cũng có người giúp đỡ, những năm tháng khổ cực tuổi ấu thơ, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa, bởi vì có hai vị ca ca thương yêu luôn chở che cho cô đến suốt cuộc đời, nhưng tất nhiên đó là câu chuyện về sau, hiện tại vẫn còn nhiều gian truân chưa biết.....

Đối với bị lão thái gia đuổi ra khỏi gia tộc Hắc Huyền mà anh và Thất ca giang tay đón nhận Hắc Huyền Ngọc, đó là một bí mật.

Hắc Huyền Tú nói, tuyệt không để cho người nhà họ Hắc Huyền phát hiện, cho nên đã thay đổi trường học thậm chí ngay cả họ tên của cô Bát ca và Thất ca cũng đã an bài thật tốt. Nhưng đó là với Hắc Huyền Ngọc, thực ra, câu chuyện này chỉ có ba người biết được bí mật trong đó. Một gia tài đồ sộ đổi lấy một sự tự do và một tính mạng an toàn cho bảo bối mà họ thương yêu đến suốt cuộc đời, gia tài họ không cần, họ có thể mang đến cho Ngọc nhi của họ sự sản lớn hơn hiện tại, nên gia tài của Hắc Huyền, Thiên và Tú hoàn toàn không để mắt đến chỉ vãn vẹn một câu nói của đại ca. “Yên tâm, mọi chuyện đã có anh làm chủ, chỉ cần đổi tên và họ, anh hoàn toàn sẽ để con bé sống bình yên đến suốt cuộc đời này.”

Bát ca thương yêu kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc thơm ngát hương thiếu nữ của nàng, nhẹ giọng nói: “Huyền Ngọc, từ nay em không được lo lắng bất cứ chuyện gì, mọi chuyện đã có anh và Thất ca lo, em yên tâm, dù trời có sập xuống cũng đã có hai anh chống đỡ.”

Đối với sự thân mật này của bát ca, do thời gian gần đây thường hay ở chung nên Huyền Ngọc cảm thấy không có gì là kì quái, nên lặng im trong lòng anh, hưởng thụ sự yên tâm mà đã bao nhiêu năm nay cô mới có cảm giác nhẹ nhàng như thế này.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Bát ca, Thất ca đâu? Lúc về đến giờ, em không thấy anh ấy?”

Huyền Tú nhướn mày: “Bé con, nhớ Thất ca rồi à? Không phải em rất sợ anh ấy sao?”

Huyền Ngọc đỏ mặt: “không phải, em chỉ muốn hỏi anh ấy bận rộn lắm à, sao em không thấy anh ấy thường.”

Huyền Tú gật đầu: “ừm, Thất ca rất bận rộn, nhất là gần đây gánh luôn phần việc của anh, nên hầu như không có thời gian.” Thật ra, lúc này Huyền Thiên sau khi điều đình mọi chuyện với đại ca, đang bận rộn lo chuyện chuyển trường, và chuẩn bị nhà để đón bảo bối của họ về.

Gần đây, do phải để Huyền Tú lo lắng cho Huyền Ngọc, nên Huyền Thiên gánh luôn phần của anh, bận rộn không thôi. Nhưng dù thế bọn họ rất vui, bởi vì trên thế gian này, rốt cuộc cũng có một vật trân quý cho họ một ý nghĩa để sống, để bảo vệ.

Sống mười tám năm trên cuộc đời này, mọi việc thuận lợi đến ngán ngẫm, thế thái tình đời, đen trắng lọc lừa dối trá, làm bọn họ chán ngán, bất ngờ bốn năm trước đây, bọn họ phát hiện ra bảo vật tinh khiết sáng trong không tỳ vết, nên đương nhiên sẽ chun g tay ra sức bảo vệ báu vật này.

11. Chương 11

Chương 11: Nhà mới

Xe dừng trước một toà biệt thự nằm ở khu vực ngoại ô

Đó là một tòa biệt thự hiện đại kết hợp hai phong cách Tây u. Toàn một màu trắng tinh khiết, ngoại trừ nóc nhà. Trên bức tường trắng của khu biệt thự, được trang trí những bức tranh của danh gia điêu khắc, nhìn từ bên ngoài vào thật lộng lẫy cũng thật sự cách xa với thế giới bên ngoài, cũng không có vẻ xa hoa, chỉ là có vẻ toàn thân bạch sắc không hề như vậy đơn điệu mà vô vị. Biệt thự tầng thứ nhất diện tích lớn nhất, đại khái 200 thước vuông. Tầng thứ hai nhỏ hơn một ít, nhưng có một khu vườn ở phía sau rộng rãi trồng đủ mọi giống hồng vàng đỏ trắng đủ loại, nằm xen kẽ nhau tạo nên một bức tranh phong phú đa dạng với mùi hương thơm ngát, nên khi nhìn vào Huyền Ngọc cứ ngỡ mình như đi lạc vào cõi thần tiên.

Gian đại sảnh thật rộng lớn với những trang thiết bị hiện đại, bát ca ôn nhu ôm lấy vai nàng, dẫn nàng lên xem phòng nàng ở tầng lầu hai, vừa bước vào, cảnh đẹp choáng ngợp làm Huyền Ngọc choáng váng.

Một gian phòng với màu tím nhạt thanh nhã đơn sơ, rèm cửa sổ bằng hoa văn màu tím nhạt bay phất phơ trong ánh nắng chiều nhợt nhạt, chiếc giường cỡ King size rộng lớn phủ ga màu hồng phấn, có một bàn nhỏ xinh xắn, một chiếc ti vi tinh thể lỏng lớn thật lớn treo trên vách tường, một chiếc ghế sofa và một bình hoa hồng màu vàng nhạt, tất cả mọi thứ, làm nàng cứ ngỡ như đã lạc bước vào một thế giới cổ tích,

nàng bầu chặt đùi để xem thử đây là thật hay là mơ, chợt nghe bát ca suýt xoa, “Tiểu Ngọc nhi, em đang néo đùi anh.”

“Á” Huyền Ngọc giật mình vội vàng cười giả lả: “Ha ha, em nhầm...”

Huyền Tú gật gật đầu, cười yêu thương đưa tay xoa nhẹ mái tóc bảo bối đã không được may mắn của mình, hôn nhẹ lên vàng trán của cô.

“Đi xuống lầu ăn cơm nào, có lẽ Thất ca cũng đã gần về rồi.”

Nghe nhắc đến Thất ca, Huyền Ngọc bừng tỉnh, từ hôm cô về đến giờ, gần một tuần chỉ có bát ca, không thấy Thất ca, ban đêm chỉ bát ca hôn cô chúc ngủ ngon, mà không ngửi được mùi hương biển quen thuộc của anh, Huyền Ngọc cảm thấy hơi thiếu thiếu cái gì đó.

Cô định chạy xuống lầu, nhưng bát ca khẽ giơ tay cản, “Em chưa tắm, không sợ bị Thất ca mắng à?”

Huyền Ngọc le lưỡi cười trừ, làm lòng Huyền Tú một trận xôn xao. Trời ạ, cô bé con ngốc nghếch này ở trước mặt hẳn cứ dung đưa cái lưỡi hồng hồng chết người ấy, thực sự muốn giết người mà.

Cố gắng đè nén nổi xôn xao, nhìn Huyền Ngọc đi vào phòng tắm, Huyền Tú thở dài xoay người lại thì đã thấy Huyền Thiên đứng tựa thang cầu hỏi: “Bé con nhắc anh à?” Trong mắt nổi lên một cổ vui sướng không thể nói thành lời, Huyền Tú ừ ừ. “Vâng, có lẽ bé ấy mến anh nhiều hơn.”

Huyền Thiên rụt vai lại: “Có lẽ thói quen thôi, cô bé luôn dựa vào em mỗi khi có anh mà.”

Huyền Tú cười khỏ, thực ra lòng cô bé con ấy, hai người họ có lẽ vắng một đó là chuyện không thể rồi.

Nhà ở đã an bài xong, còn chuyện học, buổi tối, Huyền Thiên và Huyền Tú theo thói quen oa ở trong phòng của Huyền Ngọc làm việc, mà Huyền Ngọc mấy hôm nay quen có mặt với sự hiện diện của hai anh em, nên cũng im lặng ở một bên chơi vi tính, Huyền Tú vừa mua cho Huyền Ngọc cái Laptop hiệu Apple đời mới nhất, nên Huyền Ngọc đang khám phá, thật sự buồn cười, ngoài giờ học vi tính ra, phần lớn thời gian Huyền Ngọc chưa bao giờ chạm vào máy nên cô hầu như cũng không biết gì nhiều.

Huyền Thiên đột ngột mở miệng nói: “Mai đến trường, Tú sẽ chở em đi.”

Huyền Ngọc rụt rè nói: “Đến trường? Trường cũ ấy ạ?”

“Không, anh và Thất ca đã chuyển em đến trường mới, em cứ an tâm học ở đó, nhưng chỉ có anh và Thất ca đưa đón em thôi. Đừng tiếp cận người lạ, đến tai đại ca thì không hay lắm đâu.”

Huyền Ngọc cúi đầu: “Vâng.”

Thói quen cúi đầu chết tiệt này mà cô bé này không đổi chắc có lẽ Huyền Tú sẽ phạm vào điều cấm kị mất, mỗi khi cô đưa cái cổ trắng nõn nà kia ra là lòng anh lại một trận xôn xao.

Khẽ tăng hắng một tiếng: “Đi ngủ thôi.”

Ngủ? Huyền Ngọc ngẩng đầu nhìn hai ông anh? Chẳng lẽ đêm nay, hai anh lại muốn ngủ cùng cô sao? Như hiểu được thắc mắc của cô, Huyền Tú khẽ cười: “Em mới đến lạ nhà, nên hai anh hy sinh ngủ với em cho em bớt sợ.”

Huyền Ngọc rùng mình, “Em không sợ, nên không cần đâu.”

Huyền Thiên trừng mắt, “Em dạo này hay cãi nhỉ, ngủ thôi.”

Huyền Ngọc ấp úng: “nhưng mà...”

Huyền Thiên quét mắt lại Huyền Ngọc lại nằm im thín thít.

Tâm không cam, tình không muốn đứng dậy dẹp laptop sang một bên lại nằm xuống. Lúc này, Thất ca đã vào phòng tắm, chỉ còn bát ca ngồi ở trên giường, lẳng lặng vuốt tóc cô: “Ngọc nhi ngoan, ngủ đi, mai dậy đi học sớm.”

Bối rồi, nhưng bàn tay ấm áp của Bát ca ôn nhu vuốt tóc làm Huyền Ngọc an tâm chìm sâu vào giấc ngủ. Khi Huyền Thiên ra khỏi phòng tắm thì Huyền Ngọc đã ngủ say sưa, anh thương yêu nhìn Huyền Ngọc

đang say ngủ, một luồng hơi nóng quen thuộc lại dâng lên trong anh, nam căn dừng đứng, cơ bản tắm nước lạnh ban này cũng như không. Anh ngồi xuống gọi: “Tú đi tắm, ngủ sớm thôi.”

Huyền Tú miễn cưỡng rời đi.

12. Chương 12

Chương 12: Vào trường mới

Huyền Thiên và Huyền Tú nhìn ngắm tiểu bảo bối đang ngủ say sưa, lẳng lặng tháo lớp áo ngủ của cô ra, nhẹ nhàng ve vuốt, thỏa mãn khi thấy cô uốn cong rên rỉ theo từng ngón tay ve vuốt của hai anh, Huyền Thiên bật cười khi Ngọc nhi của anh co người rút sát hơn vào anh, có lẽ trong giấc ngủ cô đã quen với sự hiện diện của anh, nên thường hay dựa dẫm vào anh thật gần, anh tiếc nuối thở dài: “Tú, bao lâu nữa mới đến sinh nhật của bé con?”

“Một tháng nữa, là bé con đã được mười bảy.”

Huyền Thiên thở ra một hơi dài, tiếc nuối in những dấu hôn lên bộ ngực non tơ trắng nõn của Ngọc nhi, hai hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn bầu vú non mềm, Huyền Ngọc theo bản năng thút thít khe khẽ. Huyền Tú lầm bầm: “Tra tấn kiểu này, em chết mất.” Huyền Thiên cười khở, “Cô bé còn non quá, ráng đợi đi,”

Anh ngồi dậy định đưa tay vén lại áo ngủ, trong cơn mơ màng Huyền Ngọc xoay người, nằm đè lên người Huyền Tú đang nằm ở một bên làm hai anh em cười khúc khích.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Ngọc vẫn còn đang say ngủ, bất chợt một bàn tay vỗ mạnh vào hông làm cô hốt hoảng ngồi bật dậy, mở lớn mắt thì thấy Huyền Tú đã chỉnh tề ngồi ở một bên, còn Thất ca sắc mặt u ám đang trừng mắt liếc Huyền Tú. Huyền Tú làm như không thấy đôi mắt sắc bén đang liếc về phía mình, vỗ hông của Huyền Ngọc: “Chú heo con, thức dậy đi học, ngày đầu đến trường mới đừng đến trễ.”

Đến trường? Huyền Ngọc nghe thế ngồi bật dậy, chạy nhanh vào phòng tắm. Trên đời này, nếu có thứ gì làm cô say mê nhất đó là việc học, bởi cô biết, chỉ có học thành tài cô mới không còn lo lắng cho tương lai về sau nữa.

Huyền Ngọc vừa khuất bóng trong phòng tắm, Huyền Thiên mở miệng: “Có cần phải làm bé con giặt mình thế không? Không cho phép có lần sau.”

Huyền Tú bồn chồn: “Hay Thiên định hôn cô bé thức dậy?”

Thiên trừng mắt: “Chuẩn bị đồng phục cho bé con đi.”

Huyền Tú gật gật đầu, sau đó đi đến bên tủ, lấy bộ đồng phục vừa đi đến cửa phòng tắm đã nghe Huyền Ngọc cất tiếng gọi: “Bát ca, anh lấy giùm em bộ đồng phục.”

Hai anh em nhìn nhau cười hiểu ý.

Trường Trung học Đông Dương

Đó là một ngôi trường nổi tiếng toàn nước thậm chí toàn bộ thế giới. Lịch sử đã lâu, thực lực hùng hậu. Không kể đến người đứng đầu thành lập nên ngôi trường này thế lực và tài phú vô cùng hùng hậu, mà nơi này còn là nơi đào tạo ra những nhân tài xuất sắc nhất liên quan đến các loại phương diện về kinh tế chính trị xã hội, mà phần là những người có xuất xứ từ ngôi trường này đều dung tài phú của mình củng cố thêm địa vị ngôi trường càng thêm vững chắc. Nơi đây là nơi Long xà hỗn tạp, nhưng đa phần học sinh ở nơi này đều thuộc hàng thiên kim công tử quý tộc nhất của đất nước.

Chế độ giáo dục ở trường trung học Đông Dương này không chỉ có hoàn thiện mà còn toàn diện hơn nữa. Trường học chia làm hai khối lớn. Giáo dục một khối, chia làm sáu ngành: Nghiên cứu, kinh tế, khoa học, chính trị, năng khiếu và kỹ thuật. Khối còn lại dành cho các cấp từ sơ trung đến cao trung.

Ngôi trường nhìn từ bên ngoài vào vô cùng rộng lớn và trang nghiêm, xe chỉ được đưa đến trước cổng trường là dừng lại, sau đó có những tuyến xe phân lớp chở những học sinh vào từng lớp của mình, theo Bát ca nói, Huyền Tú theo học lớp chuyên dành riêng cho những đại tiểu thư nhà giàu rất thân thiện, vui vẻ.

Vào bên trong khuôn viên trường thấy sự kết hợp của kiến trúc Tây u hiện đại kết hợp với kiến trúc Trung Quốc truyền thống cổ kính hòa lẫn vào nhau.

Bát ca dừng xe lại, Huyền Ngọc vội vàng xuống xe, nhưng Huyền Thiên nhanh tay hơn, kéo cô lại ngã nhào vào lòng mình, “Vội vã đi đâu thế? Không biết phép tắc. “ Nói xong dùng môi che kín lại đôi môi phần hồng còn đang ngơ ngác, Huyền Ngọc còn đang ngu ngơ chưa hiểu được chuyện gì thì Thất ca đã buông ra đôi mắt nóng rực, Huyền Tú chồm tới, hôn nhẹ lên môi cô, thầm trách Thất ca quá lỗ mãng.

Mãi đến một lúc sau Huyền Ngọc mới hoàn hồn, ngu ngơ hỏi: “Sao hai anh lại hôn em?”

Bát ca cười khẽ, “Chỉ là nụ hôn tạm biệt thôi mà, đừng nghĩ nhiều.”

Huyền Ngọc đỏ ửng cả khuôn mặt, bối rối xuống xe đi vào trường.

Phòng học của cô nằm ở khu vực phía sau trường, đó là một dãy phòng học kiến trúc cổ kính có những bóng cây thật cao râm mát. Bước vào lớp học đang ồn ào, vị giáo sư trẻ tuổi anh tuấn dẫn Huyền Ngọc giới thiệu trước lớp, sau đó đưa cô về chỗ trống cuối cùng ở lớp học.

Đưa mắt rụt rè nhìn xung quanh, thấy chung quanh toàn là các bạn nữ sinh, đa số đang nhìn cô với vẻ hiếu kì, trong đó có một ánh mắt kiêu ngạo lạnh lẽo làm Huyền Ngọc rung mình quay mặt đi.

Những tiết học trôi qua bình thản, đến giờ ra chơi. Huyền Ngọc vì chưa quen ai, nên rụt rè ngồi dưới một tán cây to, nhìn các bạn chơi đùa, bỗng nhiên từ phía sau lưng có một giọng nói sắc bén vang lên:

“Mày là con bé mới chuyển trường đến à?”

Huyền Ngọc ngẩng đầu lên, đó là một cô bé khoảng mười sáu tuổi, gương mặt xinh xắn phúc trang xinh đẹp, nhưng đôi mắt lạnh lẽo hung dữ đang nhìn cô chằm chằm, cô gật đầu.

Cô bé kia hất hàm: “Tao là trùm ở trường này, nhà tao là giàu nhất nên chỉ có tao mới được quyền mặc đồ đẹp và đi xe đẹp, nhìn dáng vẻ nghèo hèn của mày mà cũng bày đặt ngồi trên chiếc Rolls-Royce mạ vàng đến trường, lại mặc bộ y phục thịnh hành nhất mùa thu của nhãn hiệu Chanel.”

Vừa nói, cô ta vừa đưa tay giật lấy cái nơ đính trên áo của Huyền Ngọc làm Huyền Ngọc ngơ ngác nhìn áo của mình rách một mảng để lộ cả chiếc áo lót bra.

Cô bé kia hất hàm nói tiếp: “Ba tao là một trong những người sáng lập ra trường này, nên tao ra lệnh ày ngày mai chỉ được đi xe buýt đến, không được đi xe hơi.”

Huyền Ngọc ngơ ngác đỏ cả hốc mắt, lúc trước ở ngôi trường bình dân kia của cô, và cả những năm tháng học ở HongKôngng chưa từng xảy ra cảnh tượng này, hôm nay ngày đầu tiên đi học sao lại thế này?

13. Chương 13

Chương 13: Chúc ngủ ngon

Áo rách một mảng lớn, nên Huyền Ngọc không dám vào lớp học chỉ ngồi lẳng lặng ở nơi đó buồn bực và giận dữ. Cô đâu trêu chọc gì ai, tại sao lại làm thế với cô, chuông reo vào lớp tự nãy giờ mà cô cũng không dám vào chỉ ngồi dưới bóng cây, suy nghĩ mà cảm thấy buồn cười.

Bộ y phục này là bát ca mới mua cho cô hôm qua, anh ấy nói về nhà mới, nên phải thay đổi tất cả mọi thứ, từ túi xách trang phục quần áo đến cả tên họ.... Nhất là trang phục, suốt cả một ngày Bát ca dẫn cô đến cửa hàng thời trang nổi tiếng nhất Đài Loan, để mặc cô xoay quanh với những người thiết kế, anh chỉ ngồi nhàn nhả uống cà phê gật gù thưởng thức, sau đó bảo gói tất cả lại, nào trang phục phụ kiện, giày dép..... Anh còn nói hôm nay sẽ dẫn cô đi mua trang sức mới.

Mãi suy nghĩ, cô không hay một bóng đen cao to đứng sau lưng mình, đến khi người ấy lên tiếng cô mới giật mình tỉnh mộng: “Huyền Ngọc, về nhà thôi.”

Là bát ca, anh cởi áo khoác của mình choàng lên bờ vai nhỏ của cô, che khuất đi vết rách ở trước ngực, anh không hỏi, Huyền Ngọc cũng không nói, nhưng cô biết anh đã biết. Nếu không tại sao anh lại đột ngột đến nơi này.

Đưa Huyền Ngọc ra xe, bát ca ngồi vào bên kia, khởi động cho xe lao đi, vừa lại, bàn tay còn lại của anh vừa vuốt ve bàn tay lạnh như băng của Huyền Ngọc, không nói gì. Huyền Ngọc cũng im lặng tựa vào ghế một mỗi ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại thì đã ở trên giường, ngoài trời, sắc trời đã tối hẳn, cô nằm lặng im trong bóng đêm nghe tiếng Thắt ca thì thầm:

“Tôi muốn trong đêm nay, toàn bộ trên giới thị trường không ai nhắc đến nhà Lâm tộc nữa.”

“Cô gái kia? Tùy các anh xử trí.”

Mơ mơ hồ hồ, nghe tiếng được tiếng mất Huyền Ngọc không hiểu chuyện gì, cô định ngủ tiếp, nghe bát ca gọi, “Huyền Ngọc, đã thức thì ngồi dậy ăn cơm tối nào.”

Giọng bát ca mát rượi như tơ, nghe không ra vẻ u sầu ảm đạm, như chuyện trưa nay chỉ là một hồi ác mộng của cô, hoàn toàn không xảy ra, cô mở mắt đã thấy Thắt ca vẫn gương mặt lạnh như băng ngồi trên ghế sofa, đáng vẻ nhàn nhã, còn Thắt ca, đang cười tươi đứng trước mặt cô.

Cô uể oải ngồi nhồm dậy, sau đó bước vào phòng tắm rửa mặt, ăn cơm tối, xem ti vi, bát ca và Thắt ca thì vẫn đang ngồi trên bàn làm việc, hầu như từ hôm cô đến đây đến giờ hai anh trai của cô dời hẳn phòng làm việc sang phòng cô, họ bận kinh khủng, đa số làm việc suốt, để mặc cô xem phim nghe nhạc tùy thích mà hoàn toàn không nói gì. Chỉ có bát ca, cứ đến giờ ăn là luôn chu đáo lo đúng giờ, có lần bát ca bảo nhờ có Huyền Ngọc mà bọn anh không bị đau dạ dày, bọn anh đã ăn cơm thường xuyên hơn.

Huyền Ngọc mỉm cười nghĩ là Bát ca nói đùa, nhưng càng sống chung Huyền Ngọc càng phát hiện, thực ra bọn họ là những người cuồng công việc, mãi lo làm việc mà quên cả ăn, chỉ khi bất chợt ngẩng đầu lên thấy cô đang học bài mới nghĩ đến việc ăn.

Tối, lại cũng chuyện ngủ....

Huyền Ngọc rút rê đề nghị: “Bát ca à, hai anh hãy về phòng nhé.”

Thắt ca trừng mắt nói: “không được.”

Huyền Ngọc cố bặm gan hỏi: “Vì sao không được, các anh là anh trai em là con gái ngủ chung mãi sau được?”

Huyền Tú cười cười: “Sao lại không được?”

Huyền Ngọc khó xử gãi đầu: “Anh trai và em gái cơ bản không thể ngủ cùng phòng.”

“Vậy theo em, ai mới có thể ngủ cùng phòng.”

Huyền Ngọc ngây thơ đáp ngay: “”Tình nhân a, tình nhân mới có thể ngủ chung.””

“”Vậy anh, em và Thắt ca cũng có thể không?””

“”Sao lại có thể, các anh là anh trai của em mà.””

Thắt ca lạnh giọng: “Tụi anh không xem em là em gái.”

Huyền Ngọc ngơ ngác, không xem là em gái? Vậy là gì?

Như hiểu được tấm lòng của cô, Bát ca nhẹ giọng nói: “Tụi anh yêu thương em, nhưng không phải như một cô em gái, mà là người yêu.”

Huyền Ngọc điên cuồng lắc đầu: “Không, chúng ta là anh em.”

Thắt ca cười nhạt: “Em không phải người của nhà Hắc Huyền, sao lại gọi là anh em?”

Huyền Ngọc thực sự cứng họng không biết nên nói sao, nhưng thực tế là đúng như thế, vấn đề là, cô đã xem hai người họ như anh ruột của mình.

Bát ca vuốt tóc cô: “Đừng lo lắng quá, mọi chuyện đã có tụi anh lo, em đi ngủ đi.”

Anh nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, với dụng ý chỉ chúc ngủ ngon, nhưng không ngờ khi vừa chạm vào đôi môi mềm mại của cô anh không thể kiềm lòng, khao khát tích tụ bao lâu nay đã không còn kiềm nén nữa nên nụ hôn càng lúc càng sâu, đầu lưỡi tiến vào, quần quýt tìm hiểu dây dưa.

Huyền Ngọc ngơ ngác chưa kịp tiêu hóa hết lời của anh nói, đã bị cuốn lấy bởi nụ hôn nóng bỏng.

Nụ hôn chấm dứt, Huyền Ngọc mơ màng nhìn lên, đã thấy, Thát ca đứng đó, đôi mắt đỏ rực đang nhìn cô, cô xấu hổ cúi mặt, Huyền Tú đứng lên tránh sang một bên, Huyền Thiên cúi người xuống, ôm lấy bờ vai mảnh mai của cô, thì thầm: “Đến lượt anh.”

Anh hạ đôi môi nóng ấm xuống, cái lưỡi anh tiến vào thần tốc, hương vị của nắng gió và biển cả như hút lấy hồn của Huyền Ngọc, bàn tay anh không an phận lòn vào lớp áo ngủ xoa nắn vuốt ve, nhẹ nhàng ma sát đầu nhũ tiêm đã dựng đứng, Huyền Ngọc mềm nhũn, anh thuận thế đè ép cô lên giường, thỏa mãn thở dài khi thân thể mềm mại thơm ngát mềm nhũn dưới thân anh

Cách lớp vật liệu may mặc chân anh từ từ len lỏi vào giữa hai chân cô, tách chân cô ra đầu gối cử lên cao cao, nhẹ nhàng ma sát khoảng giữa hai chân cô, nhẹ nhàng nhấn như đêm hôm ở khách sạn HongKông, làm Huyền Ngọc bất giác nức nở.

Cô cảm thấy trước ngực mát mát, sau đó một bàn tay ấm nóng lùa vào, mở đôi mắt mờ mịt ra, cô thấy Bát ca, nằm bên cạnh cũng đang tham gia vào.

Cô giật thót mình, oằn người tránh sang một bên, nhưng không tránh thoát, nhưng Thát ca dường như nhận ra sự phản đối của cô, nên cũng rút lui, ngồi dậy cào cào tóc, sau đó loạng choạng bước vào phòng tắm, lát lâu sau, từ phòng tắm truyền ra tiếng gầm thóa mãn của Thát ca.

Bát ca mỉm cười nhẹ hiểu ý, sửa sang áo lại cho cô, kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó nói, “Ngủ ngon, cô bé của anh.”

Trước khi Huyền Ngọc chìm vào giấc ngủ, cô thấy Thát ca bước lên giường, kéo cô từ trong lòng bát ca ra, ôm cô vào lòng, ba người ôm nhau ngủ. Huyền Ngọc lúc này không còn suy nghĩ được gì, nhưng tận trong thâm tâm, cô đang âm thầm bài xích.

(Lời của tác giả: Rồi, con cừu ngây thơ đã bị dụ từ nay bị mắ mậu hủ thoải mái.)

14. Chương 14

Chương 14: Dạy dỗ

Sáng sớm, Huyền Ngọc vẫn còn đang ngủ, bất chợt thấy có vật gì đó ấm nóng đè ép lên đôi môi của mình, mở mắt ra thì thấy gương mặt tuấn tú phóng đại của Bát ca ở ngay trước mắt cô, cô hoảng hốt, hé miệng định kháng cự, nhưng bát ca thuận thế đem đầu lưỡi ấm nóng luồn vào miệng cô.

Hôn say sưa, hôn ngọt ngào môi lưỡi giao nhau không tách rời, vốn dĩ vẫn còn đang say ngủ nên thần trí còn có chút không tỉnh táo nên Huyền Ngọc để mặc Huyền Tú làm loạn trong miệng mình.

Mơ màng còn vòng tay lên nữa, và cô thấy đôi tay của Huyền Tú thăm dò lên bộ ngực còn non tơ của cô, nhẹ miết đỉnh hồng của cô, cô thở hổn hển, đưa tay đẩy tay Bát ca ra, vừa ngồi dậy thì thấy Thát ca tựa lưng vào cửa đôi mắt nóng rực nhìn cô chằm chằm. Cô vội vã tung chăn chạy nhanh vào phòng tắm.

Trời ạ, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì đây? Tại sao hai ông anh trai bỗng nhiên trở nên kì lạ như thế?

Vốn dĩ cô không có bao nhiêu bạn bè, bản tính mặc cảm tự ti của cô nên cô luôn luôn khép kín, nhưng cô cũng hiểu đã là anh em thì nên có khoảng cách, không nên chung đụng xác thịt, nhưng dù hai người họ không phải là anh trai ruột của cô, nhưng bốn năm qua, cô đã xem họ như anh trai, bây giờ đột ngột chuyển thành tình nhân những hai người làm sao cô chấp nhận được.

Không được, phải tìm cách rời khỏi nơi này, cô không thể chấp nhận mối quan hệ nhập nhằng như thế này được.

Nghĩ như thế, nhưng cô phải đi về đâu, và liệu sẽ trốn thoát khỏi tay hai ông anh này hay không?

Huyền Tú sốt ruột đập cửa phòng, “Tiểu Ngọc Nhi, em không ra ăn sáng là sẽ không kịp giờ đi học đó.”

Huyền Ngọc lúc này ước gì cánh cửa kia mãi mãi đóng chặt, cô sẽ không ra để đối diện với tình thế khó xử như thế này.

Nhưng cô dù sao cũng phải đối diện với nó thôi. Thở hắt ra một hơi, Huyền Ngọc âm thầm tính toán, cứ nhận mệnh trước đi đã, sau đó sẽ tìm cách.

Cô ung dung bước ra bên ngoài, thì Thất ca đã đợi sẵn, bát ca thì không thấy, chắc có lẽ xuống lầu để chuẩn bị bữa sang.

Thất ca đang ôm bộ đồng phục của nàng trong tay, cô nhìn nó ngán ngẫm, nói: “Em không muốn đi học, có thể chuyển về trường cũ được hay không?”

Thất ca dịu dàng vuốt tóc cô, “Đây là trường học nổi tiếng nhất toàn quốc, em cứ yên tâm học đi nhé, không ai dám bức hiếp em đâu.” Thất ca kéo cô vào lòng hôn nhẹ lên trán cô, cô cảm nhận được sự bình an, không tiếp tục nói hay kể chuyện ở trường nữa, nàng trầm nghĩ, có lẽ trốn tránh một chút cũng không sao.

Nhưng cô đâu ngờ, vì một chút ủy khuất của cô, mà chỉ trong một đêm, nhà họ Lâm nhà tan cửa nát, cô gái kệnh kiệu chanh chua kia cũng đã mất tích không biết đến tận nơi đâu, thế mới biết thế lực của đồng tiền thực sự là ghê gớm.

Họ không tiếc bất cứ thứ gì, hay bất cứ thủ đoạn nào để loại bỏ đi chướng ngại vật chần trên đường đi của bảo bối của họ. Bọn họ cũng âm thầm thế tuyệt đối sẽ không để bảo bối chịu bất kì thương tổn nào.

Huyền Tú từ nhà dưới gọi vọng lên: “Tiểu Ngọc nhi, ăn sáng thôi.”

Huyền Ngọc xoay người mang cặp sách vào định đi xuống lầu, nhưng bị một cánh tay hữu lực kéo vào lòng. Thất ca hừ khê: “Ngọc nhi quên hôn chào buổi sáng rồi, phải chịu phạt.”

Nói xong, anh kéo Ngọc nhi vào lòng hôn thật sâu, thật nồng nàn làm Huyền Ngọc thở không nổi, chỉ biết bám lấy cổ anh để khỏi té ngã lăn trên đất, bàn tay to ma quái của anh lần lần dò xuống cái mông tròn trịa của cô, kéo cô càng sát lại vào anh hơn, dùng phần thân dưới đang căng cứng của mình cọ sát vào giữa hai chân của cô, lửa nóng hừng hực, súng sắp khai hỏa, bất ngờ anh buông Huyền Ngọc ra, loạng choạng khê cười khổ. Tự gây nghiệt không thể oán ai. Tiểu đệ đệ của anh dạo này gần như quá tải rồi.....

Huyền Ngọc mặt cũng đỏ bừng, chạy vội xuống thang lầu, thấy bát ca cô cúi gằm mặt xuống, chạy nhanh đến bàn ăn. Thật là, không biết nên nói sao đây, vẫn biết là sai trái nhưng gần như cô cũng không hiểu nổi chính bản thân của mình nữa.

Bữa ăn sáng trôi qua trong sự lặng lẽ và xấu hổ của Ngọc nhi, nhưng hai người kia thì bình tĩnh thong thả, dường như không để ý đến sự xấu hổ của cô. Bọn họ đã quyết định, bé con của bọn họ da mặt mỏng đến thế thì bọn họ sẽ hảo hảo dạy dỗ cho trở nên cứng rắn hơn.

Ra xe, Bát ca lái xe, Thất ca ngồi ở phía sau. Huyền Ngọc vừa bước vào xe, đã bị Thất ca ôm gọn đặt nằm ở trong lòng, Huyền Ngọc theo bản năng giãy dụa nhưng làm sao thoát khỏi bọn họ.

Đến trường, lại là một màn hôn chào tạm biệt, che đôi môi đỏ ửng bước xuống xe, trong đầu Huyền Ngọc lúc này trầm nghĩ nên chạy đi thật xa, nhưng thật sự cô cũng không biết chạy đi đâu.

Vào lớp học, cô nghe một tin chấn động, Lâm Tổ Như, con gái của tập đoàn Lâm gia hôm qua bỗng nhiên mất tích, cả tập đoàn Lâm gia chỉ trong một đêm đã thân bại danh liệt, Lâm Chấn Hưng, tổng tài của Lâm thị và cũng là phó thị trưởng của thành phố Đài Loan bỗng dưng bị phát hiện là tham ô, tịch biên gia sản, cả nhà li tán.

Nghe nói, chuyện này giống như có bàn tay của ai đó từ bên ngoài nhúng tay vào, dường như Lâm gia đắc tội một thế lực nào đó, chứ thật ra Lâm Chấn Hưng vốn là một người thanh liêm trong sạch, chỉ mỗi tội quá nuông chiều cô con gái một của mình, nay cô bé ấy đã mất tích, Lâm thị sụp đổ, Lâm Chấn Hưng chấn động, bệnh tim tái phát nhập viện, còn vợ ông ta gần như đã phát điên.

Huyền Ngọc rung mình một cái, chuyện này có khi nào liên quan gì đến cô không nhỉ? Có lẽ là không, vì các anh trai cô dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mới lớn, dù có muốn cũng đâu thể một tay che trời, quyền

khuyh thiên hạ được.

Nhưng cô đã lầm, họ là thần đồng, mười hai tuổi đã thâm nhập sâu vào giới thượng lưu, tấn công vào giới kinh doanh, một mình khuyh đảo thị trường chứng khoán tại các khu kinh tế lớn như Mỹ và HongKông. Huyền Thiên đối ngoại, Huyền Tú đối nội, hai anh em kết hợp ăn ý đến mức lão thái gia gật gù mãi không thôi.

Một khi họ đã xác định được mục tiêu, thì sẽ không bao giờ buông tay cho đến khi thành công, hoặc là.... Sẽ phá hủy. Mà Huyền Ngọc là mục tiêu lớn nhất của họ từ trước đến nay.

Đó là bảo bối của họ, là bảo vật của họ. Họ đã quyết tâm, không để cho cô có một chút ủy khuất. Dù là bất cứ ai, có gan chạm vào cô cũng nên có gan nhận lãnh sự trừng phạt.

15. Chương 15

Chương 15: Dạy dỗ 2

Tối khi về đến nhà, sau khi ăn cơm xong, Huyền Ngọc nhìn Huyền Tú nói: “Bát ca, tối nay dạy em học bài nhé.”

Huyền Tú lắc đầu: Hôm nay anh bận công việc rồi, có mấy số liệu chưa hoàn thành, nên tối nay em bảo Thất ca dạy đi.”

Huyền Ngọc cúi gằm mặt đưa mắt lên nhìn Thất ca, để Thất ca dạy cô ư?

Cái miệng nhỏ nhắn của cô khê nhếch, bất an cắn hàm răng.

Huyền Tú không nghe thấy câu trả lời, ngẩng đầu vừa thấy biểu tình chột dạ kia của cô, liền híp mắt lại.

“Tiểu Ngọc nhi, bát ca đã nói với em như thế nào?”

“Đúng, thực xin lỗi.....”

Hắc Huyền Tú ôn nhu khi nóng giận cũng thật sự dọa người .

“Em đi ngay đây.....”

Trước khi hấn sắp tức giận, cô ngoan ngoãn chạy về hướng trên lầu.

Hấn thấy thế, vừa lòng, gật gật đầu. Sau đó, đi vào phòng tắm.

Khi đi trở ra trên người chỉ quần quanh mỗi một cái chăn bông, đẩy cửa phòng tắm đi ra. Huyền Ngọc ngẩng đầu lên, thấy thân thể nam nhân cường tráng đỏ ửng cả mặt.

Huyền Tú nhướng mày, “Sao vẫn chưa đến đó?”

Huyền Ngọc bối rối, nhưng với ánh mắt dọa người của Huyền Tú, cô đành ngoan ngoãn đi về hướng phòng của Thất ca.

Người thanh niên đang làm việc nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu lên. Nhìn thấy bảo bối nhát gan của mình đang rụt rè, sau đó nhắm mắt lại như cố gắng lấy hết dũng khí nói: “Thất ca dạy em làm toán nha,.”

Nói xong cô nhắm chặt đôi mắt, ra dáng như hy sinh vì nghĩa lớn. Thật lâu sau vẫn không có tiếng động, cô hé hé đôi mắt ra, nhìn thấy trên gương mặt lạnh như băng của Thất ca như đang cố nén cười. Lúc này vừa ngượng vừa sợ, cô nhìn chằm chằm vào anh, nín thở, tay bắt chéo cầu nguyện.

Huyền Thiên chậm rãi thong thả nói: “được.”

Cô lập tức nhẹ nhàng thở ra, thiếu chút nữa chân mềm nhũn ngồi phịch ở trên sàn nhà.

“Em đi lấy sách giáo khoa.....”

Cô vội vàng nói sau đó chạy ra cửa.

Về đến phòng, thấy Huyền Tú đang ngồi trên bàn làm việc, nhướn mày khi thấy Huyền Ngọc thu dọn sách vở, anh nói, nhớ học cho ngoan. Nhân tiện bồi thêm một câu. “Tính của Thất ca hơi nóng một tý, nhớ cẩn thận.”

Làm huyền Ngọc bủn rủn tay chân. Vội vã quay đi nên không thấy ý cười quỷ dị trong đôi mắt anh.

Sau đó, mở ra bút ký bản máy tính, bắt đầu tiếp nhận công việc của huynh trưởng .

Thanh âm của Thất ca kỳ thật cùng bát ca giống nhau rất êm tai .

Nếu không lạnh băng băng như thế, lúc nào cũng muốn dọa người thì thật sự rất dễ dàng làm người ta sinh cảm giác gần gũi.

Thất ca dạy cô rất dễ hiểu, cô làm một hơi hơn mười bài tập, chỉ thỉnh thoảng sai một vài lỗi, thế là anh lại trợn mắt, hét to. Làm Huyền Ngọc lại cúi đầu cắm cúi học.

Sau đó cửa phòng bị mở ra, là Hắc Huyền Tú đi đến.

Hắc Huyền Ngọc hết sức chăm chú nên không có chú ý tới.

Hắn nhẹ nhàng tiêu sái đi đến bên cạnh Hắc Huyền Ngọc, nghiêng đầu qua, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên đôi má đang chăm chú của cô.

Hắc Huyền Ngọc hít một ngụm khí lạnh, khi nhìn thấy Hắc Huyền Tú, đang muốn mở miệng, nhưng thanh âm của Hắc Huyền Tú nhẹ nhàng vang lên.

“Nên nghiêm túc nghe giảng bài nga, nếu không ca ca của chúng ta sẽ tức giận.”

Cô ngẩng đầu vừa thấy, quả thực thấy trong mắt của Huyền Thiên đang đưa ánh nhìn hoàn toàn không hài lòng về phía cô

Cô nhanh ngoan ngoãn gục đầu xuống, thực sự nghiêm túc học bài.

Hắc Huyền Tú thấy thế, nhẹ nhàng nở nụ cười xấu xa, lại đưa đôi môi nhấm nháp lên cái gáy trắng nõn nà mà mỗi khi cô gục xuống làm anh kiềm lòng không nổi.

Thực sự nhột nhát, Huyền Ngọc vội vàng đưa tay đẩy anh ra, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, Huyền Tú cười khê, chụp lấy tay cô, đôi môi tiếp tục dấn sâu xuống.

Theo sau, Hắc Huyền Tú đột nhiên hé miệng, ở vành tai nhỏ nhỏ của cô, mút nhẹ một cái, đầu lưỡi ẩm nóng khê lướt qua.

Hắc Huyền Ngọc kinh ngạc, cả kinh thở gấp trừng lớn mắt nhìn hướng hắn.

“Hắc Huyền Ngọc!”

Nhưng Hắc Huyền Thiên bên cạnh không kiên nhẫn gầm nhẹ.

Tiếng cười ôn nhu của Hắc Huyền Tú truyền đến.

Hắc Huyền Ngọc ưỡn khuất mím môi.

Hắc Huyền Tú đưa tay ôm trọn lấy thân thể cô gái đặt lên trên đùi của mình.

Cô gái muốn giãy dụa, lại nhớ lại thất ca tồn tại, chỉ có thể để cho chính mình giống như một khúc gỗ.

Hắc Huyền Tú liên tục cắn vành tai của cô, hơi thở ẩm nóng cùng đầu lưỡi như ma quái trêu chọc cô làm toàn thân nàng dâng lên một cổ cảm giác thật quái lạ.

“Tiểu Ngọc nhi, bát ca đang giúp em luyện tập sự tập trung khi làm bài, em đừng để ý, cố gắng làm bài của em, nếu sơ xuất sẽ bị phạt.”

Đó là cách dạy học gì thế này, Huyền Ngọc tức giận nhưng chỉ có thể im lặng nghe theo.

Nhưng thực ra, cố gắng quên đi cái lưỡi ấm nóng của Huyền Tú đang lướt dần từ gáy đi vào vành tai thì còn được, bàn tay to tà ác của anh đang lòn bên dưới lớp váy, tấn công vào bên trong, xoa nhẹ nhẹ tiểu hoa hạc của cô muốn làm ngơ cũng khó. Huyền Ngọc khẽ nấc lên một tiếng.

Bên cạnh Huyền Thiên kiên nhẫn giảng từng chỗ cho cô, nhưng lúc này, trí thông minh gần như đã dần dần từ bỏ cô, cô cố gắng tập trung, thì bỗng dưng đầu lưỡi của hắn chuyển chỗ, tấn công dần xuống bầu ngực của cô.

Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống, thân thể từ từ lướt xuống dưới, chuyển dần ra đằng trước lúc này đầu của hắn đã gục vào lớp váy của cô.

16. Chương 16

Chương 16: Phản ứng

Bàn tay nhẹ nhàng tách làn váy của cô lên, đầu cúi xuống thật sâu, lần dò tìm kiếm mật huyết ở bên trong. Huyền Ngọc cả người run rẩy, đầu óc lúc này hóa thành một đoàn tương hồ, không suy nghĩ gì được nữa, hai tay bầu chặt lấy mặt bàn cản rằng kiểm nén tiếng nức nở.

Rốt cuộc chịu không nổi nữa, cô đưa quyển sách giáo khoa sang một bên hai tay giằng lấy đầu của Huyền Tú ra khỏi khoảng giữa hai chân mình, ủa chạy về phòng.

Huyền Tú ngẩng lên cười thỏa mãn, còn Huyền Thiên gương mặt xám xịt lại. Cô bé con càng ngày càng không ngoan rồi, phải dạy dỗ lại.

Huyền Ngọc đóng chặt cửa phòng, sợ hãi, run rẩy, và bắn loạn.

Cô vừa hận, vừa oán tình cảnh này, đồng thời cũng oán giận luôn bản thân, sau lại để cảm xúc dâng tràn ồ ạt đến mức không thể khống chế được. Hạ thân đau nhức hư không trống rỗng.

Cô biết, cô không ngu ngơ đến mức không hiểu đây là cảm xúc gì, nhưng đây là sai trái. Hoàn toàn là sai trái, anh em không thể đến với nhau.

Dù họ không là anh em ruột, nhưng sống chung dưới mái nhà hơn bốn năm, với một kẻ khao khát tình thương như cô, luôn luôn mong mỏi có một mái ấm gia đình. Nhưng đây không phải là điều cô muốn, cô chỉ muốn có một cuộc sống thực bình thản có cha có mẹ, có anh trai thương yêu.

Dù Thất ca và Bát ca đối xử với cô tốt đến mức không gì có thể sánh bằng, nhưng cô không thể ngu ngơ mà làm những chuyện trái lương tâm mình như thế này.

Có lẽ cô phải đi.

Cô phải đi xa ngôi nhà tội lỗi này.

Nhưng cô đi đâu?

Tam ca! Đúng rồi, còn có tam ca, sao cô lại quên mất đi nhỉ?

Nghĩ thế, cô lấy chiếc di động mà bát ca vừa mới mua hôm qua, nhấn số gọi cho Tam ca, theo nguồn tin ít ỏi mà cô biết được. Đường như tam ca đã sang Anh quốc để điều hành một trong những chi nhánh của công ty bên đó.

Điện thoại đầu bên kia reo lên, tiếng của tam ca lên tiếng trả lời.

Huyền Ngọc nhỏ giọng khẩn cầu: “Tam ca, em có thể sang bên anh ở được không?”

Tam ca nhận ra tiếng của Huyền Ngọc ngay lập tức, vui vẻ hỏi: “Sao vậy? Anh nghe nói Thiên và Tú đang lo cho em mà, sao lại đòi sang đây? Giận đối gì à?”

Tam ca biết cô đang ở với Bát ca và Thất ca? Không phải nên giấu không để cho ai biết sao?

Đây là có chuyện gì?

Tạm thời, cô không thể nói cho Tam ca biết những chuyện đáng xấu hổ diễn ra gần đây. Chỉ đơn giản là nói muốn sang ở với anh, nhưng Tam ca xem cô như đứa trẻ con giận dỗi, khuyên cô vài câu sau đó cúp máy.

Cửa phòng bật mở, Huyền Ngọc hoảng hốt, ban nãy cô nhớ là cô đã đóng cửa rồi mà ?

Giọng Huyền Thiên lạnh như băng giá mùa đông: « « Em gọi cho Tam ca ? Em không muốn ở với bọn anh sao ? » »

Huyền Ngọc co rúm người lại, e sợ rụt cổ lại không dám ngẩng đầu lên, Huyền Tú nhẹ giọng: « « Thiên, đừng làm Ngọc nhi sợ. » »

« Ngọc nhi, sao vậy, em buồn gì à, nói anh biết anh sẽ sửa đổi. » »

Bất chợt, Huyền Ngọc ngẩng đầu lên, em chỉ muốn biết tại sao chúng ta lại như thế này ? Chúng ta không phải là anh em sao ? » »

Huyền Thiên gầm lên, mắt bình tĩnh: « «Không phải anh em, anh phải nói với em bao nhiêu lần nữa em mới chịu hiểu. Em là người mà anh và Tú yêu. » »

Huyền Ngọc lắc đầu khổ sở: « Nhưng em không muốn. » »

« Không phải do em quyết định. » »

Nói xong Huyền Thiên đóng cửa phòng lại giận dữ bước ra ngoài. Anh bất lực, anh biết chuyện này trước sau gì cũng sẽ xảy đến, cô bé con sẽ không chấp nhận, nhưng tình yêu đến chính bản thân anh cũng không biết phải làm sao. Anh cố gắng đem mọi thứ tốt nhất đến với cô, để cô hiểu và chấp nhận hai người bọn họ.....

Anh là người luôn luôn giữ được bình tĩnh trước sóng gió phong ba. Dù gặp đối thủ nặng kí như thế nào đối với anh mà nói chẳng là gì cả.

Nhưng đứng trước cô, trước một cô bé ngây thơ trong sáng, nhưng anh lại không biết thể hiện lòng mình như thế nào, anh yêu cô, tình yêu cuồng nhiệt gần như có thể đốt cháy cả anh lẫn cô trong đó. Nhưng khi mở miệng ra là gào thét.

Bởi vì anh sợ,sợ lời từ chối kia thốt ra từ đôi môi của cô. Sợ ánh nhìn của cô, sợ sự ghê tởm của cô trước tình yêu của hai anh em. Anh sợ và sợ, nên gần như không thể kiềm chế nổi bản thân mình.

Huyền Tú nhìn ông anh trai giận dữ bỏ đi, anh chỉ biết lắc đầu.

Đương nhiên, phản ứng của Huyền Ngọc anh không quá bất ngờ, cô bé chỉ là một cô bé còn rất nhỏ, thiếu thốn và khao khát tình thương.

Mọi chuyện không thể vội vàng, không nên cưỡng ép mà hái dưa chưa chín, như thế vừa không ngọt, vừa phí tâm.

Anh yêu cô, nhưng tình yêu của anh là bao dung và chờ ché, còn tình yêu của Thiên là chiếm hữu và sợ hãi. Anh biết ông anh trai của mình đã yêu thăm cô bé này rồi, nên vẫn luôn lo sợ và mất bình tĩnh, anh chỉ có thể đứng ở giữa, để từ từ kéo Ngọc nhi bớt e ngại lo lắng mà tiến đến gần anh hơn.

Huyền Tú ở lại trong phòng, nhẹ vuốt tóc cô, thở dài: “Có lẽ bọn anh hơi quá đáng, nhưng đây là cách thể hiện tình yêu của bọn anh. Các anh yêu em. Anh và Thiên có thể mang tất cả mọi thứ trên thế giới này đến cho em, chỉ mong, em đừng rời xa bọn anh.”

Huyền Ngọc chỉ thần thờ, cô không thể chấp nhận được, cô chỉ đành xin lỗi các anh thôi.

Có lẽ cô cũng nên chuẩn bị ột chuyến du hành xa, nhưng..... Cô sẽ về đâu???

17. Chương 17

Chương 17

Sáng sớm, vẫn như thường lệ bát ca và Thất Ca vẫn lo lắng chuẩn bị mọi thứ cho cô đến trường. Nhưng không khí thật âm ỉm và trầm mặc, gương mặt của Thất ca lạnh lẽo như băng đá, có thể đông cứng người từ ngoài trăm mét, làm Huyền Ngọc co rúm người sợ hãi.

Dù Bát ca đã cố gắng pha trò cho không khí dịu bớt lại, nhưng Thất ca vẫn mím chặt môi không nói lời nào.

Huyền Ngọc thật sự sợ hãi, cô cũng không hiểu rõ lắm Thất ca đang giận gì.

Ừm, có lẽ nói là cô đang trốn tránh, nhưng cô thật sự không dám nghĩ đến những chuyện hoang đường xảy ra gần đây, hai anh cô tuy rằng rất yêu thương cô, chịu đựng cô không sót bất cứ thứ gì

Mua sắm, trang sức, bất cứ những thứ gì cần thiết của một cô bé mười sáu tuổi.

Trong nhà, trong phòng, đầy ắp những thức ăn mà cô thích ăn.

Hàng tháng có nhà thiết kế riêng đến thiết kế riêng cho cô ba mươi bộ trang phục mỗi tháng, và tất cả những phụ kiện.

Mỗi ngày hai anh tận tình đưa rước.....

Thậm chí cả một khu vườn hoa hồng đủ màu sắc rực rỡ là Bát ca đã thuê nghệ nhân về chăm sóc chỉ để làm vui lòng cô.

Cô thở dài, ước gì, hai anh thực sự là anh trai ruột của cô, thì chắc có lẽ cô sẽ rất hạnh phúc.

Xe dừng lại trước cổng trường, Bát ca nhấn nút cửa mở, anh chồm từ trước ra sau hôn nhẹ lên đôi môi cô như thường lệ, thật luyến tiếc mới buông rời ra. Thất ca vẫn mím chặt môi, im lặng, không có bất cứ động tĩnh gì nhiệt tình như ngày thường.

Huyền Ngọc đưa mắt len lén nhìn anh, do dự không dám xuống xe.

Cô biết anh đang rất giận, có lẽ... Thôi, đành nhẫn một chút vậy, cô xoay người nhắm mắt, hôn đại lên môi anh, “Tạm biệt.”

Thất ca thở hắt ra một hơi, đưa tay nắm lấy gáy cô không cho cô rút lui, hôn thật mạnh lên môi cô, môi lưỡi mềm miên quấn quýt lấy môi cô, tận tình mút như muốn hút hết mật ngọt tinh hoa trong miệng cô.

Mùi hương nam tính quấn quanh, lửa nóng từ đôi môi và lưỡi anh truyền tới là Huyền Ngọc gần như thở không được.

Thật lâu, anh mới buông ra, tựa đầu vào trán cô thầm thì. “Huyền Ngọc, anh nên làm thế nào với em đây.”

Cô bối rối, dứt ra, mở cửa xe, đi như chạy xuống xe. Mà không nhìn thấy hai đôi mắt nóng bỏng mang theo âu sầu buồn bã và bối rối ở phía sau cô.

Leo lên xe, để đi đến lớp học, Huyền Ngọc vẫn còn đang ngơ ngẩn. Cô cũng không biết nên làm như thế nào, rõ ràng quan hệ này thực không đúng, cô thực lòng muốn dứt ra, nhưng cô có đủ dũng khí hay không?

Khi tách ra, rồi cô sẽ đi đâu về đâu?

Mãi suy nghĩ mà không thấy cô bạn cùng lớp đang đứng kế bên nhìn cô cười, cô ấy bước đến vỗ vai cô: “Huyền Ngọc., làm gì mà thần thờ thế?”

Ngẩng đầu lên, thì ra đó là cô con gái thứ hai của Tập đoàn Viễn thị. Cô bạn ngồi cùng bàn với cô, luôn thân thiết với cô từ hôm mới vào học đến nay.

Hai cô tuổi trẻ ngang nhau thực sự ăn ý, mỗi giờ nghỉ trưa, hai cô thường nắm tay nhau đi đến gốc cây sau khu vườn trường để tâm sự.

“Đang nghĩ về người yêu à?”

Huyền Ngọc đỏ mặt lắc đầu: “Không có, à hôm nay ai đưa cậu đến trường thế?”

Lần này đến lượt Tuyết Cần đỏ mặt: “Là anh trai tớ.”

Huyền Ngọc lơ đãng: “Cậu may mắn thật, có anh trai và ba ba yêu thương, chẳng bù với tớ.”

Tuyết Cần nhìn xa xăm: “Ba ba tớ cũng đâu có ở trong nước, chỉ có tớ và anh trai thôi.”

Nhìn thấy dấu hôn đỏ ửng trên cổ của Huyền Ngọc, Tuyết Cần cười trêu chọc: “Cậu có bạn trai rồi à?”

Huyền Ngọc ngơ ngác thẹn thùng: “Sao cậu lại hỏi thế?”

Tuyết Cần đưa tay chỉ chỉ vào dấu vết phạm tội rõ ràng trên cổ của cô, cô cuống quýt theo bản năng định lấy tay che lại. Nhưng Tuyết Cần cười cười: “Có gì đâu mà ngại cậu cũng đã sắp mười bảy đó thôi. Nói thật đi, ai thế?”

Theo bản năng đưa mắt nhìn xung quanh, cô lắc đầu, cô cũng không muốn mình là tiêu điểm cho những cặp mắt xung quanh mình. Xua xua tay: “Không có gì, để nói sau.”

Giờ nghỉ trưa, đương nhiên là cô bé tò mò nghịch ngợm như Tuyết Cần đâu dễ gì bỏ qua cho vấn đề ban sáng.

Cô chặn Huyền Ngọc ngay cửa lớp, bắt chấp ánh mắt tò mò của các bạn đồng học, một đường lồi Huyền Ngọc thẳng đến gốc cây mà hai cô bé thường ngồi, cất giọng truy vấn: “Sao, là ai nói mau? Là Huyền Thiên hay Huyền Tú. Hay cả hai?”

Lần này đến lượt Huyền Ngọc sững sốt, Cô đỏ ửng cả mặt mày nhưng quan trọng hơn đó là tại sao Tuyết Cần lại có thể nghi ngờ chính xác như thế. Cô ngại ngần hỏi: “Sao bạn biết?”

Tuyết Cần đáp trả lại với giọng thực sự bình thản: “Đơn giản thôi, tớ thấy hai anh em họ bảo vệ cậu như hình với bóng, dính sát không rời, thêm nữa chuyện của Lâm gia cậu đừng nói với tớ là cậu không biết nhé.”

Huyền Ngọc sững sốt sau đó là hoảng hốt, chuyện kinh thiên động địa của Lâm gia chẳng lẽ là do một tay của Thất ca và Bát ca làm hay sao?

Đó chỉ là một chuyện nhỏ nhặt sao họ lại có thể xuống tay tàn độc như thế. Như hiểu được sự thắc mắc của nàng, Tuyết Cần bình thản nói: “Chuyện thương trường mạnh được yếu thua, vả lại cậu là bảo bối của họ đương nhiên họ sẽ bảo vệ cho cậu rồi. Nếu là mình, anh mình cũng sẽ làm thế.”

Huyền Ngọc ủ rũ, “Cậu thì đương nhiên là thế, vì cậu là em gái ruột cơ mà.”

“Ai bảo cậu thế? Tớ chỉ là con nuôi của ba ba thôi.”

Huyền Ngọc trợn to mắt: “Vậy cậu đừng nói cậu và anh cậu...”

Tuyết Cần nhún nhún vai về bất cần đời: “Thế giới thượng lưu hiện nay, có gì là không có thể xảy ra, vả lại tớ cũng đã quen nhiều người có hoàn cảnh như cậu rồi.”

Ra dáng vẻ dễ trấn an cô bạn nhút nhát của mình như thế, thực ra, nội tâm của Tuyết Cần cũng hiểu rõ đó chính là bản thân của mình đã phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể chấp nhận được chuyện như thế này. Và đau khổ đến biết bao nhiêu, nên cô chỉ có thể hy vọng lời nói của mình có thể an ủi chút ít gì đó cho cô bạn thân thiết nhất của mình.

Hoàn cảnh Huyền Ngọc cũng giống như cô vậy.

Huyền Ngọc mở to mắt như không thể tin nổi chuyện có thể xảy ra như thế này.

Hai cô gái trầm ngâm thật lâu, bất chợt có một giọng nam trầm ấm ở phía sau lưng cất tiếng: “Xin chào hai mỹ nhân, có thể cho anh xin hân hạnh làm quen không?”

18. Chương 18

Chương 18: Trừng phạt

Xuất hiện ở sau lưng cô là một soái ca cao lớn đẹp trai, đang mở to đôi mắt cười thân thiện với hai cô gái.

Tuyết Cần hừ lạnh một tiếng: Chỗ con gái nói chuyện, nam sinh đừng đến gần.”

Cô còn lạ gì tên bay bướm trắng hoa này, trước đây há chính là bạn trai của Lâm tiểu thư, khi Lâm tiểu thư mất tích hẳn đến đây tìm hai cô đương nhiên là sự không tốt lành gì rồi.

Huyền Ngọc vẫn không ngẩng đầu lên, đối với người bên ngoài lúc nào cô cũng làm chú dầ điếu rút đầu rất sợ giao tiếp, tuy gần đây, Thất ca và Bát ca thường hay đưa cô đến những nơi nhộn nhịp, mua sắm ăn uống và vui chơi, nhưng vẫn chưa bỏ được bản tính nhút nhát rụt rè của cô. Đó là chưa kể đến tính cách bảo vệ cô giống như gà mẹ bảo vệ gà con của hai anh.

Nhưng ánh mắt người kia luôn nhìn chăm chăm vào cô, làm cô không khỏi ngẩng cao đầu lên, rụt rè đáp lại: “Chào anh.”

Sau đó lại cúi thấp đầu nắm lấy tay của Tuyết Cần đi vào lớp học, bỏ lại sau lưng ánh mắt đầy toan tính của người thanh niên lạ mặt kia.

Vào đến lớp, Tuyết Cần nghiêm túc nói với cô, “Tớ nói thật, dù là ai trong hai anh em Thiên và Tú cũng tốt hơn tên kia gấp trăm ngàn lần, cậu đừng bao giờ đến gần tên đó.”

“Tớ biết rồi.”

Huyền Ngọc cười cho cô bạn mình yên tâm, thực ra cô cũng không có ý định xa vời gì với bất kì ai, cô chỉ muốn đó là một cuộc sống bình thản tự do, có công việc có một ngôi nhà để che mưa che nắng. Với cô thế là hạnh phúc lắm rồi.

Nhưng mọi chuyện đâu dễ dàng gì như cô vẫn nghĩ, bắt đầu từ ngày hôm đó, tên Trịnh Gia Thành kia cứ quần quýt lấy cô như hình với bóng, lúc nào cũng tìm dịp đến gần trò chuyện mời mọc, tặng quà để hẹn hò cùng cô.

Ban đầu, vốn nhút nhát nên cô e ngại chối từ. Dần dần, bị làm phiền đến sinh ra bực mình, cô thẳng thắn từ chối tấm lòng hảo ý của anh ta. Anh ta chẳng những không giận mà còn trở mặt ra, đưa cô đến tận cổng trường, làm Bát ca nheo mắt nghi ngờ. Cô hết hoảng, nhưng tên mặt dày kia vẫn cứ làm tới, đưa ra tận xe còn nhiệt tình giới thiệu bản thân.

Thất ca hừ lạnh một tiếng, không nói gì, đóng cửa xe, lôi Huyền Ngọc vào lòng, xe chạy đi.

Trong xe, bầu không khí ngột ngạt hẳn lên, Huyền Thiên hừ lạnh: “Em lại muốn trèo tường để hẹn hò sao?”

Nghe chất vấn của anh, Huyền Ngọc có chút run rẩy, ấp úng: “Không có.”

“Nếu anh phát hiện em hẹn hò, em coi chừng anh sẽ đóng cửa nhốt em lại không cho em ra ngoài.”

Mấy hôm nay do bị tên kia làm phiền, thêm tâm tình không yên bất an, cứ có cảm giác vô cùng có lỗi mãi làm Huyền Ngọc cũng bất giác nổi giận: “Cho dù em có hẹn hò cũng không liên quan gì đến các anh, các anh chỉ là anh trai của em.”

Nói xong, Huyền Ngọc bịt miệng lại, không kịp rồi. Ánh mắt Thất ca như lửa đỏ, nhìn thẳng vào cô gần giọng: “Em có gan nhắc lại lần nữa xem?”

Cô bịt miệng lắc đầu nguầy nguậy, không dám lên tiếng, cô biết cô đã sai lầm rồi, cô đã phạm vào điều cấm kị lớn nhất rồi. Không xong! Chắc chắn Thất ca sẽ nổi giận, cô đưa mắt cầu cứu Bát ca, Bát ca không nhìn cô chỉ lẳng lặng lái xe, nhưng thái độ lạnh lùng của anh cũng cho cô biết là anh cũng đang rất giận.

Về đến nhà, Thất ca không nói hai lời, lôi Huyền Ngọc thẳng lên lầu, thô bạo đóng cửa lại, giọng hầm hừ: “Em không dám nói để anh nói cho em biết. Em, Không, Là, Em, Gái của bọn anh.”

“Có lẽ anh nuông chiều em riết hư rồi, đêm nay phải phạt”

Nói xong, anh tức giận đóng cửa lại bỏ mặc Huyền Ngọc đứng ở nơi đó, nước mắt tuôn như mưa. Cô không cố ý, nhưng đó là sự thật.

Đêm đó Huyền Thiên và Huyền Tú không ai vào phòng ngủ với cô, cũng không ai, gọi cô xuống nhà ăn tối, ngồi trong bóng tối, Huyền Ngọc ủ rũ ôm hai chân co lại buồn bã.

Lần đầu tiên cô được tự do một mình, cô đơn và lạnh lẽo.

Cảm giác lạnh ngắt dâng trào trong lòng cô làm cô sợ hãi.

Khuya, Huyền Tú gõ cửa phòng, sau đó bưng một mâm thức ăn mang đến cho cô, anh đưa tay mở đèn lên. Phát hiện cô ngồi thu lu ở một góc tường, lòng anh đau xót chạy vội đến, ôm lấy cô vào lòng: Nhẹ vuốt ve bờ vai nhỏ của cô: “Đến ăn chút gì đi.”

Huyền Ngọc lắc đầu, cô không muốn ăn, ở đây cô không có chút cảm giác nào của tự do, tệ hơn cả lúc gia còn sống, đi đâu cũng có một đoàn vệ sĩ theo canh chừng cẩn mật.

Làm cô có cảm giác thở không nổi, ở trường, bị tên Trịnh Gia Thành kia đưa đón làm cô muốn phát bệnh, cô chỉ là người bình thường, thích yên lặng, thế mà bị tên ấy làm cho râm rộ hẳn lên.

Cô mệt mỏi muốn phát cáu, thêm Thất ca truy vấn mãi cô chịu không nổi. Có lẽ cô sẽ phải đi thôi, đi thật xa, tránh thật xa nơi này, nói làm cho cô mệt mỏi không thôi như thế này.

Huyền Tú dỗ dành mãi rốt cuộc cũng đưa được cô đến bàn ăn, ăn miếng cháo, sau đó nghiêm giọng nói: “Em đừng chọc tức Thất ca, Thiên một khi nổi giận, không ai ngăn cản nổi điều anh ấy muốn làm đâu. Trước giờ anh chưa bao giờ thấy Thiên mất bình tĩnh, nhưng câu nói ban chiều của em.....”

Huyền Tú lắc đầu thở ra, “Em đừng bao giờ có ý nghĩ đó, bọn anh cho em tự do kết bạn, nhưng không có nghĩa bạn xấu em cũng được phép kết giao mà không cho tụi anh can thiệp.”

Cô lặng lẽ cúi đầu, ăn hết phần của mình.

Huyền Tú cũng không nói thêm, lặng lẽ thu dọn, rồi cũng lui về phòng của mình.

Đêm nay, chỉ mình cô ngủ riêng một phòng. Hơn hai tháng nay, cô rất ít khi ngủ một mình, trừ trường hợp Thất ca hoặc Bát ca đi công tác cô mới ngủ cùng một người.

Hai anh của cô lúc nào cũng có thói quen ôm cô đi vào giấc ngủ, nhưng đêm nay, không có hơi ấm của bọn họ, cô trần trọc không yên.

Sáng sớm, vẫn như thường ngày, mở mắt ra, một bộ đồng phục và cặp sách được chuẩn bị sẵn để trên giường, nhưng chung quanh thật im ắng, hoàn toàn không có một bóng người.

Cô thay đồ lặng lẽ xuống lầu, tài xế đứng chờ trước cửa nở nụ cười hiền hậu nhìn cô: “Tiểu thư, tôi đưa tiểu thư đi học, hai thiếu gia bận họp nên trưa nay tôi sẽ rước tiểu thư.”

19. Chương 19

Chương 19. Tổ tình

Nước mắt Huyền Ngọc sắp rơi xuống, nhưng cô cố gắng nuốt ngược trở vào trong lòng. Lần đầu tiên sau bốn năm cô lại có cảm giác bị bỏ rơi, trước đây cô vốn cô độc một mình.

Ba mất, chỉ còn mẹ, nhưng cuộc sống đói nghèo làm ẹ cũng không hay thường ở cạnh bên cô, nên căn nhà nhỏ luôn chỉ có một mình cô.

Sau đó mẹ bị tai nạn lao động. Bệnh hoạn ốm yếu mãi, đến một ngày mẹ chịu không nổi nên đến tìm ba của hai anh em Huyền Thiên và Huyền Tú để mượn tiền.

Ba của Huyền Thiên rất thương yêu người anh trai đã xấu số của mình, nên hết lòng lo lắng ẹ cô.

Nhưng mẹ cô cũng biết mình không thể sống lâu, nên kí thác nhờ chú của cô đem cô trở về Hắc Huyền gia.

Duy chỉ một điều cô không thể hiểu nổi đó là tại sao cô không phải thuộc dòng máu của Hắc Huyền gia, có lẽ mẹ cô là người rõ ràng hơn ai hết, tại sao lại đem cô về nơi đó?

Đó là một câu hỏi mà bốn năm nay vẫn chưa hề có câu trả lời, nhưng đôi khi cô lại cảm thấy may mắn. Nếu không phải mẹ đưa cô đến nhà Hắc Huyền, có lẽ giờ này cô đã lang thang đến tận nơi đâu cô cũng không biết nữa. Hoặc có lẽ cô sẽ vào viện cô nhi.

Ngẫm lại, nếu cô vào viện cô nhi, có lẽ cũng sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.

Buồn bã, ủ rũ, cô lặng lẽ bước lên xe, không hay đâu đó trên một cánh cửa sổ ở tầng hai, một chiếc màn được vén lên. Hai đôi mắt buồn bã đưa mắt dõi theo cô.

Cô không biết, hay cô cố tình không biết. Trong thâm tâm của họ luôn sợ nhất là câu chối từ của cô.

Huyền Tú hiền lành, dịu dàng luôn chịu đựng cô, nhưng Huyền Thiên cá tính nóng nảy, lại luôn lo được lo mất, nên anh chính là người sợ mất cô hơn bất cứ ai hết.

Huyền Thiên buồn bã ủ rũ.

Huyền Tú vỗ vỗ vai của anh: “Như thế tốt không Thiên? Bỏ bé con một mình liệu có ổn không?”

Huyền Thiên không đáp, bởi vì ngay cả bản thân anh cũng không biết chuyện này liệu có tốt hay không, nhưng anh chỉ biết cô đang buồn, và anh cùng Huyền Tú còn buồn hơn cả cô.

Đến trường, với trạng thái ngơ ngác mất hồn, đến chuông reo đến giờ nghỉ trưa cô cũng không hay biết. Tuyết Cần ôm lấy vai cô hỏi: “Cãi nhau với bạn trai à?”

Huyền Ngọc lắc lắc đầu, cô cũng không biết phải nói sao, hai người thong thả bước ra gốc cây quen thuộc. Huyền Ngọc thật sự rất muốn khóc, nhưng cô không biết mình khóc vì cái gì. Tủi thân vì các anh đang giận cô ư? Đây không phải là điều cô muốn sao? Tự do, không bị các anh ràng buộc, không làm những chuyện trái với luân thường đạo lý, nhưng sao cô không cảm thấy một chút vui vẻ nào?

Cô chậm rãi nói: “Thất ca giận tớ.”

“Giận vì tên ba hoa chích chòe kia ư? Ai mắt sáng cũng biết cậu không hề để ý đến tên kia cơ mà.”

“Tớ biết, nhưng ngặt nỗi tớ đã làm anh ấy giận.”

Cô thuật lại những gì cô đã nói hôm qua cho Tuyết Cần nghe. Tuyết Cần nghe xong cốc cô một cái, “Ngốc thật, cậu không biết anh ấy đang ghen sao? Tại sao lại châm dầu vào lửa thế?”

“Tớ biết nhưng quan hệ như thế này tớ chịu không nổi.”

“Cậu lại bị những thứ bề ngoài đạo đức giả làm mờ mắt nữa rồi, tớ cho cậu biết, giữa nam và nữ nếu không có tình yêu tồn tại. Thế giới này chẳng có gì tốt đẹp để đáng sống cả.”

“Nhưng tớ....”

“Không nhưng gì cả, cậu về nhắn nể Bát ca và Thất ca đi. Có lẽ bản tính của bọn họ hơi chiếm hữu một chút, nhưng họ yêu cậu, họ nguyện đem tất cả mọi thứ đặt dưới chân của cậu, nếu qua thôn này sẽ không còn phòng trọ đâu. Cậu hiểu ý tớ không?”

Hiểu chứ, Huyền Ngọc hiểu rất rõ, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được như thế này.

Hai cô gái đang lâm vào khúc mắc không gì gỡ được. Bất chợt từ giữa sân trường truyền đến tiếng động ầm ĩ.

Hai cô vội vã vén váy chạy ra xem. Thấy chính giữa sân trường là một giàn hồng đỏ thắm, được xếp thành hình ngay ngắn: I LOVE YOU

Và có một người đang quỳ giữa đám hồng đỏ rực đó. Huyền Ngọc chớp mắt nhìn kĩ, đó là Trịnh Gia Thành.

Cô tái mặt theo phản xạ định rút lui, nhưng Trịnh Gia Thành đã tinh mắt nhìn thấy cô vội vã gọi lớn:

“Huyền Ngọc! Anh Yêu em! Xin em hãy chấp nhận anh!”

Ánh mắt toàn trường đều tập trung theo ánh mắt của Trịnh Gia Thành đổ dồn về phía cô.

Cô tái mặt, run rẩy. Tên này như âm hồn không tiêu tán, cứ mãi bám víu lấy cô không buông.

Bây giờ lại trở thành tiêu điểm của toàn trường, cô hận không thể đào một cái đại động lớn để chui xuống đó vĩnh viễn không bao giờ lên nữa.

20. Chương 20

Chương 20

Huyền Ngọc vừa bực mình vừa bối rối, tên điên này đã gây bao rắc rối cho cô còn chưa đủ sao, nay lại còn làm trò hề này trước bàn dân thiên hạ nữa. Thực sự là không biết nên làm như thế nào đây.

Tuyết Cần hừ nhẹ một tiếng, lôi tay của Huyền Ngọc đi.

Trịnh Gia Thành lớn tiếng nói: “Huyền Ngọc, anh yêu em, anh rất yêu em, anh nguyện dâng cả cuộc đời này, và tất cả những gì anh có đặt bên dưới chân em, chỉ cần em cho anh một cơ hội.”

Cơn ác mộng này biết đến bao giờ mới chấm dứt đây. Thực sự là bực mình, Huyền Ngọc thu hết dũng khí quay lại nói: “Nhưng xin lỗi, tôi chẳng hề yêu anh.”

Nói xong quay người bước đi, bỏ lại sau lưng ánh mắt oán giận khôn cùng và bao ánh mắt kính nể của bạn bè trong đó có cả Tuyết Cần.

Giống như giọt nước đã làm tràn ly, Huyền Ngọc đã quyết định rồi, cô phải ra đi, đi đến một vùng quê hẻo lánh bình yên nào đó, để sống một cuộc sống bình dị không tranh chấp. Tránh xa thật xa cái xã hội thượng lưu đầy rắc rối và mệt mỏi này.

Huyền Ngọc lấy tấm thẻ bạch kim bát ca đưa cho cô từ ngày đầu tiên cô đến nhà các anh, dù thực sự cô không hề cần xài những thứ này, nhưng anh vẫn kiên quyết đưa nó cho cô.

Anh muốn cô được thoải mái sung sướng hơn bất kì ai khác trên thế giới này, anh nói, cô cứ chi tiêu thoải mái đừng ngại ngần, nhưng cô đâu có gì để cần tiêu vì mọi thứ hầu như các anh đã mua đầy đủ sẵn hết.

Huyền Ngọc đến ngân hàng tư nhân rút ra một ít tiền mặt, vì cô nghĩ nếu cầm tấm thẻ này đi, chắc chắn các anh sẽ tìm ra cô, nhưng biết đâu cũng có người không thèm đi tìm luôn thì sao?

Chưa xót, cô cố nén nước mắt buồn tủi xuống, đã ba ngày rồi. Bọn họ không về nhà, cô cũng không thấy mặt của hai anh em song sinh, dường như đã quên lãng cô, hay đã ngán ngẩm món đồ chơi không ngoan ngoan này rồi.

Ba ngày cô đơn vắng lặng trong ngôi nhà rộng thênh thang, lạnh lẽo. Làm cho cô có cảm giác sợ hãi, buồn tủi..... Có lẽ ra đi là biện pháp tốt nhất.

Ở một chỗ khác, tại tập đoàn Lôi Vũ.

Huyền Tú lật lật mấy tờ tạp chí nhằm chán trong tay, không hiểu sao, dạo này công việc luôn luôn có thể xử trí nhanh chóng như thế, nên thời gian rảnh rỗi đến phát nhàm.

Anh đưa mắt nhìn ông anh sinh đôi đang ngồi nhẩn nha đàng máy tính đàng kia, thở dài: “Thiên, dạo này ăn thuốc súng sao mà hét ra lửa thế? Làm người trong công ty ai cũng kinh hoàng hoảng vía, định hù chết người à?”

Mấy hôm nay trong công ty nồng nặc mùi thuốc súng, nhân viên mỗi khi có việc cần lên gặp tổng tài thì len lén sợ như phải vào hang cọp vậy.

Vị Tổng tài trẻ mấy hôm nay không biết uống nhầm thuốc gì mà trở nên cau có bực dọc, làm nhân viên ngồi đứng không yên.

Từ hôm cãi nhau với Ngọc nhi đến nay, hai anh em luôn đi về trái hẳn giờ giấc ngày thường, tuy anh biết Thất ca đang giận Ngọc nhi, anh cũng giận, giận vì sự nhút nhát, vô tâm của cô.

Những gì các anh làm từ trước đến nay cứ như muối bỏ biển trôi vào hư không, không hề đáp lại.

Nhưng nếu tránh né nhau như thế này cũng không phải là cách đâu, thở dài một lần nữa, anh ngẩng đầu lên, nhìn ông anh trai ra đời trước mình chỉ hai giờ kia: “Thiên à, cái này là trừng phạt Ngọc nhi hay trừng phạt hai chúng ta vậy? Nói thực em cũng nhớ Ngọc Nhi đến chịu hết nổi rồi. Ba đêm nay em ngủ không được.”

Huyền Thiên vẫn cúi gằm mặt cau có, không nói gì. Nhưng trong lòng anh đang cồn cào.

Anh nhớ Huyền Ngọc, đừng nói đã ba đêm anh không ngủ, ngay cả ăn cũng không vô, anh nhớ cô bé đến mức muốn một đường bay về ngôi nhà kia. Ôm chặt cô vào lòng, hòa tan cô cùng với anh làm thành nhất thể, để cho cô mãi mãi chẳng xa rời anh.

Nhưng cái tự ái chết tiệt lại không muốn xuống nước nhỏ trước.

Vì cái gì? Vì cái gì cô lại hoàn toàn không giống như những người con gái khác, uyển chuyển hàm xúc biết nuông chiều anh dù chỉ 1 lần.

Huyền Tú thấy anh trai của mình không lên tiếng, nói tiếp “Thiên à, còn thiếu gì cách để phạt cô bé, sao lại dùng cách này hại người hại mình, bé con rất sợ cô đơn. Tối nay là sinh nhật cô bé, hay chúng ta quay về đi.”

Huyền Thiên sáng mắt lên, tảng đá nặng ngàn cân treo trước ngực dần dần được thả lỏng. Tối nay, tối nay anh sẽ về, anh sẽ làm lành với cô bé của anh, anh sẽ dùng những lời lẽ ngọt ngào nhất để dỗ dành cô đừng giận anh. Rồi anh sẽ ôm cô vào lòng để ngủ.

Từ lúc ôm thân thể mềm mại ngát hương đó đi vào giấc ngủ cho đến nay, mỗi khi không có cô, hầu như anh và Tú đều thức trắng không ngủ.

Mỗi đêm chỉ len lén đợi cho cô ngủ say sau đó hai anh em vào phòng nhìn ngắm dung nhan cho đỡ nhớ, nhưng không dám chạm vào vì sợ cô bất chợt sẽ thức giấc.

Cô ngủ không ngon giấc, anh biết, vì cô rất hay trở mình thỉnh thoảng nấc khê nho nhỏ như ầm ỨC trong giấc mơ. Làm anh cũng nao nao, không biết mình làm thế là đúng, hay sai.

Thế mới biết, cô đã đi sâu vào tâm trí của hai anh em họ như thế nào rồi.

21. Chương 21

Chương 21

Huyền Ngọc không dám lấy nhiều hành lí, chỉ mang theo chút ít, vật dụng toàn bộ sách vở cô đều để lại phòng, sau đó, giả vờ như đi dạo, mang theo túi xách nhỏ gọn ra đến đường lộ, vẫy một chiếc tắc xi đang đến gần, leo lên, cô nói địa chỉ ga xe lửa gần nhất đi đến Quảng Nam.

Cô nghĩ, chỉ có nơi hẻo lánh như thế, Bát ca và Thất ca sẽ không nghĩ đến. Sau đó, thuê một căn nhà nhỏ và đăng kí trường học.

Tiếp theo sẽ ra ngoài tìm kiếm một ít công việc gì đó để làm thêm.

Thuận lợi ngồi trên xe lửa chạy đi, trong lòng trống rỗng và sợ hãi, cô sợ hãi cho tương lai, không biết rồi đây mình sẽ ra sao.

Nhưng sống cuộc sống đầy mệt mỏi áp lực như thế này quả thực cô chịu không nổi.

Hai hàng cây bên vệ đường lướt qua vùn vụt, như trôi ngược trở lại về phía sau. Huyền Ngọc mệt mỏi, tựa lưng vào ghế, nhắm đôi mắt lại.

Tiếng điện thoại trong túi xách reo vang lanh lảnh, làm Huyền Ngọc bất chợt rùng mình, cô đã quên bỏ đi động lại nhà mất rồi.

Nhìn chằm chằm vào cái tên hiển thị trên màn hình, Huyền Ngọc khẽ rung mình lần nữa. Là Bát ca, Bát ca đang gọi cho cô.

Đã ba hôm nay, hai anh em họ không gọi, cũng không về nhà. Chỉ có một mình cô, ở trong căn nhà rộng lớn đơn độc đó.

Thiểm Trương nấu bếp mỗi khi làm xong công việc đều lạng lẽ về nhà.

Mỗi buổi sang đồng phục và cặp sách đều nằm ngay ngắn trên bàn học, chú tài xế với gương mặt phúc hậu thì lẳng lặng ở dưới sân chờ cô đi xuống. Sau đó đưa cô đến trường.

Ba ngày qua, ba ngày của tự do không bị gò bó, nhưng cô một chút cũng không cảm thấy vui vẻ. Có lẽ đó là thói quen. Một thói quen thật đáng sợ!

Ngẩn người nhìn di động trong tay, cô chợt nhớ Tuyết Cần đã từng nói, chỉ cần sống di động ở nơi nào liền có cách để tìm ra.

Hiện nay cô đã phạm vào cấm kị lớn nhất của hai anh, nếu hai anh bắt được cô, chắc chắn cô sẽ chết rất khó coi.

Không được, tuyệt đối không thể các anh bắt lại được. Cô rất sợ thất ca. Dù cô biết, anh ngoài cứng nhưng bên trong thì mềm nhũn, nhưng cô vẫn rất sợ, đây là tội lớn nhất. Hai người họ thường hay thủ thủ bên tai cô mỗi tối.

Cô muốn bất cứ thứ gì cũng được, miễn không được, trốn đi, không được bỏ rơi bọn họ ở lại một mình.

Nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Huyền Ngọc nhìn điện thoại trong tay, không một chút do dự cô ném thẳng chiếc điện thoại ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe lửa đang chạy với vận tốc cao, thoáng chốc mất hút.

Lúc này, ở nhà. Huyền Thiên đang ngồi trên sofa ở phòng khách, sắc mặt xanh mét.

Huyền Tú thì bất an liên tục nhấn gọi, một lát sau tín hiệu truyền đến là không liên lạc được.

Anh đưa mắt nhìn ông anh trai nóng tính của mình.

Buổi chiều hôm nay, vốn dĩ hai anh em muốn về nhà, mang Ngọc Nhi đi mua sắm và đã đặt tiệc ở một nhà hàng lớn với đầy đủ các loại bánh ngọt mà Huyền Ngọc thích ăn.

Đến nhà, Huyền Thiên nôn nóng chạy vội lên lầu hai tìm Huyền Ngọc nhưng bên trong phòng trống rỗng.

Sách vở và quần áo còn khá đầy đủ, nhưng cái thẻ bạch kim mà anh đưa cho Ngọc nhi nằm trơ trọi trên bàn làm anh có linh cảm xấu. Mấy hôm nay chỉ đợi khi cô ngủ say, mới dám len lén vào phòng nhìn cô, anh thấy Huyền Tú nói đúng, không hiểu anh trừng phạt cô hay anh trừng phạt cả hai người bọn họ.

Mỗi tối, anh và Tú gần như thức trắng không thể ngủ được vì thiếu thân thể mềm mại ấm áp của cô.

Thế mà bây giờ.....

Cô mất tích!

Chuyện này giống như một đòn giáng thẳng vào lồng ngực của anh, anh gần như không thể thở nổi.

Hốt hoảng, tưởng tượng lo sợ đủ thứ mọi chuyện xảy ra.

Gần như lão đạo, Huyền Tú thấy anh mặt mày xanh mét vội vã, chạy đến: “Thiên, xảy ra chuyện gì? Tiểu Ngọc nhi đâu?”

Huyền Thiên giọng nói hơi run rẩy, “Không biết, không thấy.”

Huyền Tú trầm ngâm chạy lên lầu hai, dạo một vòng, lướt sơ qua tình cảnh trong phòng, sau đó vội vàng chạy xuống triệu tập những người trong nhà, gồm thiếu Trương, tài xế và ba vệ sĩ.

Nhưng bọn họ chỉ nói thấy tiểu thư nói đi dạo một lát, không cho bọn họ theo.

Ba hôm nay, ba vệ sĩ canh Huyền Ngọc cũng hơi lơ lửng vì đa phần Huyền Ngọc chỉ ở trên lầu không xuống nhà dưới.

Hôm nay cô mặc một bộ đồ thật đơn sơ, đi một vòng vườn hoa nói là đi dạo. Bọn họ cũng không đề phòng.

Len lén liếc mắt nhìn Thất thiếu gia, ba người thấy sắc mặt âm trầm của anh đồng loạt đổ mồ hôi lạnh.

Huyền Thiên không nói gì, chỉ đang suy nghĩ đến điều xấu nhất

.(Sorry, cho ta cười một chút, anh nì thật sự trí tưởng tượng quá cao siêu, lúc nào cũng nghĩ đến tình huống xấu nhất, yêu quá hóa mù à. *Thiên* Trùng mắt*: Hừ.... *co giò chạy*)

Huyền Tú gọi một loạt cuộc điện thoại, sau đó nhìn Thiên nói: “Thiên à, em nghĩ Ngọc nhi bỏ trốn.”

Huyền Thiên sững sốt, đáp án này là đáp án mà anh không bao giờ ngờ tới nhất.

22. Chương 22

Chương 22

Trốn? Cô chạy trốn?

Anh không bao giờ nghĩ đến bởi vì trong mắt anh Ngọc nhi là một cô bé nhút nhát rụt rè, mà ngoài một bí mật anh và Huyền Tú đang cố che giấu ra, cô đâu còn một người thân nào.

Vậy cô sẽ đi đâu? Cô sẽ sống ra sao?

Trái tim của anh gần như nổ tung khi nghe tin này, anh chụp điện thoại, gọi hết những quản lý thuộc ngành đường sắt, đường thủy và đường hàng không. Phong tỏa hết các tin tức các chuyến bay gần nhất.

Bất cứ người nào có tên và dung mạo gần giống Ngọc nhi điều không giữ lại toàn bộ.

Sau đó anh gọi đến tất cả các hãng taxi chạy trong ngày hôm nay. Điều tra xem cô lên chuyến xe đi về đâu.

Chỉ trong vòng mười lăm phút, hình ảnh của Ngọc nhi gần như đã được truyền đi khắp thành phố Đài Loan với sự truy tìm mạnh mẽ, gần như xáo tung toàn bộ thành phố Đài Loan.

Huyền Thiên làm một cuộc dò tìm song điện thoại đời mới nhất của cô.

Tín hiệu yếu ớt phát ra từ một con đường vắng, theo điều tra thì đó gần tuyến đường sắt đi thành phố Quảng Nam.

Và các nhân viên của anh cho anh biết đã tìm được chiếc xe chở Huyền Ngọc đến nhà ga.

Huyền Thiên và Huyền Tú lập tức xuất phát.

Huyền Ngọc vừa xuống sân ga, đang ngơ ngác vì quá đông người, đang định đón taxi tìm một nhà trọ để ngủ lại sau đó tìm một trường học để tiếp tục việc học.

Nhưng bất chợt cánh tay của cô bị người nào đó cứng rắn lôi lại, cô hốt hoảng xoay người lại.

Đó là một gương mặt xa lạ, rắn rỏi trong sắc phục của cảnh sát.

“Tiểu thư gọi là Mai Huyền Ngọc?” (Thất ca đã đổi tên của cô)

Cô ngơ ngác gật gật đầu. Người cảnh viên giơ thẻ bài chứng minh thân phận lên nói: “Tiểu thư, Hắc Huyền tiên sinh gần như đã lật tung toàn bộ đất nước này lên để tìm cô. Mời cô theo chúng tôi về để gặp Hắc Huyền tiên sinh.”

Huyền Ngọc bàng hoàng, chạy trốn chưa được một ngày đã bị bắt lại rồi sao? Cô vùng vẫy, có chết cũng không theo hết to:

“Tôi không phạm tội, các anh có quyền gì bắt tôi.”

Người cảnh viên nghiêm giọng nói: “Mai tiểu thư, Hắc Huyền tiên sinh hiện tại là người giám hộ của cô, cô là trẻ chưa đủ tuổi thành niên phải chịu sự quản lý của người giám hộ. Mong cô đừng làm khó chúng tôi.”

Giám hộ? Cô cảm thấy buồn cười, giám hộ gì đây? Họ rốt cuộc muốn đeo đẳng lấy cô đến bao giờ, tại sao không thả cho cô một con đường để đi vậy? Tại sao?

Huyền Ngọc thực sự muốn hét to lên cho thỏa cơn uất ức, nhưng nàng không thể, không thể.

Lúc Huyền Thiên và Huyền Tú đến thì Huyền Ngọc đang ngồi co ro trong một góc khuất phòng, đôi mắt to tròn ngấn nước đầy vẻ sợ hãi.

Gương mặt của Huyền Thiên sạm đen lại, Huyền Tú thì lắc đầu, lần này Ngọc nhi thực sự thảm rồi. Cô đã chọc cho đại mãnh sư nổi giận.

Trên xe, cả ba không ai nói với ai lời nói, không khí quỷ dị đến mức làm cho Huyền Ngọc cơ hồ không thể thở nổi, cô đưa mắt lên nhìn Thất ca.

Lúc này gương mặt nhìn nghiêng của anh như được đúc ra từ một khối băng lạnh lẽo. Hơi thở lạnh lùng của anh như muốn đông cứng cô.

Cô ngộ nguây bất an, cứ nhúc nhích không yên trên ghế ngồi. Huyền Tú nhìn qua kính chiếu hậu đã thấy tất cả, anh nhẹ lắc đầu âm thầm thở dài một hơi.

Lần này Tiểu Ngọc nhi thảm thật sự. Đã lâu lắm anh chưa thấy người anh em sinh đôi của mình giận như thế này. Chưa bao giờ có chuyện gì mà Huyền Thiên làm không được, và cũng chưa bao giờ làm cho Huyền Thiên mất bình tĩnh.

Nhưng mọi chuyện khi liên quan đến Ngọc nhi, là Huyền Thiên hầu như không thể sử dụng đầu óc được.

Đến nhà, đèn đuốc sang choang, Huyền Thiên không nói một câu gì lôi thẳng Huyền Ngọc lên trên phòng.

Anh thô bạo đóng cửa lại, nhìn chằm chằm vào Huyền Ngọc gần giọng: “Nói, tại sao trốn?”

Huyền Ngọc cúi đầu im thin thít, không một chút nào có ý dám kháng cự.

Cô sai rồi, cô thật sự đã sai rồi. Có lẽ cô nên biết cô mãi mãi chỉ là một đứa bé trước hai ông anh này. Cô hoàn toàn không có khả năng thoát khỏi lòng bàn tay của họ, nhưng không lẽ cứ cam chịu nhận mệnh như thế? Làm một món đồ chơi để hai anh em xoay vần sao?

Thấy cô im lặng không đáp, lửa giận của Huyền Thiên càng bốc cao hơn. Anh đi từng bước đến gần, giọng nói lạnh lẽo như sứ giả đến từ địa ngục tu la.

23. Chương 23

Chương 23

“Anh yêu em, anh có thể mang tất cả những gì trên thế giới này đến cho em. Nhưng anh tuyệt đối không để em rời xa anh. Nhất là phản bội anh.”

Huyền Ngọc lắc đầu, nước mắt tuôn như mưa nhìn người nào đó đang dần dần bước đến như thợ săn đang bức con mồi dần dần vào chỗ chết.

Cô run rẩy: “Thất ca, tại sao lại như thế này, chúng ta là...”

“Câm miệng, chúng ta không có huyết thống, chỉ là hai người xa lạ, từ lúc mới gặp em anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lúc đó em còn nhỏ nên không biết, bây giờ? Em thực sự không biết hay giả vờ không biết.”

“Nhưng em không thể chấp nhận được.”

“Im ngay, đây là số mệnh của em, đây là lỗi của em, em đã làm các anh động lòng. Thứ gì anh muốn không ai có thể đoạt khỏi từ bàn tay của anh.”

“Đừng mà Thất ca, đừng để em hận anh.”

“Hận?”

Huyền Tú ngửa mặt cười dài, “Em muốn hận thì cứ hận đi, anh nhất định không để em chạy thoát đâu.”

Vừa nói Huyền Thiên vừa thoát quần áo trên người mình xuống. Dần dần, một thân thể nam nhân cường tráng xuất hiện lồ lộ trước mắt của cô.

Gương mặt tuấn mỹ vô trù đẹp như thiên sứ, nhưng giờ đây như phủ một làn sương mỏng. m trầm đoạ người, thân thể màu đồng rắn chắc cường tráng với những đường nét cân đối, làm cho người ta nhìn vào

muốn chảy nước dãi. Nam tính phân thân căng cứng hùng dũng, Huyền Ngọc vừa sợ vừa ngại ngần không dám nhìn thẳng.

“Không....Em không muốn. Thất ca”

“Suốt đời này, em đừng mong trốn tránh khỏi anh, cho dù em có đi đến tận chân trời góc bể, anh vẫn sẽ tìm em.”

Hắn dẫn tới, thô bạo xé mở quần áo trên người nàng ra, nàng vùng vẫy kịch liệt nhưng làm sao có thể đối chọi lại với sức mạnh của con dã thú đang khao khát con mồi.

Anh nói: “Anh và Tú định đợi đến năm em mười tám tuổi mới chính thức, nhưng đây là lỗi do em, em phải chịu trừng phạt.”

Vừa nói, anh vừa lột sạch tất cả trên người nàng, hai tay nàng không yên phận vùng vẫy, anh lấy chiếc cà vạt trói tay nàng lại. Sau đó trầm trồ thưởng thức,

“Anh sẽ cho em một đêm đầu tiên khó quên nhất.”

Cô nức nở: “Không cần, Thất ca, đừng mà.”

Nhưng mặc cho cô vùng vẫy bàn tay tà ác theo những đường lối quen thuộc bắt đầu lướt từ trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy nước mắt của cô, lau khô những giọt lệ, sau đó lướt dài xuống xương quai xanh hình con bướm. lặng lẽ trượt dài xuống bầu ngực căng mơn mẩn chưa phát dục hoàn thiện của cô.

Đưa tay nhẹ miết đỉnh non mềm trêu đùa đến khi nó se cứng lại dưới lòng bàn tay của anh.

Anh thở dài, cúi đầu xuống từ từ nhắm nháp, thưởng thức, gặm cắn nhẹ nhẹ, Huyền Ngọc vùng vẫy, làn sóng nóng ẩm quen thuộc lại len lỏi khắp toàn thân của cô.

Cô bắt lực nức nở, nghe anh thầm thì: ‘Em cũng muốn anh, em xem, nóng và ẩm ướt thể này,...’

Huyền Ngọc nhắm chặt mắt thét to: “Đừng nói nữa... Tại sao, tại sao lại là em?”

“Nếu em có oán, em hãy oán ông trời tại sao để cho anh gặp em, để cho anh yêu thương em không thể nào quên được. Có trời biết, Huyền Ngọc à, anh đã muốn quên em như thế nào.”

Vừa nói, đôi môi nóng ẩm của anh, vừa lướt dần xuống cái bụng trắng nõn nà bằng phẳng không tỳ vết của cô, lần lần lướt xuống sâu hơn.

Huyền Ngọc nức nở khóc nỉ non van xin, dần dần chuyển thành tiếng rên rĩ đứt quãng.

Anh đưa lưỡi lướt nhẹ và nụ hoa nữ tính ẩn mật của cô, nhẹ tách bụi hoa rậm rạp ra tìm nơi riêng tư ẩn giấu bên trong. Anh tham lam đưa lưỡi lướt sâu vào tấn công vừa mạnh mẽ, nhưng trong chốc lát lại mềm mại.

Thân thể của cô, dưới sự day dỗ gần hai tháng nay của hai anh em trở nên mẫn cảm một cách kì lạ, thân thể ma ma ngứa ngáy, hạ thân nóng ẩm ướt dầm dề, dưới ngón tay trêu đùa điều luyện của anh, cơ thể của cô như không còn chịu sự điều khiển của cô.

Cô oằn người, uốn cong người lên rên rĩ dồn dập.

Tiếng nức nở chuyển thành tiếng mè hoặc yêu kiều thở dốc.

Thấy người trong lòng mềm nhu thuận theo sự dẫn dắt của mình, anh lặng lẽ đưa tay tháo sợi dây trói cổ tay cô nơi đầu giường xuống. Anh không muốn như thế này, nhưng đây là cô ép anh. Là cô đã làm anh nổi giận cô phải trả giá.

Lưỡi anh tiến vào sâu hơn, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn tiểu hoa hạch nhỏ bé đỏ ửng của cô. Huyền Ngọc rung động, run rẩy cả người.

Anh biết, anh đã tìm được nơi trọng yếu. Không buông tha, anh tiếp tục tấn công mạnh mẽ, Huyền Ngọc nức nở, đôi tay đã được tự do của cô, lúc này đây không còn sức lực để đẩy anh ra, mà bấu chặt lấy ra giường cong người, như muốn anh tiến vào sâu hơn.

Anh cười tà ác. Tiểu Ngọc nhi của anh thật mẫn cảm. Bảo bối của anh. Anh biết sau đêm nay tất cả mọi chuyện sẽ khác, nhưng anh chấp nhận.

Anh chấp nhận cô sẽ oán hận anh, cô sẽ căm thù anh.

Đôi tay anh ôm lấy cái mông trắng như tuyết của cô, nhìn vào khuôn mặt đang mê man động tình của cô.

Toàn thân cô đổ ửng dưới thân của anh, tư thế thật tu nhân, mũi hoặc kính người, hai chân dang rộng. Đôi mắt khép hờ, đôi môi mọng đỏ ửng mấp máy.

24. Chương 24

Chương 24

Anh động thân mạnh một cái, xô xuyên vào trong cơ thể nữ tính của cô. Huyền Ngọc thét lớn một tiếng, nước mắt tuôn như mưa, cảm giác sung sướng từ ban đầu đến giờ mất sạch, cảm giác như bị chế đôi người ra.

“Đau, đau quá.”

Huyền Thiên nhỏ giọng thì thầm: “Ráng chịu một chút, Tiểu Ngọc nhi ngoan của anh.

Nhưng cô không an phận, vùng vẫy vịn vịn muốn thoát khỏi vật cứng nóng đang tàn phá đau đớn trong cơ thể của cô.

Huyền Thiên cực lực nhẫn nhịn, mồ hôi tuôn từ thái dương của anh, chảy nhỏ giọt xuống bầu ngực sữa trắng mịn màng của cô, thành những giọt sương long lanh hòa hợp với lớp mồ hôi mịn màng non tơ, làm thân thể Huyền Ngọc như dính những hạt kim cương lấp lánh dưới ánh đèn, thêm đặc biệt rực rỡ mê người.

Cô càng vịn vịn, đóa hoa nữ tính của cô càng mút chặt lấy nam căn của anh, tạo nên cảm giác sướng khoái không gì tả nổi. Anh gầm nhẹ: “Ngọc nhi, nằm yên.”

Anh vốn dĩ định nằm yên đợi cho cô thích ứng với anh trong cơ thể của cô. Nhưng hành động của cô làm anh không thể kiềm chế nổi.

Anh thả lỏng mình trong cơn dục vọng đang điên cuồng tuôn trào đến, anh cuồng dã luật động nhấp nhô. Nhấn mạnh, tận tình ra sức rong ruổi bên trong cô. Hưởng thụ tư vị tuyệt vời ấm áp của cô mang đến cho anh.

Sung sướng gần như vỡ tung khi anh chạy nước rút.

Huyền Ngọc sau cơn đau đớn, cũng cảm nhận được hạ thân nóng bỏng tê dại. mỗi nhịp nhấn sâu của anh, làm cô tê tái như đang dâng lên tận trên thiên đường. Càng lúc cảm xúc sướng khoái tràn đến càng nhiều. Huyền Ngọc chịu không nổi rên rỉ: “Thiên, ngừng.... Ngừng đi.. Em chịu không nổi.”

Huyền Thiên hỗn hển:

“Chịu được, em chịu được mà...”

Nhưng Huyền Ngọc không nghe anh nói nữa, cảm giác sướng khoái ập đến giống như bài sơn đảo hải, làm cô không chịu đựng nổi, thân thể non nớt ươn cong lên co giật vài cái rồi choáng váng hôn mê.

Huyền Thiên cười khê, tiếp tục nhịp điệu của mình, đến khi cơn sóng kia cũng cuốn lấy anh, anh co giật run rẩy, tận tình phóng thích hết mầm móng nóng ấm của anh vào sâu trong cơ thể của cô. Mới thỏa mãn gục trên người của cô.

Anh lẩm bẩm: “Em là của anh, suốt đời này đừng mong thoát khỏi anh.”

Lúc này, ở bên ngoài, Huyền Tú nghe rõ mồn một những thanh âm từ bên trong phòng qua cánh cửa khép hờ kia. Tiếng nước chảy thành rên rỉ. Tiếng thở dồn dập của nam nhân, cả những tiếng động ái muội do âm thanh hoan ái vang ra.

Hạ thân của anh cứng ngắc, đôi tay nắm chặt lại, anh xoay người nhìn ra ngoài bầu trời đêm xa xa. Thống khổ, anh thật ước, ước gì người bên trong phòng đó là anh, nhưng anh biết anh không làm được. Bởi vì anh là Huyền Tú chứ không phải Huyền Thiên. Với anh, anh muốn mọi chuyện đều là tự nguyện, anh không muốn cưỡng ép, anh yêu Huyền Ngọc, anh muốn mang bất cứ những thứ tốt nhất đến cho cô. Cảm xúc, niềm vui và ngay cả những cảm giác sướng khoái kia.

Anh không muốn bắt buộc, anh biết sau đêm nay Huyền Ngọc sẽ hận anh và Huyền Thiên, anh biết cá tính cô. Nhìn cô như yêu đuối, mềm mại vô hại, nhưng cá tính bướng bỉnh kinh người ẩn giấu bên trong.

Có đôi khi anh cũng muốn xông vào, tách anh của anh ra, ôm lấy cô, bảo vệ cô.

Nhưng anh không thể, chuyện này trước sau gì rồi cũng đến hãy để hai người bọn họ giải quyết với nhau, anh lặng lẽ đứng ở một bên để thu dọn tàn cục.

Hít sâu một hơi tự trấn tĩnh mình, nhưng không hiểu sao anh không thể dời bước nổi. Từ bên trong phòng, âm thanh hoan ái vẫn truyền ra, nỉ non, mị hoặc. Mãi đến khi gần sáng mới chấm dứt.

Và Huyền Tú vẫn đứng đó, vẫn đứng ở bên cửa sổ nhìn những ánh sao xa xăm đang thấp sáng trên bầu trời đêm, nhưng lúc này, những ánh sao ấy đang dần dần mờ nhạt, nhường bước cho ánh sáng ban mai từ phía đông đang nhô dần lên khỏi chân trời. Anh lầm bầm: “Một ngày mới lại bắt đầu.”

25. Chương 25

Chương 25

Vào phòng, anh thấy Huyền Thiên đang ôm Huyền Ngọc đang mê man từ trong phòng tắm bước ra.

Huyền Thiên đặt Huyền Ngọc nhẹ nhàng lên trên chiếc giường mềm mại, anh ngồi lên đó, ánh mắt mê say.

Huyền Tú bước chậm rãi đến gần hỏi: “Sau này thế nào đây? Thiên biết tính Huyền Ngọc mà, bảo bối sẽ không bỏ qua chuyện hôm nay đâu.”

Huyền Thiên lạnh nhạt đáp: “Biết, nhưng đó là lỗi của bảo bối.”

Huyền Tú thở dài, anh yêu Huyền Ngọc, cũng vẫn như Huyền Thiên, anh còn lo lắng hơn cả anh trai của mình. À, mà có lẽ không thể sánh bằng, Ngọc nhi, tính cách của cô anh rất hiểu, cô rất nhu thuận, mềm mại, thậm chí có chút nét tình nghịch của cô bé mới lớn.

Nhưng ẩn chứa bên trong là một cá tính bướng bỉnh vô cùng tận. Sau chuyện hôm nay, thực sự anh không biết phải nên làm như thế nào đây.

Yêu một người, nhất là hai anh em yêu cùng một người, rắc rối đến đương nhiên có tăng chứ không giảm.

Trưa hôm sau, Huyền Ngọc tỉnh dậy với đôi mắt mờ mịt, cô vẫn chưa xác định được mình đang ở nơi nào.

Khẽ cử động thân thể, cô mới phát hiện toàn thân đau nhức không thôi. Tắm chăn trên người tuột xuống, dưới tắm chăn là một thân thể đầy những vết tích xanh tím, bằng chứng xác thực nhất về câu chuyện tối hôm qua.

Huyền Ngọc thần thờ.

Cô không biết phải làm gì. Hận ư? Đương nhiên hận, nhưng cô hận ai đây? Hận Huyền Thiên đã dung bá vương nghênh thượng cung ép bức cô, hay hận chính bản thân cô đã không thể kiềm lòng nổi mà rơi vào cơn mê tình ái?

Huyền Ngọc bần thần, ngơ ngác.

Tại sao sự việc lại đi đến bước này?

Lúc Huyền Tú đi vào thì Huyền Ngọc vẫn còn ngồi ngây ngẩn trên giường. Anh khe khẽ thở dài một tiếng, sau đó anh bước đến ôm ngang eo của Huyền Ngọc kéo cô vào lòng.

Cô lúc này như một con búp bê bằng vải không có chút hơi sức nào.

Thần thờ, vô hồn.

Anh dụ hoặc: “Ngọc nhi, em ăn chút điểm tâm đi.”

Huyền Ngọc không trả lời, cũng không có phản ứng.

Đôi mắt cô nhìn xa xăm, đầu óc trống rỗng.

Ước gì giờ khắc này cô phát điên hay, chết đi, như thế mọi chuyện sẽ không còn rắc rối nữa.

Chết? Tự dưng Huyền Ngọc rùng mình.

Không, cô không thể chết. Cô đã hứa với cả ba lần mẹ là cô phải sống cho thật tốt.

Mẹ đã từng nói, lúc ba ba chết đó là sự đau khổ cả cuộc đời mà mẹ phải chịu đựng, mẹ không bao giờ muốn chứng kiến cảnh đó thêm bất cứ lần nào nữa.

Ngay cả lúc lâm chung, mẹ cũng nắm tay cô, thăm thì: “Huyền Ngọc, chết không phải là chấm dứt, mẹ vẫn luôn luôn ở cạnh bên con. Xem con trưởng thành, xem con vui sướng. Cho nên con hãy cố gắng sống thật tốt để mẹ vui.”

Có đôi khi, cô thấy mẹ thật ích kỉ, mẹ theo ba. Tận hưởng cuộc sống riêng tư của hai người.

Bỏ mình cô trên thế gian đầy đau khổ này.

Gia gia, tuy chưa bao giờ tỏ ra về yêu thương cô, nhưng ra khi gia gia còn sống, cô cũng chưa bao giờ bị khuất nhục như thế này.

Huyền Tú thấy Huyền Ngọc ngơ ngác cả ngày, anh dỗ dành, năn nỉ suốt cả một ngày, thực sự anh cũng không biết phải làm sao, đành ngồi đó. Ôm cô vào lòng, nhẹ vuốt ve, mái tóc rối tinh của cô.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau đến khi Huyền Ngọc mệt mỏi ngủ thiếp đi trong vòng tay của anh.

Đặt cô nằm xuống giường, đưa tay kéo chăn đắp lại cẩn thận cho cô.

Sau đó anh vẫn ngồi đó ngắm nhìn cô.

Chẳng lẽ cách yêu của hai anh em là sai lầm rồi sao?

Huyền Thiên lặng lẽ bước vào phòng, thấy Huyền Ngọc đã ngủ say, đưa mắt liếc nhìn Huyền Tú như dò hỏi.

Huyền Tú lắc đầu, nói:

“Cả ngày hôm nay bảo bối không ăn uống, không xuống giường.”

Huyền Thiên bực tức: “Em không có cách dỗ cô bé ăn sao?”

Cứ như thế này thân thể cô vốn đã yếu đuối mỏng manh làm sao chịu nổi đây?

“Có lẽ đợi thời gian thôi, Thiên à?”

Huyền Thiên bước đến bên giường: “Bao lâu? Em không dỗ được thì để anh.”

Nghe tiếng hai anh em tranh cãi Huyền Ngọc mở to đôi mắt, roi vào mắt cô là Huyền Thiên đang lạnh lùng đứng tại nơi đó, thốt lên:

“Em muốn tuyệt thực sao? Hay em định lấy cái chết để giải quyết vấn đề.”

Huyền Ngọc trầm mặc không nói, Huyền Thiên lạnh lẽo tiếp tục: “Em muốn chết, cũng phải xem thử anh có đồng ý hay không, bây giờ xuống nhà ăn với bọn anh. Nếu không đừng trách anh.”

26. Chương 26

Chương 26

Anh nói, và đưa mắt nhìn thử phản ứng của Huyền Ngọc, cô vẫn không thèm nhìn đến anh, anh cười lạnh.

“Được, ngay lúc này đây, anh cũng đang ‘đói’”

Nói xong đưa tay, cởi nút áo, tháo thắt lưng ra.

Huyền Ngọc nghe tiếng động, quay đầu, thực sự nửa thân trên của anh gần như đã để trần trụi, còn khóa thắt lưng đã được nói ra. Thân thể rắn chắc của nam nhân hiển lộ rõ ràng trước mắt càng lúc càng gần, cô hốt hoảng, ngồi bật dậy: “Được, em sẽ ăn, nhưng hành động này không được tiếp tục.”

Huyền Thiên lạnh nhạt:

“Cũng phải xem thử biểu hiện của em ra sao? Nếu em còn bướng bỉnh tự dầy dọa bản thân mình, thì anh không nói trước.”

Nói xong anh xoay lưng rời đi, Huyền Tú cười tủm tỉm, xem ra Ngọc nhi không phải chỉ dùng biện pháp mềm mại, đôi khi còn ưa cả sự cứng rắn.

Anh nhẹ giọng nói với cô, “Anh xuống nhà trước, em thay quần áo xong cũng xuống nhé, đừng làm Thất ca nổi giận.”

Huyền Tú vừa ra khỏi phòng, Huyền Ngọc ở trong này tự xỉ vả mình, thực sự là ngu ngốc, thiên đại ngu ngốc, tại sao lại phải sợ anh ta cơ chứ?

Xuống nhà dưới, bàn đầy ắp thức ăn nóng sốt làm cho con sâu tham ăn trong bụng cô đang ồn ào.

Thực ra, với tâm trạng buồn chán Huyền Ngọc thực sự không muốn ăn. Nhưng dù sao cô cũng là cô bé đang trong độ tuổi trưởng thành, nên nhịn đói gần hai ngày, thực sự có chút không thể kiềm chế nổi.

Ngồi vào bàn, cô chọn vị trí cách xa Thất ca nhất, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nhìn anh, cô xem anh như không khí, nhưng bởi thế nên cô hoàn toàn không thấy trong ánh mắt của anh thoáng hiện lên nét mừng rỡ.

Cô chịu xuống ăn cơm, đối với anh đã là đủ rồi, cô không muốn đến gần anh cũng không sao, nhưng mà.... Cảm giác chìm sâu bên trong cơ thể cô, tuyệt đến mức... Chết tiệt thật, mới nghĩ đến thôi, thân thể của anh cứng lên nữa rồi. Anh phải nghĩ cách dần xuống mới được, anh không thể để Ngọc nhi sợ hãi thêm nữa.

Đưa mắt ra hiệu cho Huyền Tú, Huyền Tú hiểu ý, gấp thức ăn vào trong bát cho cô, cô lặng lẽ cầm cúi ăn, không ngẩng mặt lên. Bữa ăn cứ thế trôi qua trong im lặng, chỉ có hai anh em đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Tối, Huyền Ngọc thấy Huyền Thiên vào phòng, cô không nói một lời, liền ôm gối ra ghế sofa ngủ.

Huyền Thiên cũng không thèm gọi để mặc cô muốn làm gì thì làm, anh và Huyền Tú đến bàn làm việc đặt ở góc phòng, lẳng lặng xử lý công việc, nhưng đôi mắt lại không ngừng đưa về cô bé đang nằm co ro ở trên ghế sofa kia.

Huyền Thiên nhẹ giọng nói: “Mai em hãy đổi ghế sofa loại lớn nhất nhé.”

Huyền Tú cười cười không nói gì.

Xử lý xong đồng công việc bề bộn thì Huyền Ngọc đã ngủ say sưa.

Huyền Thiên lặng lẽ đi đến bên ghế, ôm cô vào lòng sau đó bế cô đi đến bên chiếc giường to lớn, đặt cô nằm lên trên, lặng lẽ tháo áo ngủ của cô.

Thực sự, thực sự, anh rất muốn, vô cùng muốn.

Cảm giác ăn cô xong, ngập chìm phần thân thể cứng ngắc bên trong cơ thể mềm mại tuyệt vời của cô, anh gần như bị nghiền. Một thứ ma túy không tên đang gấp dần đầu óc của anh.

Nhưng do đêm qua mới là lần đầu của cô, mà anh trong cơn tức giận, đã ăn cô triệt để không chừa mảnh xương, nên đêm nay, tạm tha cho cô vậy nhưng trừng phạt thì không thể bỏ qua.

Nghĩ như thế, hai anh em lại bắt tay vào công cuộc trừng phạt, để rồi tự gieo nghiệp hậu quả là hai anh em căng cứng, phải vào phòng tắm để giải quyết.

Sau đó, hai anh em quần lấy cô gái chìm vào giấc mộng ngọt ngào mà gần một tuần nay, ba người không thể đi vào giấc ngủ.

27. Chương 27

Chương 27

Đến trường học, cô từ chối màn hôn chào tạm biệt như thường lệ, nhưng Huyền Thiên là ai chứ? Là người lãnh đạo tập đoàn Lôi Vũ chỉ mới mười tám tuổi, đương nhiên không buông tha cho sự vô trách nhiệm đó rồi.

Không thể tránh khỏi, cô đành mím miệng lại, được, cứ xem như bị chó cắn một ngụm đi.

Nhưng Huyền Thiên đâu dễ gì chịu thất bại như thế chứ, anh hôn mãi hôn mãi, hôn đến khi cô hé môi ra kháng nghị lập tức đưa đầu lưỡi tiến quân thân tốc vào bên trong, quần quýt lấy cái lưỡi của cô, nhẹ nhàng vờn quanh trên đầu lưỡi khi thì mút chặt lấy.

Đôi tay không yên phận đã bắt đầu xoa nắn, Huyền Ngọc khó khăn lắm mới rút ra, cô tức giận trừng mắt: “Nếu anh còn như thế, mai em sẽ không đến trường.”

Huyền Thiên vui vẻ gật đầu: “Được, ở nhà tự học, anh và Tú sẽ dạy cho em.”

Huyền Ngọc ngắc ngứ không cách nào nói nổi nữa. Mắt cô chợt lóe lên, cô chồm người tới trước, ôm lấy khuôn mặt Huyền Tú hôn thật mê say, mà thực ra cô chỉ áp môi lên thôi, phần còn lại do đã bị đại ca khơi mào. Huyền Tú đã tham lam quần lấy môi cô, hai người biểu diễn nụ hôn kích tình trước mặt, làm Huyền Thiên đen sạm mặt.

Hỗn hển dứt ra khỏi đôi môi anh, Huyền Ngọc thầm nghĩ: “trời ạ, chộc tức kiểu này, người bị ăn sạch có lẽ là mình.”

Nhưng nhìn thấy gương mặt u ám của Huyền Thiên cô cũng đã thỏa mãn phần nào.

Vội vã mở cửa xe, chạy xuống.

Bên trong xe, Huyền Tú cười cười về mặt nhăn nhó của ông anh: “Ghen à?”

Huyền Thiên trừng mắt, anh thực sự muốn đá bay người anh em sinh đôi của mình ra khỏi xe, ai bảo tên này hiền chứ, anh mới là tên khó đối phó nhất đây.

Bước vào bên trong trường học chào đón cô là Tuyết Cần, gương mặt cô bé tinh quái hỏi: “Sao hôm qua lại nghỉ học, có chuyện gì à?”

Huyền Ngọc u ám lắc đầu, cô không muốn nhắc lại chuyện đó nữa, thực sự nếu có điều ước cô chỉ muốn ước quên đi tất cả để tránh khỏi hiện thực tàn khốc này, nhưng đáng tiếc cô không làm được.

Tuyết Cần thấy Huyền Ngọc không vui nên cũng không dám hỏi nữa, cô cũng biết cô bạn của cô rất khó xử. Chỉ riêng chuyện của cô đã thấy rắc rối, huống chi Huyền Ngọc lại...

Haiiii! Thôi, mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên.

Mấy hôm nay tên Trịnh Gia Thành đã không còn ra mặt truy đuổi ào ạt nữa, mà đứng lặng lẽ ở một nơi xa đưa ánh mắt kì lạ nhìn cô chằm chằm.

Cô thoáng có chút bất an, nhưng cô nghĩ nếu trong giới thương gia, ai ai cũng biết đến chuyện của Lâm gia, nên có lẽ cô sẽ được an toàn, tên kia sẽ không dám làm gì cô.

Đáng tiếc cô đã làm.

Tối, trong bữa ăn, cô nhìn Huyền Tú rụt rè hỏi: “Bát ca, mai Tuyết Cần rủ em đi shopping, anh có thể cho em đi không?”

Bát ca gật đầu hào phóng: “Được, em cứ đi.”

Huyền Ngọc nhỏ giọng: “ý em là, anh có thể bảo vệ sĩ đừng đi theo em có được hay không?”

Thực sự cô không thể làm quen được với cái cảnh đi đến đâu cũng có ba bốn vệ sĩ đi theo hộ vệ kè kè sát cánh như hình với bóng như thế.

Huyền Tú định lên tiếng thì Huyền Thiên đã cắt ngang: “không được.”

Huyền Ngọc tức giận ngẩng cao đầu: “Tại sao lại không được? Em không phải tội phạm để các anh theo dõi chặt chẽ mãi như thế, với tài lực của các anh cho dù có cánh em cũng chưa chắc bay được.”

Huyền Ngọc tức giận, trước kia cô thật sự rất sợ Thất ca, nhưng từ khi anh đã làm chuyện quá phận kia với cô, dường như lá gan cô cũng lớn hơn một chút.

Mà Huyền Thiên dạo gần đây cũng trở nên mềm dịu hẳn, không tùy tiện nổi nóng như trước kia.

Đó là những chuyện không liên quan đến sự an toàn của Huyền Ngọc, chứ còn chuyện này.... Anh nói như chém đinh chặt sắt:

“Không được là không được, quá nguy hiểm.”

“Sao lại nguy hiểm, em không phạm tội, cũng không giết người, ai có thể gây nguy hiểm cho em?”

28. Chương 28

Chương 28

Cô còn quá trẻ quá non nớt, chưa lăn lộn trong đời sống của xã hội thượng lưu nhiều nên hoàn toàn không biết. Nguy hiểm, không chỉ đến từ phía cô, mà bắt đầu từ nhiều nguồn khác nhau.

“Anh nói không là không.”

Mắt thấy hai người đang bùng nổ, Huyền Tú vội vàng can ngăn. “Thật ra, anh sẽ để vệ sĩ đi theo phía sau em xa xa một chút nhé.”

Huyền Thiên trừng mắt nhìn cô, cô cũng không chịu thua nhìn đáp trả, nghe Huyền Tú nói như thế, cô mừng rỡ ôm lấy cánh tay của anh reo lên: “Vậy cũng được ạ. ’

Huyền Thiên trừng mắt: “Xong rồi, ngồi xuống ăn cơm đi.”

Huyền Ngọc le lưỡi làm cái mặt quỷ với anh, không thèm quan tâm đến anh.

Nghĩ cũng lạ, khi cô đi ngủ, thấy rõ ràng ngủ trên sô pha, khi thức dậy vẫn nằm trên sô pha. Nhưng những giấc mộng xuân nửa đêm vẫn luôn luôn tiếp diễn, không lẽ đạo này đầu óc của mình hỏng thật rồi. Bị hai anh em họ dạy dỗ đâm ra nghiện nên mơ mộng lung tung?

Từ trong phòng tắm bước ra, nhìn ngắm tiểu bảo bối đang ngủ say sưa trên sô pha to dùng mới thay, Huyền Thiên hỏi:

“Tú, nếu để Ngọc nhi một mình như thế quá nguy hiểm, mục đích của tên họ Trịnh kia quá rõ ràng, chỉ có điều chưa thể chạm tay vào anh được.”

Huyền Tú trầm ngâm, “Thiên à, Ngọc nhi là cô bé mới lớn, bảo vệ chặt chẽ quá như thế tội lắm, em đã chuẩn bị thêm người bảo vệ bé con từ xa rồi, có lẽ không sao đâu.”

Huyền Thiên trầm ngâm: “Em tự tin quá.”

Tú cười cười không đáp, đưa mắt nhìn về cô bé con đang nằm trên sô pha, hỏi: “Định để bé con ngủ trên ấy đến bao giờ?”

Huyền Thiên không đáp, anh lặng lẽ ôm lấy Ngọc nhi, đặt lên trên giường.

Anh lặng lẽ không tiếng động cởi chiếc áo ngủ của cô ra, gió đêm thổi phất lên thân thể trần trụi trắng nõn mê người của cô, làm Huyền Ngọc co rúm người lại, theo bản năng cô rút sát vào người của Huyền Thiên.

Huyền Tú cười cười, “Chỉ khi ngủ, cô ấy lúc nào cũng bám lấy anh, như thế anh vẫn không hài lòng sao Thiên?”

Đúng vậy, lúc cô thức, cô không bao giờ đến gần Huyền Thiên, nhưng mỗi khi ngủ, người cô lấn vào lòng luôn luôn là anh, có lẽ tận đâu đó bên trong tiềm thức của cô, đã chấp nhận anh, mà cô không biết.

Huyền Thiên không trả lời, anh bận rộn hôn lên đôi môi đỏ mọng càng ngày càng ương bướng kia. Lăn lăn lướt đầu lưỡi ấm nóng xuống vùng ngực căng tròn của cô, trải qua sự day dỗ tận tình mỗi đêm của hai anh, Huyền Ngọc trở nên mẫn cảm lạ lùng.

Chỉ chạm nhẹ vào cô, thì đầu nhũ tiêm đã sớm dựng đứng như mồi mọc, bàn tay của Huyền Tú cũng đâu chịu yên phận, lúc này cũng làm càn sờ xuống phần ẩm ướt bên dưới.

Huyền Ngọc ngủ say, nhưng ý thức mơ hồ lại cong người vặn vẹo theo nhịp điệu nguyên thủy, dưới sự nhào nặn điêu luyện của hai anh.

Huyền Tú thở dài hỏi: “Thiên à, có thể ăn hay không?”

Huyền Thiên do dự một lúc, sau đó lắc đầu:

“Để cô bé tự nguyện đi Tú, anh đã sai lầm rồi. Cô bé còn quá nhỏ, anh không muốn làm bé buồn.”

Đúng vậy, họ bảo vệ cô, nên không dám ăn công khai, chỉ lẳng lặng mỗi đêm đợi đến khi cô ngủ say, vụng trộm thâm lén ăn vụng mà thôi.

Huyền Thiên chuyển chỗ, anh lướt đầu lưỡi xuống đóa hoa ướt át kia, nhẹ lướt một vòng, Huyền Ngọc nức nở cong người lên theo bản năng.

Huyền Tú nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh non mịn của cô, anh yêu nhất chiếc gáy trắng cùng với xương quai xanh tuyệt đẹp này của cô. Nhìn thật đáng yêu, muốn ăn.

Hai anh em vẫn vũ quy cuồng cô suốt cả một đêm, đến gần sáng mới tâm không cam tình không muốn ôm lấy cô đi đến bên ghế sofa chết tiệt kia.

29. Chương 29

Chương 29

Huyền Ngọc nhìn thấy Tuyết Cần đến từ đằng xa không khỏi mừng rỡ kêu lên.

Sau đó hai cô gái vui vẻ nắm tay nhau tung tăng đi vào các gian hàng trang sức và quần áo.

Tung tăng lựa chọn hết đông rồi đến tây, nhưng thật ra hai bọn ọ chỉ đi xem cho thỏa mãn sự hiếu kì mà thôi.

Bởi vì anh trai của Tuyết Cần là Viễn Chinh Huân, người đứng đầu tập đoàn tài chính Viễn Thị, tất cả những siêu thị lớn trên khắp Đài Loan và toàn bộ Trung Quốc thậm chí, cả những ở một số quốc gia Châu u. Nên về việc ăn mặc của cô, luôn luôn có những nhà thiết kế riêng đến tư vấn, hoàn toàn không cần các cô tự mình động đây tay chân.

Huyền Ngọc trước kia thì chỉ có một số bộ đồ để thay, tuy rằng sau này về Hắc Huyền gia, quần áo của cô cũng được đổi khác. Nhưng nếu so với hiện tại thì phải nói là cách rất xa, một trời một vực.

Mỗi tháng có các nhà thiết kế danh tiếng đến thiết kế riêng cho cô ba mươi bộ trang phục đạo phổ, váy ngủ, và phụ kiện kèm theo.

Điện thoại, laptop là những thứ xa xỉ nhất mà cô ngay cả dù trong mơ cũng chưa bao giờ dám mơ tới.

Thật ra, hai anh hoàn toàn rất tốt đối với cô, chỉ là.... Mỗi quan hệ mập mờ này hoàn toàn không phải là điều cô muốn, nhưng đã tránh cũng tránh không thoát nên chỉ có nhận mệnh thôi.

Cô đã có ý định, tạm thời, cô sẽ học thật chăm thật ngoan.

Sau đó, khi hoàn thành các khóa học, cô cũng đã đủ mười tám tuổi, cô sẽ danh chánh ngôn thuận rời khỏi căn nhà này, hoàn toàn không liên quan gì đến bọn họ.

Dù sao cũng còn có pháp luật, cô là một người trưởng thành, cô không tin bọn họ có thể một tay che trời mà đeo bám cô mãi.

Tuyết Cần lắc lắc vai cô: “Uy, uy, tỉnh hồn. Cậu đang nhớ đến anh nào thế? Thiên hay Tú?”

Gương mặt tinh nghịch của Tuyết Cần xuất hiện trước mắt cô làm cô bừng tỉnh.

Lắc lắc đầu, cười gượng nói: “Không có gì?”

Bất chợt Tuyết Cần nghiêm trang nói: “Chúng ta không thể trốn thoát khỏi tay bọn họ đâu, vận mệnh của chúng ta là như thế, đã nằm trong tay của bọn họ là không có cách nào thoát được. Trừ khi, có kì tích xuất hiện và liệu chúng ta có đủ can đảm và quyết tâm hay không?”

Tuyết Cần hiểu trong đầu cô đang suy nghĩ gì, bởi vì đó cũng là ý nghĩ của chính cô trước kia, nhưng đã biết chạy không thoát, sao lại còn cố gắng cưỡng ép để làm gì.

Càng vùng vẫy thì càng lún sâu thêm vào cái bẫy mềm mại nhu tình của các anh.

Mỗi một lần trốn đi, là mỗi một lần bị ‘trừng phạt’.

Sau đó, các anh càng cố sức nuông chiều các cô hơn, làm cô có cảm giác như mình là một con mồi, bị rơi vào vòng vây mê hoặc mềm mại của thợ săn mà không có cách nào thoát ra được.

Huyền Ngọc cười khổ, cô biết Tuyết Cần nói đúng, nhưng cảm giác khao khát được tự do, tự tại đã ăn sâu vào tâm trí cô.

Cô biết các anh tốt, nhưng cô muốn có cuộc sống riêng tư, không muốn như con búp bê trong lồng kính được người người bao bọc như thế này.

Hia cô gái chơi đùa thỏa thích suốt cả một buổi chiều, đến khi chia tay ở trước khu trung tâm mua sắm lớn trên tay hai cô đã đẩy những túi sách.

Tuyết Cần lấy di động định gọi cho ông anh trai của mình đến rước, bất chợt, một chiếc xe màu đen đỗ xích trước mặt của hai cô.

Cửa xe mở ra, hai thanh niên cao to mặc y phục màu đen xông ra, túm lấy Huyền Ngọc lôi lên xe, Tuyết Cần nhào đến bị thô lỗ đẩy xuống xe đầu va vào mặt đường choáng váng ngất xỉu.

Ba hộ vệ của Huyền Ngọc từ đằng xa chạy đến đã không còn kịp nữa, chiếc xe đã tăng ga vọt nhanh về phía trước mất hút trong dòng người.

Ba người đổ mồ hôi lạnh lập tức lên xe đuổi theo, một người ở lại phụ trách gọi điện cho Huyền Thiên và Huyền Tú biết, sau đó nhấn gọi cho tổng tài tập đoàn Viễn thị.

Chưa đầy năm phút, một chiếc Posrcher màu đen, dừng trước cửa trung tâm, một thân ảnh lao ra nhanh như chớp, đôi mắt đầy hoang mang, bước đến ôm lấy cô gái đang ngất xỉu.

“Tuyết Cần, em không sao chứ?”

Nhưng cô vẫn không lên tiếng, người thanh niên hốt hoảng bế cô lên xe, thẳng về hướng bệnh viện.

Lúc này, ở tập đoàn Lôi Vũ, Huyền Thiên và Huyền Tú đã nhận được tin, hai người trầm mặt xuống.

Huyền Thiên bật laptop lên, điều đầu tiên là anh truy tìm số máy di động của cô, không ngoài dự đoán của anh, di động của cô đã tắt máy.

Điện thoại reo, hai anh nhảy nhồm, đó là điện thoại của hai bảo vệ đang đuổi theo chiếc xe kia, nhưng lúc này đã mất dấu vết.

Lúc này Huyền Ngọc bị đưa đến một khu vực đồi núi xa lạ ở ngoại thành, cô bị thô bạo đẩy vào một gian nhà gỗ. Một thanh niên cao to đang đứng xoay lưng lại với cô, cô hỏi: “Anh là ai, bắt tôi đến đây để làm gì?”

Người thanh niên từ từ xoay người lại, cô trợn mắt: “Trịnh Gia Thành?”

Đúng vậy, người thanh niên trước mắt cô là Trịnh Gia Thành, anh ta cười đau khổ tiến dần về phía cô:

“Huyền Ngọc, tại sao? Tại sao lại không cho anh một cơ hội? Anh đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, ngay từ lúc em mới bước chân vào trường? Sao em lại lạnh lùng với anh như thế?”

Huyền Ngọc co người, thụt lui về phía sau:

“Tôi không yêu anh, chúng ta quen biết nhau cũng chưa được bao lâu?”

Cô đang suy nghĩ bưng cả đầu óc, làm sao để kéo dài thời gian, bởi vì cô biết. Hai anh của cô nhất định sẽ đến cứu cô.

“Hãy cho anh một cơ hội, anh sẽ làm cho em thực sự vừa lòng?”

Huyền Ngọc lắc đầu: “Không thể, không yêu là không yêu, tình yêu đâu thể nào cưỡng cầu. Có rất nhiều cô gái xinh đẹp và giàu có hơn tôi, anh....”

Cô chưa nói dứt câu, tiếng cười cuồng bạo của tên kia đã lên tiếng:

“Mày tưởng, tao yêu mày thật à? Mày tưởng tao bỏ công đeo đuổi mày bấy lâu nay để van xin chút tình yêu của mày à? Không, tao làm thế vì cô gái bé nhỏ của tao đã bị hai thằng anh mày hại chết, nó chết rất thê thảm, chỉ vì chạm đến mày. Tao cũng muốn thử xem, tao chạm đến mày, hai tên sát tinh trẻ con đó có thể làm gì được tao. À, quên nói ày biết, ba ba của tao ngoài đứng đầu tập đoàn Trịnh thị ra, trong tay còn có một tổ chức của Thanh Long bang lưng lầy, đáng tiếc, người tình của mày ra tay quá nhanh, tao hoàn toàn không đỡ kịp. Nếu không, cô ấy đã không chết thảm như thế.”

“Ý anh là nói ai?”

30. Chương 30

“Mày giả vờ ngu với tao à? Lâm Tố Như vì mày đã không còn thấy ánh mặt trời nữa, mày tưởng tao điên mà đeo đuổi con bé xấu xí như mày? Tao chỉ muốn cho hai tên Thiên và Tú kia biết, cảm giác người yêu của mình bị nhúng chàm, bị phản bội đau đớn đến mức độ nào. Không quyến rũ được mày với vì cái đầu của mày quá ngốc nghếch, tao đành kiếm cớ li gián để hai tên kia bớt đề phòng, tao mới có cơ hội như hôm nay.”

Huyền Ngọc sững sờ, tên này quả nhiên đủ nham hiểm, ả nham chờ đợi cơ hội trả thù lâu như vậy. Chỉ có cô ngốc nghếch mới rơi vào cạm bẫy như hôm nay.

Tên kia sấn tới, cười dâm dăng “Hôm nay, dù sao tao cũng sẽ mở lòng từ bi, ày tận hưởng khoái lạc một lần trước khi chết.”

Trước đôi mắt sói tà ác của hắn, Huyền Ngọc lùi dần lùi dần về phía sau, đến khi lưng chạm vào bức tường lạnh như băng cô mới dừng lại.

Cô vùng vẫy: “Đừng chạm vào tôi.”

Hắn ta cười tà ác: “Cô em yên tâm, kĩ thuật của anh tuyệt không thua kém hai người tình của em đâu? Hay là, em thích nhiều người? Yên tâm, sau khi xong việc anh sẽ gọi nhiều người đến phục vụ cho em,”

Vừa nói bàn tay tà ác của hắn dấn tới, xé bỏ lớp y phục trên người cô, đôi môi của hắn bắt đầu điên cuồng cắn mút lấy môi của cô, hai bàn tay làm càn vuốt ve bộ ngực sữa, lần dò đi xuống giữa hai chân cô

Huyền Ngọc vùng vẫy, bị hắn chạm vào bỗng dưng cô cảm giác chán ghét cực hạn, bản thân bỗng dưng muốn nôn mửa một trận.

Hai tay và chân của cô bắt đầu vung loạn xạ, vừa cào cấu đâm đá, trên mặt hằn xuất hiện vài vết trầy xước, đôi môi bị hằn tàn sát bừa bãi cô há mồm, cắn thật mạnh.

Một mùi tanh mặn mặn xuất hiện, cô nghe tên kia thốt lên đau đớn,

“Con điếm khốn kiếp, được tao ân sủng là phước ba đời của mày. Được, nếu mày muốn chết tao sẽ ày toại nguyện.”

Lúc này Huyền Ngọc gần như đã phát điên, cô vùng vẫy tay chân cào cấu lung tung, cô cảm thấy bản thân thực sự bất thủ, ô uest không gì sánh kịp, cô muốn nôn mửa, cô vẫn vùng vẫy, cấu xé khi anh đến gần nhưng hoàn toàn không phát hiện trên tay hằn từ khi nào đã xuất hiện một con dao bén nhọn.

Hắn ta từ từ bước đến gần cô, lúc này Huyền Ngọc tai bù xù, cô cảm thấy bất thủ, dung sức chà sát đôi môi của mình gần như chảy máu, nên không thấy ánh dao sáng lóe giơ lên cao nhắm thẳng xuống người cô.

Lúc này, ngoài cửa có một bóng đen chợt lóe lên, kéo cô ra khỏi nguy hiểm, lãnh trọn một dao đang đâm xuống, máu tuôn xối xả, một bóng đen khác đá thẳng vào bụng của tên đó.

Tung thêm hai cú đâm trời giáng vào thân thể của hắn, bóng đen kia tấn công tên kia đến khi nằm xụi lơ trên mặt đất, là Huyền Tú, Huyền Thiên đang ôm Ngọc nhi giọng run rẩy, chụp lấy đôi tay đang cào cấu loạn xạ của cô: “Ngọc nhi, Ngọc nhi, em không sao chứ, anh và Tú đến rồi, đừng sợ nữa?”

Lúc này Huyền Ngọc đã hoảng loạn không biết gì hết, cô đang dùng sức cào cấu người đối diện vừa chà lau đôi môi của mình, Huyền Tú đứng đằng xa, lạnh lẽo nhìn tên đang nằm co rúm trên mặt đất nói với Huyền Thiên đang ôm lấy Huyền Ngọc:

“Bảo bối sợ quá nên hoảng loạn, đưa bảo bối về nhà đi.”

Huyền Thiên trầm mặt xuống: “Tú, em đưa bảo bối về nhà, chuyện ở đây để anh giải quyết.”

Huyền Tú đón lấy Ngọc nhi từ tay anh trai của mình, sau đó đem cô đưa lên xe, lái xe về nhà.

Trên đường đi, Huyền Ngọc vẫn không thôi nức nở dùng đôi tay chà sát đôi môi đỏ ửng gần như chảy máu. Thật kinh tởm, thật đáng sợ.

Sau khi về đến nhà điều đầu tiên Huyền Ngọc làm là chạy vọt vào phòng tắm, xả nước nóng.

Nước vẫn chưa kịp nóng là cô đã cấp tốc thoát quần áo, đứng dưới dòng nước xối xả ra sức chà lau khắp thân thể bất thủ của mình gần như lột một lớp da.

Huyền Tú đau lòng bước đến kéo cô vào lòng, lớp quần áo trên người anh dưới dòng nước trở nên ướt sũng.

Anh ôm chặt lấy cô, hôn lên đôi môi sưng đỏ vì chà lau của cô.

Cô đẩy anh ra, thở hổn hển: “Em bắn lắm, em cần phải tẩy.”

Huyền Tú không nói một lời điên cuồng hôn cô với tất cả khát khao, đầu lưỡi tiến vào quấy phá bên trong miệng của cô. Như muốn tẩy sạch sẽ lớp dơ bẩn bên trong mà tên kia đã lưu lại

Điên cuồng hôn cô, cô đầu tiên là ngẩn ra, theo sau ý thức được là anh hôn, thân mình dần dần mềm hoá..... Anh đem cô đặt vào bên trong bồn nước ấm, mặc cho nước ấm hòa tan hai người. Đôi môi nóng ấm của anh hôn nhẹ từ trên trán của cô, lần xuống cổ trắng như tuyết, dần dần lướt xuống bầu ngực sữa non mềm kia của cô, nhẹ nhàng cắn mút.

Anh dường như muốn dung sự ôn nhu dịu dàng của anh cho cô biết đến tình yêu mềm mại của mình. Không có sự chiếm đoạt, chỉ có sự trân trọng và trân trọng.

Anh dùng đầu lưỡi của mình tẩy sạch đi lớp bất thủ mà tên khốn kiếp kia gây nên cho cô..... Anh hôn lần toàn thân cô, cô ngơ ngác mặc anh hôn.

Sau một hồi, anh ngừng đầu, đặt ở trên người cô, hai tay chống lên tường, ép sát thân thể trần trụi đỏ ửng của cô vào tường, nâng đầu của cô, lên hỏi cô: “Còn ghê tởm không?” “..... Không còn.” Thật lâu sau sau, cô ngơ ngác trả lời. Không ghê tởm. Thân thể của cô đã không ô uest..... Anh cười khê, dòng nước tuôn ấm ướt trên gương mặt xinh xắn của cô, anh tắt nước, sau đó với lấy chiếc khăn tắm bao bọc lấy cô bế đi ra ngoài.

Đem cô đặt ở trên giường, anh thoát quần áo ướt đầm của cô ra, thân mình tinh trắng nằm đè lên người cô. Đôi môi nóng của anh tiếp tục chu du trên thân thể trắng nõn nà của cô. Cô im lặng để mặc anh hôn. Lúc này, đầu óc của cô gần như hóa thành một mảnh tương hồ, nhưng trong vô thức cô bất chợt phát hiện ra một chuyện.

Thì ra, cô chưa bao giờ chán ghét các ca ca đụng chạm mình.....

Lửa nóng từ đôi môi anh không dừng lại ở đó, mà tiếp tục dần sâu hơn xuống dưới, qua cơn ngơ ngác, cô mới ý thức được hai thân thể trần trụi đang dán sát vào nhau.

Cảm giác buồn nôn ban nãy đã không còn, cô mệt rũ rời, nên chậm rãi hưởng thụ cảm giác nóng cháy anh mang đến cho cô.

Không còn cảm giác tội lỗi giày xéo tâm can. Giờ đây cô lắng nghe tiếng lòng của mình đang thổn thức trước nhu tình của anh.

Anh dường như đang dung chân tình cổ chứng mình cho cô thấy, anh yêu cô chân thật.

Đôi môi của anh lần lần lướt xuống vùng bụng trắng nõn phẳng lì của cô, sau đó lướt xuống sâu hơn, lần dò tìm kiếm xuống bên trong mật huyết t hần bí của cô, Huyền Ngọc kích động rên rỉ ôm lấy đầu của anh, lúc này cô chẳng phân biệt được cô muốn đẩy anh ra, hay muốn kéo đôi môi của anh tiến vào bên trong cô sâu hơn.

Huyền Tú thì thầm: “Huyền Ngọc hãy để anh yêu em, anh và Thiên sẽ bảo vệ em, sẽ không bao giờ có chuyện như thế này xảy ra nữa.”

Huyền Ngọc thổn thức, lúc này tận đáy trong tâm hồn cô mềm nhũn, cô đã biết, thân thể của cô, trái tim của cô đã thuộc về ai.

Anh động thân tiến sâu vào bên trong cô, nhịp điệu mềm mại nhẹ nhàng làm Huyền Ngọc gần như nức nở, khác hẳn với Huyền Thiên chiếm hữu, cách làm tình của anh nhẹ nhàng nâng niu cô như cô là món báu vật trân quý nhất trên cõi đời này.

31. Chương 31

Dịu dàng luật động đến mức gần như Huyền Ngọc không kiềm lòng nổi, cô vươn hai tay ôm lấy anh, cong đôi chân trắng nõn của mình lên vòng qua thắt lưng tinh tế của anh, uốn cong người hòa nhịp theo luật động của anh.

Thấy Huyền Ngọc chủ động, Huyền Tú khẽ cười, bảo bối của anh, gần như không chịu đựng nổi rồi, như thế có lẽ cơn ác mộng của đêm nay, sẽ không còn quấy rầy đến cô nữa.

Anh tăng tốc, chạy nước rút bên trong cô, Huyền Ngọc hỗn hển uốn cong người, rất nhanh đạt đến cao trào cùng anh, khi anh co giật trút hết mầm móng bên trong thân thể mình vào trong cô, cô đã mê man chìm vào trong giấc ngủ.

Huyền Tú ôm lấy Huyền Ngọc cẩn thận mặc áo ngủ vào cho cô, Huyền Thiên đẩy cửa bước vào, ngửi thấy không khí còn thấm đẫm mùi hoan ái, anh nhướng mày, nhưng không truy cứu chỉ hỏi:

“Tiểu Ngọc nhi sao rồi?”

“Bảo bối đã ngủ, phản ứng của bảo bối với tên đó thật đáng sợ.”

Bất chợt giọng anh lạnh như băng giá, “Nó sao rồi?”

Huyền Thiên hừ mũi, “Đảm bảo không thấy ánh mặt trời ngày mai.”

Hình phạt tàn khốc nhất là chặt đôi tay và rút đi đầu lưỡi của hắn, vốn dĩ, ba của Trịnh Gia Thành là người đứng đầu Thanh Long bang, tập đoàn hắc đạo lớn nhất Đài Loan, nên bọn họ có chút do dự.

Không ngờ sự do dự của bọn họ lại dẫn đến thảm trạng như hôm nay, đó là điều anh hối hận nhất.

Qua đêm nay, cả Đài Loan sẽ nổi lên trận tinh phong huyết vũ chưa từng có trên giới thương trường và hắc đạo. Nhưng vì Tiểu Ngọc nhi, tất cả điều xứng đáng.

Thế lực của các anh không thua gì bọn chúng, nhưng anh không phải sợ, chỉ là đang tìm kẻ hở của đối phương để tấn công, may mắn bọn anh có phòng bị trước, còn Trịnh Hiên kia, vốn dĩ con trai lão ta luôn qua mặt lão ta làm xằng bậy bên ngoài, nên lão ta vẫn chưa biết đã đụng chạm đến ai, nên sẽ không kịp trở tay.

Dù sao thù giết con lần này cũng không dễ gì bỏ qua, nhưng may mắn bọn họ có lợi thế xuống tay trước. Đêm nay, sẽ lộ xác.

Khuya, Huyền Ngọc bất ngờ bị sốt rất cao, Huyền Thiên và Huyền Tú luống cuống lau nước ấm, sau đó dùng thuốc hạ sốt, cô vẫn mê man không ngừng run rẩy co giật.

Huyền Thiên ôm chặt Ngọc nhi trong lòng, bối rối hét lên với Huyền Tú, “Em chuẩn bị xe, anh đưa Ngọc nhi vào bệnh viện.”

Huyền Ngọc mơ màng run lấy bầy: “Không, không,... vào... bệnh viện.... bệnh viện đáng sợ lắm, ba ba chết, mẹ chết... và gia gia cũng chết, em không vào đó...”

Huyền Thiên đau xót hôn lên trán cô, mắt bình tĩnh, ra lệnh cho Huyền Tú: “Mau gọi điện cho giám đốc bệnh viện điều động tất cả các bác sĩ đến đây.”

Huyền Tú gạt đầu vội vã đi gọi điện.

Một đêm này, biệt thự nằm trên sườn núi vốn luôn bình lặng lại trở nên nhộn nhịp sáng rực rỡ chưa từng có, vì tiểu bảo bối sinh bệnh.

32. Chương 32

Chương 32

Huyền Ngọc không đến trường ba ngày, và đương nhiên Tuyết Cần cũng bị cấm cung ba ngày.

Thứ nhất, là do các cô vừa mới bị bắt cóc còn hoảng loạn, thứ hai anh trai của Tuyết Cần đánh hơi được nguy hiểm đang xảy ra trong hai giới, nhất là giới hắc đạo nên đương nhiên, ba người bọn họ vì muốn bảo vệ bảo bối của mình nên không cho các bảo bối của mình đến trường.

Với bọn họ mà nói, cho các bảo bối đến trường chẳng qua là cho các cô có cơ hội trải qua niềm, vui của tuổi thơ các cô. Được tận hưởng đầy đủ niềm vui của các cô gái vẫn và nên có.

Chứ tài giỏi như bọn họ, đâu cần các cô học cao hay làm chức phận gì, bọn họ chỉ mong sao các cô được an toàn đó chính là niềm an ủi lớn nhất của bọn họ.

Nên khi hai người gặp lại nhau đó cũng là chuyện của một tuần sau, gương mặt của Huyền Ngọc vẫn xanh mét vì sốt vẫn chưa dứt, sáng nay Huyền Thiên hầm hét không cho cô đến trường, nhưng Huyền Ngọc kiên quyết đi, trải qua bao nhiêu sự kiện lần này cô đã thấy được tấm chân tình của hai người dành cho cô.

Nhưng cô vẫn còn rất giận Huyền Thiên, cô biết anh chỉ là chú hổ giấy trước mặt của cô, anh la hét giận dữ, nhưng anh không bao giờ làm tổn thương cô dù chỉ một mảy may.

Nên càng ngày cô càng ương bướng, càng trêu tức anh, nếu không có việc gì, cô đánh sất vào Huyền Tú không rời, không thềm liếc mắt nhìn anh dù chỉ một lần.

Nhưng thật ra, khi anh không chú ý, cô lại len lén quan sát cánh tay phải của anh đã đỡ trọn một nhát dao kia cho cô.

Thấy cánh tay của anh cử động có chút cứng nhắc, nhắc cô nhớ đến đêm đó, cô đau lòng không thôi, nên cô quyết định sẽ không giận anh nữa.

Nhưng Huyền Thiên là ai chứ, là Tổng giám đốc của tập đoàn Lôi Vũ, trong tay anh nắm cả tập đoàn, và cả một bang phái hắc đạo.

Sát ngôn quan sắc đó là biệt tài của anh, anh trầm lặng ít nói, nhưng đôi khi chính sự ít nói ấy đã nhìn thấu tâm lòng của người đối tác, biết trước suy nghĩ của họ qua thần sắc nên chú cừu non như Huyền Ngọc làm sao thoát qua khỏi đôi mắt của anh cơ chứ.

Ban đêm, Huyền Ngọc cố tình lui vào bên trong lòng của Huyền Tú, Huyền Thiên không đồng ý đưa tay kéo lại, cô bưng bình giăng co, cố tình đẩy cánh tay anh ra.

Huyền Thiên thét lên đau đớn, ôm cánh tay phải lẫn lộn, Huyền Tú không nói gì, chỉ lẳng lặng nằm ở một bên chờ xem kịch vui.

Quả nhiên, Huyền Ngọc ngồi bật dậy, cô lo lắng rụt rè hỏi: “Thất ca, không sao chứ?”

Nhìn biểu hiện của anh dường như rất thống khổ, cô bò qua, vạch vai phải của anh ra, quả nhiên đã rướm máu, cô xót ruột, vội vã bước chân xuống giường, đem hộp cấp cứu đến thay băng, băng bó cho anh.

Thái độ thật nghiêm túc thành khẩn và lo lắng, làm Huyền Thiên suýt chút nữa bật cười.

Nhưng anh cố nén làm như đau đớn lắm để tận hưởng giờ phút ôn nhu hiếm có này.

Sau đó Huyền Ngọc thốt lên một câu làm anh cứng họng:

”Anh ra xô pha ngủ đi để khỏi chạm vào vết thương.”

Gì chứ? Bắt anh ra xô pha ngủ, nằm mơ đi, không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có luôn.

Anh nghiêng rằng, kéo tay cô vào lòng mình nói: “Anh không đi, anh ngủ nơi này, không có Ngọc nhi, anh ngủ không được.”

Huyền Ngọc đỏ mặt, đây là lần đầu tiên anh dịu ngọt với cô, cô bối rối; “Nhưng vết thương của anh...”

Huyền Thiên cắt ngang: “Không chết được.”

Nói xong, người nào đó rất kiên quyết lợi dụng chú nai tơ đang bối rối kia, vội vàng hôn cô đến thần hồn điên đảo quên đi vết thương hay hành động trắng trợn dụ dỗ của anh.

Bên kia, Huyền Tú cũng đau cam lòng để cho hai người bọn họ xếp anh sang một bên được chứ.

Thế là Huyền Tú không tiếng động lặng lẽ mút lấy hương thơm tinh khiết dưới vùng bụng mịn màng thon thả của cô, sau đó tiến dần dần xuống, còn Huyền Thiên, hôn thật sâu, thật mê say, sau đó anh chuyển xuống cái cổ của cô, nhẹ nhẹ gặm cắn.

Lúc này, Huyền Ngọc cố gắng đẩy tay của hai anh ra. Chấp nhận là một chuyện nhưng như thế này, thực sự lại là một chuyện khác, quá tu nhân, quá kinh người đi.

Huyền Tú vỗ về, giọng nói khan khan từ hạ thân của cô truyền lên: “Bảo bối ngoan, hãy để các anh yêu thương em, ngoan nào không có gì đáng ngại cả.”

33. Chương 33

Chương 33

Thực sự truyện này độ hot rất cao, và Lưu ly chỉ mới học lớp 11 nên không thể edit những cảnh cực hot như thế nên mình đã cắt bớt, các bạn thô ngấm đến khi tỷ Mặc Dao về sẽ edit các phần hot còn lại của truyện sẽ không bị cắt. Chân thành xin lỗi các tình yêu.

Huyền Thiên không nói gì, bản tính cao ngạo độc đoán của anh từ trước đến nay không thích nói, chỉ thích hành động mà thôi.

Bàn tay to lớn của anh, lần tìm đến mật huyết, nhẹ nhàng tách ra, cho đầu lưỡi của Huyền Tú thuận thế tiến vào, anh chắt lưỡi, thăm thò:

“Quá ẩm ướt, quá nhanh, bảo bối thật mặn cảm a.”

Huyền Ngọc đỏ mặt tía tai, lại còn nói những lời như thế, cũng không biết xấu hổ là do ai dạy cô mãi cảm đến mức độ này, không phải do anh em họ làm hại cô sao?

Nhưng lúc này, cô vô lực, ngay cả suy nghĩ cũng không thông, chỉ mặc cho hai anh em bày bố cô như con búp bê bằng vải mềm nhũn, mặc cho hai anh em cố tình chà đạp.

Khi Huyền Thiên mạnh mẽ tiến vào mật huyết đã ứ đọng của cô, thì Huyền Tú đã chuyển lên trên tận tình nút lấy gò ngực sữa.

Huyền Thiên muốn than thở, mật huyết của cô thực sự quá chặt, nút lấy anh như không muốn rời xa, quá ấm, quá chặt làm anh say mê.

Huyền Thiên tận tình, nhấn mạnh, rong ruổi bên trong cô, đến khi đạt đến cao trào anh tận tình phóng thích mầm móng nóng bỏng, Huyền Tú lại nổi tiếp tiến lên, có đôi khi anh thực sự tức giận, tại sao anh lại ra đời sau ông anh trai kia hai giờ đồng hồ cơ chứ, nhưng nói đi phải nói lại, mật huyết của cô nhờ có tinh dịch của Huyền Thiên mở đường nên tiến vào thuận lợi hơn rất nhiều, và Huyền Ngọc trong tay anh lúc này càng run rẩy lợi hại hơn bao giờ hết, anh chỉ nhấp nhẹ mà cô đã sướng run đến thét chói tai, Huyền Thiên ôm lấy cô hôn lên môi cô chặn lấy tiếng nức nở của cô, Huyền Tú mặc tình cuồng dã chạy nước rút, khi anh đạt đến cao trào là Huyền Ngọc đã mê man.

Anh đổ phịch xuống bên cạnh thở dốc: “Thực sự là một tiểu yêu tinh mà, anh xem, bảo bối nút em chặt thế này.”

Huyền Thiên cười khở, tiểu đệ đệ của anh lại căng cứng nữa rồi, nhưng đành cố nén anh không muốn cô bé con của anh sáng mai khi thức dậy phát cáu với hai anh a.

Hai anh em, ôm lấy Huyền Ngọc vào phòng tắm vệ sinh sạch sẽ, sau đó ôm quần lấy cô chìm vào giấc ngủ.

Khi Huyền Ngọc thức giấc, hai anh em vẫn còn ngủ say bên cạnh cô, ánh nắng sớm chiếu vào hai gương mặt giống nhau như đúc, tuấn tú tựa như thiên thần, nếu hai anh đồng thời nhu hòa thì không dễ gì nhận ra, nhưng cô bất chợt thấy giữa mi tâm của Huyền Thiên hiện lên nếp nhăn, cô đưa tay, xoa nhẹ cho nó giãn ra, cô không thích anh nhăn mặt như thế ngay cả trong lúc ngủ.

Rõ ràng là mềm mại mà lúc nào cũng la hét ôm tởm cổ tình đẩy xa mọi người ra.

Bất chợt, rèm mi của Huyền Thiên khẽ rung, anh bị sự trêu chọc của ai đó làm cho tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy cô, đôi mắt anh lúc này tràn đầy ánh sáng hân hoan, anh khe khẽ kéo nhẹ tay cô, khẽ hôn nhẹ lên trên đó.

Nhưng vốn dĩ, anh vốn là loài động vật chẳng bao giờ biết no, nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của tiểu bảo bối, anh bất chợt căng cứng thân dưới, dục hỏa đêm qua vẫn chưa tắt, nên ý niệm ăn cô thay bữa ăn sáng lại bắt đầu.

Anh nghiêng người, hôn lên môi cô, quần quýt lấy. Huyền Ngọc ưm một tiếng mặc theo sự dẫn dắt của anh, đến khi một đôi bàn tay khác cũng tham gia vào cô mới phát hiện thân thể mình đã không còn mảnh vải che thân.

Cô bất mãn thầm nghĩ, không nên mềm lòng với hai con sói đang động dục này mới được.

Nhưng nghĩ thì như thế, cô làm sao thoát khỏi tay hai anh, thế là màn vận động buổi sang oanh oanh liệt liệt diễn ra trên giường bắt đầu.

Và kết quả là có ai đó, xương sống nhức thắt lưng đau, không thể ngồi nổi để ăn sáng là đương nhiên, và cũng đương nhiên, màn phục vụ tận tình thức ăn tại giường cũng không thể thiếu rồi.

Đến khi cô đòi đi học, thì ai kia trợn mắt hằm hét nhưng cũng không lay chuyển cô một mảy may, cô đưa ánh mắt long lanh ánh nước nhìn anh, chớp chớp mắt và thế là chú hổ giấy kia đầu hàng vô điều kiện.

Huyền Tú đứng cạnh một bên cười khúc khích không thôi. Xem ra, Huyền Ngọc đã nắm bắt được yếu điểm của Huyền Thiên rồi, đối lại sự khúc khích của anh là cú đá thật mạnh vào mông anh, và gương mặt như đưa đám của ông anh trai song sinh.

“Huyền Ngọc giao cho em, nếu bảo bối mất một sợi lông tơ, anh sẽ tìm em tính sổ.”

Lần này Huyền Tú thật nghiêm túc gật gật đầu, anh nói: Thiên, yên tâm đi, em sẽ không để phạm sai lầm lần thứ hai đâu.”

Nhưng ở trên thế gian này, đâu ai có thể nói trước được điều gì. Một cơn song to thầm lặng ẩn hiện để chờ nuốt trọn con mồi.

Một nơi khác, tại một đất nước xa xôi.

Một giọng nam trầm thấp cung kính: “Ngài Sơn Bản, đã điều tra ra tung tích của tiểu thư.”

Người nào đó ánh mắt sáng lên, “Ồ đâu?”

“Đài Loan, dưới mái hiên của Hắc Huyền gia.”

Giọng nói kia mất dần hưng phấn, trầm giọng: “Thì ra thế, đó là lí do tại sao bao năm nay không thể tìm được nơi ở của bọn họ.”

Giọng nam cung kính kia tiếp tục: “Ngài Sơn Bản có dự tính gì?”

“Xuất phát đến Đài Loan, tôi muốn mở một chi nhánh lớn ở Đài Loan.”

“Vâng, ngài Sơn Bản.”

34. Chương 34

Chương 34

Huyền Ngọc hăng say kể lại chuyện mấy ngày hôm nay hai anh em bọn họ đi theo cô kè kè giống như là keo dính ấy, không rời bước chỉ thiếu mỗi một chuyện đó là đi theo cùng vào nhà vệ sinh luôn.

Tuyết Cần cười cười không nói, cô thì còn thảm hại hơn, hôm đó, sau khi tỉnh lại.

Rõ ràng các bác sĩ đã cam đoan với anh trai cô gần cả chục lần là cô hoàn toàn không sao cả. Nhưng ông anh trai đáng quý của cô lại không an tâm.

Bắt đi chụp X Quang, đo nhịp tim... Làm loạn cả phòng cấp cứu ở bệnh viện.

Sau đó về nhà là bắt cô nằm lì ở trên giường, không cho động đậy, cơm dâng tận miệng, ngay cả tắm, cũng tự tay anh tắm rửa cho cô.

Nghĩ đến đây mặt cô bất chợt đỏ lựng lên, thật quá đáng, khi cô chống cự phản đối, anh ta không nói gì chỉ hỏi nhẹ, “Em có muốn không thể xuống giường được không? Nghĩ tình em là bệnh nhân nên anh tha, nếu đã khỏe hẳn thì mình cũng nên ‘vận động’ đôi chút đi.”

Làm cô nín im thín thút ngay cả thở cũng không dám. Gì chứ vận động trên giường? Đảm bảo ba ngày không thể xuống giường với tài độc đoán và trừng phạt của anh.

Chỉ cần cô có nguy hiểm, không cần biết là cô tự tìm hay người khác mang đến, là anh cô sẽ làm ọi chuyện rối loạn cả lên.

Và cô, đương nhiên cũng bị cấm cung không thể rời khỏi nhà một bước.

Lần này, nghe nói anh trai cô thực sự giận dữ, nên mới đồng ý hợp tác với anh em nhà họ Hắc Huyền, chung tay nhau để đánh đổ thị trường chứng khoán của Trịnh gia.

Và bên bang phái Thanh Long bang, anh trai cô chỉ giúp một phần nhỏ, phần còn lại nghe đâu anh em họ mượn một thế lực Đế Vương gì đó bên Nhật Bản giúp nên mới có thể phá vỡ cục diện này chỉ trong một đêm.

Nếu không dưới sự hùng mạnh của Thanh Long bang và tài lực của Trịnh gia, cho dù hai anh em Huyền Thiên và Huyền Tú có tài giỏi đến đâu cũng không thể dễ dàng đánh gục được.

Nhất là với một con sư tử đang nổi điên vì mất con.

Huyền Ngọc mãi nói nhưng thấy vẻ trầm ngâm của Tuyết Cần, cô cũng sững lại hỏi: “Gì thế, bạn có tâm sự à?”

Tuyết Cần lắc đầu: “Không có gì, lần này tiêu diệt nhà họ Trịnh, hai anh của cậu mất một nguồn tài lực rất lớn, tớ thấy, sau này cậu nên cẩn thận hơn.”

Huyền Ngọc rụt vai: “Cậu thấy đó, rắc rối tìm đến tớ, chứ tớ đâu ngờ mà tự dưng đầu vào rắc rối.”

Tuyết Cần cười: “Cậu và mình cùng một loại người, nên mình nhắc nhở cậu, thứ nhất không được tìm cách rời xa bọn họ, thứ hai, nhớ tự bảo trọng lấy thân mình, nếu chúng ta gặp không may, người khổ sở và chôn cùng chúng ta sẽ rất nhiều, coi như chúng ta tự bảo vệ bản thân là làm một việc thiện đi nhé.”

Huyền Ngọc gật gật đầu, qua vài tháng sống chung với hai ông anh trai này, cô đã khá hiểu rõ phần nào cá tính của bọn họ.

Tuyết Cần nhận xét thật sự sâu sắc, với cá tính của Huyền Thiên, nếu cô gặp bất trắc gì, đảm bảo cả nhà và những người liên quan đến người đó đều không thể trốn thoát khỏi sự trả thù tàn bạo của anh, Huyền Tú tuy rằng hiền lành, nhưng đó là chỉ với cô, cá tính của anh rất quyết tuyệt, cô đã một lần nhìn thấy khi anh xông vào đánh tên Trịnh Gia Thành kia sống dở chết dở.

Ánh mắt anh hiện lên tia thị huyết y như của Huyền Thiên, mỗi khi nhớ lại làm cô rùng cả mình.

Chuông reo vào lớp học, cô và Tuyết Cần vội vã chạy vào.

Tan học, cô bước nhanh đến cổng trường, chiếc Roll Royce màu vàng đã đậu sẵn chờ cô ở đó, khi vào bên trong xe, không thấy vòng tay kéo cô quen thuộc, bất chợt cô đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy mỗi Huyền Tú ngồi ở ghế trước, cô vội hỏi:

“Thất ca đâu?”

Huyền Tú lơ đãng, bên Ai Cập xảy ra chút sự cố, nên Thất ca sang đó giải quyết rồi.”

Trước khi đi trường mắt dạn dò: “Không được ăn vụng, chờ anh về,”

Huyền Tú gật gù cười cười, nhưng không nói gì, đương nhiên, là anh sẽ..... Không nghe lời rồi.

Hiếm khi ông anh trai đi làm việc 1 tuần như thế này một mình ở nhà riêng tư thoải mái với Ngọc nhi không tận hưởng còn đợi đến khi nào cơ chứ?

Vừa nghĩ anh vừa huýt sáo vang một bài ca quen thuộc, làm Huyền Ngọc tò mò:

“Có việc gì mà Bát ca vui thế ạ?”

Huyền Tú nhẹ mỉm cười:

“Hôm nay, em thích đi đâu? Anh sẽ dẫn em đi.”

Mắt Huyền Ngọc sáng rực rỡ:

“Oaaaa, Có thật không, vậy anh chở em lên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn đi anh.”

“OK. Tuân lệnh công chúa.”

Xe dừng trên đỉnh núi mù sương, hình ảnh mặt trời đang dần dần rút lui xuống khỏi mặt núi làm Huyền Ngọc nhìn ngơ ngẩn, cảnh sắc tuyệt vời làm cô nuối tiếc mãi đến khi ánh nắng cuối cùng của ngày đã tắt hẳn mà cô vẫn chưa chịu rời mắt.

Nơi phía chân trời lúc này là một màu tím sậm dần dần chuyển ngả về đen.

Huyền Tú đưa tay ôm lấy Huyền Ngọc, nói:

“Về thôi em, nếu em thích anh sẽ thường đưa em lên đây để ngắm cảnh này.”

Huyền Ngọc nắm lấy tay anh, mắt long lanh sang rực:

“Thật sao Bát ca?”

Huyền Tú nhẹ gật đầu, làm Huyền Ngọc vui quá kiềm lòng không đậu chồm lên hôn lên đôi môi anh một cái thật mạnh.

Huyền Tú vội vã kéo lại đôi môi mềm đang muốn trốn tránh kia, một nụ hôn nóng bỏng kích thích tình quần quýt lấy nhau trên đồi núi đã dần chuyển về tối.

Khi buồng Huyền Ngọc ra, cô đã mềm nhũn dựa người vào lòng anh, thở hổn hển thân thể mềm nhũn,

Huyền Tú đỡ lấy cô vào bên trong xe, tiếp tục nụ hôn vừa mới gián đoạn ban nãy, bàn tay lần mò tham lam bắt đầu thoát quần áo của cô ra, đôi gò bồng đảo dong đưa trước mặt anh trắng mịn màng thơm tho như mời gọi, làm anh như mê, như say, không kiềm lòng được gục vào đó tận tình tham lam mút lấy.

Quần áo hai người đã sớm thoát ra hết, anh kéo Huyền Ngọc lên đùi mình đưa lưỡi mút lấy bờ ngực sữa non mềm, Huyền Ngọc uốn cong người bầu chặt lấy vai anh, thở hổn hển.

Trên khung xe chật hẹp, một trận lửa nóng kích thích tình diễn ra. Dưới ánh sáng mờ ảo của ánh chiều tà còn sót lại héo hắt, hai thân ảnh trần trụi trắng như tuyết quần lấy nhau bên trong xe, bắt đầu nhịp điệu nguyên thủy của loài người.

Huyền Tú kéo Huyền Ngọc lên người mình, chỉnh sửa lại cho đúng vị trí, anh rướn người nhấn một cái thật mạnh.

Huyền Ngọc đỏ rút một hơi thật sâu.

Cảm giác này thật sự tu nhân, mắc cỡ chết người, nhưng cũng thật sự kích thích không gì diễn tả nổi.

Tay anh để lên bên vòng eo nhỏ nhắn của cô, bắt đầu dạy cô luật động theo tay anh, nhịp điệu càng lúc càng nhanh.

Đến lúc cuối cũng Huyền Tú gầm nhẹ một tiếng, run rẩy phun vào bên trong cơ thể cô. Đầu anh gục vào cái cổ trắng mịn màng của cô, thở hổn hển.

Huyền Ngọc run rẩy cả người, mờ mịt, vô lực tựa vào người anh.

35. Chương 35

Chương 35

Hai người về đến nhà thì đã tối mịt, Huyền Tú đỡ Huyền Ngọc vào nhà, đưa cô lên phòng, sau đó, ôm lấy cô, thoát quần áo rồi bế cô vào phòng tắm.

Huyền Ngọc tắm xong, sau đó một mẻ xuống nhà ăn cơm tối.

Huyền Tú vẫn còn nấn ná trên phòng, anh bật laptop lên sau đó thấy một đồng tin nhắn của ông anh trai.

Anh khẽ cười, anh biết ông anh mình chắc chắn đã sốt ruột lắm rồi đây, khẽ báo cáo vài công việc với anh, sau đó báo cáo tình hình ngày hôm nay, đương nhiên anh cố tình không nhắc đến trận kích thích trên xe chiều nay để tránh cho ông anh bức tức quá độ mà đón máy bay bay trở về.

Theo anh nhắm tính, với thực lực của Thiên nói 1 tuần có lẽ, bốn hoặc năm ngày đã xong.

Nếu vậy ngày thứ ba, anh có một ‘món quà’ tặng cho ông anh trai đáng mến của mình.

Huyền Thiên yêu cầu Huyền Tú mở toàn bộ camera trong phòng để khi Huyền Ngọc lên phòng anh có thể nhìn thấy cô.

Huyền Tú khẽ cười đồng ý, thế là khi Huyền Ngọc ăn cơm tối xong, lên phòng học bài, Huyền Tú ngồi vào bàn làm việc, và tất nhiên nhất cử nhất động của hai người bọn họ bên trong phòng đều được Huyền Thiên nơi một đất nước xa xôi đang nhìn ngó gần.

Anh nhớ, anh rất nhớ, anh nhớ cô đến mức muốn bỏ tất cả mọi chuyện đáp máy bay về ngay lập tức.

Lập tức cắn lấy làn da mềm mại kia, ngập sâu phần thân thể căng nhức bức bối của anh bên trong cô, sau đó hài lòng nghe cô rên tỉ tê đại tiện xương tủy bên dưới anh.

Nhưng hợp đồng lần này khá quan trọng, anh không thể bỏ mặc, Huyền Tú cũng đang ra sức gặt gao, có lẽ đêm nay hai anh em lại thức trắng để tranh thủ cơ hội. Nên dù nhớ cô đến phát điên, anh chỉ có thể ngắm nhìn cô như thế, như anh được ở bên cạnh cô lúc này. Anh thầm nhủ: “Ngọc nhi, đợi anh, khi anh về anh sẽ có quà tặng cho em.”

Huyền Thiên đi công tác thẩm thoát đã ba ngày, Huyền Ngọc thấy nao nao. Tuy rằng ngày thường cô và anh ít khi nói chuyện cùng nhau, nhưng sự bá đạo của anh, thói quen la hét hay trợn mắt dọa nạt cô của anh làm cô nhớ đến thất ruột, dù cô có Huyền Tú kề cận bên, luôn luôn chịu đựng cô, không bao giờ rời bước khỏi cô ngoại trừ giờ đi học. Và cô biết, ở đâu đó vẫn có những ánh mắt luôn luôn âm thầm bảo vệ cho cô. Nhưng lòng cô vẫn luôn nhớ Thất Ca đến se sắt cả cõi lòng.

Qua sự kiện vừa rồi, dường như các anh cô càng căng thẳng lo sợ thêm, luôn luôn có một đội cận vệ bám sát lấy cô như hình với bóng, làm cô không chút nào cảm thấy thoải mái, nhưng hoàn toàn không dám phản kháng, hậu quả vừa rồi thực sự nghiêm trọng.

Nghe Tuyết Cầm nói, chuyện vừa rồi chấn động rất lớn, ngay cả anh trai của cô ấy, vốn ôn nhu hiền lành cũng ra mặt cùng anh em Huyền Thiên và Huyền Tú, và còn rất nhiều rắc rối đang chờ bọn họ giải quyết. Nói chung lần này thực sự là họa lớn, may nhờ Thiên và Tú quen biết rộng rãi nên mọi chuyện có thể tạm thời êm xuôi.

Trịnh gia đã biến mất khỏi giới doanh nghiệp, nghe nói lão bản của Trịnh gia đắc tội thủ lĩnh giới hắc đạo nên cả nhà bị cháy rụi thì thể tìm trong đồng đồ nát của căn nhà với những vết đạn bắn khắp người.

Hôm nay, Huyền Tú đến đón cô về, gương mặt anh vui vẻ một cách kì lạ. Cô hỏi:

“Bát ca có chuyện gì mà vui thế?”

Huyền Tú mỉm cười bí ẩn,: “Hai hôm nữa Thất ca về, hôm nay anh định chuẩn bị món quà bất ngờ tặng cho anh ấy.”

Huyền Ngọc tò mò: “Quà gì thế?”

Huyền Tú cười bí ẩn: “Bí mật.”

Cô nài nỉ: “Nói cho em biết đi.”

Huyền Tú nhìn cô cười nhưng không nói gì, nài nỉ một lúc nữa nhưng anh hoàn toàn không nói làm cô mất hứng, giận dữ quay mặt sang một bên.

Bát ca đáng ghét, lúc nào cũng thế, mỗi khi anh không muốn nói chuyện gì cho dù cô có cạy miệng anh, hay dùng bất cứ thủ đoạn gì thì cũng không làm anh lay chuyển. Nhưng Thất ca thì khác, chỉ cần cô chớp mắt nũng nịu, hay ôm lấy cánh tay anh làm nũng thì y như rằng mọi chuyện anh đều sẽ đồng ý với cô.

Nhắc đến Thất ca, cô bỗng thấy nao nao, còn đến hai ngày nữa anh mới về, không hiểu sao Bát ca lại luôn luôn ở nhà còn Thất ca thì mãi đi công tác nhỉ, khi cô đem ý nghĩ này nói với Bát ca thì ánh mắt anh tối sầm lại, nhìn cô không vui,: “Không lẽ, em không thích ở cùng anh sao?”

Huyền Ngọc lắc đầu bối rối, “Không phải, em rất thích ở cùng Bát ca, chỉ thắc mắc như thế thôi.”

Và những lời nói đó, tại một nơi xa xôi, có người nào đó nghe được bất chợt mừng như điên, còn người ở bên này thì buồn bã.

Nhưng vốn dĩ, hai anh em nhà này thuộc loại người thích hành động hơn ngồi đó oán trách, cô không thích ở gần anh? Không sao, anh sẽ để cô thấy khi cô ở gần bên anh sẽ vui như thế nào, những ngày không có Huyền Thiên, anh hết mực nuông chiều cô, dẫn cô đi dạo, đi mua sắm, đi ăn uống và rất vui.

Nhưng hôm nay, anh sẽ để cô thấy khi ở gần bên anh, khác biệt với Huyền Thiên đến mức nào và Huyền Thiên ở bên kia sẽ cùng tận hưởng bằng mắt và cảm nhận khi Huyền Ngọc ở bên anh, cô sung sướng như thế nào.

Huyền Ngọc hoàn toàn không hề biết trong đầu ông anh trai mà cô luôn nghĩ rằng hiền lành chân thật đáng tin kia đang có những ý nghĩ đáng sợ như thế nào.

Huyền Ngọc ăn tối xong, cô lên phòng học bài như mọi khi, sau đó cô nhận lấy chiếc áo ngủ từ trong tay của Huyền Tú rồi đi vào phòng tắm.

Lúc này, bên ngoài phòng tắm, Huyền Tú mở camera trực tuyến lên, anh nói với ông anh trai đang buồn bã ỉu xiu ở đầu bên kia:

“Thiên, em quyết định không đợi anh nổi nữa, bản thân sẽ hưởng dụng bảo bối trước.”

Anh cười tủm tỉm nhìn anh trai sinh đôi của mình nói.

Hắc Huyền Thiên nghe được ngẩn ra, anh giận dữ hét lên.

“Hắc Huyền Tú.”

Từ màn hình truyền đến tiếng của cảnh cáo Hắc Huyền Thiên.

Hắc Huyền Tú giơ cao hai tay, vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài: “Ai bảo anh bận rộn đến như thế chứ, cho nên em nghĩ phương pháp tốt vẹn cả đôi đường, vì không để anh tịch mịch, anh và em cùng nhau tận hưởng.”

Tận hưởng?

Nghe được Hắc Huyền Thiên thở dốc vì kinh ngạc.

Anh bực tức gần giọng: “Đừng đùa nữa Tú, anh không có kiên nhẫn nổi đâu.”

Huyền Tú cười gian manh: “Đừng lo, ráng làm xong lần này đi, lần sau em sẽ đi thay anh.”

Nói xong, không đợi nghe tiếng gầm gừ cảnh báo của ông trai, anh vẫn giữ chế độ truyền thông tin, nhưng tắt mic đi, vì bên trong phòng tắm tiếng nước đã ngừng chảy, tắt luôn cả màn hình bên kia, thoáng nhìn thấy vẻ mặt sôi lên vì tức và giận của ông anh trai sinh đôi với mình.

36. Chương 36

Chương 36

Huyền Ngọc bước ra cũng là lúc Huyền Tú ngẩng đầu lên mỉm cười thật ngọt ngào, anh nói: “Bảo Bối đến đây!”

Huyền Ngọc không chút phòng bị bước đến gần anh, anh vươn tay kéo tọt cô ngồi trên đùi anh, Huyền Ngọc đỏ mặt, khi thấy bàn tay tham lam của anh đã luồn vào bên trong áo ngủ của cô, cô nói:

“Bát ca, em còn phải àm bài tập.”

Huyền Tú úp mặt vào cái cổ trắng nõn nà của cô, ngửi lấy mùi hương thơm ngát sạch sẽ sau khi tắm gội xong của cô, anh ậm ừ.

Anh cuồng dă cắn mút, nhưng tư thế mờ ám trên bàn làm việc như thế này thực sự không quá thoải mái, nên anh vừa hôn cô vừa bế bổng cô đi đến bên ghế sofa to đùng ở góc phòng.

Nhẹ nhàng đặt Huyền Ngọc nằm bên trên, Huyền Tú thật cẩn thận nằm đè lên trên người cô, triển miên hôn cô.

Bên màn hình bên kia, Huyền Thiên nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: “Huyền Tú, người dám?”

Nhưng bên này hai người bọn họ hoàn toàn nghe không được, hay nói đúng hơn chỉ riêng biệt mình Huyền Ngọc là hoàn toàn không hay biết còn Huyền Tú thì rất rõ ràng ông anh mình đang tức giận.

Anh âm thầm nói trong lòng: “Nếu chịu không nổi thì mai về đi, bé Ngọc nhi rất nhớ anh.”

Nghĩ xong, hai tay của anh bắt đầu dao động ở trên người Huyền Ngọc.

Tay của anh lòn vào bên trong y phục xoa nắn đôi gò ngực sữa mịn màng mềm mại đã căng cứng kia.

“Thật mềm mại, hôm nay đã lớn thêm một chút rồi.”

Vừa nói lời nói đầy tà tứ, vừa há miệng ngậm lấy một bên ngực của cô tận tình mút cắn.

Vừa mới tắm xong, bên trong cô chỉ đơn độc mặc một lớp áo ngủ mỏng manh, không biết tự khi nào, hai anh của cô không thích cô mặc nhiều phụ kiện trên người, họ nói quá phiền phức không cần thiết vì đa số ba người bọn họ ngủ đều lỏa thân.

Hai chân của cô kìm lòng không đậu cong lên, bám lấy eo lưng của Huyền Tú, vừa lúc làm lộ ra cái mông trắng mềm mại ẩn hiện bên dưới lớp áo ngủ.

Như ẩn như hiện phong tình, vì thế bên kia màn hình hơi thở nam nhân hỗn loạn.

Đó là một dụ hoặc, một cách dụ hoặc từ xa, chỉ nhìn được nhưng không thể ăn được, dù lúc này anh đang đói đến phát điên, thật đáng sợ.

Hắc Huyền Tú biết, cho nên cố ý khiêu khích.

Anh muốn trước mặt anh trai sinh đôi của mình, tận tình cắn nuốt tiểu Ngọc nhi bé bỏng của họ vào bụng.

Bị anh tận tình cắn mút như thế, Huyền Ngọc bắt đầu thở hổn hển mơ màng, cô rất nhanh có phản ứng.

Bộ ngực nhịn không được ưỡn cong lên, chỉ vì muốn đem bộ ngực càng tiến sâu vào miệng anh mời anh tận tình nhắm nháp.

Bị nước bọt của anh thấm ướt làn vải ướt, gắt gao dán sát vào bầu ngực của cô, làm nổi rõ lên đầu vú đỏ ửng

Trong phòng không biết lắp đặt bao nhiêu camera, nhưng ở bên này, do quá nhớ Huyền Ngọc nên anh truyền hình ảnh vào tivi màn ảnh rộng nên những hình ảnh tu nhân như thế này thực sự sống động như hiển hiện thực sự trước mặt anh.

Nhưng cô cũng không biết, giờ phút này bản thân mình vì tình dục mà vận vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, là cỡ nào mê người.

Nam nhân đang nằm đè lên trên người cô, tay của anh bắt đầu lần dò đến cái mông nhỏ của cô.

Từ trên sofa anh bắt đầu nâng cái mông nhỏ nhắn của cô lên bắt đầu miết nhẹ, xoa nắn, một ngón tay đã bắt đầu lần dò tiến vào bên trong đóa hoa.

Xúc cảm ẩm ướt nam tính ẩn giấu bên trong lớp âu phục bắt đầu thức tỉnh, dâng cao cao bên trong hạ thân của ai đó.

“Hắc Huyền Tú, đủ!”

Tiếng rống giận từ bên kia ầm ĩ khắp gian phòng như muốn phá tan phòng ở, nhưng đáng tiếc thanh âm ấy lại không thể đến được bên đây.

Mỹ vị điểm tâm vẫn là cần tận tình nhắm nháp, không nên bỏ dở nửa chừng.

Anh tách cặp đùi trắng nõn của cô ra, đưa tay kéo nhẹ lớp áo ngủ mỏng manh qua đầu, buông rơi xuống đất.

Cô hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thấy anh đang nhìn vào chỗ tư mật của mình rất chăm chú như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật nào đó.

Bị anh nhìn chăm chăm như thế làm cô có cảm giác thật sự ngại ngùng, bất tri bất giác hoa huyết co rút lại.

Ánh mắt như sói đang đói.

Chất lỏng trong suốt theo phản xạ của cô tuôn ra làm Huyền Tú say mê, anh đưa tay đón lấy đưa lên miệng đắc ý nếm thử.

“Thực ngọt nga.”

Sau đó, anh gục đầu vào chỗ tư mật của cô bắt đầu tận tình liếm mút.

Huyền Ngọc run rẩy ưỡn cong người.

Hoàn toàn không để ý đến hành động kì lạ của anh, như vừa thưởng thức đồng thời cũng như vừa biểu diễn cho ai đó xem.

Thân thể của cô vì động tình mà đỏ ửng thực mê người, anh ngẩng đầu lên nói:

“Ngọc nhi, em thực đẹp.”

Sau đó, lại vươn đầu lưỡi tiếp tục liếm mút đóa hoa nhỏ xinh kia.

Thân thể cô cứng đờ, kích thích quá đột ngột cứ tràn tới ào ào như thác lũ làm cô chịu không nổi, theo phản xạ kịp lấy đầu của anh.

Anh lại tách đùi của cô ra, anh biết cô thích nhất là tư thế này, thích nhất là bọn họ chạm vào cô như thế này, nhưng đêm nay, anh muốn Huyền Thiên nghe thấy, muốn Thiên biết khi cô đạt tới cảnh giới cao nhất sẽ như thế nào, muốn anh nhìn thấy Huyền Ngọc chịu đựng không nổi tự mình chủ động tìm đến anh như thế nào.

Nói ra nam nhân nói không ích kỉ thực sự không đúng, đêm đầu tiên của cô, cô hét khản cả giọng van xin Huyền Thiên tiến vào cô, dù anh biết đó là lúc cô ý loạn tình mê, bị anh trai của mình khiêu khích đến cực hạn, không thể khống chế được, nhưng tự tôn của nam nhân, nhất là khi anh luôn luôn đứng phía sau của anh mình làm anh không thể tự kiềm chế.

Anh muốn lần này Huyền Ngọc phải van xin anh, phải để Huyền Thiên thấy Huyền Ngọc cũng cần anh, và cần cả hai người bọn họ.

(MD: Anh này thù dai thấy ớn luôn)

Ngẩng đầu nhìn muội muội nhỏ giọng khóc nức nở.

Anh nhớ rõ cô thích nhất khi anh cắn mút nơi này, trong đôi mắt anh lại thoáng lên chút tà ác.

Anh cúi đầu, lại một lần nữa vươn đầu lưỡi, đối với nơi đó vừa liếm vừa cắn.

Cổ tê dại kia là phi thường mãnh liệt .

Cô bắt đầu thét chói tai, bắt đầu vặn vẹo thắt lưng, giống như con rắn không yên phận vặn vẹo trên sô pha.

Cảm xúc mãnh liệt làm cô chịu đựng không nổi muốn khép chân của cô lại, nhưng Huyền Tú kiềm chế rất chặt làm cô hoàn toàn không có chút cơ hội nào.

Anh mút nhẹ, anh càn quấy, anh không ngừng châm gió thổi lửa từ bên dưới hạ thân của cô, cô cảm thấy bản thân gần như không thể chịu đựng nổi nữa, toàn thân cô mềm nhũn, một luồng lửa nóng như đốt cháy toàn thân cô, cô rên rỉ, hai tay của cô vô thức bấu lấy đầu của anh thật chặt. Nửa như muốn anh tiến sâu hơn nữa như muốn bắt rời anh ra, bởi vì dù cảm xúc có dâng cao đến đâu thực sự cũng cảm thấy hư không vô lực.

Cô không thể chịu đựng nổi rên rỉ.

“Tú....”

“Ưm...”

“Em.....”

“Sao,” Anh tà ác hỏi. Lúc này ngón tay anh bắt đầu trêu đùa hoa hạc của cô, nhưng hoàn toàn không thâm nhập vào, anh muốn cô động tình, anh muốn cô van xin anh làm tình với cô.

Huyền Ngọc ấp úng, thực sự cô chưa từng nói ra lời tu nhân kinh dị thể này, trước đây chỉ có họ tấn công, cô chỉ thụ động đón nhận, nhưng hôm nay....

Dần dần đầu lưỡi của anh như không muốn để yên cho cô, đốt cháy chút lí trí cuối cùng còn sót lại của cô, cô chịu đựng không nổi hét lên: “Tú, yêu em đi anh, em sắp chịu không nổi nữa rồi.”

Đáng thương chú mèo con làm sao có thể thoát khỏi tay đại soái hoang kia chứ. Một khi anh đã nhắm trúng thì người non nớt như cô làm sao có thể trốn tránh khỏi sự lão luyện của bọn họ.

Bên này màn hình, Huyền Thiên gần như bùng nổ, thực sự có đôi lần anh muốn đưa tay tắt đi màn hình máy tính, nhưng thực sự anh làm không được đôi mắt như bị dính bùa mê dán vào màn hình, không rời xa được phút nào.

Bàn tay vô thức cũng bắt đầu siết chặt tiểu đệ đệ của chính mình bắt đầu đóng đưa,

Bên này, Huyền Tú đem nam căn nóng bỏng của mình cắm thật sâu vào mật huyết ẩm ướt của cô, hài lòng khi nghe cô rên rỉ thật sự thỏa mãn, Anh bắt đầu luật động nhẹ nhàng, từ từ chậm rãi rút ra rồi đâm mạnh vào. Hài lòng khi nghe cô hét lên một tiếng.

Nhưng cử động khoan thai chậm rãi này của anh, thực sự làm Huyền Ngọc muốn nổi loạn, cô thực sự chịu không nổi đóng đưa thất lưỡng đòi hỏi anh càng nhiều hơn. Nắm chặt lấy eo của anh, tận lực uốn cong người đón ý nối hùa theo anh, nwh vẫn chưa thỏa mãn cô cắn vào vai anh tự mình cử động.

Huyền Tú thấy phản ứng hoang dã của cô bất giác nở nụ cười, bảo bối của anh thực sự nhiệt tình giống như mèo hoang nhỏ a, làm anh cũng không thể kiềm chế được bắt đầu cuồng dã chạy nước rút bên trong cô, hài lòng nghe cô hét thất thanh khi lên đến đỉnh sau đó, sa vào trong mê man, anh nhấn mạnh vài lần tận tình, sau đó phóng thích mầm móng ẩm ướt bên trong cô, hét lên thỏa mãn.

Bên này Huyền Thiên cũng hét lên phóng thích, một mối đồ phích xuống ghế âm thầm nghiêng răng nhìn trừng trừng vào màn hình.

Kích tình qua đi, Huyền Tú một mối mở màn hình lên, lúc này Huyền Ngọc gần như mê man, Huyền Tú cười hì hì với ông anh trai đang bốc hỏa của mình, nghe ông anh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tú, em dám ăn trước mặt anh, đợi anh về em sẽ chết.”

Huyền Tú cười hì hì:

“Vậy sao? Sợ quá a. bye bye anh trai em muốn tắm rửa cho Huyền Ngọc, nói xong đưa tay tắt màn hình vì tính bỏ lại Huyền Thiên đang nghiêng răng chờ đợi bên màn hình bên kia.

37. Chương 37

Chương 37

Hôm nay là ngày Thất ca về nước, Thất ca mấy hôm nay lạ quá, hai hôm trước lúc nào anh cũng nặng nề đòi cô phải đến trước màn hình nói chuyện với anh gần cả giờ đồng hồ, nhưng hai hôm nay anh không thèm nhắc đến cô, chỉ nói chuyện cùng Huyền Tú.

Huyền Ngọc nhớ anh mon men đến gần thì anh tắt máy không thèm nhìn đến cô. Trong lòng của Huyền Ngọc ủy khuất càng lúc càng lớn, cô chán ghét Thất ca, tình tình thực sự không thể nào chịu đựng nổi, lúc mưa lúc nắng.

Trưa, Huyền Tú đến trường rước cô đến sân bay đón Thất ca, trên đường đi, anh vẫn vui vẻ cứ huyết sáo khe khe, Huyền Ngọc tò mò:

“Sao dạo này Bát ca vui thế nhỉ?”

Huyền Tú cười bí hiểm: “Tôi nay em sẽ biết.”

Nói xong không để ý đến đôi môi Huyền Ngọc bĩu dài ra, anh chỉ chăm chú lái xe.

Đến sân bay, Huyền Thiên lúc này đã bước xuống sân bay, đôi giày da đen bóng láng của anh lấp lánh, gương mặt anh lộ vẻ một mối và không vui.

Thấy Huyền Tú và Huyền Ngọc đến. Huyền Thiên không nói gì, cũng làm như không thấy Huyền Ngọc, anh bước ngang qua cô.

Huyền Ngọc mím môi ủy khuất, tức giận, buồn bã, đau lòng. Đủ mọi cảm giác cứ dâng trào cuộn cuộn bên trong lòng cô, nhưng cô mím chặt môi không nói lời nào.

Vào xe, cô cố ý chọn chỗ ngồi gần sát cửa sổ tránh xa Huyền Thiên càng xa càng tốt. Huyền Thiên cũng không kéo cô vào lòng như thường ngày, anh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi môi mím thật chặt. Huyền Ngọc tủi thân muốn rơi nước mắt, cô biết Huyền Thiên đang giận, nhưng thực sự cô không biết anh đang giận gì.

Đến cổng nhà, Huyền Thiên lẳng lặng xuống xe, không thèm ngó ngang gì đến hai người, Huyền Ngọc cũng không nói gì, cô ôm một bụng ủy khuất lặng lẽ lên lầu.

Huyền Tú chỉ cười cười, anh không nói gì, ông anh trai của anh mấy hôm nay cũng không thèm nhìn đến mặt anh, ngay cả công việc ngày thường giao cho anh làm cũng không thèm nói đến chỉ giao qua cho thư kí xử lí.

Đây là lần giận nhau đầu tiên trong suốt từ thời thơ ấu cho đến bây giờ.

Huyền Tú biết lần này đùa hơi quá, nhưng anh cũng muốn cho Huyền Thiên nếm thử cảm giác, thấy người mình yêu ân ái với người khác là như thế nào. Ai nói chỉ phụ nữ mới có thể giận dai chứ?

Cơm tối diễn ra trong lặng lẽ, Huyền Thiên cau có ủ dột, Huyền Tú cười cười còn Huyền Ngọc chỉ lặng lẽ ăn, không ngẩng đầu lên, cô cố lừa phần cơm trắng của mình vào cho nhanh, các anh cô thấy cô gầy gò, lúc nào cũng ép cô ăn ít nhất là hai chén thức ăn đầy, từ ngày chuyển đến đây, thân thể của Huyền Ngọc tròn trịa nở cô hẳn ra, không biết là do sự ‘vận động’ của hai anh, hay do chế độ ăn uống hai anh gần như ép cô ăn.

Các anh thường nói, con gái gầy quá không tốt, dường eo gì chứ? Thân thể gầy còm khi ôm ấp chẳng có chút cảm giác nào, y như đang ôm những bộ xương khô bên trong phòng thí nghiệm, lúc ấy Huyền Ngọc bật cười vì sự dí dỏm này, nhưng bây giờ, cô ăn chỉ để cho qua buổi rồi trốn tránh về phòng của mình, hiện tại cô thực sự không muốn gặp mặt ai cả.

Một cái chân gà béo ngậy được gấp vào chén cho cô, cô ngẩng đầu lên, cứ ngỡ là Huyền Tú, không ngờ là Huyền Thiên, sắc mặt anh vẫn lạnh lẽo như trước, chỉ nói một câu: “Ăn đi.”

Cô lặng lẽ cúi đầu ăn cũng không lên tiếng đáp lại, gì chứ? Đi mấy ngày nay không hỏi han gì đến cô, không biết cô cũng nhớ anh sao mà lại thế? Bây giờ giả vờ quan tâm à.

Ủy khuất một bụng không thể nói thành lời, Huyền Ngọc cúi đầu ăn cho xong bát cơm rồi lặng lẽ chạy lên lầu.

Huyền Tú cười ha ha, nhìn ông anh trai của mình, lắc đầu: “Bảo bối không biết gì đâu, đừng tức giận nữa.”

Huyền Thiên chỉ hừ lạnh một cái không đáp, cũng không thèm nhìn đến người anh em sinh đôi của mình.

Huyền Tú cười cười: “Thôi, buổi tối nay để em thức canh cho, anh đỡ bảo bối ngủ đi.”

Lúc này Huyền Thiên mới lạnh nhạt lên tiếng:

“Hạng mục hợp đồng bên công ty Kinh Thiên tự em đảm trách nhé.”

Huyền Tú ngơ ngác, “Không phải hạng mục ấy anh toàn quyền phụ trách sao, anh đã nói công ty này rất khó đối phó, nên để anh trực tiếp ra mặt đàm phán, sao hôm nay lại đẩy sang em.”

Huyền Thiên cười nhạt: “Anh nói là anh phụ trách. Nhưng bây giờ không có hứng thú, anh muốn nghỉ ngơi, em phụ trách đi. À, anh chưa đàm phán điều kiện gì với bên ấy đâu. Nghe nói Tổng giám đốc của Kinh Thiên là Sơn Bản Đằng Long rất mưu mô xảo quyệt, là con cáo già dát vàng bên trong thương trường. Hạng mục lần này chỉ được thành công không được thất bại.”

Huyền Tú bực tức: “Anh...”

Lời chưa dứt thì Huyền Thiên đã đi mất rồi, anh biết anh đùa hơi quá trớn, nhưng có cần trả đũa nặng nề như thế không? Từ trước đến nay, những buổi tiệc xã giao, họp mặt đều do Huyền Thiên đứng ra giao tế, anh lo phần bên trong, soạn thảo và kí kết, hai anh em liên thủ nên mới có tập đoàn Lôi Vũ lớn mạnh như ngày hôm nay, đột nhiên chỉ một câu nói ‘không có hứng thú’ là giao tất cả cho anh, chiều trả thù này của anh trai thực sự là quá độc ác mà.

Huyền Tú lắc lắc đầu khóc không ra tiếng, ít nhất ba đêm cũng chưa thể ngủ vì hạng mục này.

Sơn Bản Đăng Long, năm nay còn rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi ba tuổi, nhưng đã nổi tiếng trong giới thương trường từ rất lâu, năm hai mươi tuổi đã gây chấn động giới doanh nhân bằng một quảng cáo nước hoa nổi tiếng khắp Châu u, lúc ấy, anh ta tuy là người thừa kế của Tập Đoàn Kinh Thiên nhưng hoàn toàn không dựa vào Kinh Thiên, mọi người biết đến anh ta qua tên Sơn Bản Đăng Long với đoạn quảng cáo chỉ kéo dài năm phút ấy, sau lại tất cả mọi người và ngay cả những người trong công ty mới vỡ lẽ, cậu thanh niên luôn đi bên cạnh họ lặng lẽ làm việc là cháu trai của Tổng Tài.

Anh vào công ty với chức phận bình thường, nhưng với tài năng vượt bậc mà chỉ trong vòng sáu tháng đã leo lên hàng ngũ nhân viên ưu tú của công ty.

Chưa ai thấy Tổng Tài nói chuyện hay liếc mắt nhìn đến anh ta, nên khi thành công đích thân ngài Tổng tài già đứng ra giao quyền giám sát toàn bộ công ty lại cho anh ta thì mọi người vô cùng bất ngờ.

Đặc biệt là những người đã từng đắc tội với anh ta cũng nơm nớp lo sợ sự trả thù của anh ta. Nhưng không, Sơn Bản Đăng Long làm như không hề nhớ những câu chuyện trước kia, anh ta chỉ nhìn vào hiệu suất làm việc, đối xử công tư phân minh.

Sáu tháng ẩn thân trong công ty với chức danh bình thường đủ để anh ta tiếp cận hầu hết những người từ bé đến lớn, từ nhân viên bình thường đến những viên chức cấp cao, anh dùng khả năng của họ một cách triệt để và công bằng.

Với anh ta, thực tài thì mới có thể đứng vững trong công ty, không thực tài mà ba hoa khoác lác thì đã sớm cuốn gọi.

Nghe nói, guồng máy làm việc của công ty này thực sự rất kinh người, chỉ trong một tháng, khi đoạn quảng cáo của nhân viên trước bị khách hàng đột ngột trở chứng chê bai thậm tệ, yêu cầu phải sửa lại, thời gian gấp rút chỉ còn 1 tuần lễ, đó gần như là không thể làm được, mọi người rầu rĩ chuẩn bị bồi thường hợp đồng một số tiền lớn.

Sơn Bản Đăng Long đứng ra chịu trách nhiệm cho đoạn quảng cáo ấy, anh không thuê diễn viên nổi tiếng, mà chỉ nhờ một diễn viên quần chúng đứng gần đó, thưởng thức hương vị loại nước hoa mới này, cô gái ngất ngây vì mùi hương quyến rũ kì lạ, mê say, như bước lạc vào thế giới huyền ảo, bất chợt Vương Tử xuất hiện vì mùi hương đặc biệt của cô đã khuấy động giấc ngủ ngàn năm của anh, anh nâng tay lên, giọt nước mắt của cô rơi xuống, cô đi tìm anh đã ngàn năm, bởi vì mùi hương quyến rũ kia hai người nhận ra nhau, cùng nắm tay nhau, bay vào thế giới chỉ riêng của hai người.

Đoạn quảng cáo chỉ năm phút, quay trong vòng ba ngày, bối cảnh giản đơn, diễn viên phục sức lãng mạn, có không khí lãng mạn cổ xưa. Bối cảnh hiện thực hòa cùng kĩ xảo vi tính, chỉ quay trong ba ngày, hoàn thành trước thời hạn, đoạn quảng cáo ấy được hoan nghênh nhiệt liệt.

Trong một đêm Sơn Bản Đăng Long đã thành danh.

Dứt ra khỏi đồng tài liệu về Sơn Bản Đăng Long, Huyền Tú nhắm tính, giờ này trên lầu hai người bọn họ đang làm những gì, anh cười khổ, hai anh em chỉ yêu một cô gái, đây là chuyện từ trước đến nay ít có, anh biết anh và Thiên luôn luôn có điểm chung, nhưng không ngờ ngay cả người yêu cũng không thể tách rời nhau ra được.

Lúc này, Huyền Ngọc tắm rửa thay đồ xong, cô ngồi vào bàn học lặng lẽ làm bài tập. Đêm nay Bát ca không lên phòng giúp cô học bài, Thất ca cũng về phòng nghỉ ngơi, chắc có lẽ công việc của anh bận rộn lắm, nên nhìn anh mệt mỏi như thế. Cô thấy thương thương, nhưng không hiểu sao anh lại giận cô nhỉ?

Rõ ràng mấy hôm nay cô rất ngoan cơ mà, Bát ca có thể làm chứng, ngoài giờ học ra, cô chỉ ở nhà chơi game và chat QQ thôi, hay anh giận cô chỉ lo chat QQ mà không thềm nói chuyện với anh? Cô thừa nhận dạo này cô có hơi mê mải với trò chơi trên internet thật, nhưng ngoại trừ trò giải trí đó ra thì cô cũng đâu làm gì sai nhỉ? Hay anh giận vì bài kiểm tra mấy hôm trước bài của cô làm không được tốt?

Huyền Ngọc ngồi chống bút mơ màng. Càng nghĩ, cô càng rối trí. Không được nhất định cô phải tìm anh để hỏi mới được, dù sao cứ ôm mải ám ức như thế này thực sự chịu không nổi mà.

Cô đứng bật dậy, dùng dùng hăng hái đi đến trước cửa phòng Huyền Thiên, cô đẩy mạnh cửa vào, Huyền Thiên nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, anh lại cúi xuống làm tiếp công việc, giống

như không thấy cô vậy.

Thấy thái độ lạnh nhạt của anh, dũng khí bừng bừng như lửa của cô chợt tắt ngấm. Cô rụt rè, đi vào phòng, ngồi trên ghế sofa, cứ lóng ngóng mãi không biết làm gì.

Đang kia Huyền Thiên thấy cô lóng ngóng như thế cũng muốn bật cười, nhưng nhớ đến cảnh cô rên rỉ dưới thân em trai mình thì máu nóng của anh nổi lên làm dập tắt nỗi khao khát muốn ôm cô vào lòng.

Con mèo nhỏ của anh cứ ngập ngừng, ngập ngừng mãi vẫn không đủ dũng khí trước khí thế lạnh như băng của anh. Từ trước đến nay, đa số cô chỉ gần gũi với Bát ca, ít khi đến gần Thất ca, toàn Thất ca dán sát vào gần cô, cô muốn tránh cũng tránh không được.

Nay, anh lạnh lẽo như thế, cô thực sự muốn hỏi anh lí do vì sao lại giận cô, nhưng ấp úng mãi vẫn không nói nên lời.

Cô vẫn luôn luôn sợ anh, không thể yên tâm.

Thở dài một hơi, cô ôm sách vở đứng dậy định bước trở về phòng. Bất chợt Huyền Thiên lên tiếng:

“Em sợ anh lắm sao? Đã đến đây rồi vẫn không muốn nói chuyện với anh? Hay định nhờ Huyền Tú nói giúp?”

Giọng nói của anh tràn ngập mùi dấm chua to đùng, Huyền Ngọc co rúm ngơ ngác, không lẽ anh đang ghen với Huyền Tú sao? Nhưng hai anh em anh từ trước đến giờ chưa bao giờ cãi nhau hay có gì không ổn mà.

Huyền Thiên thấy Huyền Ngọc ngơ ngác nhìn mình, trong lòng cũng ầm ục tức giận không thôi.

Anh tức tối hét: “Em ngay cả nói cũng không muốn nói với anh sao?”

Huyền Ngọc co rúm trước cơn giận dữ của anh, sau đó run rẩy nói: “Anh... Anh..”

Huyền Thiên không thềm lên tiếng nói tiếp, hay nghe bất kì lời biện hộ nào của cô, anh bước đến kéo cô thật mạnh vào lòng, dùng đôi môi nóng ầm của anh mút lấy môi cô thật mạnh.

Nụ hôn này mang theo trừng phạt hòa lẫn với nỗi nhớ nhung, anh cuồng dã cắn mút lấy môi cô, mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong miệng của cô, câu dẫn mút lấy cái lưỡi thơm ngát đang muốn trốn tránh của cô. Nụ hôn bá đạo đầy đòi hỏi, anh vừa cắn, vừa mút, hai tay không yên kéo cô thật sát vào lòng, như hòa tan nỗi uất ức mấy hôm nay mà anh phải chịu đựng.

38. Chương 38

Chương 38

Huyền Ngọc thụ động để anh hôn, cô không phản kháng mà chỉ lẳng lặng hòa theo nhịp của anh, nhưng hoàn toàn không thể đuổi kịp, cô chỉ lẳng lẽ để mặc anh cuốn trôi cô theo dòng cảm xúc của anh.

Đến khi nụ hôn sâu và dài gần cả thế kỉ mới dừng lại, đôi môi của cô được anh buông tha thì cũng đã sưng đỏ hẳn lên, mắt anh đỏ ngầu vì dục vọng chưa được giải phóng, anh siết chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn: “Huyền Ngọc, anh không biết nên làm gì với em đây.”

Nghe giọng nó chua xót của anh, sống mũi Huyền Ngọc cay cay, cô ghen ngào úy khuất nói: “Từ từ cũng biết nguyên do tội lỗi chứ? Mấy hôm nay em rất ngoan, sao anh lại giận em?”

Huyền Thiên hừ mũi, không trả lời, Huyền Ngọc thấy anh im lặng không nói gì cô cũng không nói tiếp, để mặc anh ôm lấy cô một lúc lâu, anh mới lên tiếng: “Ồ nhà, em và Huyền Tú dám...”

Nói đến đây, anh im lặng không nói tiếp nhưng Huyền Ngọc đã hiểu nữa về sau, quả nhiên, mấy hôm nay cô và Huyền Tú quá mức phóng đảng, đêm nào anh cũng trêu chọc cô đến mức cô không thể chịu đựng nổi van xin anh đi vào trong cô. Anh nhẹ nhàng trêu chọc chậm rãi, làm tình một cách nhẹ nhàng, làm cô không thể chịu nổi giành lấy thể chủ động, thực sự, anh đã làm cô phát điên, hưng mãnh không giống với ngày thường, anh cứ chậm rãi làm cô tức tối

Nhưng lúc ấy rõ ràng Huyền Thiên ở nước ngoài cơ mà, sao anh có thể biết những chuyện đó.

Như hiểu rõ thắc mắc của cô, anh rầu rĩ đáp trả, “Huyền Tú mở máy thông suốt đến phòng anh, nên bên đây xảy ra chuyện gì anh đều hay hết.”

Phùng! gương mặt của Huyền Ngọc gần như bốc cháy vì xấu hổ, cô không thể ngờ đến mức độ này, Huyền Tú thực sự quá đáng, dám mở máy để những cảnh ân ái của anh và cô cho Huyền Thiên xem.

Hèn gì, Huyền Thiên giận cô như thế, nhưng nói cho cùng cô cũng đâu biết, cô là người vô tội a.

Cô ngược đời mắt ngập nước nhìn anh kháng nghị, anh vuốt nhẹ mũi cô, “Anh biết, nhưng thấy em chủ động với Huyền Tú, trước giờ em đâu có chủ động với anh, em toan trốn tránh anh không kịp a”

Giọng anh đầy ủy khuất nói. Huyền Ngọc đỏ ửng cả mặt. Cô cũng không biết nói gì. Chẳng lẽ lại nói do Huyền Tú chậm chạp nên cô chịu không nổi mới chủ động hay sao? Thôi, vẫn không nói thì có vẻ tốt hơn hết.

Nghĩ thế cô im lặng, chớp mắt nhìn anh không nói gì. Anh thở dài một hơi. “Bảo bối à, mấy hôm nay anh tội nghiệp như vậy, nên bù cho anh như thế nào đây?”

Cô đỏ mặt ngượng ngùng, không nói. Huyền Thiên khẽ nâng mặt cô lên hôn nhẹ lên đó, sau đó chuyển dần xuống đôi môi mềm, đến đây, không còn có thể dịu dàng được nữa, nỗi nhớ mấy hôm nay dâng trào trong anh.

Người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, mấy ngày nay anh nhớ cô bé con này đến thất cả ruột gan, thêm cậu em trai không biết sống chết còn trêu chọc anh như thế. Suýt chút nữa anh kiểm lòng không được đã bỏ tất cả bay về đây.

Nhưng trận chiến với Trịnh gia vừa rồi, tổn thất bên anh cũng không phải là nhỏ, và hợp đồng lần này lại vô cùng quan trọng cho nên anh không dám làm liều.

Có lẽ Huyền Tú cũng dự đoán được như thế nên mới dám to gan lớn mật trêu chọc anh như thế.

Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh mềm mại như lụa của cô, ưỡn cong lên làm anh muốn nổ tung. Không biết, anh đã trúng phải ma chú gì, mà càng ngày anh lại càng yêu cô đến nỗi không thể khống chế được.

Nếu có thể, anh tình nguyện đem cô buộc chặt tại bên cạnh để không ai có thể tranh đoạt cô, lần đầu tiên trong cuộc đời, anh cảm thấy ghen tị với Huyền Tú, ghen tị về mềm mại hiền hậu của em trai nên được cô toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Đầu lưỡi của cô bị anh mút lấy, xung quanh thân thể cô được bao bọc bởi mùi hương nam tính của anh. Mấy ngày không gặp, nỗi nhớ nhung cùng với ủy khuất khiến cô gần như chìm sâu vào vòng tay của anh.

Anh không ngừng cắn mút lên đôi môi đỏ mọng của cô, mấy ngày không gặp, hương vị của cô còn ngọt ngào hơn cả trong tưởng tượng của cô, anh như mê như say, mút lấy tinh thuần ngọt ngào của tiểu bảo bối, như mãi mãi không muốn dừng.

Đôi môi mềm mại của cô như có chứa chất gây nghiện làm anh không thể rời khỏi, trước đây, anh đã từng hoan ái qua biết bao cô gái. Ngây thơ trong sáng có, sành sỏi lão luyện có, nhưng không hiểu sao, mỗi khi chạm vào cô, cảm giác ngọt ngào khi đâm sâu vào bên trong cô ngọt ngào đến mức anh như muốn chết chìm trong cơ thể của cô.

Chưa bao giờ có ai làm anh mê say đến mức độ này, đôi tay anh lần dò xuống cái mông mịn căng đầy của cô, cách lớp quần áo, khe xoa vuốt mật huyết bên dưới. Trời ạ, cảm giác tuyệt vời này, làm anh gần như không thể chịu đựng nổi.

Anh bế bổng cô lên, ép sát hạ thân của cô vào vật đang bùng bùng sung huyết của anh, khe đóng đưa ma sát, như để giảm bớt sự thống khổ của anh, mãi vẫn chưa đủ, tay còn lại trượt từ lưng của cô, tốc lớp váy ngủ lên, lần dò vào bên trong quần áo vuốt ve bầu ngực sữa.

Anh bắt mân dút đôi môi ra, khàn khàn hỏi: “Không mặc áo lót?”

Huyền Ngọc bị anh hôn đến thiên hôn địa ám, đầu óc mờ mịt, căn bản không nghe anh nói gì, chỉ biết bấu lấy cánh tay anh tựa vào, đôi mắt mở mịt.

Tức giận làm anh đã quên mất hai anh em ra lệnh cho cô không mặc áo lót và quần lót mỗi đêm, gần như trừng phạt, vội rời đi đầu lưỡi của cô khẽ liếm vành tai khéo léo bắt đầu lướt dài xuống, hơi thở nóng ẩm phả lên cổ của cô.

Chiếc áo ngủ đã rơi xuống trước khi anh kịp bế cô lên, đi lần về phía giường, đôi môi anh chưa từng rời đi đôi môi cô.

Đặt cô xuống giường, anh chống một tay lên thành giường nhìn ngắm dung nhan kiều mị ngây thơ đã làm anh mấy đêm mất ngủ.

Bàn tay thô ráp thon dài đưa lên xoa nắn nụ hoa no đủ, bầu ngực sữa trắng nõn dần dựng đứng cứng ngắc dưới lòng bàn tay của anh.

Cảm giác tê dại như có làn điện xẹt qua, làm cả người cô vô lực, mềm mại không xương oằn oại rên rỉ theo từng cử động của anh.

Bàn tay anh không ngừng xoa nắn đóa hồng môi làm cô thở gấp không ngừng.

Anh cắn mút vành tai của cô, nhanh chóng chuyển xuống bầu ngực vươn lên như mời gọi, ánh mắt đỏ ửng tràn đầy dục hỏa.

Chỉ cần nghĩ đến thân thể này đã uốn cong rên rỉ bên dưới thân thể em trai mình là anh muốn nổ tung không thể kiềm chế được. Anh hận không đem cô nuốt vào bụng mới thỏa lòng.

Đầu anh cúi xuống càng lúc càng thấp, đầu lưỡi vờn quanh trêu đùa nơi nhô của cô, dần lướt xuống, đầu lưỡi nóng ẩm mang theo hơi nước, nên mỗi nơi lướt qua đều lưu lại vết nước dưới ánh sang mờ nhạt của đèn ngủ, làm trở nên rực rỡ dị thường.

Nhận ra anh làm gì, cô khẽ cong người muốn phản đối, cô sợ nhất khi hai anh em chạm đến địa phương này, nơi này là hiểm huyết của cô, khi hai anh đùa giỡn trêu đùa nơi đó, cô gần như không thể khống chế được biến thành chú mèo hoang hung hãn, như muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện.

Nhưng Huyền Thiên không để cho cô có cơ hội phản kháng, anh hôn nhẹ lên khu rũng rậm ẩm ướt, sau đó tiến quân thần tốc nhanh chóng xuống mật huyết bên dưới.

“Ừm...”

Huyền Ngọc cắn chặt cánh môi, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ thoát ra từ cổ họng của mình, nhưng không thành công. Từng đợt khoái cảm như bài sơn đảo hải dâng tràn đến làm cô không nhận được thở dốc, cô rên rỉ, uốn cong, như muốn anh tiến vào sâu hơn.

Nhưng Huyền Thiên hôm nay không dễ gì thỏa mãn như thế, anh cứ chậm rãi trêu đùa, hôn nhẹ, liếm mút, khi nặng khi nhẹ, và đầu ngón tay của anh cứ đông đưa lấp ló bên ngoài mật huyết không chịu tiến vào.

Huyền Ngọc bắt lực trước cơn sóng tình dục đang dâng trào như đang muốn vùi lấp cô, nhấn chìm cô, cô gần như không thể chịu nổi nữa, cô cong người, đưa tay xuống sâu hơn, đầu móng tay của cô, lướt qua lưng anh, để lại một vết sưng dài làm anh khẽ bật ra tiếng thở dài thóa mãn: “Ừc, tiểu yêu nữ... Đã chờ không kịp rồi à.”

Tay của cô, lần dò xuống bộ phận cốt cán đàn ông của anh, hơi rụt rè, nhưng cô vẫn kiên quyết xoa nắn ve vuốt.

Nóng ẩm, nhưng mượt mà như tơ lụa. Cô không có kinh nghiệm chỉ biết nhẹ xoa vuốt, nhưng cô cảm nhận được người trên thân mình đang căng cứng cả người dậy, gần như không thể chịu đựng được, nằm lấn sang một bên.

“Tiểu yêu nữ, ngâm lấy nó, bồi thường cho anh.”

Huyền Ngọc đỏ ửng đến mang tai, nhưng nhìn thấy vật nam tính kia thật là lạ ngồ ngồ, cô bất giác đưa đầu ưỡn liếm thử. À, mẫn mẫn, cô há miệng ngâm lấy cắn nhẹ, phía trên thân cô nam nhân thống khổ rên rỉ, cô kinh ngạc, thì ra ngâm lấy cái này có thể hành hạ được Thiên, được rồi. Từ trước đến nay anh toàn bức hiếp cô, nên hôm nay cô sẽ để anh biết thế nào là thống khổ.

Nghĩ thế cô ra sức liếm lộng đầu nam căn căng cứng kia của anh, của anh thật to, cô ngậm không đến một phần ba của anh.

Huyền Thiên thống khổ nắm chặt lấy đầu của Huyền Ngọc bắt đầu đong đưa, như không thể chịu đựng nổi anh thô bạo kéo miệng cô ra khỏi nam căn của anh, bắt đầu điên cuồng bế bổng cô lên trên giường, nằm đè lên thân thể mềm mại của cô. Không hề ôn nhu hay báo trước, anh vọt mạnh vào bên trong thân thể của cô, ra sức luật động đong đưa

Mỗi một lần anh đều đâm thật sâu, đâm sâu vào tận bên trong của cô, như cố gắng để cho cô thấy đồng thời cũng gần như tự an ủi chính mình: Cô là của anh, cô là của riêng một mình anh.

39. Chương 39

Chương 39

Huyền Ngọc đang ngồi khuấy ly cocktail đã tan gần hết nước. Hôm nay Tuyết Cần rủ cô cùng đi dạo trung tâm mua sắm.

Từ lần bắt cóc trước anh trai của Tuyết Cần hầu như không cho cô bé ra khỏi nhà, đến khi cô làm ầm ĩ mãi anh chịu không nổi mới đồng ý cho cô đi, nhưng quái lạ đợi này giờ hơn mười lăm phút sau mãi vẫn không thấy Tuyết Cần đến nhỉ?

Cô bất an lấy di động trong túi ra, nhấn một dãy số gọi. Từ đầu dây bên kia đáp trả lại là không liên lạc được. Bất an, bối rối, cô vội đứng dậy, gọi phục vụ tính tiền sau đó chạy đi ra ngoài.

Vì vội vã nên cô không để ý một bóng người cao lớn đang đứng trước cửa, cô suýt đâm sầm vào người anh ta, bởi vì anh ta đưa tay ra ngăn cô lại nên cô lao đảo suýt ngã.

Người thanh niên ấy đưa tay ôm gọn cô vào trong lòng.

Một mùi hương nam tính cùng với mùi nước hoa cao cấp xông vào mũi.

Đến khi Huyền Ngọc định thần lại thì đã nằm gọn trong lòng anh ta, mấy bảo vệ mặc áo đen trong góc khuất cũng vội vã chạy đến bảo vệ cô, cô ra dấu không có gì, sau đó đứng thẳng người dậy cảm ơn người thanh niên kia.

Anh ta nheo mắt, đó là một người đàn ông đẹp trai tuấn tú, khí chất nhu hòa. Từ trên người anh ta toát lên vẻ quý tộc không gì có thể thay thế, anh ta mỉm cười hòa ái, nhìn cô. Đưa tay ra lịch sự, Huyền Ngọc ngượng ngùng cũng đưa tay ra bắt lấy tay anh ta, đây là lần đầu tiên cô chịu tiếp nhận giao tiếp với một người lạ.

Không hiểu sao, cô lại có cảm giác như anh ta rất thân, rất quen. Với một người xa lạ mới gặp lần đầu tiên như thế mà lại có cảm giác thân thiện gần gũi như thế làm cô thoáng chốc giật mình.

Người thanh niên nọ cứ nhìn cô chăm chú, làm cô ngượng ngùng cúi đầu: “Cảm ơn anh, tôi có việc phải đi trước.”

Người thanh niên nọ dường như cảm thấy cử chỉ của mình hơi bất nhã nên hắng giọng một tiếng, nói: “Cô có việc gấp à, có cần tôi giúp gì không?”

Huyền Ngọc lúng túng: “À, không, không cần, tôi có xe.”

Người nọ chỉ nhướn mày rồi thôi, nhìn bóng dáng Huyền Ngọc vội vã chạy đi, cùng với ba người vệ sĩ theo kèm bên cạnh anh không khỏi mỉm cười nhẹ: “Đã lớn đến thế rồi à?”

Vừa lên xe, Huyền Ngọc thấy chuông điện thoại reo, cô mở máy ra là một số máy lạ, cô cũng ngờ ngợ không dám bắt máy.

Cô vốn không có bạn bè, ngoài 2 anh trai của cô và Tuyết Cần ra, cô cũng không có ai để gọi điện.

Do dự mãi, cô tắt máy không nghe, nhưng số điện thoại nọ cứ kiên trì gọi mãi làm Huyền Ngọc bần khoản một lát rồi nhấn nút nhận cuộc gọi, thì ra là Tuyết Cần, giọng cô bé ở đầu dây bên kia lo lắng không yên: “Ngọc nhi, tớ bận ra sân bay đón ba tới với anh tớ, nên không đến được, máy điện thoại của tớ vừa vụn hết pin, tớ mượn máy của anh tớ gọi cho cậu, sao cậu lại không bắt máy?”

Huyền Ngọc bất đắc dĩ cười khổ, cô nói: “Ừm, tớ thấy số lạ nên không bắt.”

Sau đó, hai người nói vài câu rồi chia tay nhau, cô không về nhà mà đi thẳng đến công ty của hai anh, bởi vì Huyền Tú có dặn rằng nếu mua sắm với Tuyết Cần xong thì đến công ty hai anh đang chờ.

Đến trước cổng công ty, cô đứng ngơ ngác, thường ngày cô không đến công ty, nên hôm nay khi đứng trước tòa cao ốc lộng lẫy như thế này, cô vẫn ngỡ ngàng.

Cô biết các anh rất giàu có, đương nhiên người nhà của Hắc Huyền làm gì có chuyện không giàu, nhưng mức độ giàu có như thế này vẫn làm cô choáng váng.

Nhân viên tiếp tân ở cửa lễ phép mời cô vào, cô ngỡ ngàng khi họ gọi cô là Mai tiểu thư, họ biết cô sao? Không để cô kịp suy nghĩ thì nhân viên tiếp tân đã mang cô vào thang máy lên lầu.

Cô đem suy nghĩ của mình hỏi ra, cô thư kí lễ phép trả lời:

“Tổng Giám Đốc và Phó Giám đốc có dặn dò tất cả chúng tôi, khi thấy Mai tiểu thư đến đây, nhất định phải mang cô trực tiếp lên gặp ngay.”

Cô ngẩn ngơ, phải công nhận hai anh trai của cô chu đáo đến không chê vào đâu được.

Cô thư kí nhẹ gõ cửa phòng, bên trong vang lên tiếng nói đầy lạnh lùng: “Vào đi.”

Cô thư kí nhẹ mở cửa, lễ phép cúi người nói: “Tổng giám đốc, có Mai tiểu thư đến.”

Huyền Thiên vội vã đứng dậy, bước đến, Huyền Tú thì ngồi lơ đãng trên ghế, chậm rãi đưa mắt nhìn về hướng cửa mỉm cười với cô. Sau đó nhân nhậm bảo cô thư kí:

“Không còn chuyện của cô nữa, lui xuống đi.”

Cô thư kí lễ phép rút lui, không quên đưa tay khép kín cửa lại.

Lúc này Huyền Thiên bế bồng Huyền Ngọc trong tay, mang cô đến trên sofa, đặt cô ngồi vào trong lòng mình, dùng sức hôn cô thật mạnh, anh chỉ hôn, sau đó gục mặt vào gáy cô, tham lam ngửi lấy hương thơm ngát từ mái tóc của cô truyền đến.

Huyền Tú ngồi ở một bên mỉm cười với cô, hỏi: “Sau về sớm thế, đi mua sắm không vui sao, hay có ai chọc bảo bối của anh không vui?”

Huyền Ngọc lắc đầu kể lại nguyên nhân hôm nay, sau đó bắt lấy cái tay không an phận của Huyền Thiên lúc này đã tham lam tấn công bên dưới váy của cô, ngượng ngùng nói: “Thất ca, em đối.”

Chỉ một câu đơn giản làm cất ngang ngọn sóng tình đang hừng hực trong đầu Huyền Thiên, với các anh, thân thể của bảo bối mới là quan trọng nhất hơn bất cứ chuyện gì khác trên đời này.

Huyền Tú vội vã đến bàn làm việc nhắc máy, dặn dò nhân viên gọi nhà hàng mang đến những món ăn mà Huyền Ngọc thích ăn nhất, sau đó ngồi ngắm nhìn cô.

Mấy hôm nay, ông anh trai của anh tuy đã nguôi cơn giận dữ từ trò đùa dai của anh, nhưng số lần đến bên cạnh Huyền Ngọc rất hạn chế làm anh ầm ứ, hai anh em tuy luôn ngủ cùng Huyền Ngọc nhưng số lần gặp riêng cô hầu như không có.

Anh lắc đầu cười khổ, sức chiếm hữu của Huyền Thiên quá mạnh mẽ, may là hai anh em là người một nhà từ trước đến nay luôn nhường nhịn nhau bất cứ việc gì, nếu không chắc chắn anh sẽ không thoát khỏi sự trả thù tàn độc của Huyền Thiên.

Nhưng hôm nay, muốn hay không Huyền Thiên cũng phải để cô đi cùng với anh, bởi vì Huyền Thiên không thể phân thân ra làm đôi để đi cùng nhau. Huyền Thiên phải đón tiếp Tổng tài tập đoàn Kinh Thiên, đây là một dự án kinh doanh vô cùng lớn.

Bên phía tập đoàn Kinh Thiên đưa ra những điều kiện vô cùng hậu hĩ làm các anh không thể buông tay, nhưng không hiểu sao, bằng trực giác của bản năng anh không muốn tiếp nhận cuộc làm ăn này, anh nói với Huyền Thiên, thật không ngờ Huyền Thiên cũng có ý nghĩ như anh. Hai anh em thực sự rất giống nhau, nhưng Huyền Thiên nói, đã đến thì có nghĩa là khách, nếu là địch thì tránh cũng không khỏi, cứ bình tĩnh xem chuyện gì xảy đến. Nếu chuyện đã đến, có tránh cũng tránh không được.

Người phục vụ gõ nhẹ cửa phòng, Huyền Thiên bước ra mở cửa, hai người mang thức ăn bày xong trên bàn rồi lịch sự cúi chào rồi lui ra.

Huyền Tú bước đến bế Huyền Ngọc lên bàn ăn, hai anh em tận tình gấp đủ mọi thứ cho cô, thậm chí Huyền Thiên còn không ngừng cầu nhàu dạo gần đây cô gầy quá, Huyền Ngọc bắt mắt nhìn lại thân thể ngày một tròn trịa của mình, không cho là đúng bĩu môi.

Từ ngày đến nhà các anh, cô tăng lên gần sáu kilogram, thế mà anh cứ mãi cầu nhàu.

Huyền Tú thì không nói gì cứ lẳng lặng gấp thức ăn cho cô, thỉnh thoảng hôn trộm lên đôi môi đỏ ửng của cô, có đôi khi cô đang uống canh, anh léo cô vào long, đưa đầu lưỡi đoạt đi tất cả nước canh trong miệng cô, dây dưa, đến khi cô thở hổn hển mới thôi.

Ăn cơm xong, Huyền Tú mang đến cho cô ly sữa tươi, Huyền Ngọc mím môi lắc đầu, cô ngán chết đi được, vừa mới ăn cơm, uống canh xong, mà còn phải uống sữa nữa làm sao cô đi nổi.

Huyền Thiên thấy Huyền Ngọc do dự, anh tà ác cười nói nhỏ vào tai cô:

“Yên tâm, cứ uống đi, lát anh sẽ cho em vận động để tiêu hóa bớt.”

Nói xong còn cười hí hửng, Huyền Ngọc đỏ mặt lườm anh một cái, cũng ngoan ngoãn uống hết ly sữa.

Sau đó, Huyền Tú bế cô vào lòng, hai người chăm chú ngồi chơi game, còn Huyền Thiên ngồi trên ghế xử lý công việc.

Lúc này Huyền Ngọc mới nhớ mục đích mà cô đến đây, cô hỏi Huyền Tú:

“Hôm nay anh gọi em đến đây làm gì, không lẽ chỉ để xem em ăn cơm thôi sao?”

Huyền Tú mỉm cười, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, đáp:

“Chiều nay anh sẽ dẫn em đi mua sắm, tối nay có buổi dạ tiệc, anh muốn mang em đến để mở mang kiến thức.”

Cô ngập ngừng:

“Dạ tiệc, em không đi được không?”

Cô ngán đến chết mấy buổi lễ xã giao như thế này, bởi vì giữa chốn ồn ào đông đúc như thế, thà cô ở nhà chơi game hoặc lên mạng tìm hiểu còn vui hơn.

Nhưng Huyền Thiên cắt ngang:

“Dù sao em cũng phải đi ra ngoài giao tiếp một ít, em cứ ở nhà ngoài không tốt cho sức khỏe.”

Các anh biết từ nhỏ Huyền Ngọc đã mất cha, cảnh nhà nghèo khổ, bị chúng bạn xa lánh.

Tuổi thơ của cô chỉ ở trong bốn bức tường chờ mẹ đi làm về, nên rất cô độc, dù hiện tại cô đã trưởng thành nhưng vẫn không thể thoát khỏi bóng ma ám ảnh của thuở ấu thơ, cô vốn e ngại tiếp xúc với người lạ, nên dù các anh thực lòng muốn nhốt cô trong chiếc lồng son, tách biệt cô với thế giới bên ngoài, để cô chỉ thuộc về riêng của các anh.

Nhưng các anh không đành lòng, không đành lòng nhìn cô lăm lăm chờ đợi ở nhà, chỉ sống một cách lặng lẽ như thế, các anh muốn mang niềm vui đến cho cô, để cô vui như những cô gái khác. À, không. Phải vui vẻ và hạnh phúc hơn bất cứ cô gái nào khác trên thế giới mới đúng.

40. Chương 40

Chương 40

Ôm lấy bảo bối đang ngủ say sưa trong tay, đưa mắt nhìn về phía anh trai đang cau mày tìm hiểu về thể lực Kinh Thiên ở Nhật Bản, anh huyết sáo nhẹ một tiếng hỏi: “Thiên, em đỡ bảo bối ngủ nhé.”

Huyền Thiên dứt ánh mắt ra khỏi màn hình, hàng mày cau chặt bây giờ giãn ra, đôi mắt đầy trù miến, anh nhẹ gật đầu.

Huyền Tú bế bảo bối trên tay nhẹ nhàng mang cô vào trong phòng nghỉ của Tổng Tài, trước đây, hai anh em không nghĩ để phòng nghỉ làm gì, vì đa số thời gian của hai anh đều trên bàn làm việc, nhưng từ khi biết Huyền Ngọc, hai anh đã cấp tốc chuẩn bị gian phòng thượng hạng như công chúa cũng chỉ để có một ngày cô bé con đến đây cùng với hai anh.

Nếu được, Huyền Tú thật sự mong muốn được đem cô cột chặt vào mình, để cô mãi mãi không rời không xa hai anh. Không hiểu sao gần đây Huyền Tú luôn luôn bất an, cứ cảm thấy như có một cái gì đó không tên làm anh không yên.

Khi anh đặt Huyền Ngọc lên giường thì cô đã mở mắt, anh thì thầm: “Em thức khi nào thế?”

Huyền Ngọc cười bí hiểm hôn lên môi anh một chút, cô cắn nhẹ tai anh, làm dấu im lặng, sau đó bàn tay không an phận chui vào lưng áo của anh.

Mấy hôm nay vì Huyền Thiên trừng phạt mà hầu như Huyền Tú không gần gũi cô, cô biết, tính Huyền Tú dịu dàng, không thích tranh cãi, nhưng anh đùa cũng hơi quá. Lúc đầu cô cũng rất giận anh, nhưng suy nghĩ lại, cô lại thấy tội cho anh.

Nên hôm nay.....

Nghĩ thế, cô vươn người, kéo tay anh nằm xuống bên cạnh cô, sau đó hôn lên môi anh.

Huyền Tú sau lúc sững sốt ban đầu, cũng nhanh chóng hiểu ý ôm lấy cô hôn nồng nhiệt, đầu lưỡi tham lam cắn xé cô, làm Huyền Ngọc cắn chặt răng nhưng không dám rên rỉ ra tiếng.

Vì vội vàng, anh không dám thoát áo cô ra, chỉ mở lộ ra bờ ngực trắng hồng, anh tham lam cắn mút, sau đó, không nương tình vén váy cô lên, nhanh chóng đi vào.

Không có khúc dạo đầu, chỉ có đam mê. Vợ vã đi vào làm Huyền Ngọc hơi khó chịu nhăn mi lại một chút, sau đó để mặc anh cuồng dã tấn công.

Mây mưa qua đi, Huyền Ngọc thở dốc, ôm lấy anh nhắm mắt lại, Huyền Tú sửa sang lại quần áo trên người cô xong, bật điều hòa, sau đó đi ra bên ngoài.

Bên ngoài Huyền Thiên đang cau mày, nhìn thấy Huyền Tú bước ra, anh chỉ nhướng nhẹ mày mà hỏi: “Xong rồi à?”

Tú cười, không nói gì, hai anh em hiểu ý nhau đến gần như không có chút khe hở. Lúc này, Huyền Thiên chỉ cho Huyền Tú thấy thể lực của Kinh Thiên kéo dài từ Nhật Bản đến nước Mỹ, không có bằng chứng cho thấy Kinh Thiên có dính dáng đến bang hội của Đế Vương. Nhưng cũng không có gì đảm bảo rằng hai phe không liên quan đến nhau.

Trước đây, Đế Vương dường như đang truy tìm một cô gái, và thể lực của họ trải rộng và kín đến nỗi dù hai anh em, đã dung tất cả mọi quan hệ để tìm hiểu xem họ đang tìm ai, nhưng thực sự bó tay.

Bằng trực giác của bản năng, anh và Tú nghĩ có khi nào bang phái này đang truy tìm bảo bối của các anh không? Bởi vì cách nay mười tám năm, cô con gái cưng của bang chủ Đế Vương đột nhiên mất tích, tin tức này lúc đó chấn động tất cả những bang phái lớn nhỏ trên thế giới, họ tận lực truy tìm.

Không phải Đế Vương thực lực mạnh mẽ, mà còn nắm trong tay rất nhiều hạng mục và các việc mua bán, nên đa phần các bang phái trên thế giới, nhất là Châu Á đều có liên quan đến Bang hội này, nên có lẽ không ai dám làm phật ý bọn họ dù chỉ một chút nào.

Nhưng đã đã năm năm, lục tung tất cả các ngõ ngách nhưng vẫn không thấy bóng dáng của cô gái đó.

Thiếu gia của Đế Vương vì quá uất ức trong một lần thân chinh tìm kiếm đã bị tai nạn máy bay qua đời. Còn lại Bang chủ Đế Vương gần như phát cuồng vì cái chết của người con trai nên ra lệnh cấm tất cả các người trong giới hắc đạo không ai được phép tìm kiếm cô gái đó.

Quyết định này của ông ta làm cho tất cả mọi người đều hoang mang không thôi, không hiểu sao từ một người được cho là trung tâm của thế giới lại đột nhiên quay ngoắt lại thành người không liên quan.

Câu chuyện qua cũng đã khá lâu, bất chợt thời gian gần đây nghe một nguồn tin đáng tin cậy rằng, bang chủ tân nhiệm của Đế Vương lại một lần nữa cho người tìm kiếm, nhưng rất bí mật.

Thế là, anh không nói hai lời, vận dụng tất cả mọi sự quen biết phong tỏa tất cả những gì có liên quan đến Huyền Ngọc bao gồm cả việc thay tên đổi họ của cô.

Trong mắt tất cả mọi người hiện nay, Hắc Huyền Ngọc đã đến nước Mỹ du học, còn chuyện các anh nuôi dưỡng cô, đưa cô vào trường đặc biệt dành riêng cho những thiên kim tiểu thư giàu có và đương nhiên tại ngôi trường này, thông tin của học viên đều được giữ bí mật đến mức tối đa.

Nếu không phải vì thế lực Trịnh gia quá lớn, các anh bắt buộc phải nhờ đến thế lực của Đế Vương để tiêu diệt một lần cho sạch sẽ thì các anh có lẽ chẳng bao giờ hợp tác với bọn họ đâu.

Nhưng dù các anh đã cố phong tỏa hết tất cả các tin tức, nhưng dù sao vẫn không yên tâm. Anh có dự cảm mơ hồ rằng, người mà Đế Vương đang kiếm tìm, đó chính là Huyền Ngọc.

Nếu thật sự như vậy, thân thể của cô thực sự đã không còn là ẩn số, nhưng càng làm cho các anh khó tiếp cận đến cô hơn.

Với anh và Huyền Tú, thân thể của Huyền Ngọc có như thế nào các anh cũng không quan tâm, anh chỉ muốn được ở bên cạnh cô, nuông chiều cô, thương yêu cô, để cho cô trở thành một cô gái hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Hiện tại, bỗng dưng tập đoàn Kinh Thiên của Nhật Bản sớm không đến, muộn không đến ngay tại lúc như thế này đến hợp tác lại đưa ra điều kiện mời chào vô cùng quyến rũ.

Và buổi dạ hội tối nay cũng là một trong những điều kiện đó, thực lòng anh cũng rất muốn đem Huyền Ngọc đi dạo, nhưng anh lại vô cùng tự tin vào khả năng của mình, anh để Huyền Ngọc đi dự tiệc ngoài việc mong muốn làm cô vui, mà anh còn đang làm một phép thử.

Anh biết, phép thử này như con dao hai lưỡi nó sẽ cứa vào tay anh bất cứ lúc nào. Nhưng anh muốn biết cô có phải là người bọn họ tìm kiếm hay không để anh còn vạch ra kế sách đối kháng.

Bởi vì anh nghĩ, nếu đã đến đây rồi, chắc chắn thông tin mà bọn họ có cũng không ít, nếu để Huyền Ngọc trong bóng tối và các anh chỉ lo bảo vệ như thể chẳng khác nào rơi vào thế bị động, mà anh và Tú thì trước nay chưa bao giờ ở thế bị động để chờ người khác tấn công.

Với anh, chỉ có tấn công, mới là phương thức phòng thủ hữu hiệu nhất.

Huyền Tú trầm ngâm, nói: “Tối nay, em sẽ theo sát Huyền Ngọc còn anh trông chừng ‘người đó’ nhé.”

Huyền Thiên day day hai bên thái dương nhẹ gật đầu.

Sau đó anh đứng dậy, giao công việc lại cho em trai, anh bước vào phòng, nơi đó có thiên thần của anh đang ngủ say.

Anh leo lên giường, ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát của cô, càng ngày cô càng trở nên quyến rũ một cách mị hoặc, gần như làm các anh kiểm soát không nổi.

Nếu như không phải sợ thân thể bé nhỏ kia, chưa có kinh nghiệm, chưa thông thạo sự đời thì anh đã sớm không để cô yên.

Anh gần như muốn cô điên cuồng, dù gần như muốn cô suốt đêm vẫn không bù đắp được khoảng trống trong anh, nếu được, anh muốn mỗi giờ mỗi khắc đều chìm sâu bên trong cô, ngụp lặn trong thân thể ấm nóng chật hẹp của cô, tận tình rong ruổi nghe cô rên rỉ tê dại dưới thân của anh, anh muốn, anh muốn.....

Nghĩ là làm, từ phía sau, anh tóc vấy cô lên, ban nãy Huyền Tú cố tình không mặc quần lót cho cô. Chiếc mông tròn trịa ẩn hiện trong phòng tranh tối tranh sáng, khe hẹp của hoa huyệt mờ ảo. Không có dạo đầu, không có dịu dàng.

Anh từ phía sau đâm vào bên trong cô, hài lòng nghe tiếng nước nở trong cơn mê của cô, bởi vì vẫn còn tinh dịch của Huyền Tú bên trong, nên mật huyết của cô trơn bóng ẩm ướt, anh cuồng dã, anh mê say, anh như lạc vào thế giới chỉ riêng của hai người.

Kích tình qua đi, cô vẫn ngủ. Một mỗi ngủ, anh nhìn cô chăm chú, gương mặt ngây thơ chưa vương chút bụi trần ngủ thật sâu.

Không hiểu sao, chỉ cần nhìn cô, mọi phiền muộn ưu tư của anh đều bay mất hết. Nếu như có một ngày, cô biến mất... Anh rùng mình, lắc đầu thật mạnh, như xua đi tất cả những không hay ra khỏi đầu óc.

Anh sẽ không bao giờ để ngày đó xảy ra, anh sẽ không bao giờ để cho từ nếu như đó xuất hiện.

Anh sẽ san bằng tất cả những thứ chướng ngại trên đường đi của anh, những thứ ruồi bọ vo ve bên cạnh Bảo Bối của anh, anh đều sẽ tiêu diệt hết.

Nhưng đáng tiếc, đó chỉ là ý nghĩ của anh, và người nào đó, không chỉ là ruồi bọ vo ve như anh vẫn nghĩ, nhưng đó là chuyện về sau.

41. Chương 41

Chương 41

Trong một gian phòng rộng rãi xa hoa của một tòa đại lâu, người thanh niên mặc u phục đen cúi người cung kính bẩm báo với người đang nằm dài trên ghế:

“Ngài Sơn Bản, mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ngài quyết định.”

Người đang mặc bộ kimono xanh đậm nhướng mắt uể oải, anh ta khẽ cười: “Tốt, vậy báo với bọn họ làm ngay đi.”

Người thanh niên cúi đầu vâng dạ, sau đó bước lui ra ngoài còn cung kính đóng lại cửa phòng.

Bên trong phòng, Sơn Bản Triệt Nhất mở màn hình lên, bên trên màn hình là hình ảnh của cô bé nhỏ xinh xắn khoảng ba tuổi, gương mặt trắng mịn như thiên sứ, nở nụ cười với hàm răng sữa hết một chiếc, anh yêu thương khẽ vuốt ve lên trên màn hình, thì thầm: “Cát Ưu.... Em đã lớn đến thế rồi.”

Đã mười lăm năm qua, không lúc nào anh rời khỏi bức ảnh duy nhất còn sót lại này, cô bé đã bỏ nhà đi, mang theo đứa em gái của anh. Ba anh bị ép buộc lấy mẹ anh, nhưng tận trong thâm tâm của ba anh chưa bao giờ nguôi thương nhớ đứa em gái ruột thịt của mình, trở trêu thay, cô gái ấy cũng yêu anh. Mẹ anh trong một lần phát hiện ra bí mật động trời này, đã liều lĩnh bỏ chạy ngang đường khi nhìn thấy hình ảnh hai anh em ruột trần trụi quấn lấy nhau trên giường.

Gia gia anh biết tất cả, thậm chí biết cả những tình cảm trái với luân thường này đã lâu, ông đã dùng đủ mọi cách, từ bắt buộc đến hăm dọa, thậm chí đã đưa cô bé đến Anh quốc để du học để ngăn cách hai người.

Trong đoạn thời gian này, ông đã cưới vợ cho đứa con trai, nhưng con trai ông hoàn toàn không hề ngó ngang vì đến cô dâu mới cưới, suốt đêm chỉ lo chuẩn bị bay đến Anh quốc để gặp người yêu.

Tình thế bất buộc, ông đã bỏ xuân dục để hai người động phòng, những tưởng chỉ cần làm như thế con trai ông sẽ có trách nhiệm với vợ mình.

Khi tỉnh lại, con trai ông gào thét, hoàn toàn không để tâm đến ông, ông tức giận khôn cùng, nhưng bọn họ đều là bảo bối của ông, ông không thể làm gì khác hơn.

Nắm cả một tập đoàn lớn, chỉ huy cả một bang hắc đạo, nhưng đứng trước nghịch cảnh do con mình gây ra, ông thực sự không biết làm sao để giải quyết. May mắn, cô con dâu của ông đã mang thai, dù con trai ông không ngó ngang đến nhưng đó cũng là nguồn an ủi cho ông.

Triệt Nhất được sinh ra trong sự yêu chiều của ông nội, đến năm anh bảy tuổi, mẹ anh bị tai nạn xe qua đời, sau này khi lớn lên anh mới hiểu rõ vì sao mẹ anh năm ấy đột nhiên phát điên, vừa khóc vừa cười chạy ngang đường.

Khi ấy, ba anh không hề ngó ngang gì đến anh và mẹ anh, chỉ quan tâm duy nhất đó là cô em gái bảo bối của ông ta, khi ấy anh hận, anh rất hận ba anh. Thậm chí còn thầm nghĩ sau này khi anh lớn lên, anh sẽ trả thù thay ẹ.

Người đàn bà ấy bỏ đi, không ai biết nguyên do vì sao bà ta bỏ đi, chỉ có anh và ông anh biết. Bởi vì, ông không thể chấp nhận nỗi sợ sỉ nhục này, ông đã thuê chuyên gia thôi miên của Mỹ đến để thôi miên đứa con gái ruột của ông, làm cho nó quên đi đoạn ký ức và tình cảm trái đạo đức này. Ông cũng định làm thế với con trai ông, nhưng đáng tiếc, lực kháng cự của nó quá mạnh đến nỗi gần như phản phệ, suýt phát điên.

Ông nghĩ, nếu con gái ông rời đi và quên hết những chuyện trước đây, thì có lẽ con trai ông sẽ dần dần quên lãng.

Quả thật, cô đã bỏ đi, đi đến một đất nước xa xôi khác, lấy chồng sinh con. Con trai ông đã phát cuồng, ngày đêm vui đùa vào rượu, không ngừng dung tất cả các thể lực của mình tìm kiếm cô.

Một lần nọ, ông ta bắt được tin tức cô đang ở Malaysia, lập tức không quản ngày đêm mang theo anh đến đó, lúc đó là lần đầu tiên anh gặp mặt cô bé, đôi mắt ngây thơ trong sáng của cô như hút mất hồn anh.

Mặc ba ba đứng đó, ngơ ngẩn nhìn hai người bên trong gian nhà tay trong tay ôm ấp đứa con gái nhỏ của họ.

Ông gần như phát cuồng, xông vào ôm lấy cô cô, vừa khóc vừa kể, cô cô ngơ ngác không nhận ra ông, nhưng trong đôi mắt cô cô, anh thấy rõ rang hiện lên nét đau lòng.

Người đàn ông kia cũng không vừa, vùng nắm đấm đuổi ông đi, hai người ẩu đả nhau.

Anh bảy tuổi, và cô bé con mới ba tuổi ngồi thu lu trong một góc nắm lấy tay nhau, sợ hãi, cô bé con thơm mát rúc vào trong lòng anh, thỉnh thoảng thút thút vài tiếng.

Trận chiến chấm dứt, cả hai người đàn ông đều thương tích đầy mình tách nhau ra trong tiếng khóc thét khan cả cổ của cô cô.

Sau đó, ba ba lôi anh về khách sạn, thế là mỗi ngày, họ đều đến nhìn cảnh ba người sống hạnh phúc vui vẻ, người đàn ông kia đi vắng, ba ba mang theo anh vào nhà thuyết phục cô cô quay về.

Anh còn nhớ rất rõ, cô cô đôi mắt trống rỗng, nhìn thẳng vào ba ba nói: “Tôi không hề quen biết anh, anh về đi.” Không biết anh có quá nhạy cảm hay không, nhưng anh nhìn thấy trong đôi mắt to của cô cô, thoáng vẻ khổ não khó kiềm chế.

Ba ba không bỏ cuộc, khi hai người ngồi nói chuyện, anh mang theo Cát Ưu ra ngoài chơi, cô bé rất dễ thương trong sáng như một thiên thần từ trong cổ tích, đôi mắt to đen, môi đỏ hồng chúm chím, da trắng như tuyết, nhìn vào cô bé, anh như thấy toàn bộ thế giới này đều nằm dưới chân của cô.

Một ngày nọ, gia gia đến cường ép ba ba quay về, ông kháng cự không ngừng, bắt buộc gia gia phải dùng vũ lực thuê vệ sĩ đánh ngất ông, đến khi ông tỉnh dậy máy bay đang bay, ông điên cuồng gào thét giành tay lái với phi công. Phi cơ chao đảo, rồi đâm sầm vào một gian nhà hoang trên cánh đồng, ba ba rơi ra khỏi phi cơ, chết không nhắm mắt, anh và gia gia bị thương nhẹ chuyển vào bệnh viện.

Ba ba chết, gia gia gần như phát cuồng, quy hết mọi tội lỗi lên đầu của cô cô. Ngăn cấm tất cả mọi người liên lạc với cô cô, còn anh bị kiểm giữ nghiêm ngặt vì ông sợ anh sẽ giống như con trai ông, phạm vào tình yêu tội lỗi. Bởi vì gia tộc của ông đã bị một lời nguyền rằng thế hệ sau sẽ lần lượt xuất hiện tình cảm loạn luân, trái luân thường đạo lý.

Ông muốn ngăn cản, nên theo dõi anh gắt gao không phút nào buông lơ, nhưng ông không biết rằng tất cả đều đã quá muộn.

Trong lòng anh chưa có giây phút nào nguôi nhớ đến hình ảnh cô bé mập mạp có chiếc răng sún luôn luôn mỉm cười mỗi khi anh đến, luôn luôn hôn lên má anh mỗi khi anh tặng kẹo cho cô bé, luôn rưng rưng nước

mất mỗi khi anh và ba ba phải về nhà.

Lúc ấy, anh từng hỏi ba tại sao không bắt cóc cô cô đem về nhà mình mà phải lén lén lút lút như thế, ba ba trả lời, thể lực của ông không đủ. Thể lực của người kia mạnh hơn ông, bởi vì gia gia đã gần như tước hết quyền từ trong tay ông nên ông không có điều kiện mang cô cô đi.

Sau này khi gia gia, già yếu, anh trở nên nắm quyền tập đoàn tập đoàn Kinh Thiên, nắm bang hội Đế Vương trong tay, anh âm thầm truy xét tung tích của mẹ con cô, nhưng ở bên Malaysia thì nhận được tin rằng người đàn ông kia bị bệnh chết, hai mẹ con lưu lạc về Đài Loan, rằng thể lực sau lưng người đàn ông kia không nhỏ.

Anh truy tìm đến Đài Loan thì mất dấu, không phát hiện được thêm điều gì nữa.

Gần đây, gia tộc Hắc Huyền, hai anh em song sinh của tập đoàn Lôi Vũ có việc cần nhờ đến Đế Vương giúp một tay, anh hờ hững không muốn giúp, nhưng bất chợt có một nguồn tin làm anh chấn động, cách đây mười ba năm, nhà họ Hắc Huyền dường như cũng ở Malaysia, sau này mới chuyển về Đài Loan, mà thể lực của gia tộc Hắc Huyền cũng không tầm thường, có khi nào....?

Anh xâu chuỗi sự kiện lại với nhau, và âm thầm theo dõi, anh phát hiện một sự thật kinh người. Người bảo bọc Cô cô và Cát Ưu năm đó không ai khác hơn chính là Hắc Huyền Tam Gia, đứa con thứ ba của dòng họ, năm ấy Cô cô không yêu ông, nhưng tình yêu của ông đối với cô cô quá mãnh liệt, theo đuổi và bảo vệ hai mẹ con, đến khi ba ba xuất hiện cô cô gần như đã thoảng nhớ ra, nhưng lực thôi mien quá mạnh và tận trong tiềm thức của cô cô, vẫn nhớ rằng đó là đoạn tình cảm Oan trái nên nhất quyết lấy ông ra làm bức bình phong.

Sau đó, hai người đã kết hôn, nhưng không bao lâu, ông đã bị bệnh nặng qua đời, mẹ cô vì không được sự chấp thuận của nhà họ Hắc Huyền nên mang theo con lưu lạc về Đài Loan, đến trước ki chết, bà không muốn con mình phải chịu khổ sở nên mới đến nhờ cậy Hắc Huyền Tứ Gia, người luôn luôn thương yêu Tam gia hết mực, nhờ gửi gắm con mình.

Những tưởng rằng cuộc đời của cô bé con bà sẽ được thoải mái hơn một chút, nhưng bà không biết, chủ nhân của họ Hắc Huyền không phải người đơn giản, theo lí, có lẽ đã đuổi cô ra khỏi nhà từ lâu, nhưng không hiểu sao vẫn thu lưu cô bé, việc này để bây giờ vẫn còn là một bí mật.

Anh tận lực giúp hai anh em họ tiêu diệt thể lực của Trịnh gia, thậm chí khi họ Trịnh lên máy bay định trốn thoát, chính ta anh đã dùng súng kết liễu đời của ông ta.

Hừ! Ai bảo thằng con dơ bẩn của ông ta dám chạm tay vào Cát Ưu, tên khốn kiếp ấy chết vẫn chưa đủ đền tội của nó. May mà anh em Tú và Thiên đã ra tay trước, nếu không thằng khốn ấy không dễ dàng chết như thế đâu, anh sẽ dùng hình phạt tàn khốc nhất, để thằng khốn ấy từ từ hưởng thụ triệt để.

Và bây giờ, một khi anh đã tìm được cô, anh nhất quyết không để cho cô thoát khỏi lòng bàn tay của anh. Cho dù chống đối với cả thế giới, nah cũng nhất quyết đem cô mang về bên anh.

Dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, Triệt Nhất nhấn nút gọi điện thoại thăm thì lẩm bầm gì đó bằng tiếng nhật một lúc lâu, sau đó anh ta nở nụ cười thỏa mãn. Cát Ưu, em là của anh!!!

42. Chương 42

Chương 42

Huyền Ngọc ách xì mấy cái, cô dụi dụi mắt, điều hòa nơi này không lạnh lắm không hiểu sao cô lại cảm thấy muốn nổi gai ốc nhỉ, chẳng lẽ cô bị cảm rồi? Đang nằm ngủ cạnh cô, bị tiếng động của cô làm cho bừng tỉnh anh ngồi bật dậy, hỏi: “Sao vậy? Bệnh rồi à?”

Anh vươn tay sờ trán của cô, rồi sờ lại trán mình. Cô bé con này không sốt, nhưng phải gọi bác sĩ đến kiểm tra mới được.

Huyền Ngọc lắc đầu đẩy tay Huyền Thiên ra nũng nịu nói, “Em đâu có bệnh, mấy giờ rồi?”

Huyền Thiên cau mày thật chặt, thói quen khi anh cảm thấy bức mình, giọng điệu ra lệnh: “Ai cho em ngồi đây, nằm xuống, anh bảo Tú mời bác sĩ đến.”

Huyền Ngọc bắt mẫn bĩu môi, thì nhận được cái trừng mắt của anh.

Lao xao đến rồi đi, cô cũng chẳng có chuyện gì mà Huyền Thiên làm như trời sắp sập xuống sát một bên rồi ấy chứ.

Cô vừa bức mình, vừa tức giận, khi không anh bắt cô uống cả một nắm thuốc, cô ngoảnh mặt sang một bên, Huyền Tú cười cười bước đến giúp cô uống.

Chiều, Huyền Tú mang theo cô đến một cửa hiệu thời trang lớn nổi tiếng ở Đài Loan, anh ngồi bắt chéo chân trên ghế, đợi cô xuất hiện.

Qua một lúc lâu, trải qua sự lão luyện lành nghề của các chuyên gia, Huyền Ngọc xuất hiện với bộ cánh vô cùng duyên dáng và xinh xắn. nhìn cô như một cô công chúa sang trọng lịch thiệp nhưng không thể che giấu hết được nét trẻ con.

Huyền Tú ngẩn ngơ hồi lâu, rồi nắm lấy tay cô ra xe, bên trong xe Huyền Thiên đã chờ sẵn, anh ngồi tận gần ngắm nhìn cô rồi thở bật ra một hơi. “Tú, quay xe về.”

Tú nhìn ông anh mình cười cười không nói gì, an hem song sinh đồng bệnh tương lân, đều Thiên đang nghĩ cũng là điều anh đang nghĩ

Chỉ có Huyền Ngọc ngơ ngác nhìn hai anh, trời ạ! Bảo cô trang điểm đẹp như thế này rồi quay về nhà, hai anh cô cũng quá tùy hứng quá rồi. Nhưng Tú lắc đầu, cho xe chạy thẳng đến khách sạn cao cấp Hoàng gia, nơi diễn ra buổi lễ.

Xuống xe, cảnh hoa lệ ồn ào làm chói mắt cô, thực sự cô không muốn đến những nơi sang trọng đông người như thế này, cá tính nhút nhát vạn năm không thay đổi của cô, dù có luyện tập bao lâu cũng không dễ dàng thay đổi trong một sớm một chiều được.

Bước vào đại sảnh hoa lệ, khách khứa ồn ào, trong những buổi hợp mặt như thế này, Thiên và Tú đã khéo léo chặn tất cả các phóng viên không cho xâm nhập vào bên trong để phỏng vấn, anh không muốn thế giới ồn ào Một người lịch thiệp mặc u phục màu đồng trang nhã bước đến chào hỏi hai người, Huyền Tú mỉm cười gật đầu, Huyền Thiên lạnh lẽo bắt tay người nọ. “Chào ngài Sơn Bản.”

ào đó biết đến sự có mặt của bảo bối các anh, và không thể ồn ào hù dọa cho bảo bối các anh sợ được.

Người thanh niên trang nhã mỉm cười: “Chào, đây có phải là Mai tiểu thư hay không?”

Huyền Ngọc nghe nhắc đến tên mình cũng bối rối ngẩng đầu, bất chợt mắt cô mở to, thì ra là anh ta, người đã chạm vào cô trưa nay, nhưng cô cũng trang nhã gật đầu, rụt rè không đón nhận bàn tay đưa ra của anh ta. Huyền Tú khẽ bước đến bắt tay anh ta, giải vây cho sự ngượng ngập khó xử của cả đôi bên.

Sau đó, Huyền Thiên bị đám đông cuốn đi, Huyền Tú đứng bên cạnh cô lịch thiệp chối từ những lời mời từ những cô gái khác, một lát sau thấy cô có vẻ khát, anh bảo cô đứng yên đó, anh đi lấy nước cho cô.

Huyền Tú vừa đi, một dáng người trang nhã bước đến gần, khẽ cúi người vươn tay mời. “Tôi có thể hân hạnh mời tiểu thư điệu vũ này không?”

Huyền Ngọc do dự định lắc đầu thì anh ta đã bá đạo ôm lấy eo cô cuốn vào vũ điệu trầm ấm.

Cô lúng túng định rút tay về, cô không quá có thói quen chạm tay vào người khác, nhưng không hiểu sao lại gần người thanh niên này cô bỗng có một loại cảm giác thân thuộc không thể giải thích được. Loại cảm giác ấy là lạ thân thương làm cô như muốn đắm chìm mãi không muốn rút ra.

Triệt Nhất nhìn vào gương mặt ngơ ngẩn của cô, đôi môi cô hơi hé mở làm anh muốn hung hăng hôn vào môi cô. Bao năm qua anh tìm kiếm cô bé con này quá cực khổ rồi, khi đạt được, nhất định cô phải hảo hảo bù lại cho anh.

Bất chợt, một bàn tay kéo cô ra, đoạt cô vào trong lòng, không khách khí trừng mắt nhìn Triệt Nhất, Triệt Nhất giờ hai tay qua khỏi đầu ý bảo không có gì, Huyền Ngọc ngẩng lên, người vừa kéo cô ra chính là Huyền Tú, nét mặt anh bình thản, nhưng trong mắt anh vẻ sắc lạnh mà cô chưa từng nhìn thấy trước đây.

Cô kéo tay anh, anh ôm lấy cô lui vào một góc khe vắng: “Em không sợ Thiên nổi giận sao? Đã bảo đừng đi lung tung cơ mà.”

Huyền Ngọc ủy khuất bĩu môi, cô không phải đi lung tung, được không? Chỉ là cô chưa kịp từ chối thì đã bị kéo đi mất rồi. Nhưng cô biết anh vì lo cho cô nên mới thế, cô biết khi Thiên biết chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Quả nhiên, cô rùng mình một cái, cảm nhận được sau gáy có hai luồng ánh mắt sắc bén xuyên thẳng về phía cô, cô xoay lại thì thấy anh đang nhìn vào mình chằm chằm, ánh mắt tràn đầy tức giận, cô co vai lại, đêm nay thắm rồi.

Huyền Thiên đứng từ đằng xa thấy bảo bối của mình bị tên người Nhật đáng ghét kia ôm vào lòng, trong lòng anh thực sự rất muốn chặt đôi tay cái tên đáng ghét đó, nhưng anh vẫn phải cố nhẫn nhịn, anh gần như đã lơ mơ đoán được mục đích của đối phương khi đến đây.

Từ đầu buổi tiệc đến giờ, Triệt Nhất chưa từng mời bất cứ cô gái nào nhảy cùng, chỉ đắm đắm nhìn vào Huyền Ngọc, bên công ty Kinh Thiên có người của anh cho hay, mấy hôm nay, luật sư bên Kinh Thiên đang điều tra tư liệu gì đó về một cô gái. Trực giác cho anh biết đã có chuyện không hay rồi.

Theo bản năng, anh đi về hướng Huyền Ngọc, cô bé con run rẩy sợ hãi nhìn anh làm anh đau lòng.

Nhưng chưa đến nơi, một bóng đen đứng ra chặn đường đi của anh, anh nhướng mày, thì ra là luật sư của Triệt Nhất, anh ta cúi người lễ phép nói:

“Thiên Tổng, ngài Sơn Bản ời ngài đến phòng khách để gặp mặt.”

Khẽ cười đáp lễ, nhưng đôi mắt anh đảo lượt một vòng, trong đám đông ồn ào náo nhiệt kia, có không ít vệ sĩ thân cận của mình trà trộn bên trong, anh yên lòng đi theo, nhưng âm thầm đưa tay vào túi quần nhấn nút gọi khẩn cấp cho Huyền Tú, anh biết khi Huyền Tú nhận được tin, sẽ lập tức đưa Huyền Ngọc về nhà ngay lập tức.

Trong đầu anh lần đầu tiên cảm thấy hôm nay mình đưa Huyền Ngọc đến nơi này thực sự là một sai lầm rất lớn, không hiểu vì sao anh luôn cảm thấy không yên bất an, chỉ mong Huyền Thiên và bọn bảo vệ đưa cô về nhà, như thế anh mới yên tâm.

Cũng chính vì Huyền Ngọc là điểm yếu trí mạng của hai anh em, cho nên Huyền Thiên hoàn toàn không hề muốn cho giới báo chí biết đến sự tồn tại của cô, thậm chí, nếu có thể, anh muốn nhốt cô vào một đảo hoang, hoàn toàn không cho cô liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nhưng anh là một con người, có trái tim, có máu nóng và anh biết, anh không thể làm bất cứ chuyện gì dù nhỏ nhất để tổn thương đến bảo bối của anh.

Anh theo đám tay chân của Sơn Bản đi vào bên trong gian phòng xa hoa, Sơn bản đang ngồi trên ghế đối diện hướng anh, còn có hai người đang xoay lưng về phía anh một nam một nữ, khi anh bước đến gần phát hiện hai người ấy, anh tròn to mắt sửng sốt.

43. Chương 43

Chương 43

Rất nhanh, anh đã trấn tĩnh ngay lại, anh mỉm cười nhìn Sơn Bản Triệt nhất đang dựa ngửa người vào chiếc ghế sofa, dáng vẻ thoải mái.

“Ngài Sơn Bản nhiệt tình quá nhỉ? Nghĩ rằng chỉ mời tôi thôi chứ?”

Sơn Bản Triệt Nhất mỉm cười nhẹ: “Cần có chuyện gặp Thiên Tổng và Tú phó Tổng, nên phải nhờ người mời hai người sang đây.”

Huyền Thiên cười nhẹ: “ Có lẽ ngài Sơn Bản chưa biết, trước nay mọi chuyện ở công ty do tôi xử lí, Tú phó tổng chỉ phụ trách sổ sách mà thôi, vả lại Mai tiểu thư đã mệt, tôi nghĩ nên để Tú phó tổng hộ tống Mai tiểu thư về nhà nghỉ ngơi trước nhỉ?”

Triệt Nhất cười bí hiểm: “Chuyện hôm nay, theo thiên ý(*) của tôi, Mai Huyền Ngọc tiểu thư đây mới chính là nhân vật chính, hay tôi có thể gọi cô ấy là Sơn Bản Cát Ưu....”

(Ý ngốc, nhưng LL thấy dễ thể hay hơn là dịch trắng ra)

Anh ra hươu phất tay ra hiệu, lập tức một luật sư mang theo công văn đến trước mặt Huyền Thiên và Huyền Tú, cung kính dâng hai tay, Huyền Tú không thèm liếc qua, chỉ mỉm cười bình thản: “Ngài Sơn Bản hôm nay đùa vui quá, đây là em gái họ của tôi từ Malaysia mới qua đây du học.”

Triệt Nhất nhướng mày, “Vậy à, nếu thế có lẽ các ngài vẫn chưa biết được danh tính thực sự của Mai tiểu thư đây, cô ấy chính là Sơn Bản Cát Ưu, là em họ của tôi thất lạc mười mấy năm nay ở Malaysia. Chỉ có điều là.... Tôi nghĩ Thiên Tổng và Tú phó tổng có lẽ cũng không muốn công khai chuyện này trước báo chí đâu nhỉ, nên tôi mới nhờ người mang các ngài đến đây.”

Nãy giờ ngồi im trong một góc, Huyền Ngọc im thin thít ngờ ngàng, nói thực ra cô không tin những lời tên người Nhật này ba hoa khoác lác, len lén đưa mắt liếc nhìn hai anh, thấy Huyền Thiên giận tái mặt, còn Huyền Tú vẫn bình thản như không.

Cô nhẹ giật lấy tay áo của Huyền Thiên, đáp lại cô là một bàn tay vỗ nhẹ lên mái tóc của cô, ra hiệu cô hãy yên tâm.

Triệt Nhất vẫn bình thản bồi thêm một câu, “Hay là Thiên Tổng xem qua tư liệu này trước đi rồi hẵng nói.”

Nhướng mày ra hiệu cho nhân viên mang theo phần văn kiện đến trước mặt của anh, Huyền Thiên lướt sơ qua, anh tái mặt, bên trong ngoài những chứng cứ chứng minh thân thế của Huyền Ngọc, ngay cả giấy giám định AND cũng đã có, và còn.... Một số chứng cứ phạm tội của hai anh.

Anh đưa mắt nhìn Huyền Tú, nhưng dường như Huyền Tú đã biết trước chuyện này, trông anh vẫn thản nhiên,:: “Ngài Sơn Bản định dọa chúng tôi sao? Đã là người trong thế giới kinh doanh này, tay ai mà không nhuộm chút bẩn thỉu chứ? Ý tôi muốn hỏi rằng Sơn Bản ngài muốn gì?”

Sơn Bản Triệt Nhất hồ hững khoác tay, “Chim có tổ, vật cũng nên quy về cổ chủ, Huyền Ngọc không thuộc về người ở đây, gia gia tôi đang mỗi mồm trông tin cô bé.”

Huyền Thiên lạnh giọng: ‘Chỉ bằng chút chứng cứ cón con này ư?’

Triệt Nhất cười nhẹ: “Có cón con hay không, bản thân của Thiên Tổng và Tú Phó Tổng phải biết hơn ai hết chứ? Vả lại, chút ‘cón con’ này của tôi cũng đủ để hai người khuyh gia bại sản, còn có thể ngồi tù.”

Huyền Ngọc ngờ ngàng nghe đáp án từ phía tên người Nhật mà ban đầu cô vốn có một chút cảm tình này, tán gia bại sản? Ở tù???? Cô bang hoàng sợ hãi đưa mắt nhìn hai anh trai, Huyền Tú vẫn bình thản như không, khẽ mỉm cười,:: “Mục đích của Ngài Sơn Bản đã đưa ra, còn lại là phần quyết định của chúng tôi, như vậy có phải ngài nên để tôi đưa tiểu thư đây về nhà nghỉ ngơi trước chứ?”

Nói xong, anh đứng dậy khẽ cúi người chào với Sơn Bản Triệt Nhất, sau đó xoay người rời đi, chỉ nghe Sơn Bản nhàn nhạt nói với theo một câu: “Không tiễn, nhưng nhần nại của tôi chỉ giới hạn ở ba ngày.”

Huyền Thiên lúc này chỉ hừ lạnh một tiếng bước theo hai anh em ra ngoài. Ra đến xe, một trận trầm mặc đáng sợ diễn ra bên trong xe, Huyền Tú không lái xe mà để tài xế lái, hai anh em bước vào ghế sau đều choàng tay ôm Huyền Ngọc thật chặt, lúc này Huyền Tú mới lên tiếng: “Thực ra, mấy chứng cứ đó chẳng ảnh hưởng chút nào đến tội anh, anh chỉ lo mấy cái chứng nhận kia thôi, bởi vì lệnh của đại ca nên tội anh không thể công khai thân phận của em, nhưng...”

Đột nhiên Huyền Tú ngập ngừng, Huyền Ngọc tiếp lời: “Theo ý của anh là, mấy cái giám định đó là thật, còn sự thật gì mà em chưa biết nữa, các anh hãy nói luôn, đừng giấu em nữa.”

Giọng Huyền Ngọc thật kiên quyết, nghiêm túc, làm Huyền Thiên và Tú đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc Thiên gạt đầu đồng ý, thế là hai anh kể lại câu chuyện xưa mà mới gần đây các anh mới biết được bao gồm cả

thân thể cô.

Thật lạ lùng, Huyền Ngọc tiếp nhận câu chuyện một cách thật nhẹ nhàng, cô hỏi: “Như thế, Sơn Bản Triệt Nhất là anh trai khác mẹ với em à?”

Huyền Thiên và Tú gật đầu, Huyền Thiên nói giọng cương quyết, “Em yên tâm, anh nhất định không để cho tên Nhật đó mang em đi đâu, dù có khuynh gia bại sản, cùng lắm thì tụi anh tốn thêm vài năm xây dựng lại cái mới, chưa kể thể lực của Hắc Huyền gia cũng đâu thua kém ai.”

Ngọc nhi, trầm mặc không nói, trong đầu cô có suy tính, mẹ cô và cậu của cô loạn luân, ra nghiệt chủng là cô, nên gia tộc Hắc Huyền mới không chấp nhận đứa cháu lạc loài như cô, gia gia mà cô chưa từng biết mặt cũng không hề chấp nhận sự tồn tại của cô, hôm nay đột ngột từ đâu toát ra ông anh trai kì lạ như thế này? Đầu cô càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng bế tắc, điều quan trọng nhất là cái chữ ‘ngồi tù’ mà tên người Nhật đó nói cứ vang mãi bên tai cô.

Cô không ngây thơ đến mức tất cả những câu chuyện các anh làm cô hoàn toàn không hề hay biết, cô biết tay của các anh đã nhuốm không ít máu, nhưng xin lỗi, thật ra đó cũng là chuyện bình thường tại chốn thương trường khốc liệt này, mạnh được yếu thua, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân của mình. Vì thế, cô không ngốc nghếch đến mức đi xót thương cho những kẻ đã chết, nhưng.... Chứng cứ lại nằm trong tay của tên người Nhật nham hiểm đó, dù có là anh trai của cô hay không, nhưng bất cứ ai có ý đồ làm hại hai anh của cô tuyệt đối không được.

Nhưng, vấn đề chính là phải làm cách nào để đối phó với tên ấy đây? Xem ra cô nên gọi điện thoại cho Tuyết Cần mới được.

Nghĩ như thế, cô vươn tay lẳng lặng ôm lấy hai anh, cô không tham lam, nhưng trên cuộc đời này, người được diễm phúc như cô, được hai anh thương, che chở như thế này, thì có được mấy người?

Cả ba lẳng lặng ôm nhau trong sự trầm mặc, mỗi người một tâm tư, nhưng điều có một điểm chung đó là cùng chung tay bảo vệ hạnh phúc của cả ba đang có.

Đêm nay, hai anh thật sự nồng nhiệt, gần như trút hết tấm lòng của mình vào cuộc mây mưa, mà Huyền Ngọc cũng thế, cô cũng trải tất cả tấm lòng mình với hai anh, qua đêm nay, cô đã biết hai anh cô quan trọng đến mức nào với cô, cho nên cô không hề e dè hay giữ lại chút gì của riêng mình, mà tận tình hào phóng cho tất cả, buông thả thân thể theo đam mê. Thiên và Tú rất ngạc nhiên đồng thời cũng rất mừng rỡ trước sự đáp ứng nồng nhiệt của cô. Hai anh quán quýt lấy cô, tận tình triển miên đến gần sang mới một mỗi đi vào giấc ngủ, vẫn tư thế ngủ đó. Cả ba ôm nhau cùng đi vào giấc mộng.

Ở trường, sau khi thuật lại hết nội dung buổi tiệc đêm qua cho Tuyết Cần nghe, cô bé trầm ngâm không nói, sau một lúc lâu suy nghĩ cô mới lên tiếng: “Ý cậu thế nào? Có muốn về gặp lại gia gia chưa từng quen biết đó không?”

Huyền Ngọc cương quyết lắc đầu: “Không muốn, dù sao nơi đây cũng là nhà của mình, không phải nơi đất nước xa xôi kia, dù sao mình cũng đã mười tám, cũng đã có quyền tự do quyết định cuộc sống của mình.”

Tuyết Cần thở dài: “Lúc trước cậu luôn tìm mọi cách để trốn đi, hôm nay có cơ hội sau cậu lại không muốn?”

Huyền Ngọc bình thản hỏi: “Vậy cậu chưa từng trốn anh trai cậu à? Nếu đổi lại là cậu cậu có đi không?”

Tuyết Cần đáp: “Đương nhiên là không, vì tớ hâm mộ sùng bái anh trai tớ, và... Tớ yêu anh ấy, còn cậu thì sao?”

Huyền Ngọc lắc đầu, “Tớ cũng không biết đây có thể gọi là yêu không, nhưng thực sự tớ không thể rời xa bọn họ.”

Bất chợt Tuyết Cần vỗ tay reo lên: “Hay chúng mình đến tìm tên người Nhật đó đi, theo tớ thấy tên ấy cũng rất có tình cảm với cậu nha.”

Huyền Ngọc e dè, cô thực sự cũng có nghĩ đến vấn đề này, nhưng vấn đề là cô không có dũng khí bởi đơn giản cô hiểu đạo lí dè dặt vào miệng cạp để gì được thả ra. Nhưng nếu không đến đó tìm hiểu thực lực của đối phương mà chỉ ngồi ở đây chờ đợi thụ động thì chẳng khác gì đưa hai tay chờ bị trói.

Nghĩ tới nghĩ lui, đi không được mà không đi cũng không xong, cho nên cô cứ do dự, Tuyết Cần hiểu rõ sự sợ hãi của cô, cho nên lên tiếng trấn an. “Hay mình hẹn anh ta ra ngoài, lựa chỗ đông người một tý, tớ không tin ở bên ngoài anh ta có thể làm gì được cậu.”

Huyền Ngọc sáng mắt, ừ nhỉ, có thể mà cô không nghĩ ra. Cô nhấc tay lấy danh thiếp từ trong túi xách ra, nhấn nút gọi, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm trầm ấm, mừng rỡ, dường như đã đoán được cô sẽ gọi điện thoại đến:

“Hello! Cát Ưu à?”

Huyền Ngọc đưa máy ra xa, nhìn chằm chằm vào nó, mất một lúc mới biết được rằng anh ta đang gọi tên của mình, hừ, tên này cũng mặt dày quá nhỉ, có ai nhận là Cát Ưu của anh ta đâu.

Nghĩ thế, nên cô hừ lạnh bất bẻ: “Tên của tôi là là Huyền Ngọc.”

Bên kia khẽ cười, sau đó giọng nói ngọt ngào lại vang lên. “Vây tạm thời anh gọi em là Ưu nhi nhé,”

Tên dày như da trâu nhỉ, nhưng thôi đôi co mãi với cái tên cũng chẳng được ít lợi gì, chi bằng trực tiếp nhảy thẳng vào vấn đề luôn.

“Tôi muốn gặp mặt anh một chút...”

Chưa kịp nói xong bên kia đã mừng rỡ nhảy cẫng lên, “Được được, anh sẽ cho tài xế đến đó đón em.”

Cô ngơ ngác, anh ta biết cô ở đâu sao? Hiện tại hai cô đã không còn ở trong trường học mà đang ở trong một quán kem gần đó. Như hiểu được băn khoăn của cô, anh khẽ cười nhẹ: “Anh luôn biết mọi chuyện về em, từ rất lâu rồi.”

Nháy mắt lại cho thanh tỉnh, cô cương quyết, “Tôi muốn hẹn anh đến quán X, ở đường Y.”

Tiếng cười khẽ lại vang lên một lần nữa: “Em sợ anh bắt cóc em à, hay sợ rằng em không cản nổi mị lực của anh mà đi theo anh.”

Nghe những lời càn rỡ ấy mà Huyền Ngọc tức giận đến mức tái mặt, anh ta nói gì thế, anh ta dù sao cũng là anh ruột cùng cha với cô nha, cho dù nói đùa cũng không được huống chi cô và anh ta chưa thân đến mức nói đùa như thế.

Nghĩ vậy, Huyền Ngọc lạnh giọng đáp: “Đó không quan trọng, bởi vì tôi không thân đến mức phải tin anh, hẹn ở đó, nếu anh không đến cũng không sao.”

Con nhím con bắt đầu xù lông ra rồi, aiiii, xem ra kế hoạch tiếp cận cô không phải dễ dàng. Trận chiến này anh chưa chắc thắng, bởi vì hai anh em nhà kia không dễ dàng đánh bại như anh vẫn nghĩ cho nên theo ý anh, nên tấn công từ phía cô có vẻ chắc hơn. Vả lại, theo nguồn tin anh nhận được, cô đã đơn độc suốt quãng thời thơ ấu, suýt nữa đã bị đưa vào cô nhi viện, nên theo anh nghĩ, cô rất cần một gia đình, và hai người kia, anh nghĩ đã dùng các thủ đoạn lừa ép buộc mới có được cô, cho nên, hiện tại có lẽ cô đang rất cần một gia đình.

44. Chương 44

Chương 44

Khi Huyền Ngọc đến quán kem thì đã thấy Sơn Bản Triệt Nhất đã đứng đợi sẵn ở cửa. Cô e dè nhìn gương mặt tươi cười của anh ta.

Triệt Nhất làm như không thấy vẻ xa cách e dè của cô, Anh bước đến đón hai cô gái đến gần mình, rất lịch sự mở cửa cho hai cô đi vào bên trong.

Khi đã yên ổn ngồi xuống, Huyền Ngọc mới bắt đầu háng giọng định lên tiếng nhưng Anh ta đã cắt ngang. “Em không cảm thấy khát à, em và bạn của em uống gì?”

Huyền Ngọc nóng nảy định lên tiếng, nhưng Tuyết Cần đã ra hiệu cho cô, cô thấy thế mới gọi ly kem socola còn Tuyết Cần thì ly kem vani

Khi phục vụ bưng ra, Anh nhàn nhã uống cà phê, nhìn chăm chú vào cô gái mà Anh đã mong đã đợi mười mấy năm qua, trước kia, có lẽ Anh còn quá nhỏ Anh không dám vượt qua quyền lực của ông nhưng nay, Anh đã là người nắm giữ tất cả: Một bang phái lớn ở Nhật Bản, một tập đoàn hùng hậu với thế lực trải dài khắp Châu u, Anh quyết định tranh thủ cho hạnh Phúc của mình. Anh sẽ không bao giờ để cho cô phải rời xa Anh lần nữa. Dù rằng trời có sập xuống, dù rằng Anh biết chuyện của hai người bọn họ trái với luân thường đạo lý, nhưng Anh bất chấp tất cả, anh nhất định phải mang hạnh phúc về cho bản thân, Anh không thể giống như người cha nhu nhược của Anh để vượt đi hạnh phúc của cả đời mình.

Hai cô lặng lẽ sắp xếp lại những ý nghĩ trong đầu, lúc này Huyền Ngọc mới bạo gan lên tiếng:

“Ngài Sơn Bản....”

“Triệt Nhất.”

Huyền Ngọc ngơ ngác chưa kịp hiểu rõ ý của anh ta, anh ta chồm người tới trước cười bí hiểm,

“Gọi Anh là Triệt Nhất rồi chúng ta sẽ bàn tiếp.”

Hơi bị bất ngờ, cô không quá có thói quen về việc nói chuyện với người xa lạ như Anh lại xưng hô thân mật như thế, cô lại đưa mắt nhìn Tuyết Cần. Tuyết Cần khe khẽ gật đầu ý bảo cô cứ kiên nhẫn làm theo lời của Anh ta.

Cô háng giọng

“Tôi muốn hỏi Anh 1 chuyện....”

Triệt Nhất nhàn nhã nhìn cô cười khuyến khích:” Em cứ nói.”

Nhìn thấy nụ cười tươi vô hại đó, làm cho Huyền Ngọc như được tiếp thêm can đảm:

“Anh nói tôi là em gái của anh, có thật không?”

“Đương nhiên.”

“Nếu vậy, sao anh còn uy hiếp hai anh em họ?”

“Theo em nghĩ với cá tính của bọn họ, sẽ bỏ qua cho anh sao?”

Huyền Ngọc trầm ngâm suy nghĩ, thực ra cá tính của hai anh cô cô hiểu rõ hơn ai hết. Với cô, các anh luôn yêu thương chiều chuộng nhưng với bất cứ người bên ngoài nào có dã tâm tính toán gì đó bởi cô thì anh sẽ không bao giờ nường tay.

Tháng trước có một người phụ nữ tự xưng là chị ruột của cô, muốn đến nhà đưa cô đi, nghe nói thế lực của cô ta cũng khá lớn không phải thuộc dạng tầm thường thế nhưng lại biến mất không chút dấu vết nào.

Sau này nghe Huyền Tú kể lại rằng người phụ nữ đó biết bí mật rằng cô mới là người được gia gia trao quyền thừa kế muốn đến kiểm soát, lại không nhìn đến đã đụng chạm đến ai.

Dứt khỏi dòng suy tưởng cô nhìn người đàn ông thông dong trước mặt của mình:

“Nếu tôi thực sự là em gái anh, vậy anh định đối phó với 2 anh tôi như thế nào? Vả lại lí do gì tôi phải tin anh chứ?”

Người đàn ông trầm ngâm nhìn cô với vẻ thú vị: “Em tin hay không cũng sao, dù sao dòng máu đang chảy trong người em không thể nào chối bỏ được em là của Sơn Bản, là người của nhà Sơn Bản, còn với hai anh em họ tốt nhất nên buông tay sớm nếu không người thiệt thòi chỉ có hai người bọn họ mà thôi.”

Huyền Ngọc thoáng rung mình khi thể mà người đàn ông trước mắt này mang đến cho cô sự sợ hãi, cô có thể cảm nhận được Anh ta là một người rất nguy hiểm, nhưng dù sao cô vẫn là cô, dù lo sợ nhưng quyết tâm ủa cô vẫn không hề lung lay:

“Nếu anh dám chạm đến họ dù chỉ một mảy may, tôi nhất quyết sẽ không buông tha cho anh.”

Nụ cười trên môi của Triệt Nhất đầy vẻ giễu cợt nhưng sâu trong đôi mắt của anh là sự lạnh lùng băng giá cùng với vẻ đau xót không dễ nhìn thấy:

“Cát Ưu, em sẽ làm gì anh? Em chỉ là một cô bé con.”

Huyền Ngọc cương quyết lặp lại một lần nữa:

“Đúng, tôi tuy còn nhỏ, nhưng không phải dễ dàng để ai sắp xếp tương lai của tôi, tôi sẽ không theo anh về Nhật Bản đâu, anh chết tâm đó đi.”

Triệt Nhất càng cười lớn hơn:

“Không phải do em quyết định được đâu, bé con à.”

Vừa nói, anh vừa đưa tay vuốt tóc Huyền Ngọc nhưng Huyền Ngọc đã né sang một bên tránh khỏi móng vuốt của anh ta.

Nãy giờ vẫn lặng im, Tuyết Cần giờ phút này mới lên tiếng,

“Có lẽ một mình hai anh ấy không làm gì được anh, nhưng còn tập đoàn nhà tôi, chẳng lẽ không thể làm gì được anh sao?”

Anh nheo mắt nhìn cô giá trước mắt, cô là bảo bối của một tập đoàn lớn, nhưng như thế thì sao chứ, dù có lật cả thế giới này lên để giành cho được Huyền Ngọc anh cũng sẽ không từ nan.

Anh chỉ cười cười không nói gì, lúc này di động của Huyền Ngọc reo lên, cô vội vã bước tránh sang một bên để nghe điện thoại, là Huyền Thiên, giọng của anh nóng nảy gấp rút:

“Em ở đâu?”

Huyền Ngọc bịt tai lại khi nghe tiếng gầm thét của ông anh mình truyền từ chiếc điện thoại, khỏi cần nhìn cũng biết hiện tại sắc mặt của anh đã xanh tái tới mức độ nào, nên cô ngoan ngoãn nói địa chỉ quán kem cho anh.

Khoảng mười phút sau chiếc Porsche đen dừng trước tiệm kem, mà Triệt Nhất hoàn toàn không hề có ý tránh mặt nhìn sắc mặt xanh tái của Huyền Thiên:

“Chào Thiên tổng.”

Lúc này Huyền Thiên cũng khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười khá cứng nhắc bởi vì nỗi kinh hoàng vẫn chưa với khỏi đôi mắt của anh, khi hay tin Huyền Ngọc và Tuyết Cần khuất khỏi tầm mắt của đám vệ sĩ, anh lo gần như phát sốt, thủ đoạn của Triệt Nhất từ xưa tới nay không hề hiền lành gì, mà hiện tại lợi thế đang nghiêng về phía anh ta, ai biết anh ta có giở trò bẩn thỉu gì hay không.

Đang lúc rối ren anh trai của Tuyết Cần lại gọi điện thoại đến hỏi cô ấy, làm anh càng nộ nóng hơn, xảy ra một lần với tên họ Trịnh chết tiệt kia, anh như con chim trúng tên sợ cành cong, sợ rằng sẽ có người bắt cô đi một lần nữa, mà người này lại hoàn toàn không hề dễ dàng gì đối phó.

“Chào anh Sơn Bản.”

Anh ta khẽ nở nụ cười nhàn nhạt:

“Thiên tổng khẩn trương hơi quá, tôi chỉ muốn hẹn em gái tôi ra ngoài uống ly trà chẳng được sao? Yên tâm, tôi không tiểu nhân đến mức âm thầm lặng lẽ đưa cô ấy đi đâu, dù sao tôi cũng sẽ để các người chia tay mà.”

Giọng điệu anh ta tự tin một cách thái quá làm Huyền Thiên muốn phát điên, nhưng với kinh nghiệm trên thương trường bao năm nay của anh, anh đâu dễ gì để lộ ra mặt, trước giờ không ai nhìn thấy vẻ mặt thất thố của anh, nhưng với Huyền Ngọc lại là một ngoại lệ đặc biệt, cô là điểm yếu trí tử của anh.

Anh cười bình thản:

“Em ấy có tật xấu là mê chơi quên về nhà, hại chúng tôi phải lo lắng mãi, anh Sơn Bản cứ yên tâm, ván cờ chưa ngã ngũ, chưa ai biết được người thắng cuối cùng mà.”

Sơn Bản Triệt Nhất cười thật to:

“Để rồi xem.”

Nói xong anh quay sang Huyền Ngọc

“Tạm biệt bé con, mai gặp lại”

Khi đưa Tuyết Cần về đến nhà, Huyền Thiên không hề e dè đưa tay ôm choàng lấy Huyền Ngọc vào lòng mình, giọng điệu của anh vẫn chưa hết run rẩy:

“Tạ ơn chúa, em đã không sao rồi.”

Huyền Ngọc cảm thấy sống mũi cay cay, cô nghĩ rằng việc làm ngốc nghếch lần này cô sẽ bị anh mắng ột trận, nghiêm cấm cô đi ra ngoài, thế mà anh lại không hề trách cô một mảy may, ngược lại vẻ kinh hoàng của anh làm lòng cô nhói đau từng cơn.

Cô biết lần này hai anh cô đã gặp phải đối thủ không hiền lành rồi, các anh không thể nắm chắc được phần thắng cho nên anh mới sợ hãi đến vậy, Huyền Thiên lặng lẽ vùi đầu vào cổ của cô, ngửi mùi hương thơm ngan ngát của cô, trái tim làm việc quá sức của anh ban này giờ phút này mới tạm trầm ổn một chút.

Anh khe khẽ thì thầm:

“Huyền Ngọc à, em đừng lo lắng bất cứ chuyện gì, dù trời có sập xuống cũng đã có anh và Tú chống đỡ, bọn anh có thể mất cả nhưng không thể mất em. Có trời biết, từ lần gặp em đầu tiên, khi mẹ em đưa em đến nhà bọn anh, nhờ đưa em về nhà gia gia, anh đã nguyện với lòng mình, em là của bọn anh, anh không bao giờ để cho bất cứ ai có thể mang em đi, đó là nguyên do mà anh và Tú cố gắng học kinh doanh, chỉ để lớn mạnh và bảo vệ cho em. Lần này hãy tin tưởng bọn anh, hãy để bọn anh giải quyết, được không, Ngọc nhi?”

Huyền Ngọc khoe mắt cay cay, cô cảm thấy mình thật may mắn được hai anh thương yêu hết lòng như thế này, cô quay sang tìm môi anh, tự mình dâng lên nụ hôn nồng nhiệt, đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh một cách tình nguyện.

Huyền Thiên sau cơn ngỡ ngàng ban đầu cũng bắt đầu tận hưởng bờ môi mềm mại của cô, cô dùng lưỡi tách môi anh ra, đưa đầu lưỡi mềm mại vào bên trong, quấn quýt lấy đầu lưỡi của anh cùng nhau dây dưa, cô mút nhẹ nhẹ, sau đó tinh nghịch trốn sự truy đuổi của lưỡi anh, nụ hôn kích tình nồng nhiệt làm bên trong xe âm áp hẳn lên. Bàn tay không hề yên phận của cô đang lần dò cuống quýt cởi áo sơ mi của anh, vuốt ve phần da thịt săn chắc bên trong.

Huyền Thiên thở hổn hển, khi môi cô đang dần dần di chuyển xuống, chiếc áo sơ mi đã được tách ra, môi cô cũng lướt dần theo từng cúc áo, lần xuống xương quai xanh khiêu gợi đầy nam tính đó, khe liếm và mút nhẹ nhẹ, và cô đã tìm được đầu vú hồng hồng của anh, khẽ cắn, cảm nhận được anh rung mình khe khẽ.

Anh hơi né sang một bên,

“Huyền Ngọc à, dừng lại đi, về nhà được không?”

Cô đưa đôi mắt đầy sương mờ mịt nhìn anh nũng nịu nói:

“Không được, em muốn anh, ngay bây giờ.”

Vừa nói tay của cô đã không còn khách sáo tháo khóa chiếc quần của anh, lôi ra vật nam tính đã căng phồng sưng nóng.

45. Chương 45

Chương 45

Huyền Thiên nằm ngửa ra ghế, bàn tay của anh cũng không an phận trượt dọc theo lưng của cô, nhưng cô lúc này lại giống như con rắn mềm mại trơn tuột, thoát khỏi sự kiềm chế của anh, đưa môi dần dần xuống,

Khi môi cô lướt đến vùng bụng phẳng lì rắn chắc của anh, cô nghe anh khẽ nghiêng rằng, muốn đưa tay lôi cô lên người anh, lúc này tư thế của hai người thực sự vô cùng mờ ám, anh ngồi ngửa ra trên ghế, còn cô gần như quỳ thụp xuống giữa hai chân của anh, chiếc quần vương vãi đã được cởi ra quăng sang một bên,

cô đưa lưỡi khê liếm nhẹ lên đầu nam tính bóng loáng lúc này vì quá hưng phấn đã rỉ rỉ ra giọt châu long lánh.

Cô nghe anh nguyên rủa một tiếng, vươn tay xuống kiên quyết kéo cô lên, nhưng cô nhất quyết tránh thoát tay anh. Chiếc xe vẫn đang chạy như bay trên đường, giữa khoang sau và tài xế có lớp kính đen cách âm, nên bên trong này diễn ra một hồi kích tình xuân sắc mà người bên ngoài vẫn không hề hay biết.

Cô ngậm toàn bộ của anh vào miệng mình, của anh to và dài quá, làm cô ngậm chỉ được một phần ba, vừa ngậm cô vừa vuốt ve hai hòn bi mềm mại phía dưới, nghe tiếng gầm mắt kiên nhẫn của anh, anh ghì lấy đầu của cô, nhấn mạnh về phía trước, cho vật nam tính ấy ra vào như điên bên trong khoang miệng của cô, hưởng thụ cảm giác cực khoái mà trước nay chưa từng có, miệng lẩm bẩm:

“Tiểu yêu nữ, em giết chết anh mất thôi.”

Khi anh gần bắn tinh ra, cô lại đột ngột rút miệng lại không ngậm tiếp, một luồng gió lạnh len vào thay thế cảm giác nóng ấm từ nãy giờ làm Huyền Thiên gần như phát điên.

Lúc này anh đã không còn nghĩ ngợi hay kiêng kị gì nữa, thô bạo đưa tay xé váy cô, điên cuồng phá nát chiếc quần lót của cô, xoay người, đưa cô lên trên đùi anh, vật nam tính nóng bỏng ấy không hề lưu tình chút nào đâm thật mạnh vào hoa huyệt đã ẩm ướt mật dịch, anh điên cuồng đâm thật sâu, nhấn thật mạnh như muốn đem cả thân thể này chết chìm trong cô, hòa tan trong cô không bao giờ muốn rời muốn xa cô phút giây nào nữa.

Huyền Ngọc rên rỉ cười bên trên người anh, mỗi cú nhấn của anh chạm vào điểm nhạy cảm của cô làm cho cô gần như khóc thét, cô cắn lấy bờ vai cường tráng của anh, cố gắng đè nén cảm giác sướng khoái đang lan tỏa khắp toàn thân của mình.

Bất chợt một cơn sóng cảm xúc cuồng tới làm cô như bị nhấn chìm bên trong đó, cô ngân nga, cắn vai anh chặt hơn, hoa huyệt của cô co rút liên hồi, cô đã đạt đỉnh, còn anh bị hoa huyệt mềm mại co rút của cô mút chặt quá không thể kiềm giữ được nữa, bắn mầm móng của mình thẳng vào sâu trong hoa tâm của cô.

Anh như con thú điên cuồng không thể khống chế, miệng anh vừa cắn vừa mút lên chiếc cổ trắng nõn, tay thì lòn xuống giữa hai chân cô, nhẹ xoa xoa, làm cô rùng mình. không dám lên tiếng vì sợ iếng cách âm không đủ che đi tiếng rít đầy khoái cảm của cô.

Nhịp điệu dần tăng cao, Huyền Ngọc lúc này đã ngửa đầu ra sau, mắt khép hờ, khuôn ngựa vươn thẳng như mời gọi, thân thể trắng nõn nà đang lắc lư không ngừng trong bàn tay ma quái của anh, Huyền Thiên cố kiềm nén cơn xúc động, anh muốn đưa cô đến tận đỉnh à trước nay cô chưa bao giờ biết đế, đến khi cô thét lên, gục xuống trên người anh, như con búp bê mềm nhũn thì anh cũng không kiềm giữ mình nữa mà đâm thật sâu, thật mạnh rồi phun ào ạt vào tận bên trong cơ thể cô.....

Sau cơn hoan ái, Huyền Ngọc mệt mỏi tay chân không thể động đậy nằm trong lòng anh nhắm hờ mắt, giữa hai người vẫn chưa tách rời nhau. Phân thân của anh vẫn còn chôn chặt bên trong cô. Anh yêu thương vuốt ve mái tóc ướt rượt của cô, xe đã dừng từ lâu, nhưng tài xế lại rất thông hiểu nên đã đi vào nhà trước.

Anh sửa sang lại y phục cho bảo bối, sau đó bế cô gần như đã ngủ đi vào nhà.

Bên trong nhà, Huyền Tú ngồi đứng không yên nhìn HuyềnT đang ôm lấy bảo bối. Anh đưa tay, Huyền Thiên lập tức trao cô cho Tú, Tú nhìn thấy nhịp thở đều đặn của cô, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngửi thấy hương thơm hoan ái trên người hai người, anh khê đưa mắt liếc nhìn Huyền Thiên. Chỉ thấy ông anh mình nhún vai hờ hững.

Huyền Thiên chỉ khê nhún vai không cho ý kiến, anh không thể khoe khoang rằng cô đã ‘cưỡng bức’ anh, tránh cho việc Huyền Tú cũng yêu cầu cô cưỡng bức luôn.

Huyền Tú ôm Huyền Ngọc lên lầu, leo lên giường nhưng vẫn luyến tiếc buông cô xuống, anh cứ ôm cô mãi thế, đang băn khoăn có nên đưa cô đi tắm hay không, bởi vì anh rất thích ngửi mùi hương của cô sau khi hoan ái thế này, nó lại làm cho anh rục rịch gốc đầu dậy. Nhưng cô bé con ngủ say quá anh không nỡ đánh thức. Thôi thì đêm nay làm Liễu Hạ Huệ một đêm đỡ cô ngủ say vậy.

Nửa đêm, Huyền Ngọc mơ màng tỉnh giấc, bên cạnh mình không còn ai, cô gần như hốt hoảng, bên trong phòng từ trước đến giờ không khi nào tắt đèn chỉ bởi vì Huyền Ngọc rất sợ bóng tối, cô còn nhớ rất rõ, đêm ba ra đi, mẹ đang túc trực ở bệnh viện, có lẽ ba trở bệnh quá đột ngột cô mẹ vội đưa ba vào bệnh viện mà quên mất cô còn đang ở cạnh bên. Cô khóc khan cả tiếng mà không ai hay biết, đến khi mẹ trở về nhà với khối thân thể gần như chết lịm thì thấy cô đang gần như ngất xỉu bên bệ cửa. Hình ảnh đó đã khơi gợi nên chút ý thức trong mẹ, mẹ bế cô chạy lại bệnh viện một lần nữa, lúc này trong đầu mẹ chỉ thầm mong sao con gái mình đừng bao giờ ra đi giống chồng mình, bởi vì chồng bà đã ra đi, bà cũng không muốn mất đi nguồn sống cuối cùng này, nếu không bà không còn gì hy vọng nữa.

Dứt ra khỏi kí ức đáng sợ, Huyền Ngọc thất thanh kêu to, lúc này Huyền Tú đang ở phòng ngoài để xử lí đồng sổ sách, lần này đối phó với tập đoàn Kinh Thiên, hai anh em gần như đã dốc hết sức lực, hai anh không thể nào để thua trong trận chiến lần này. Nghe thấy tiếng hét của Ngọc nhi, dù là trận chiến một còn một mất anh cũng ném sang một bên, vì tiền các anh có thể tạo được, còn bao bồi chỉ có một mà thôi, huống chi, bên kia đại dương, Huyền Thiên cũng đang không ngừng cố sức.

Đúng vậy, Huyền Thiên vừa lên phi cơ ban chiều để sang Mỹ kí kết hợp đồng mới thay cho hiệp ước vừa mất lần này, các anh phải tranh thủ nhanh nhất có thể, các anh phải ra tay đánh phủ đầu trước khi bị bọn Kinh Thiên khống chế.

Anh vội vã chạy thật nhanh vào, mặt Huyền Ngọc đã đầm đìa nước mắt, anh xót xa ôm cô bé vào lòng:

“Bé con à, anh sợ làm việc ở đây sẽ làm em khó ngủ, nên ra ngoài cho tiện vậy mà.”

Huyền Ngọc thút thít:

“Anh Huyền Thiên đâu ạ?”

“Huyền Thiên vừa bay sang Mỹ kí hợp đồng rồi em.”

Huyền Ngọc sụt sịt:

“Em ngủ không được....”

Huyền Tú ôm cô vào lòng vỗ về:

“Được được, em ngủ đi, anh ôm em ngủ.”

Nhưng lúc này, do nước mắt hay do thức dậy bất ngờ, Huyền Ngọc cứ ngọ nguậy không yên, làm Huyền Tú cảm thấy ngứa ngáy không yên, cơn thèm khát chiều qua vẫn chưa được giải tỏa, nay người trong lòng thơm mát mềm mại cứ dựa rồi lại có, làm anh không thể nào kiềm chế nổi. Giọng anh khan khan như cố đè nén áp lực.

“Bé con, nếu em cứ thế này, chắc em không thể ngủ ngay được.

Huyền Ngọc chớp đôi mắt to nghịch ngợm nhìn anh:

“Vậy em thức để làm gì?”

Vừa nói, vừa khéo lén dung tay xoa nhẹ lên nơi nào đó đã sưng to vì đói khát của ai kia.

Huyền Tú gằm nhẹ một tiếng như chịu thua, anh ôm cô đè ép xuống giường, cô cười khúc khích:

“Tú, ăn gian khi không có anh Thiên, về sẽ bị phạt đó nha.”

Vừa nói, vừa khẽ đung đưa hông, chọc cho ai kia gần như mất kiểm chế, bây giờ nếu có đánh nhau với Huyền Thiên anh cũng đánh chứ đừng nói chi đến việc bị phạt hay không, anh cúi đầu cắn nhẹ lên chiếc cổ non mềm còn dấu hôn nhân nhạt do trận hoan ái chiều qua, vừa cắn vừa đưa tay tháo lớp chiếc áo ngủ mỏng manh, để lộ ra bầu ngực căng tròn, nằm kiêu hãnh dưới ánh sáng rực rỡ của những chiếc đèn.

Huyền Ngọc đỏ bừng mặt, hơi thở hổn hển, gần như không xong....

Hai cánh tay trắng nõn như ngó sen vòng lên ôm lấy cổ anh, uốn ngực lên để đưa bộ ngực sữa thơm ngát lúc này đã căng mọng, không còn nhỏ nhắn như thuở ban đầu đến gần miệng anh hơn,

Huyền Tú hôn, mút, gặm cắn lần dài xuống tới rốn, môi anh lướt đến đầu, để lại những dấu ô mai trên làn da trắng mịn kia, đến vùng tam giác đen mềm mượt, anh thở ra một hơi, rồi đưa lưỡi lướt dần xuống, Huyền Ngọc hoảng hốt, ngồi bật dậy, ôm lấy đầu anh giằng ra.

Đây không phải là lần đầu tiên mà các anh hôn mút nơi đó của cô, nhưng cô vẫn chưa quen, hay nói đúng hơn, mỗi lần đều do cô mới tắm xong bước ra, bây giờ, ngủ mới thức dậy, cô không đủ tự tin.

Ánh mắt Huyền Tú đã đỏ đậm màu tình dục, anh nhìn cô, rồi kéo tay cô ra, thể lực nam nữ khác biệt, anh dễ dàng đè cô xuống, rồi gục đầu vào nơi mất hồn đó.

Cảm giác ấm nóng, ướt lướt qua vùng cấm làm cô muốn rùng mình, tê dại cả người, khi anh đưa lưỡi lướt sâu hơn, cơn sóc cảm giác trần dang đến làm cô ghì chặt lấy anh, ướt người lên thật cao rồi nổ tung trong cơn sướng khoái không thôi.

Huyền Tú thấy bé yêu hai mắt lơ dờ vì vừa trải qua cơn đạt đỉnh, anh từ từ, đặt vật nam tính của mình trước lối vào mật động, nhẹ nhẹ đi vào.

Khác hẳn với Huyền Thiên, Huyền Tú bao giờ cũng chậm rãi, nhẹ nhàng, vô cùng có kiên nhẫn chọc cho cô muốn phát điên, dù mới vừa qua cơn đạt đỉnh mất hồn, hoa huyết trống rỗng, nên khi bị anh lấp đầy một cách nhẹ nhàng từ tốn, cô chịu không nổi rướn người, ấn hông mạnh về phía anh, làm vật nam tính kia, dưới tác dụng ẩm ướt của chất lỏng, đã thông vào mật đạo một cách dễ dàng.

Huyền Tú khẽ cười xấu xa, anh luôn như thế, anh biết bảo bối của anh là một lò lửa của đam mê và khát vọng.

Với Huyền Thiên, anh luôn là người chủ động, với Huyền Tú, anh luôn nhường phần chủ động lại cho cô.

Anh biết moojtkhi không được như ý cô sẽ đòi hỏi theo ý của riêng mình và anh, đương nhiên vô cùng sung sướng nhận lãnh phần bị cô chà đạp đó.

Anh ướt người, cho cô nắm fbeen trên anh, cho cô nắm lấy quyền chủ động mở to mắt nhìn cô nhấp nhô trên cơ thể của mình rên rỉ không thôi.

Bầu ngực sữa đông đưa, theo mỗi nhịp điệu của cô, anh đưa tay nâng lấy eo cô phụ giúp cô hòa nhịp sâu hơn vào anh. nhận thấy cô rùng mình run rẩy, anh biết cô sắp đến cao trào anh không còn kiềm giữ mình làm chi nữa, anh ướt người bắn thẳng mầm móng nóng ẩm nhất của mình vào cô

Cả hai hòa tan nhau theo nhịp điệu nguyên thủy của loài người, rồi hạ xuống khi đã thỏa mãn no nê dần tiến vào giấc ngủ.....

Tổng công ty Kinh Thiên

Nam nhân mặc bộ u phục đen cung kính cúi người:

“Ngài Sơn Bản, mọi chuyện đã theo như ý của ngài.”

Nam nhân mặc bộ Kimono đen đang nhàn nhã lau thanh kiếm gia truyền của dòng họ, anh ta nhướng mày hỏi:

“Biệt thự chuẩn bị cho Cát Ưu bên ấy đã làm xong chưa?”

Nam nhân cung kính,

“Thưa ngài, đã xong....”

Anh ta chưa kịp nói xong, bất thành linh, Triệt Nhất y như con mãnh thú, cầm kiếm lao thẳng đến anh ta, mũi kiếm thành linh chỉ ngay vào cổ họng của anh ta:

“Cậu đã theo tôi bao lâu rồi, Tả Đằng Lam Tử?”

Người nam nhân mặt không đổi sắc, mặc dù mũi kiếm kia đã cứa nhẹ một đường trên cổ của anh ta, làm rỉ những giọt máu xuống mũi kiếm sáng loáng:

“Mười tám năm.”

Đúng vậy, anh theo Triệt Nhất từ năm anh mới tám tuổi, anh gần như cùng sinh cùng tử với triệt Nhất, nếu nói người có thể hiểu Triệt Nhất nhất không ai ngoài anh.

Triệt Nhất thu mũi kiếm lại ha hả cười, giọng cười lạnh lạnh đáng sợ:

“Mười tám năm, thế mà anh lại không hiểu ý của tôi sao?”

Khom người thật sát, anh ta vẫn giữ vẻ bình thản,

“Ngài không thể giấu được chủ tịch bất cứ chuyện gì, huống chi lật đổ công ty Lôi Vũ thuộc gia tộc Hắc Huyền không phải là chuyện nhỏ, dù thuộc hạ cương quyết không nói, nhưng không có nghĩa là ngài Chủ tịch không biết chuyện.”

Triệt Nhất nhướng mày nhìn anh ta:

“Thế cho nên anh bán đứng luôn cả sự an nguy của Cát Ưu?”

“Tôi không dám....”

Triệt Nhất đưa tay khê vuốt lưỡi kiếm sắc bén rồi bình thản nói:

“Nếu đã như vậy, thì an nguy của Cát Ưu lần này tôi giao hết cho anh, nhưng anh hãy nhớ kĩ, nếu Cát Ưu thiếu một sợi tóc, thì tôi sẽ tính món nợ này trên đầu gia đình anh.”

Giọng nói anh ta bình thản không chút gợn sóng, nhưng không khí bỗng dưng lạnh lẽo dị thường, tất cả những người có mặt ở đây đều biết anh ta không hề nói đùa.

Với Sơn Bản Triệt Nhất, để đạt được thứ mà anh ta muốn, anh ta chưa bao giờ từ bất cứ thủ đoạn nào. Bao gồm cả việc dùng những thủ đoạn dè tiện nhất. Đằng sau gương mặt thiên thần là trái tim tàn nhẫn độc ác. Lam Tử vội cúi người gập đầu rồi lui ra, theo anh ta bao nhiêu năm nay, câu nói này có nghĩa sinh mạng già trẻ lớn bé của dòng họ Tả Đằng đều nằm trong tay anh và tiểu thư Cát Ưu.

Mọi người đã đi hết, chỉ còn lại một mình Triệt Nhất đứng đó, anh lẳng lặng vuốt ve mũi kiếm sáng loáng, vươn lưỡi khê liếm chút máu sót lại trên mũi kiếm, anh ta khê lẩm bầm:

“Cát Ưu, anh sẽ làm mọi cách để em quay về bên anh, anh sẽ không bao giờ để cho ai chia cắt chúng ta cho dù đó là ông. Anh không mềm yếu giống cha anh và mẹ em. Anh sẽ làm tất cả để có được em, cho dù phải hủy diệt tất cả mọi thứ.”

Đúng vậy, anh sẽ hủy diệt tất cả, bao gồm cả... Ông. Ông có lẽ đã quên, anh không phải là thằng nhóc năm xưa, anh cũng không phải là người con hèn yếu nhu nhược của ông ngay cả người yêu của mình cũng không bảo vệ nổi. Và có lẽ ông đã quên mất một điều vô cùng quan trọng đó là: Ông đã quá già, và quyền lực trong tay ông đâu bằng anh.....

Ngửa mặt cười dài, sau đó nhìn ra màn mưa phùn lất phất ngoài cửa sổ, anh như nhìn thấy tương lai của mình và Cát Ưu cùng nắm tay và cùng hạnh phúc bên nhau, anh Triệt Nhất tưởng ngày đó đã không còn xa nữa.

Lúc này ở ngôi biệt thự thanh nhã lưng chừng núi.

Huyền Ngọc buồn bã ngồi trước vi tính một mình, đã mấy đêm nay các anh không về, trên ti vi lại đưa ra tin tức vô cùng đáng sợ nói về thị trường tài chính đang xáo trộn nghiêm trọng, cổ phiếu lúc lên lúc xuống không nắm giá được, nhất là cổ phiếu của tập đoàn Lôi Vũ, đồng thời theo một nguồn tin đáng tin cậy cho biết đó là tập đoàn Kinh Thiên của Nhật Bản đang có ý muốn thôn tính tập đoàn Lôi Vũ của Đài Loan, tuy hai vị tổng tài trẻ này chưa chính thức thông báo điều gì nhưng dư luận đang rất xôn xao.

Huyền Ngọc rất lo lắng theo Tuyết Cẩn cho biết, Kinh Thiên đang đối đầu với tập đoàn Lôi Vũ rất quyết liệt, dường như cố ý muốn dồn Lôi Vũ vào đường cùng, tuy bên kia rất có thực lực nhưng các anh trai cô cũng không phải tay vừa, chỉ có điều là về vấn đề tiền tệ và kinh doanh dường như bên Kinh Thiên hơi có lợi thế hơn.

Và tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên là Sơn Bản Triệt Nhất không ngừng theo đuôi hai cô như hình với bóng đến nỗi anh trai của Tuyết Cần sợ quá nghiêm cấm không cho cô đến trường học luôn.

Mà cũng lạ lắm, ngoài đám bảo vệ theo đuôi cô sát sao, dạo gần đây cô thấy có thêm đám người nữa cũng kề cận bên cô không hề rời. Ban đầu những người bảo vệ cho cô rất sợ hãi tưởng có người muốn bắt cóc cô, nhưng theo tình hình cho thấy những người này hoàn toàn không có ác ý một lòng muốn bảo vệ cho Cát Ưu thì bọn họ cũng an tâm hơn ít nhiều.

Chuyện này đương nhiên bọn họ cũng đã thông báo với tổng tài của mình, và Huyền Thiên điều tra biết được đó chính là người của Triệt Nhất, dường như muốn bảo vệ cô chứ không có ý mưu hại anh cũng an tâm được chút ít.

Thân phận của Huyền Ngọc bây giờ không còn đơn giản nữa, bất luận với vị trí là bạn gái của các anh hay em gái của gia tộc Sơn Bản đều có rất nhiều người thêm muốn gấp ghề, các anh chỉ sợ Sơn Bản Triệt Nhất bất thành linh bất lấy cô mà thôi, nhưng nếu anh ta không nguy hại gì cho cô bọn họ cũng đã yên tâm phần nào.

Ít ra trước mũi bọn anh muốn bắt cóc cô đó cũng là chuyện không tưởng, hiện tại anh đang hết lòng tập trung vào trận chiến này.

Lần này Triệt Nhất khá công bằng khi bọn họ đấu nhau trên chiến trường kinh doanh chứ không đấu nhau bằng pháp luật. Nếu thế thì hy vọng thắng của các anh có hy vọng hơn.

Chỉ là nếu thắng cũng chưa chắc gì bên phía Kinh Thiên sẽ bỏ qua chuyện này....

46. Chương 46

Chương 46

Lúc này tại tập đoàn Lôi Vũ.

Huyền Tú ngã người ra ghế sofa ngáp dài, anh than thở nói:

“Em mệt quá, nhớ bảo bối quá anh trai ạ, mấy đêm nay em không được ôm bảo bối ngủ rồi.”

Huyền Thiên chỉ nhìn người em sinh đôi với mình nhưng không đáp, anh biết nói gì đây, bởi vì anh cũng nhớ cô đến xốt cả ruột gan, nhưng hiện tại đang vào giai đoạn khẩn cấp, phía đầu tư bên Mỹ anh không thể lơ là dù chỉ một phút, cộng thêm thị trường chứng khoán của anh ở phố Wall. Nếu buông tay lúc này, chỉ e mọi công sức mấy hôm nay của mấy anh em sẽ đổ sông đổ biển.

Bất chợt như nhớ ra một chuyện, anh thăm cười mình ngu ngốc, anh không thể về nhà, nhưng sao không kêu bé con đến đây, dù chỉ nhìn thấy mặt cô, ôm cô ngủ 1, 2 giờ thì chắc không sao đâu nhỉ. Vừa nghĩ xong anh lại thăm mắng mình quá ngu ngốc, chuyện thế mà cũng không nghĩ ra sớm.

Anh cất tiếng nói với Tú đang khép hờ mắt trên sofa:

“Tú, em bảo tài xế đến trường đưa bảo bối về đây.”

Nghe vậy, Huyền Tú mở bừng mắt, gương mặt sáng rực rỡ, nhưng bất chợt xù xuống, anh không thể đi đón bé con bởi anh không thể bỏ lại anh trai một mình.

Thôi vậy, ráng nín nhịn thêm chút nữa vậy.

Anh bước vội ra cửa, định đi tìm tài xế Trương, nhưng bất chợt, Huyền Thiên gọi giật anh lại, ngần ngại một lúc lâu rồi nói.

Câu nói của anh, làm Huyền Thiên choáng váng cả người, anh không nhận được, quay sang trừng mắt nhìn anh mình.

Hôm nay, Huyền Ngọc ra khỏi trường chỉ có một mình, bởi Tuyết Cần bị anh trai bắt ở nhà không cho đến trường, vì mỗi ngày, cô đều có âm hồn bắt tán bám theo đuôi không ngừng, là anh chàng mặt dày Sơn Bản Triệt Nhất.

Và y như thế, khi vừa bước ra khỏi cổng trường, anh ta đã đứng sẵn ở trước cổng đón chờ cô.

Thấy cô anh ta mừng rỡ tiến lên, nghiêng người chào rất lịch thiệp.

“Cát Ưu, dùng trà với anh nhé.”

Cô không biết nên nói gì với anh ta mới đúng đây, từ chối? Cô đã từ chối không biết bao nhiêu lần nhưng anh chàng này cứ như không hề để tâm đến cô nói cái gì, cứ lảng lạng làm theo ý của anh ta, và cái tên Cát Ưu, cô cũng đã bảo với anh ta rất nhiều lần đó không phải là tên cô, nhưng anh ta vẫn cứ nghe vào tai này rồi lọt qua tai kia, lát sau vẫn gọi như vậy, làm cô vừa buồn vừa tức.

Cô định từ chối thẳng, hôm nay Tú nói có tài xế đến đón cô, cô mấy hôm nay không gặp các anh, lòng cũng rất nôn nóng muốn gặp hai anh, đồng thời muốn hỏi thử xem chuyện kia có thực như vậy không.

Nhưng nhớ đến tình hình hiện tại có liên quan đến người trước mắt này cô liền không do dự nữa mà dứt khoát đi theo anh ta, cô dặn anh tài xế đi theo mình và đừng nói gì khi về công ty.

Khi ngồi trước hai chén trà nghi ngút khói do tự tay anh ta pha chế, Huyền Ngọc vào thẳng vấn đề.

Không phải cô không còn e dè nữa nhưng không biết tại sao khi đối diện với người đàn ông này dường như sự tự tin của cô dâng cao hơn. Có lẽ là do vẻ ngoài vô hại và sự chịu đựng của anh ta, nhưng cũng có lẽ là do cô có thể cảm nhận được anh ta hoàn toàn không hề có ý gì muốn làm hại cô. Bản năng này từ lúc còn sống ở Hắc Huyền gia cô đã tôi luyện ra được.

Một gia tộc với đàn con cháu đông đúc đương nhiên cũng có người tốt và cũng có những kẻ ghen ăn tức ở.

Dù địa vị cô ở Hắc Huyền gia chẳng là gì nếu không nói đến là bị ghét, cô lúc nào cũng chui rúc tự ẩn mình để khỏi bị chú ý, ở nơi đó, nếu không có khả năng càng bị chú ý thì càng khó sống.

Không phải Huyền Ngọc chưa từng nghe các anh cảnh báo về người đàn ông này, các anh cô thường nói anh ta là hổ dữ đội lốt cừu, trong giới kinh doanh anh ta nổi tiếng là người nham hiểm máu lạnh, và có đôi khi vì để đạt được mục đích nhưng thủ đoạn ti tiện dơ bẩn anh ta cũng chưa bao giờ từ chối. Chỉ là hai anh không bao giờ nói rõ ra những thủ đoạn đó là gì, có lẽ vì cô không nên hiểu và không hiểu thì tốt hơn.

Cô háng giọng:

“Tôi nghe nói dạo này anh thường đối đầu với các anh trai tôi, tại sao thế?”

Triệt Nhất bình thản cười cười:

“Em cũng đã biết nguyên nhân rồi mà, với anh, ai bảo bọc cho em, ngăn cản đường đi của anh, anh đều tiêu diệt hết.”

Anh nói một cách nhẹ nhàng, mang theo nụ cười cợt nhả quen thuộc, nhưng tia sáng lạnh lẽo sắc bén trong mắt anh ta làm cho Huyền Ngọc rung mình, cô biết anh ta nói thật sự. Cô nói:

“Tôi có là người của gia đình anh hay không tôi nghĩ đó cũng là chuyện trước kia, hiện tại nơi đây tôi cũng đã có nhà của mình tôi cũng không muốn thay đổi thói quen sống của mình. Tôi mong anh hiểu dù gì thì tôi không thể về cùng với anh được.”

Nụ cười anh ta chợt tắt, anh ta chồm người tới trước giọng nói lạnh lẽo đầy mùi nguy hiểm:

“Đã không còn là việc mà em có thể chọn lựa được nữa, bởi đơn giản chính là: Em, Thuộc, Về Anh. Em đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sao, dù bằng cách nào anh cũng nhất định đưa em về Nhật Bản, em không có con đường lựa chọn, trừ khi em muốn hai tên kia chết. Nhưng dù hai tên kia có chết, em cũng vẫn phải theo anh.”

Gương mặt anh ta toát lên vẻ nguy hiểm đáng sợ khác hẳn với sự cợt nhả ngày thường, nét nghiêm túc trong giọng nói anh ta làm Huyền Ngọc hoảng sợ. Không phải mình chỉ là em gái thôi sao? Sao cách nói này của anh ta tựa như mình là người yêu, độ chiếm hữu mãnh liệt làm cô hoảng hốt, cô nhìn anh ta trân trối không nói lời nào, cô không tin anh ta có thể làm gì được hai anh cô, tuy không thể nói hai anh cô là vạn năng nhưng nhiều sóng to gió lớn trước đây hai anh cô gần như một tay che trời. Lần này cô tin rằng

cũng thế, nhưng.... Nếu lần này không vượt qua được thì sao? Thoáng dao động, nghe nói mình còn một người ông, và anh theo lệnh của ông tìm mình.

Nếu như.... Mình gặp ông có thể thay đổi gì không?

Thấy sắc mặt cô xanh mét ngẩn ngơ cả buổi không nói lời nào, anh ta cũng biết mình đã dọa Huyền Ngọc sợ, anh ta vội vã thu hồi biểu tình, trở về vẻ bình thản trước kia, cười cười.

“Anh nghe nói tháng này ông sẽ qua đây để gặp em, anh nghĩ đến lúc đó em gặp ông xong rồi hẵng tính.”

Đúng vậy, không nên dọa Cát Ưu của anh sợ, mọi chuyện vẫn còn đó, đều đã nằm trong kế hoạch của anh, hai anh em Thiên và Tú đều đã là cá nằm trên thớt, chúng nó muốn dựa vào thị trường ở phố Wall để khởi tử hồi sinh. Nghĩ rằng anh chỉ chiếm được thị trường Châu Á, thị trường Châu Mỹ anh không thể nhúng tay vào được thì lắm rồi.

Nghĩ thế thôi chứ anh không nói ra, anh cũng chỉ hy vọng con bài này, dù có ti tiện nhưng nó sẽ mang Cát Ưu về cho anh. Cát Ưu là của anh không ai có thể giành với anh được.

Huyền Ngọc không nói thêm gì, khẽ nghiêng người chào anh ta rồi theo bác tài xế đi ra bên ngoài.

Trên đường đi đến công ty, trong tai cô không ngừng vang lên tiếng nói âm trầm của Triệt Nhất ‘Đã không còn là việc mà em có thể chọn lựa được nữa, bởi đơn giản chính là: Em, Thuộc, Về Anh. Em đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sao, dù bằng cách nào anh cũng nhất định đưa em về Nhật Bản, em không có con đường lựa chọn, trừ khi em muốn hai tên kia chết. Nhưng dù hai tên kia có chết, em cũng vẫn phải theo anh’

Phần không hiểu cách nói của anh ta, phần lo lắng cho sự an nguy của hai anh, lại không biết khi người mà anh ta nói là người mà cô gọi là ông khi đến đây thì sẽ như thế nào?

Mãi suy tư cô đã đến trước cửa công ty, đứng nôn nóng sốt ruột không thôi là Huyền Tú, anh vừa nghe đến cô đến đã xuống đây đợi sẵn.

Thấy Huyền Ngọc bước xuống xe, anh bước vội đến ôm cô vào lòng, tham lam ngửi lấy mùi hương quyến rũ trên tóc cô, vai cô....

Anh thầm thì:

“Sao lâu thế? Anh và Thiên đợi nãy giờ.”

Huyền Ngọc đáp ứng:

“Em có hẹn với bạn.”

Nói xong cô không dám nói gì thêm, Tú cũng không hỏi tiếp, anh biết hôm nay tên Nhật Bản khốn kiếp kia lại mời cô ra ngoài, mấy hôm trước bé con đều chối từ thẳng thừng, nhưng hôm nay không hiểu sao lại thế.

Theo những thám tử báo cáo có lẽ tên kia đã uy hiếp gì đó với bé con nên sắc mặt cô hôm nay rất mệt mỏi.

Chỉ biết hẳn thật sự muốn lôi kéo bé con về với hắn một cách đàn ông chứ không dùng những thủ đoạn bẩn thỉu, tuy về thủ đoạn chưa chắc ai đã thua ai, nhưng thật sự mà nói người bị thiệt giữa những cuộc đấu đá không theo quy tắc này, người chịu thiệt chắc có lẽ là bảo bối của mình. Sơn Bản Triệt Nhất có lẽ cũng đã nghĩ đến những điều như thế.

Chỉ là, không hiểu sao, anh luôn có cảm giác như Huyền Ngọc sắp sửa rời xa các anh, nên các anh cố sức bảo vệ cho cô, luôn quý trọng từng giây từng phút bên cạnh cô. Chỉ cần có cô ở cạnh bên, các anh cho dù mất hết tất cả các anh cũng không thêm để tâm đến.

Thêm vào câu nói ban nãy của Huyền Thiên đã làm hai anh em cãi nhau một trận lớn từ trước nay chưa từng có, Huyền Thiên bảo muốn cưới Huyền Ngọc, anh tức tối nhìn ông anh trai có gương mặt không khác gì mình tức tối hỏi vặn lại:

“Tại sao là anh cưới mà không phải là em?”

Huyền Thiên thoáng do dự rồi nói:

“Nếu anh cưới, ít ra cô bé sẽ ít bị sãm soi hơn, em biết đó, cánh truyện thông đưa tin rất khó nghe, dạo gần đây có nhiều chuyện cũng không được hay cho lắm, nên anh nghĩ anh cưới thì tốt hơn.”

Đúng vậy, đồng thời là hai anh em, nhưng uy tín của Huyền Thiên trên thương trường cứng rắn quyết đoán mạnh hơn anh rất nhiều, nếu Huyền Thiên cưới Huyền Ngọc, giới nhà báo có muốn soi mói đời tư của Huyền Ngọc cũng không dám.

Trước kia hai anh có thể một tay che trời lấp hết các tin tức, nhưng bây giờ có tên kì đà là tên Sơn Bản đó, không biết hẳn sẽ lwoij dụng tin này gâ ra bất lợi gì.

Nếu Huyền Thiên cưới Huyền Ngọc sẽ cắt đứt hy vọng cướp người của tên kia, dù hẳn ta chứng minh được Huyền Ngọc là em gái của hẳn thì sao, Huyền Ngọc đã trưởng thành, đồng thời cũng đã lập gia đình, muốn cướp cô đi là chuyện không tưởng.

Anh rất đồng ý với cách làm này của Huyền Thiên nhưng vẫn tức tối vì người cưới Ngọc nhi không phải là mình. Bao nhiêu năm nay, và đã bao nhiêu lần, với cá tính nhân nhượng hiền lành của anh, anh đều đứng sau lưng anh trai mình, lặng lẽ thu dọn giải quyết những rắc rối. Thậm chí nhường nhịn tất cả mọi chuyện về Huyền Ngọc, nhưng lần này...

Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh muốn vùng lên, anh muốn đứng ra hét vào mặt anh trai mình rằng ‘Anh muốn làm chú rể’

Nhưng, nghĩ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, anh biết anh không thể làm được, vì Huyền Ngọc và vì hạnh phúc của các anh, anh biết anh không thể nào làm gì vào giờ phút này, bởi vì hai anh còn phải chung tay đấu lại một kẻ đáng ghét đang muốn cướp bảo bối ra khỏi vòng tay của các anh.

Bước vào trong thang máy, hơi thở thơm mát của bé con làm anh không thể nào kiềm chế nổi, anh ghì chặt hai cô vào vách thang máy, ôm chặt lấy cô, hôn nồng nhiệt. Lưỡi tách miệng cô ra, đưa vào bên trong, quần quýt không rời.

Nụ hôn này ngoài sự nhớ nhung khắc khoải của mấy ngày qua, còn là nỗi tuyệt vọng đau lòng vì cô bé anh yêu sắp lấy chồng. Dù mọi chuyện vẫn như thế không có gì đổi khác, dù danh phận không là gì giữa hai anh, nhưng anh vẫn buồn, vẫn đau đớn.

47. Chương 47

Chương 47

Bởi là vì Huyền Thiên, vì Huyền Thiên nên anh mới nhường nhịn, nếu là một ai đó khác, ngay giây phút này, anh sẽ bắt cóc cô, đưa cô đến một nơi thật xa, không ai có thể tìm thấy được.

Tiền và danh vọng với các anh, các anh không hiếm lạ, bởi vì với đầu óc thiên tài này, các anh tự tin dù các anh có đi đến bất cứ nơi đâu, cũng vẫn sẽ mang đến cho bảo bối cuộc sống đầy đủ như một nàng công chúa.

Tình yêu của các anh không phải chỉ mới ngày một ngày hai, các anh tin mọi thứ đều có thứ gọi là duyên phận. Bởi vì, ngày mà mẹ cô mang cô đến nhờ ba anh đưa cô về Hắc Huyền gia. Huyền Thiên vừa nhìn thấy cô, gần như phải nói là bị thần ái tình bắn trúng mũi tên định mệnh.

Anh tuy bề ngoài cười cười, nhưng thực ra anh là người vô tâm nhất, không quan tâm gì đến mọi vật chung quanh, dù khi ấy trong nhà anh xuất hiện thêm 2 người lạ mặt, vẫn luôn giữ nụ cười cố hữu trên môi, nhưng mắt anh không hề nhìn về hai người, đến khi Huyền Thiên kéo cô vào một góc, hất hàm về phía cô, bảo với anh rằng: Anh thích cô bé này. Anh còn nhớ rất rõ, cô chỉ mới mười ba tuổi, đôi mắt to tròn lúng liếng, nhưng không có vẻ vui tươi, còn mẹ cô. Người phụ nữ xinh xắn mảnh mai với sắc mặt tái nhợt, khi vào phòng với ba anh, bà quỳ xuống cầu xin, nhờ ba anh cứu giùm con bé.

Ba anh biết cô không phải con ruột của em ông, nhưng bà cứ quỳ và khóc mãi, nói rằng nếu cô về Nhật Bản, chắc chắn sẽ bước vào vết xe đổ của bà trước kia.

Những ngày cuối cùng của cuộc đời, bà đã nhớ lại tất cả, nhớ từng chút một, dần dần trí nhớ cuộn trào như sóng biển ập tới, bà nhớ cả về cuộc tình oan trái của bà và anh trai. Và cũng biết anh trai mình có một đứa con trai.

Gia tộc Sơn Bản do nghiệp chướng quá nặng nên đã mắc một lời nguyên rủa, đó chính là mỗi thế hệ của dòng họ này đều phải có anh em yêu thương nhau.

Với cá tánh cha bà, để diệt trừ mối họa này, nói không chừng sẽ giết luôn cả Huyền Ngọc nếu cô xuất hiện trước mắt ông. Với chồng tuy không thương nhưng ở một ngày cũng là tình nghĩa. Với con, bà phải bảo vệ nó đến hơi thở cuối cùng.

Sau khi bà đưa cô đến. Không bao lâu sau bà cũng qua đời.

Đưa Huyền Ngọc đến tầng cao nhất của tòa cao ốc, Huyền Thiên lúc này cũng đã đứng sẵn ở cửa, vừa thấy hai người bước vào, anh ôm chặt lấy bảo bối hôn nồng nhiệt.

Mấy ngày qua rồi, anh nhớ bảo bối đến mức như phát điên lên. Nhưng trận chiến này hai anh không thể thua được. Không chỉ là vì danh dự, mà các anh biết nếu các anh thua, Huyền Ngọc sẽ rơi vào tay của Sơn Bản Triệt Nhất, mà các anh không thể nào có cơ hội bắt cô trở về.

Nói về thực lực, có lẽ anh không bằng Kinh Thiên, nhưng nếu nói về kinh nghiệm thì 2 anh có kinh nghiệm trên giới thị trường chứng khoán hơn anh ta được một bậc.

Ôm cô vào đặt lên ghế sofa, anh hỏi:

“Em đã ăn gì chưa?”

Ngọc nhi nhìn anh đáng thương lắc đầu, thực ra ban nãy tên Triệt Nhất đó có mời cô ăn cơm trưa nhưng cô nhất quyết chối từ. Hừ, ai lại muốn ăn gì với cái tên đang gây bất lợi cho 2 anh cô chứ.

Anh xót xa, gương mặt ngày thường lạnh lẽo ánh lên vẻ trách móc.

“Bác Trương không nhắc em ăn cơm sao? Lát anh sẽ mắng ông ấy.”

Ngọc nhi le lưỡi lắc đầu:

“Người ta nhớ 2 anh ăn không vô.”

Chỉ một câu nói thôi, làm chấn động hai anh em đang bận rộn.

Huyền Tú vội vã nhắc điện thoại lên, gọi nhà hàng mang đến món ăn mà cô thích ăn nhất, sau đó, bảo bác quản gia chuẩn bị quần áo đến đây cho Huyền Ngọc. Huyền Thiên nói:

“Đêm nay em ngủ ở đây nhé.”

Dựa vào bờ vai vững chãi của anh, hưởng thụ sự thoải mái từ chân do Huyền Tú xoa bóp đều đặn, cô ậm ừ.

Từ giờ đến lúc thức ăn mang lên còn đến hai mươi phút nữa, hai anh đưa mắt nhìn nhau, bé bé con lên đi vào gian phòng ngủ.

Thực ra, hai anh trước kia thường làm việc và ngủ qua đêm lại đây là chuyện bình thường, gian phòng nghỉ chỉ độc mỗi chiếc giường to cho 2 anh có thể nghỉ ngơi. Nhưng từ khi Huyền Ngọc thường hay đến hai anh đã cho sửa lại nơi này biến thành gian phòng sang trọng nhất, để cô có thể thoải mái.

Hai anh đã quyết định, đắng cay hay khổ cực gì thì các anh và Huyền Ngọc cũng sẽ ở bên nhau.

Huyền Ngọc hôm nay dịu ngoan lạ thường, cô để mặc Huyền Thiên ôm cô, không vịn vịn khi đôi tay sói của anh không ngừng xoa nắn ăn vụng đầu hũ của cô.

Anh hôm nay cũng cuồng nhiệt một cách kì lạ, có lẽ là do tiểu biệt thắng tân hôn.

Vừa vào phòng, anh đặt cô lên nệm, chỉ hai ba cái đã thành công khiến cho cô trần trụi, Huyền Tú đứng ở một bên cũng lạng lẽ cởi áo ra.

Mọi khi, hai anh ít khi tấn công Huyền Ngọc một lượt, thông thường Tú trước, bôi trơn rồi mới đến Huyền Thiên, không phải vì kĩ thuật Huyền Thiên không tốt, mà là vì anh quá nôn nóng, mỗi khi chạm vào Ngọc nhi, anh gần như không thể kiềm chế thú tính của mình, làm cô đau nhiều hơn sung sướng.

Tuy Huyền Ngọc không nói, nhưng hai anh ai cũng ngầm hiểu chuyện này nên tự động tự giác nhường cho nhau.

Để cô nằm trên nệm, đôi mắt cô mơ màng, đưa mắt nhìn hai anh đang lần lượt cởi y phục mình ra. Dáng người Huyền Tú trắng trẻo, cao to, nhưng đường nét rắn rỏi lại khác hẳn với vẻ mảnh mẽ nam tính của Huyền Thiên.

Không hiểu sao hôm nay cô thấy hai anh đẹp một cách lạ thường, đặc biệt là Huyền Thiên, anh nam tính rắn rỏi với nước da màu ô liu, dáng vóc hoàn mỹ đến gần như không thể tin được, trái hẳn với vẻ thư sinh của Huyền Tú

Huyền Tú thì dáng dấp công tử nho nhã giống như các chàng trai trong thế giới ngôn tình, tuy hai gương mặt thật giống nhau nhưng tính cách khác hẳn nhau ngay cả màu da cũng thế, Huyền Tú thấy Ngọc nhi cứ nhìn mãi vào Huyền Thiên trong lòng bất chợt dâng lên nỗi ghen tị.

Tuy rằng hai anh em đã ngầm hứa với nhau rằng sẽ không ai tranh đoạt ai. Với họ Ngọc nhi quá quan trọng. Quan trọng đến mức họ không thể nào có thể duy tính theo lẽ thường.

Với hai anh em sống chung trong một đại gia đình đầy âm mưu đối trá lọc lừa, hai anh cô độc trong chỉ riêng thế giới của mình. Nên khi gặp được cô gái mồ côi e thẹn nhút nhát kị, hai anh đã như nhặt được 1 báu vật và ngầm nói với nhau rằng hai anh sẽ chung tay bảo vệ báu vật đó suốt đời.

Nhưng hôm nay thì lại khác đó bởi vì câu nói của Huyền Thiên cùng với ánh nhìn si mê rõ ràng của cô dành cho anh làm Huyền Tú không thể kiềm chế được cơn ghen tị nữa anh bước nhanh đến bế bổng Huyền Ngọc lên, bước nhanh về hướng phòng tắm đóng chặt cửa lại, Huyền Ngọc ngơ ngác nhìn Huyền Tú bất ngờ nổi loạn, cô nhìn anh thấy trong mắt anh là nỗi buồn sâu sắc, cô xoa nhẹ lên mặt anh dịu dàng hỏi:

“Tú ca, anh sao thế?”

Huyền Tú không trả lời chỉ vùi đầu vào vai cô, ngửi mùi hương nồng nàn trên thân thể của cô, vươn lưỡi liếm, gặm cắn, lời Huyền Thiên vẫn còn vang bên tai rằng anh sẽ cưới Huyền Ngọc, anh sẽ để cho tên Sơn Bản kia hết hẳn hi vọng, nhưng dù thế nào, sao không là anh mà là Huyền Thiên? Huyền Tú từng hỏi Huyền Thiên như thế, Huyền Thiên đáp, với vị thế của anh hiện nay anh cưới Huyền Ngọc sẽ ít có câu dị nghị hơn, vì hiện tại Huyền Ngọc mang một thân phận khác.

Anh không cam tâm, đêm đầu tiên của Ngọc nhi anh cũng đã nhường đến lễ cưới cũng vẫn là Huyền Thiên, trong mắt Ngọc nhi cũng chỉ hướng về Huyền Thiên, càng nghĩ anh càng tấn công cô mạnh mẽ, anh gặm cắn xương quai xanh, lưỡi lướt xuống bầu ngực sữa mơn mề một bên hồng đào săn cứng, anh muốn cho cô thấy, cô cần là anh, là anh chứ không phải Huyền Thiên, hành động điên cuồng kì lạ của Huyền Tú là Huyền Ngọc sợ hãi, nhưng nhìn thấy rõ sự bất an đau lòng của anh, cô chịu theo anh, hai bàn tay lang thang trên lưng, ngực của anh.

Huyền Tú cắn mút một nén đầu vú thỏa thích rồi mới chuyển dần xuống rốn, đầu lưỡi anh lượn quanh nơi rốn và dây dưa ở đó thật lâu, Huyền Ngọc ưỡn cao thân thể đón nhận từng cơn sóng mạnh mẽ tấn công cô, muốn nhấn chìm cô, cô thét lên bên tai vẫn nghe thấy tiếng gõ cửa sốt ruột của Huyền Thiên rồi im bật.

Huyền Tú tiếp tục lướt đầu lưỡi xuống vùng tam giác đen loãn xoắn giữa đùi cô, hít một hơi thật sâu mùi hương nữ tính quyến rũ đó, anh đưa lưỡi tách ra những sợi lông mượt mà, đầu lưỡi khéo léo kiếm tìm hạt châu nhỏ bên trong, đầu lưỡi quần quýt vẩn vơ, bắt đầu tách những nếp gấp mềm mại kia ra tấn công vào bên trong, theo tư thế của nam nữ hoan ái, đều đặn nhịp nhàng, Huyền Ngọc thấy một luồng điện từ giữa hạ thân cô lan tràn khắp toàn thân, tay chân cô tê dại, người cô như hoá thành một vũng nước, cô trượt xuống nhờ vào cánh tay của Huyền Tú mà không ngã hẳn xuống sàn tắm.

Huyền Tú đang ở tư thế quỳ, anh đứng dậy bế Huyền Ngọc lên để mông cô ngồi trên bệ rửa mặt bằng sứ trắng lúc này nó đối lập hẳn với làn da màu hồng như hoa đào của cô, mông cô dán vào lớp gạch men lạnh

như băng còn thân thể cô như có một ngọn lửa bùng cháy.

Lửa và băng đồng loạt nhấn chìm cô trong cơn cực khoái mạn mẽ khi Huyền Tú đưa hai ngón tay vào bên trong khuấy động cô.

Cô cảm thấy như mình đã đi đến cực hạn cuối cùng, cô bùng nổ trong cơn co rút dữ dội và Huyền Tú ngay sau đó đã không kiềm chế nổi nữa đem nam căn cứng ngắc như thép cắm mạnh vào cô không chút thương tiếc, anh điên cuồng nhấn mạnh đâm sâu, không hề có chút dịu dàng của ngày thường.

Mà chỉ có chiếm đoạt, gần đến cực hạn thì anh ngừng lại cố tình tra tấn cô, không cho cô đến điểm cuối cùng

Cô thét, cô van xin, cô cắn vai anh, đến khi chính anh cũng chịu không nổi nữa co giật phun hết vào cô. Nhìn gương mặt say tình đỏ ửng mệt mỏi của cô, bỗng dưng Huyền Tú hối hận.

Anh mềm nhẹ lau thân thể cô đưa cô vào bồn nước ấm, Huyền Ngọc mơ mơ màng màng cô mệt đến mức không thể nào ngồi nổi nữa mặc cho anh chăm sóc.

Khi Huyền Tú bế Huyền Ngọc ra khỏi phòng tắm thì Huyền Ngọc mơ màng thấy Huyền Thiên đang ngồi bên giường đọc báo, anh vẫn chưa mặc quần áo vào và vật tượng trưng cho nam tính của anh vẫn đang vận công chờ phát động. A đưa mắt liếc nhìn Huyền Ngọc mệt mỏi và Huyền Tú đang áy náy đỏ bừng. Anh chỉ hỏi:

Xong rồi à, đến lượt anh, Huyền Ngọc lắc đầu, còn Huyền Tú thì áy áy ngồi lên giường để cô tựa vào người mình.

Huyền Thiên bởi vì nhớ nhung có, cũng bởi vì anh ở bên ngoài nghe thấy âm thanh nam nữ hoan ái ái muội bên trong phòng tắm, nhất là tiếng của cô bé, bảo bối của anh đang rên rỉ quặn quại bên trong vòng tay của em trai mình.

Nhưng anh không thể giận, anh không thể giận được, anh hiểu Huyền Tú tại sao làm như vậy, phương án vừa rồi anh chỉ mới nghĩ ra trong giây phút bất chợt.

Dù Triệt Nhất bảo rằng cô là em gái của anh ta, nhưng đều là đàn ông với nhau, nhìn vào mắt nhau anh thấy rõ ràng sự thèm khát, tôn sùng ánh lên trong đôi mắt của anh ta.

Mỗi khi anh ta nhìn bảo bối của các anh, thì mắt anh ta lóe lên sự chiếm hữu say mê chỉ có giữa nam và nữ. Hừ, có đánh chết anh cũng không tin Triệt Nhất đối với cô chỉ là tình anh em.

Nên anh cương quyết lấy cô, không phải anh ích kỷ, nhưng bởi vì anh là anh trai, nếu để cho Huyền Tú lấy cô sẽ có nhiều lời bàn tán không hay, nên ban nãy anh chấp nhận bỏ qua.

Dù sao, cô còn ở đây, cô còn ở cạnh bên các anh, đó là đã đủ hạnh phúc lắm rồi. Anh không dám mơ mộng yêu cầu thêm gì nữa.

Trận chiến lần này, thành công hay thất bại, các anh không thể nắm chắc phần thắng, khi đối phương là tình anh trong giới thương trường, về thủ đoạn về tài trí đều hơn anh gấp bội. Đó là chưa kể đến các thế lực bên ngoài của anh ta.

48. Chương 48

Chương 48

Huyền Tú giữ chặt tay của Huyền Ngọc, cô mệt mỏi nằm úp sấp lên người anh để mặc cho Huyền Thiên làm càn, bởi vì cô biết, lúc này không cho các anh cô ăn no, cô đừng mong được ngủ.

Anh quỳ một gối xuống, với tư thế nằm úp sấp này của Huyền Ngọc thì anh đưa mặt vào ngay vị trí đó của cô, mùi hương nữ tính vừa tắm rửa xong, cánh hoa đỏ bừng vì vừa được yêu thương qua, anh vươn đầu lưỡi khẽ liếm cảm nhận được tiểu Ngọc nhí giật nảy mình, nhưng lưỡi đóng đây, anh liếc mắt nhìn Huyền Tú, Huyền Tú hiểu ý đưa hai đầu ngón tay se se dính hồng trước bầu ngực.

Vừa mới qua lễ rửa tội của tình dục thân thể cô trở nên mẫn cảm lạ thường. Cô run rẩy cảm thấy luồng nóng nhiệt lại dâng tràn lên thân cô lần nữa

Không có tiền diễn, chỉ có mạnh mẽ chiếm đoạt, Huyền Thiên kéo Huyền Ngọc xuống cho hợp vừa với tầm của anh bắt đầu từ phía sau xâm nhập vào.

Bên trong cơ thể cô vẫn còn tinh dịch của Huyền Tú, nên giúp cho Huyền Thiên đi vào thật thuận lợi.

Cô rên rỉ mị hoặc đến tận xương, uốn cong hông hòa theo nhịp điệu của anh. Và mỗi lần anh tấn công, cô lại bị đẩy mạnh về phía trước, mặt cô úp lên ngực của Huyền Tú, ngay lúc này đây lại vừa vận đối diện với thân hể trần truồng của anh.

Anh chỉ mỉm cười hiền hòa nhìn cô, mặt đỏ ửng, nhưng đầy áy náy.

Cô thương anh quá, nhưng mệt mỏi gần như không có sức, cô chỉ có thể vươn hai tay ôm lấy anh, mặt úp vào bộ vị của anh.

Nam căn ngừng đầu mạnh mẽ theo nhịp điệu cọ xát của đôi nam nữ kia.

Nhìn qua như hai người đang cùng tấn công cô một lúc.

Cảnh tượng dâm mỹ làm người ta tâm động không thôi, Huyền Tú càng ngày càng khổ sở, nam căn của anh đang bị cọ sát mà hơi thở ấm áp của cô như có như không phả lên nam căn đang hùng dũng của anh, mới vừa trải qua vận động kịch liệt, nhưng hình ảnh dâm mỹ như thế này làm sao anh kiềm lòng cho nổi.

Đột nhiên, Huyền Ngọc nổi lên ý xấu, cô vươn lưỡi liếm nhẹ, thấy anh giật bắn cả mình mở to mắt nhìn cô, cô cười, sau đó há miệng ngậm lấy đầu nam căn hùng dũng ấm nóng kia.

Ở phía sau, Huyền Thiên thấy cảnh tượng mất hồn như vậy cũng kiềm chế không nổi nữa dâm điên cuồng kịch liệt vào thân thể cô, rồi anh gầm một tiếng đem hết mầm mống phun vào bên trong cô, Huyền Tú cũng chịu không nổi sự dụ hoặc trước mắt, đầu lưỡi bé nhỏ của cô cứ đảo vòng trước đầu khất làm anh cũng nắm lấy gáy cô, điên cuồng trườn đưa, sau đó phun hết nồng dịch trắng ầm ướt vào mặt mũi cô.

Lúc này, Huyền Ngọc đã quá mệt mỏi cô nằm ngất đi.....

Khi tỉnh lại lần nữa thì bên cạnh cô đã không còn ai, đây là trường hợp hiếm khi xảy ra, nhưng dạo gần đây nó thường luôn xuất hiện, bấy nhiêu đó cũng đủ để thấy trận chiến lần này kịch liệt đến mức nào, đối thủ của hai anh lần này thực sự không phải tay vừa.

Cô đứng dậy, bước ra ngoài, thấy hai anh cô đang vùi đầu vào màn hình máy tính bàn tay không ngừng gõ lên bàn phím.

Bây giờ đã là thứ bảy, các thị trường chứng khoán ở phố Wall Stress đều đã tạm thời ngừng hoạt động, nhưng các anh thì lại khác vẫn không được nghỉ ngơi.

Nghe tiếng động nơi cửa phòng, Huyền Tú ngẩng đầu lên, thấy cô, anh gõ nhanh hơn, sau đó nhấn phím enter và bước đến gần cô.

“Bảo bối đói bụng không?”

Cô nhẹ gạt đầu, anh sốt sắng móc di động ra nhấn nhanh dãy số, sau đó bế bổng cô lên đặt ngồi vào trong lòng mình.

Cô đưa mắt liếc sang Huyền Thiên, mọi khi Huyền Tú có những cử chỉ thế này, anh sẽ cau mày, sau đó kéo cô vào lòng, còn Huyền Tú chỉ cười cười không nói.

Nhưng hôm nay anh ngồi đó, hàng mày cau lại thật chặt vẻ mặt dăm chiêu, lo âu mà cô chưa từng thấy trước đây.

Cô thật sự muốn dùng môi của mình xoa nhẹ lên nếp gấp xấu xí giữa mi tâm của anh, cô chỉ muốn các anh thoải mái vui vẻ mà thôi.

Cô cũng biết các anh ngồi đến địa vị này không thiếu những thủ đoạn bản thủ độc ác, thậm chí đã từng vì cô ra tay với những kẻ đã dám ăn hiếp cô, cô không phải thánh mẫu, nên cô không vì thế mà hoảng sợ tránh xa hai anh, bởi vì cô biết nếu cô càng tránh, thì hai anh cô, sẽ làm những chuyện càng kinh hoàng hơn.

Đồng thời, con người ai chẳng ích kỉ, cô biết các anh yêu cô, vì cô thế là đã đủ lắm rồi, nhưng gần đây mọi sự lại không hề thuận lợi.

Bên phía Kinh Thiên không ngừng công kích vào thì trường tài chính của hai anh, đồng thời hầu như phá vỡ gần hết các hợp đồng của hai anh.

Hai anh cố giấu cô, nhưng cô tình cờ nghe được Huyền Thiên rít lên khi cô ngủ dù âm lượng anh đã cố giảm đến mức tối đa.

Cô cảm thấy mình lúc này đây thật bất lực, thật vô dụng, chưa bao giờ cô khao khát mình có thể làm được gì đó cho anh như bây giờ.

Nhưng, cô phải làm gì đây?

Ngoài phòng có tiếng gõ cửa nhẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô định đứng dậy bước ra mở cửa thì Huyền Tú đã nhanh hơn một bước, bước ra trước còn mỉm cười trấn an với cô.

Cô đành ngồi đó, nhìn anh sắp xếp hết mọi thứ lên bàn. Rồi bảo cô đến ăn, cô liếc mắt nhìn Huyền Thiên, dù biết anh ngoài cứng trong mềm, nhưng cô thật sự không dám đến gần anh mỗi khi anh nghiêm túc như thế này. Cô đưa mắt liếc Huyền Tú, Huyền Tú hiểu ý cô lắc đầu bảo cô đừng làm phiền anh ấy.

Nhưng chỉ cô ăn thôi cũng không ngon, bất chợt một ý nghĩ nghịch ngợm vang lên. Cô cuộn một gói sushi bước đến gần bàn làm việc, thơm nhẹ lên má anh, sau đó đưa cuốn sushi đến bên miệng anh, thật kì lạ, anh hé miệng ăn ngay.

Huyền Thiên vốn là người ăn uống rất kĩ tính, anh chưa bao giờ ăn uống qua loa tùy tiện, cũng không đồng ý vừa ăn vừa làm việc.

Với anh, nhất là với phong cách được dạy dỗ cẩn thận của gia tộc đã tạo nên thói quen ăn uống nề nếp kĩ lưỡng.

Thế mà hôm nay, anh lại ăn thức ăn ngay tại bàn và cô đút cho anh ăn. Mắt anh vẫn không rời màn hình, còn miệng thì hé ra cho cô tiếp lương thực và nước.

Huyền Tú thấy thế buồn cười không thôi. Nhưng anh cũng vội vã ăn phần của mình, và sau đó bắt đầu làm phần công việc của mình.

Ăn no xong, không có việc gì làm, cô tiện tay mở một tờ tạp chí ra xem, trên trang nhất của tạp chí ngoài tin tức giạt gân rằng tập đoàn Kinh Thiên đang lăm le mua lại cổ phần của Lôi Vũ, và còn một tin khác làm cô trợn mắt há hốc mồm.

Đó là tin về tổng tài của tập đoàn Lôi Vũ sắp đính hôn, cô dâu là người Malaysia đến Đài Bắc để du học.

Hình của cô gái thật mờ nhạt nằm bên dưới, dường như góc chụp từ rất xa, cô lúc này vì quá bất ngờ, quay lại hỏi Huyền Tú:

“Bát ca, sao lại thế này? Anh ấy đính hôn với ai thế?”

Huyền Tú chỉ cười không đáp, ồ, những câu hỏi khó như thế này, thì nên để cho đương sự đáp mới đúng, nhất là anh còn đang ầm ức người được đứng ra cưới cô, không phải là anh. Nên anh chỉ mỉm cười sang hướng Huyền Thiên, mập mờ nói:

“Nghe nói anh ấy muốn cưới để bảo vệ cô gái đó mà.”

Cơn chua xót dâng lên trong lồng ngực, nhưng cô cố nén lại, đúng mà, cô có là gì đâu, cô chẳng qua chỉ là công cụ chơi đùa cho hai anh em mà thôi. Rồi cũng sẽ đến lúc hai anh cưới vợ.

Nhưng cô thật sự không dám nghĩ đến, đến lúc đó người nằm trong vòng tay anh là người khác, đứng bên cạnh anh là người khác, chịu đựng và hãm hết dọa nạt cũng là người khác.

Cô nên vui, rất vui mới đúng vì rốt cuộc cô cũng đã thoát khỏi móng vuốt sói của hai anh, chẳng phải cô luôn mong ước có một ngày cô thoát khỏi móng vuốt của hai anh sống một cuộc sống bình thản không lo lắng, không mệt mỏi gì sao? Nhưng sao tâm cô lại chưa sớt thế này, đau, như muốn vỡ toang cả lồng ngực.

Cô cúi đầu xuống, đưa cái gáy trắng nõn ra, đã rất lâu rồi, Huyền Tú không nhìn thấy tư thế nhẫn nhin này của bảo bối, tư thế ấy làm anh chỉ muốn buông hết công việc trong tay đến cắn vào cái gáy trắng nõn kia, rồi kéo dài xuống xương quai xanh, rồi xuống bộ ngực sữa thơm mềm, rồi xuống chiếc rốn ẩn hiện trên vùng bụng phẳng trắng nõn. Rồi xuống, xuống nữa.....

Chỉ nghĩ thôi mà anh đã bưng bưng phần chấn, nam căn như có sức sống bật dậy, nhưng hiện tại không phải lúc, nếu anh không kiềm chế thì khó mong sau này sẽ được hạn phúc mãi mãi, hiện tại chỉ có thể nín nhin thôi.

Khó khăn dời đi tầm mắt, anh đưa chân đá vào chân Huyền Thiên dưới chân bàn, nhưng anh trai anh giờ này chỉ bận rộn trên màn hình với những con số xanh đỏ nhấp nháy không thôi, hoàn toàn không để tam đến câu chuyện xảy ra.

Ra hiệu không được, anh đành phải áy náy nhìn Huyền Ngọc mím chặt môi, mắt vẫn dán vào mặt báo nhưng tâm hồn đã lãng đãng đi đâu.

Lo lắng cùng suy nghĩ rốt cuộc Huyền Ngọc đã ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì thấy mình đã nằm trong lòng Huyền Thiên, nhưng anh vẫn không rời màn hình máy tính, thấy cô tựa mình thức giấc, anh khe khẽ thì thầm:

“Ngủ một lát nữa đi bé con.”

Nghe tiếng trầm ấm dịu dàng của anh làm cô buồn não nuột, chẳng bao lâu nữa, giọng nói này sẽ chẳng còn thuộc về mình nữa.

Thói quen đúng là đáng sợ, trước đây cô sống cô độc một mình, bị biết bao trên cột cùng hiếp bức cô chưa từng phản kháng chỉ biết rúc mình càng sâu hơn, nhưng hôm nay duois sự bảo bọc của 2 anh, cô bỗng trở nên dăm ra ý lại, dựa dẫm, không lo không nghĩ, chỉ sống thoải mái và hưởng thụ, ăn cơm có hai anh ở bên tận tâm dụ dỗ cho cô ăn. Còn tắm rửa thì cũng có hai anh bế cô, ngủ cũng ngủ trong vòng tay ấm áp của 2 anh.

Thế nhưng bây giờ, sắp sửa thay đổi hết cô cảm thấy hụt hẫng, thấy không quen, và cảm thấy mất mát, nếu không ở nơi này, sống ở một nơi khác không có hai anh, liệu cô có sống được nữa không?

Cô thừa nhận cô rất yếu đuối, cô không kiên cường mạnh mẽ, không có nghị lực để dựa vào bản thân. Tuyệt Cẩn rất mạnh mẽ, cô ấy không chỉ một lần trốn tránh khỏi người anh trai của cô, nhưng anh ta không bao giờ để cô ấy thoát khỏi, dù có trốn đến tận nơi đâu rốt cuộc cũng bị bắt lại, và hậu quả dĩ nhiên là rất thảm khốc.

Ngẫm lại, các anh mạnh mẽ tàn nhẫn trên chốn thương trường sao lại có thể mềm nhẹ với người mình yêu đến mức này làm các cô hầu như không thể tin được.

Thấy cô bé con mãi trầm ngâm không nói, Huyền Thiên biết cô đang suy nghĩ gì, ban nãy anh cũng có nghe nhưng mãi lo tranh một điểm trên bảng thị trường anh không có thời gian để trấn an.

Anh nhẹ xoa đầu cô mỉm cười:

“Cô bé ngốc à, anh cưới là em chứ cưới ai, anh thấy tên Sơn Bản kia rình rập em mãi, làm anh không yên lòng, cưới em về rồi anh mới có cảm giác yên tâm.”

Cô giật mình phản ứng theo bản năng:

“Thế sao không là Bát ca cưới em ạ?”

Câu hỏi ngây ngô không suy nghĩ này đổi lại bị Huyền Thiên trừng mắt, mặt đen lại, còn Huyền Tú bên kia căn phòng tim như đang nở hoa. Mặt tươi hớn hở, xem ra, bảo bối của anh đầu vô tình với anh, anh đã thâm nguyện rồi, dù đứng bên cạnh hay đứng sau lưng, anh cũng đều nguyện ý. Anh như đã trúng phải loại ma chú, và loại ma chú đó không có cách nào thoát ra được, và loại ma chú đó có tên là Huyền Ngọc.

Bên đây thì Huyền Thiên không thể nào vui nổi, anh gầm gừ, giận dữ:

Chẳng lẽ bảo bội không muốn cưới anh?”

Nghe giọng nói đầy mắt húng của anh, cô đã biết mình đã giẫm phải đuôi cọp, nếu không kheo an ủi, người bị nhai hết xương cốt không xuống giường nổi chính là mình.

Nghĩ thế cô cười giả lả:

“Thất ca, em chỉ thất mắc vậy thôi mà.”

Vừa nói cô vừa chủ động dang đôi môi thơm, cô biết hai anh cô dù có giận cô đến đâu khi cô chủ động hôn thì hai anh xiu xuống như bóng xì hơi.

Và đúng như thế, Huyền Thiên tham lam cắn mút đôi môi mềm tự đưa dâng lên cửa này, môi lưỡi quần quần quýt phát ra tiếng chanh chách. Một nụ hôn sâu nóng bỏng làm cả hai người gần như thở không nổi.

Khi Huyền Thiên buông cô ra thì mặt cô đã đỏ như lửa bỏ chạy vào phòng tắm.

Ôi, cô còn muốn sống, cô còn còn muốn xuống giường, đặc biệt là hôm nay cô phải đi dạo phố với Tuyết Cần.

Khi hai cô đang đi dạo trên đường, nhìn đôi mắt thâm quầng của cô bạn, Huyền Ngọc xót xa đưa tay xoa nhẹ cô, Tuyết Cần gần như tựa vào vai bạn mà ngủ. Suốt đêm qua, anh trai cô hầu như không cho cô ngủ, mặc cô van xin, khàn cả tiếng, thậm chí mê man, anh vẫn không ngừng tấn công cuồng nhiệt.

Haiiii, hậu quả của việc từ chối đi Mỹ với anh đây mà. Chẳng là hôm nay thứ bảy, anh cô có việc đột xuất phải sang Mỹ gấp khi vừa mới từ Anh về, vì đã đi công tác hết một tuần, chưa cần thân thể bé yêu thỏa mãn anh trai cô đâu dễ dàng đồng ý xa cách thêm nữa, thế là anh bảo cô phải thu xếp đi sang Mỹ với anh.

Nhưng Tuyết Cần ghét nhất là đi máy bay, vừa mệt mỏi, vừa chán không có gì vui thế là cô từ chối.

Hậu quả của việc từ chối làm anh cô giận dữ, lần qua lần lại đến xương sống thắt lưng đau, may mà hôm nay anh đã đi rất sớm nếu không cô đừng mong đến cuộc hẹn này.

Dấu hôn lan tràn ở những nơi bắt mắt nhất, Huyền Ngọc thấy thế dùng chiếc khăn quàng cổ mới mua choàng qua vai cô bạn thân, cuộc đi dạo kết thúc sớm hơn dự định cô tiễn Tuyết Cần về.

Vừa định lên xe về, một ông lão dáng dấp uy nghi, mặt mũi nghiêm khắc bước đến gần cô, nhìn cô chăm chú rồi.... Choáng váng, lung lay thân hình.

Cô hốt hoảng đỡ lấy ông, cô bối rối khi ông yếu ớt nhờ cô đưa đến quán trà.

Ngồi ngay ngắn rồi lấy thuốc ra uống, ông lão lúc này đã tỉnh táo hơn, bắt đầu hỏi thăm cô, nhà cửa cô, tên của cô.

Nhìn ông lão thật hiền lành, cô có cảm giác như gương mặt ông rất quen thuộc, lại có cảm giác như gặp được người thân, làm cho tâm đề phòng của cô hơi đỡ xuống, cô rụt rè nhìn ông rồi cũng nói tên.

Nói chuyện được một lúc, nhận thấy ông lão như rưng rưng có điều xúc động, cô hỏi thăm ông có con cháu gì không, ông mỉm cười nói có, là một trai một gái, sau đó bảo cô cứ ra về tự nhiên, ông sẽ gọi điện cho cháu trai ông đến đón.

Cô ra về rồi, ông vẫn cứ mãi nhìn theo....

Cháu ông đó, đứa cháu gái oan nghiệt do đứa con trai và con gái của ông sinh ra đó. Và cũng tính bướng bỉnh cổ chấp của ông đã đẩy hai đứa con của ông đi vào chỗ chết, bây giờ thằng cháu độc nhất của dòng họ nay cũng đi theo con đường của cha nó, là đã yêu em gái nó.

Bao nhiêu năm nay ông không tìm tung tích của đứa cháu này là vì ông muốn giữ lại huyết thống cho dòng họ ông.

Gia tộc ông có lời nguyện, mỗi thế hệ của dòng họ sẽ có một mối tình oan trái anh chị em ruột yêu thương nhau.

Ông đã cố tránh né, như ông đã cố tránh né luôn trái tim của ông, khi ông phát hiện ra mình yêu chị gái ruột của mình.

Cả hai đều là người mạnh mẽ, đều là những người hy sinh vì dòng họ, nên đã cương quyết không đến với nhau, hai người cưới hai người khác nhau để duy trì huyết thống, nhưng đến đời con ông, cũng vì nghĩ ông và chị ông đã làm được, ông cũng muốn bắt hai đứa con của ông giống ông, nhưng đáng tiếc, không hề có tác dụng mà đã gây nên thảm họa kinh hoàng. Ông mất con, mất luôn đứa cháu ngoại. Liệu đứa cháu này khi biết ra nó có hận ông không?

Đứa cháu trai của ông, ông mỉm cười, nó không hề nói, nhưng ông biết, nó rất hận ông.

Thậm chí, ngay cả lần này nếu ông một lần nữa cắt đứt mối nghiệt duyên này, thì nó sẽ càng hận ông nhiều hơn, thậm chí không tiếc hủy hoại hết mọi thứ...

Và lần này, ông đã có một quyết định!

49. Chương 49

Chương 49

Tin tức về tổng tài Lôi Vũ kết hôn làm chấn động tất cả giới truyền thông, trên trang nhất của các tờ báo thậm chí các báo tin tức trên ti vi đều đề cập đến vị tổng tài tuần tú băng lãnh này, rằng cô dâu phải có dung mạo siêu quần xuất chúng mới có thể làm cho vị tổng tài này động lòng.

Từ trước đến nay người ta thường nhắc đến hai vị tổng tài của Lôi Vũ như thần đồng trong giới kinh doanh, chưa hề cặp kè qua lại với các nữ minh tinh nổi tiếng, nhất là Huyền Thiên với gương mặt lạnh lùng, tài ngoại giao khéo léo nhưng cũng đủ để giao tiếp trong quan hệ hợp tác chứ còn nhiều nữ nhân ngụ ý ngầm có, công khai có, anh đều thắng thừng cự tuyệt, ngay cả Huyền Tú, vị tổng CEO luôn luôn với nụ cười trên mặt, nhưng cũng khéo léo từ chối các lời mời làm đầy lên lần sóng hoà nghi không công khai rằng, hai anh là người đồng tính, thậm chí còn hoà nghi hai anh em có đồng tính về anh em.

Nhưng mặc những tin đồn thổi dù có thất thiệt ra sao, độ xác thực đến mức độ nào thì hôm nay, tin tức kết hôn đưa ra làm dập tan những nguồn tin đó. Buổi kết hôn sẽ được tổ chức trong khách sạn Hoàng Gia lớn nhất ở Đài Bắc với độ xa hoa lên đến mức kinh hoàng.

Một nam nhân mặc bộ kimono xanh đậm đang thưởng thức tách cà phê nóng thơm lừng, nhàn nhã vừa đọc báo vừa cười khê.

“Như thế này, có trẻ con quá hay không?”

Tả Đằng Lam Tử đứng hầu ở một bên gương mặt lạnh lùng như sương không hề có chút phản ứng. Đi theo Triệt Nhất bao nhiêu năm nay, khi anh ta cười như thế này, anh cũng đủ hiểu bước tiếp theo anh ta sẽ ra đòn quyết định mình thân là cấp dưới, và là người bạn thân, sẽ sắp sẵn mọi thứ cho anh ta mà thôi.

Bất chợt Triệt Nhất lên tiếng,

“Lam Tử à.”

“Có thuộc hạ.”

“Nghe nói ông tôi đã đến?”

“Vâng, lão thái gia vừa có lời nhắn mời thiếu gia sang đó.”

Triệt Nhất gật gù, đến rồi. Chuyện cần đến cũng đã đến, chỉ là lần này anh muốn nhìn thử xem ông của anh cảm đoán anh như thế nào. Cười ngạo mạn, cầm tách cà phê uống một hơi, rời khỏi phòng, vừa đi vừa tháo chiếc áo kimono cho nó trượt xuống đưa ra một thân hình hoàn mỹ với những đường nét rắn chắc, đủ để xẹt máu mũi những cô nàng háo sắc.

Bên trong gian khách sạn xa hoa, ông lão kia cũng gật gù đọc tin tức,:

“Hai thằng bé này cũng không hiền lành gì...”

vừa nói ông vừa cười ha hả. Ông cũng muốn nhìn thử xem thằng cháu đích tôn của ông làm cách nào chiếm đoạt em gái nó về đây.

Đám cưới Huyền Ngọc và Huyền Thiên diễn ra vô cùng náo nhiệt tại một khách sạn thật lớn của Đài Bắc, tin tức tổng Tài của tập đoàn Lôi Vũ cưới vợ khiến cho giới truyền thông sôi sục, tin tức truyền ra rằng cô dâu mới là người Malaysia, đến Đài Bắc du học gặp gỡ và yêu tổng giám đốc. Câu chuyện tình đẹp như mơ của cô bé lọ lem và chàng Hoàng tử làm biết bao cô gái hâm mộ và bóp cổ tay không thôi.

Có người hỏi đùa rằng làm sao cô dâu mới vó thể phân biệt được hai anh em, và Huyền Ngọc thì chỉ đỏ mặt bối rối, cô sống chung với 2 a từ nhỏ làm sao không phân biệt cho được nhưng làm sao nói thành lời còn Huyền Thiên thì cười nhẹ nhàng đứng ra đáp trả.

“Đương nhiên nhận ra chứ, tôi và Tú khác nhau thể cơ mà.”

Câu trả lời làm hội trường oà lên lên cười, lúc này khi người dẫn chương trình tuyên bố buổi lễ bắt đầu thì Huyền Ngọc được Huyền Thiên dắt lên bục làm đủ mọi thủ tục: Cắt bánh kem, khai champagne, và hôn nhau dưới sự cổ vũ của mọi người. Huyền Tú đứng đó đôi mắt tuy có vẻ buồn nhưng a vẫn. Vui vẻ tiếp đãi khách khứa và chăm sóc cho Huyền Ngọc.

Lúc này một người đáng vẻ thanh tú bước đến gần 3 người

Huyền Ngọc ngẩng đầu lên thì thấy đó chính là Sơn Bản Triệt Nhất cô cứng cả người lại lo sợ, nhưng Huyền Thiên và Huyền Tú vẫn bình thản .

Triệt Nhất dừng trước mặt Huyền Ngọc, nghiêng người hôn lên tay cô nụ hôn nhẹ nhàng, thì thầm lời chúc mừng cô sẽ hạnh phúc. Huyền Thiên tình thần đáp trả bằng lời cảm ơn nhẹ nhàng.

Sau đó, khi lướt ngang qua hai người Triệt Nhất chỉ cười buông nhẹ một câu:

“Tập đoàn Greet ở Mỹ sáng ngày mai sẽ tuyên bố phá sản.”

Câu nói làm Huyền Thiên chấn động đứng sững lại, nhưng ngay sau đó anh vẫn bình thản nở nụ cười bước tới.

Lúc này, người dẫn chương trình đã đến phần cô dâu chú rể lên cắt bánh cưới và rót champagne, Huyền Thiên đưa Huyền Ngọc vào phòng thay đồ, Huyền Tú cũng bước theo sau.

Không ai biết được chuyện gì đã xảy ra, nhưng ngay sau đó Huyền Tú vội vã từ cửa sau biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Lúc này Huyền Thiên vẫn vui vẻ đưa cô dâu ra làm lễ cưới, tiếng hoan hô chúc tụng vang cả buổi lễ hội.

Rồi đến buổi khiêu vũ mở màn, cô dâu và chú rể nhảy bản đầu tiên, nắm lấy tay anh đi vào điệu nhạc, hai người dìu nhau trong tiếng nhạc du dương, lúc này Huyền Ngọc thì thắm vào tai Huyền Thiên:

“Bát ca, sao lại là anh? Thất ca đâu?”

Huyền Tú không hề bắt ngờ chút nào chỉ cười khẽ đưa tay gõ nhẹ lên đầu cô:

“Lại bị em phát hiện ra rồi, anh giả cũng khá giống mà?”

Huyền Ngọc phì cười, khi anh mặc bộ y phục chú rể từ phòng tắm bước ra là cô đã biết ngay là anh, dù trên mặt anh có cố làm ra vẻ lãnh khốc lạnh lùng, không lên tiếng cũng bắt chước theo cách nói năng cư xử của Huyền Thiên, nhưng sống chung bao lâu nay, một cái nhíu mày, một cái nháy mắt của 2 anh, cô đều phân biệt rất rõ ràng.

Người ngoài có thể lầm lẫn nhưng với cô thì không.

Huyền Tú khẽ thì thầm bên tai cô.

“Huyền Thiên có việc gấp phải bay qua Mỹ ngay lập tức, nhưng không thể để người khác phát hiện anh ấy vắng mặt.”

Huyền Ngọc gật đầu tỏ vẻ hiểu, câu nói ban nãy của Triệt Nhất cô cũng nghe loáng thoáng, cô biết tên kia đã động tay chân gì với anh mình rồi.

Khi cả hai được đưa về khách sạn lớn nhất xa hoa nhất để hưởng đêm đông phòng hoa chúc thì vừa bước chân vào cửa, Huyền Tú đã vội vã cởi ngay áo khoác quàng lên ghế.

Ngay sau đó anh chạy nhanh đến chiếc máy vi tính để liên lạc với giới đầu tư bên kia và dõi mắt vào màn hình máy vi tính.

Tập đoàn Greet là tập đoàn đầu tư lớn nhất hiện nay của 2 anh, nếu tập đoàn này tuyên bố phá sản cũng đồng nghĩa với chút hy vọng mong manh lật ngược tình thế của hai anh cũng biến mất.

Gần đây công ty Kinh Thiên đã phong tỏa hết nguồn tài chính và các dự án lớn nhỏ của Lôi Vũ, hầu đưa các anh vào bước đường cùng.

Huyền Thiên bay qua bên ấy là cố giúp công ty kia đứng vững, thực ra nói đó là một đối tác, hay nói đúng hơn đó chính là công ty của các anh dùng để rửa những đồng tiền đen, đưa vào kinh doanh cho hợp lý từ những lợi nhuận phi pháp khác.

Nhưng chuyện này hoàn toàn không ai hay biết, chẳng lẽ tên kia thần thông quảng đại đến mức đã điều tra ra cả chuyện này?

Nhưng dù thế nào các anh nhất quyết không thể để công ty đó sụp đổ được.

Đến trưa ngày hôm sau anh mới nhận được tin tức của Huyền Thiên, trông anh mệt mỏi bơ phờ. Anh bảo đừng cho Huyền Ngọc hay, anh đang cố hết sức để vực dậy.

Chẳng may là, Huyền Ngọc đã nghe tất cả, cô đứng sau lưng Huyền Tú, đại khái đoán cũng được 7,8 phần.

Tên kia thực sự quá mức ác độc, hẳn muốn các anh tán gia bại sản để cô theo hắn. Hừ, hẳn nghĩ cô là hạng người nào, dù các anh có ra sao, cô cũng nhất quyết đi theo các anh đến chân trời góc biển.

Bên này, Triệt Nhất không ngừng vun thanh kiếm gỗ tấn công người đối diện trong phòng luyện kiếm, đường kiếm vô cùng sắc bén, mỗi chiêu đều hiểm hóc bất ngờ, nhưng người kia cũng không phải tay vừa, đỡ hết tất cả những đường tấn công của anh ta, thậm chí lợi dụng sơ hở để quật đòn lại.

Đấu ngang tài ngang sức đột nhiên một thanh niên tre mở cửa bước vào, nghiêng người cung kính:

“Ngài Sơn Bản, có lão thái gia đến.”

m thanh bất ngờ làm hai đối thủ đang đấu kịch liệt bất chợt sững lại. Triệt Nhất bị trúng một đòn vào hông, anh ta phát điên xoay người tấn công người mới vào.

Tả Đằng Lam Tử dường như đã quá quen thuộc với tính khí anh ta, nên vít mặt nạ phòng hộ vùng kiếm nhào đến trước chặn lại.

Vừa may đỡ cho người kia một chiêu trí mạng, nhưng người kia vẫn bị trúng một cước của Triệt Nhất vung ra văng vào một góc tường, khóe miệng rướm máu tươi.

Triệt Nhất mắt lạnh lùng nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng quát tất cả đồ phòng hộ hừ lạnh rời đi.

Bỏ lại Lam Tử ôm người kia chặt vật đứng dậy, nhưng người nọ không hề có chút cảm kích vùng tay đẩy Lam tử ra gượng gạo đứng dậy đi về phía cửa. Lam tử bình thản cười cười đi theo phía sau, trầm giọng hỏi:

“Định giận anh đến khi nào?”

Chàng trai trẻ có gương mặt như búng ra sữa kia hừ mũi không đáp, hôm nay lão thái gia đến, vốn bình thường khi Triệt Nhất luyện kiếm ghét nhất là bị người khác quấy rầy. Trời có sập xuống cũng không được làm phiền anh ta.

Cổ tình hôm nay biết anh ta luyện kiếm với Lam Tử, nên hẳn mới vào để chọc tức.

Cả ba thân nhau từ nhỏ, hẳn là người gia nhập sau bộ ba, nhưng vẫn hiểu rõ tánh tình của Triệt Nhất hơn ai hết. Bình thường Triệt Nhất cũng không tấn công hắn như thế, hôm nay phát điên như thế này chắc hẳn có liên quan đến việc lão thái gia đến đây.

Với lão thái gia, anh ta vừa kính vừa sợ, lại vừa hận. Lần này, việc anh ta tìm kiếm tung tích của tiểu thư làm oanh động cả bang phái, gần như là một lời tuyên chiến với lão thái gia. Nhưng dù như thế nào anh ta vẫn sợ phải đối mặt như thế này.

Mãi suy nghĩ thì một vòng tay ấm áp kéo anh ta vào lòng, hơi thở ấm áp phả vào vành tai miễn cảm của anh ta. Anh ta giật cả mình vội vùng vẫy.

Nhưng Lam Tử đâu dễ dàng buông con mồi ngon mấy hôm nay trốn tránh anh ta chứ, ban đêm không được ôm ấp để ngủ đã đủ thảm lắm rồi.

“Anh và cô ta không có gì, anh nói bao nhiêu lần em mới chịu tin anh đây?”

Chàng trai hừ lạnh:

“Anh và cô ta có gì hay không chẳng liên quan đến tôi nữa, hình ảnh sống động như thế cơ mà.”

Giọng nói nghe sao chua quá, nói không quan tâm mà đến đây, nếu hắn ta không muốn dù có lật ngược cả Đài Loan này cũng chưa chắc tìm được hắn ta.

Mấy hôm trước, hắn nhận được một xấp ảnh của Lam Tử và Marico sakayaki trần trụi quấn lấy nhau chung một chỗ, trên ảnh chụp có đề ngày tháng rõ ràng là ngày mà anh ta bảo phải sang Trung Quốc công tác một tuần. Cô gái này yêu Lam Tử lâu rồi, thường tạo cơ hội để gần gũi với anh ta, dạo gần đây anh ta lạnh nhạt, hay đi ra ngoài thường, có đôi khi sẽ bắt gặp đang cặp kè cùng ra cùng vào với cô nàng nóng bỏng đó.

Đến hôm nhận được xấp ảnh thì như nước đã tràn ly, hắn không nói một lời lặng lẽ thu dọn đồ đạc chuyển sang nơi khác.

Lam Tử về đến nhà thấy nhà trống không, phát hiện ra xấp ảnh nằm trên bàn kia, anh ta gần như nổi điên, kiếm tìm hắn không ngừng, nhưng hắn là ai chứ, là Mộc Dạ của bang Đế Vương, có biệt tài truy tìm tung tích hay tuyệt và đương nhiên cũng có tài giấu luôn tung tích của chính mình.

Tìm kiếm bảo bối của mình không được anh ta gần như phát điên trút hết cơn giận dữ vào Marico Sakayaki, làm cô ta thân bại danh liệt, trốn chui nhủi ra khỏi đất nước Nhật Bản. Khốn kiếp thật! Dám tính kể trên đầu anh ta, lợi dụng anh ta uống rượu say vì cãi nhau với bảo bối rồi lột hết đồ nằm vào giường anh ta, cho rằng anh ta uống say, muốn bỏ thêm xuân dược vào để hai người gạo nấu thành cơm, cô ta quên rằng anh ta chính là người sử dụng độc thuật hay nhất bang, loại thuốc nào mà anh ta chưa thử qua cơ chứ, nên người thấy mùi là lạ anh ta ngồi bắt dậy cô ta bầm riết lấy cổ anh ta định gạo nấu thành cơm.

Hừ cả đời này anh ta chỉ trung thành với một mình bảo bối, bảo bối mà anh ta cực khổ lắm mới đeo đuổi được, khi nào thì đến lượt cô ta nhúng tay xen vào chứ.

Anh ta không phân trần gì, chỉ đưa lưỡi khẽ liếm vành tai đang ửng hồng kia, gục đầu vào bờ vai gầy của cậu ta:

“Mộc Dạ....”

Hơi thở ấm áp của anh ta phả vào cổ cậu, âm thanh kia lại kéo dài làm cậu ta rùng mình, nhưng cơn tức từ hôm đó đến nay cậu ta vẫn chưa thể nguôi được, chỉ vì không muốn qua Đài Loan với anh ta mà anh ta giận dữ hành cậu suốt cả đêm, còn không nói không rằng chạy đi tìm nguwoif đàn bà khác.

E hèm, dù sự thật thì cậu ta cũng biết Lam Tử không hề như thế, nhưng thân thể này đã từng bị người khác sờ qua, lột hết quần áo thì bảo sao cậu ta không giận cho được.

Càng nghĩ càng tức, cậu ta vung tay đẩy Lam Tử bầm bầm lấy mình gần như không có khe hở. Cậu ta tức tối nghiêng rằng:

“Đừng gọi tôi, anh đi tìm các cô gái của anh đi.”

Trước kia chưa đeo đuổi được mình anh ta tìm mọi cách lấy lòng, thậm chí không tiếc công tìm mọi cách vào nhà mình ở. Nói nhà anh ta bị cúp điện, cúp nước, rồi nào là sợ ma. Mỗi khi đi công tác chung, anh ta còn kiếm hết cớ để ôm cậu vào lòng nói rằng như thế mới ngủ được, dụ dỗ, trêu chọc rồi lần lần đem cậu ăn sạch, hôm nay chán chê cậu muốn theo những cô gái bốc lửa đó à? Hừ đi đi, cậu không cần!

Nhưng ai kia vẫn da mặt dày bám dính vào cậu ta như khối kẹo da trâu, kéo mãi cũng không ra, còn sụt sịt ra vẻ như oan ức lắm.

“Anh chỉ biết cô mỗi mình bảo bối, từ hôm bảo bối giận đến nay anh có ngủ được đêm nào ngon giấc đâu, ngay cả tiểu đệ đệ của anh cũng nhớ bảo bối, thổn thức khóc mãi nè.”

Vừa nói anh ta vừa cương bức đưa tay cậu ta vào đũng quần mình, xem ‘tiểu đệ đệ’ của anh ta đã ‘khóc’ ẩm ướt cương cứng.

Cậu ta đỏ bừng cả mặt gất khế:

“Tôi không quan tâm...”

Cậu nói chưa hoàn thì đã thấy bàn tay ma quái của anh ta lòn dưới quần cậu, thăm dò nơi nào đó đang nhớ anh ta mà cứng rắn tựa như sắt mới ra khỏi lò, anh ta khàn khàn đáp:

“Miệng không chút thành thật, phải phạt.”

Vừa nói anh ta vừa bế bảo bối lên đi về phía một gian phòng trống mặc cho ai kia giãy dụa la hét, anh ta đã dùng môi bịt lại cái miệng luôn phun ra những lời treu tức anh ta, chỉ có cách làm cậu ta ba ngày ba đêm không thể xuống giường được, mới ngăn chặn được cái miệng chua ngoa chọc tức chết người không đền mạng này.

50. Chương 50

Chương 50

Trong gian phòng rộng lớn với thiết kế thật trang nhã, một chiếc bàn cong theo kiểu Châu u, một chiếc ghế da bọc nệm, một dây sách đủ thứ tiếng nằm trên kệ và một chậu hoa nhỏ ngát hương như tô điểm thêm cho gian phòng thêm không khí mát lành.

Một ông lão đầu tóc trắng phơ đang ngồi nhìn xem quyển tạp chí sáng hôm nay không ngừng gật gù, ông lẩm bẩm với mình:

“Tuyệt, tuyệt thật, hai chàng trai trẻ này không phải tầm thường, tập đoàn Greet theo cháu trai ông dự đoán sẽ sụp đổ trong vòng ba ngày, nhưng hôm nay đã là ngày thứ 5 mà nó vẫn vững vàng trụ hạng trên bảng thị trường của phố Wall, dù mức điểm không cao. Lần này Triệt Nhất gặp khó khăn rồi.”

Lật lật mấy trang tiếp theo vẫn đang đưa tin về đám cưới của tổng tài tập đoàn Lôi Vũ, ông mỉm cười nhìn cô cháu gái xinh xắn trên bìa tạp chí. Nó giống mẹ nó thật, từ khóe mắt đuôi mày, tới bản tính nhút nhát không chấp nhận người lạ.

Ngày trước, khi con gái ông còn nhỏ, nó chỉ quần quýt ông và anh trai nó, thậm chí đến nhà trẻ cũng không chịu, đến mức ông vì quá thương yêu con nên đã mượn gia sư về dạy riêng, Sơn Bản Đằng Long ngoài việc đeo đuổi đam mê kinh doanh, hầu như tất cả thời gian đều quần quýt bên em gái, ông lúc ấy còn khá trẻ, vợ ông bị bệnh qua đời sớm, nên ông ngoài việc mở mang địa bàn, vùi đầu vào kinh doanh còn có những cuộc chơi thâm hoan.

Ông cứ nghĩ, có gia sư, có bảo mẫu, có bảo vệ có những trang thiết bị hiện đại nhất, con trai và con gái của ông sẽ được hưởng sự dạy dỗ trong điều kiện tốt nhất.

Đến một ngày, ông phát hiện ra con trai và con gái của ông có những biểu hiện không bình thường thì lúc đó đã muộn, chúng nó đã vượt qua tình anh em, ông đưa Sa Tử sang Anh quốc học, còn Đằng Long ông gấp gút làm đám cưới với một vị tiểu thư nhà giàu nhất hiện thời.

Môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, lúc ấy đám cưới này là một đề tài để tất cả mọi người của giới thượng lưu Nhật Bản bàn luận không thôi.

Nhưng mấy ai biết, con trai ông nó đã phản đối đến long trời lở đất, đến ngày vào lễ đường ông cũng phải nhờ người khác dịch dung thành nó vào làm lễ, và đêm tân hôn, ông đã sử dụng xuân dược để ép con trai ông động phòng với vợ của nó, nhưng ông dù có ép buộc đến đâu.

Con trai ông khi tỉnh lại nó chỉ nhìn ông bằng ánh mắt căm hờn, rồi nó vùi đầu vào uống rượu.

Một thanh niên tràn đầy sức sống, tương lai chói lọi phút chốc biến thành một con ma men, chỉ say xỉn.

Mà cô con dâu của ông cũng là người dịu hiền ngoan ngoãn, chịu chồng hết mực, đêm tân hôn đó, may mắn làm sao con dâu ông đã mang thai, thế nhưng nó không hề nhìn đến một chút nào.

Đứa bé được sinh ra, trong sự hờ hững của con trai ông, nó không hề liếc nhìn vợ và con nó lần nào. Thỉnh thoảng còn lên ông đến Anh quốc để thăm Sa Tử.

Ông đã chuyển trường, thậm chí giấu tung tích của con gái ông. Ba năm, trong ba năm con trai ông bỗng thay đổi, nó không vùi đầu vào rượu nữa mà bắt đầu vùi đầu vào kinh doanh, dù vợ nó, nó không hề ngó tới, lúc ấy ông cứ ngỡ rằng nó đã quên, vfa Sa Tử cũng đã học xong chương trình học ở nước ngoài, con bé nói nhớ nhà muốn về thăm nhà.

Trong một phút yếu lòng, ông đã cho con bé về nhà thế là oan nghiệt đã xảy ra.

Thì ra, thì ra con trai ông từ trước đến nay chưa hề quên Sa Tử, nó chỉ vùi đầu vào làm việc để chờ cơ hội, chờ cơ hội thoát khỏi sự kiềm kẹp của ông.

Khi Sa Tử về nước, ông cũng đã giám sát rất gắt gao, nhưng vẫn không thể thoát khỏi được.

Chúng nó đến với nhau, ân ái trên chiếc giường và vô tình con dâu ông bắt gặp.

Con bé phát điên, không thể tin vào mắt mình. Bao năm qua chỉ làm vợ trên danh nghĩa ngoại trừ đêm tân hôn đầu tiên chồng cô chưa bao giờ ngó đến cô.

Cô cứ ngỡ rằng chồng cô không yêu cô, hoặc chồng cô có điều gì đó khó nói, thân làm vợ cô lo tròn bổn phận thờ chồng thương con, nay sự thật rõ ràng thế này, anh ta không phải chỉ không yêu mình mà còn ngoại tình với đứa em gái ruột của anh ta, cô đứng ngoài chết lặng nghe âm thanh hoan ái bên trong phòng, tận mắt chứng kiến hai thân hình trần trụi quấn chặt vào nhau thở dốc khóc than cho những ngày ly biệt. Cô phát điên lên chạy ra khỏi đó, cô cứ nghĩ nếu mình chạy ra khỏi đó, chạy ra khỏi căn nhà tội lỗi đó thì mình sẽ không bao giờ gặp lại hình ảnh kinh hoàng đó, rằng đó không phải là sự thật mà chỉ là cơn ác mộng mà thôi.

Nhưng cô biết cho dù cô nằm mộng cũng chưa từng nghĩ chồng mình sẽ ngoại tình ngay với chính em gái ruột của anh ta.

Vô thức cô cứ chạy mãi, chạy mãi đến khi một chiếc xe đâm ngang người mình cô vẫn còn hoảng loạn, mắt trợn trừng, cứ mãi lắc đầu lẩm bẩm:

“Không thể nào, không thể nào.”

Rồi đã chết trên đường khi chuyển đến bệnh viện.

Ông giận dữ, ông giam hai đứa riêng biệt bắt đầu nhờ nhà thôi miên tài ba nhất trên thế giới về thôi miên hai đứa con ông, đứa con gái hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái thôi miên, nó không còn nhớ gì đến chuyện đã xảy ra nữa, trí nhớ của nó trống rỗng, cứ như một người xa lạ, còn con trai ông.

Chấp niệm của nó quá mạnh mẽ, phản phệ lại thuật thôi miên, trong lúc đó, gần như giết chết nó và giết chết luôn cả nhà thôi miên, nó phát điên cuồng.

Ông không còn sự lựa chọn nào khác giữa danh, dự, mặt mũi, rằng mình sẽ trở thành trò hề của giới thượng lưu, nên ông cắn răng ra quyết định, bí mật đưa con gái ông sang Malaysia, chuẩn bị cho nó một danh phận mới, một cuộc sống mới.

Và nó cũng đã lập gia đình, nghe đâu có một đứa con gái, thám tử về hỏi báo ông bằng hoàng ngậy ngẩn cả người, đứa con gái đó, nó giống con trai và con gái ông y như tạc.

Nhưng vẫn chưa dứt khi con trai của ông cương quyết vượt qua mọi trở ngại đến thăm nó, mặc chồng và con nó không hề buông tay.

Đến một ngày, ông chết cứng cả người khi hay tin con trai ông đã bị rơi máy bay, chết mất xác.

Đau lòng khôn thôi, ông tự phong bế mình trong phòng gần ba tháng trời, đến khi đứa cháu trai của ông đến gõ cửa phòng, gọi ông trở về với thực tại.

Nhìn nó, ông như nhìn thấy được bản sao của con trai mình còn sống, niềm tin dần trở lại với ông.

Có đôi lúc, ông rất muốn rước Sa Tử về, dù sao đó là người thân cuối cùng của ông còn sót lại. Ông hoàn toàn không muốn nó lang thang bên ngoài chịu khổ.

Nhưng oan nghiệt là, nó có một đứa con gái.

Không, ông không thể để cho lịch sử lặp lại được nữa, ông không thể để lời nguyền xảy ra, ông đã thành công khi trốn tránh chị gái của mình, cũng đã thành công cắt đứt mối nghiệt duyên của con trai mình.

Bây giờ phòng bệnh hơn chữa bệnh, ông thà cắn răng nhìn đứa con gái và cháu ngoại của mình lưu lạc bên ngoài chứ tuyệt đối không để chi bi kịch tiếp tục xảy ra.

Ông phải cắt đứt nó ngay từ trong trứng nước.

Ông bắt đầu cắt đứt tất cả mọi liên lạc và những gì liên quan đến Sa Tử và con, ông làm như không hề có đứa con gái này tồn tại trên đời này, chỉ bởi vì ông không muốn Triệt Nhất biết được nó còn có một người cô và một người em, cho dù nó biết thì nó cũng sẽ nghĩ rằng họ đã chết.

Nhưng biểu hiện của Triệt Nhất làm ông kinh hoàng, nó là một người có cá tính bướng bỉnh cương quyết của cha nó, sự nhẫn nại chịu đựng của mẹ nó, kết hợp với sự nhạy bén sắc sảo của ông.

Nó xử lý công việc một cách lạnh lùng quyết đoán, nó thông minh vượt xa ngoài sự tưởng tượng của ông.

Ông từng lấy nó làm tự hào, nhưng đồng thời ông cũng giám sát chặt chẽ mọi hành động của nó, ông không muốn nó đi tìm em gái nó, lúc ba nó đến tìm Sa Tử nó đã 6t, đủ để hiểu mọi chuyện.

Ông sợ sức mạnh của lời nguyền kia quá mạnh làm nó không thể quên em gái nó (dù chưa có chuyện gì xảy ra), ông không hề hợp tác qua lại với Đài Loan và Malaysia, chỉ để không cho cháu ông có cơ hội hai nước đó.

Nhưng ông không ngờ, nó âm thầm tạo dựng thế lực riêng của nó, và nó đã tìm được Cát Ưu. Nó từng một lần hét vào mặt của ông rằng:

“Nếu con không tìm Cát Ưu, và ông tìm được trước, liệu ông có cân nhắc đến việc giết Cát Ưu hay không?”

Câu hỏi đó làm ông ngẩn ngơ cả người, liệu khi ông biết cháu trai ông âm thầm yêu thương và tìm kiếm đứa em cùng cha khác mẹ của mình, vậy liệu ông có vì gia tộc Sơn Bản mà giết cháu gái của ông không?

Câu trả lời của ông là: Có. Đúng vậy, đáng tiếc rằng ông sẽ trả lời là có.

Nhưng khi ông đến gặp nó, con bé thanh thuần trong bộ đồng phục học sinh từ trường về nhà, con bé đi cùng bạn ăn bánh kem, con bé dạo chơi trong siêu thị, cách con bé cười, cách con bé tỏa sáng rực rỡ làm ông suy nghĩ rằng trước đây mình đã làm đúng hay sai.

Nó là bản sao của Sa Tử, làm ông như nhìn thấy Sa Tử hiện hiện nơi đó, Sa Tử đang đứng đó nhìn ông cười.

Ông biết, dù ông có làm gì, cá tính hiền lành của Sa Tử luôn sẽ mỉm cười và tha thứ cho ông.

Lần đầu tiên trong cuộc đời của ông suy nghĩ rằng con người độc ác quyết đoán trước đây của mình là đúng hay sai? Nếu cho ông làm lại lần nữa liệu ông có chấp nhận tình cảm của Sa Tử và Đằng Long hay không?

Thực sự ông không dám khẳng định, bởi vì chính ông cũng không dám tranh thủ hạnh phúc cho bản thân mình. Ngày chị ông lia đời có gọi ông đến một bên, khẽ hôn lên má ông rồi nói, bà rất hối hận, bà rất hối hận khi không cương quyết đấu tranh vì tình cảm của mình, bà rất hối hận vì đã đặt lợi ích gia tộc lên trên cả hạnh phúc của bản thân, đến cuối đời chỉ là một nắm xương tàn vô vụn.

Những lời của bà làm ông ngầy ngẩn, có đôi khi ông cũng có suy nghĩ đó, nhưng ông đã cương quyết đè nén nó, không cho nó bộc phát. Nhưng hôm nay Cát Ưu không là người trong gia tộc mà là cô bé mồ côi bên ngoài, nếu ông chấp nhận cô bé, ít ra ông cũng đỡ phải mất mặt mũi.

Nhưng đó chỉ là cách để ông tự an ủi lương tâm của ông, chứ nếu ông đồng ý thì Sa Tử sẽ dễ dàng có 1 thân phận mới.

Bất chợt ông muốn nghe, muốn tiếp xúc với đứa cháu ngoại mà từ lúc nó sinh ra cho đến giờ ông chưa từng chính thức đến gần nó.

Thế là ông quyết định giả vờ tạo cơ hội cho ông cháu gặp mặt.

Cháu ông đó, nó nhút nhát rụt rè y hệt như mẹ nó, nó cũng hiền lành thiện lương y như mẹ nó. Và rồi, ông cảm thấy những quy tắc những chuẩn mực của mình từ trước đến nay chỉ là tờ giấy mực nát, chỉ một cái chớp mắt của cháu ông, những quy tắc của ông vỡ tan ra như bong bóng xà phòng. Ông biết ông đã phải làm gì.

51. Chương 51

Chương 51

Tiếng tăng hắng ngoài cửa vang lên, cắt đứt suy nghĩ đau buồn của ông.

Ông ngược nhìn lên, cháu trai của ông đang mặc bộ u phục màu sáng, làm tăng thêm khí chất anh tuấn tiêu sái của nó. Đúng ra ông phải biết mới đúng, bao nhiêu năm qua, nó chỉ một lòng lo làm việc hoàn toàn không chú ý đến giao thiệp bạn gái hay chuyện nam nữ, thì ra..... Thì ra trong lòng nó đã âm thầm chờ đợi một người.

Triệt Nhất cúi người thật thấp chào ông, sau đó đến bên cạnh ông ngồi xuống, chậm rãi đưa tay pha trà.

Trà đạo là một trong những nghi thức truyền thống về văn hóa của Nhật Bản, pha trà cũng là một nghệ thuật, người tinh tâm pha được trà ngon cũng là một nghệ nhân.

Tài pha trà của Triệt Nhất cực khéo, mùi hương thoảng thoảng, vị nhẹ nhàng thanh tao, động tác cũng vô cùng tao nhã. Anh rót cho ông mình một chén trà, sau đó cũng tự rót ỉnh rồi chậm rãi nhấp cạn.

Lặng lặng ngồi đó, anh biết ông đã tìm đến đây, con bài đã sắp được lật ngửa.

Dù đối phó với bên ngoài, anh có thể dùng mọi thủ đoạn tàn nhẫn không hề buông tay, nhưng còn với ông anh? Anh thực sự không biết mình nên dùng thái độ nào đối với ông, anh biết ông anh cực kì phản đối việc loạn luân giữa anh em. Và anh lại không hề muốn bước vào vết xe đổ của cha mình.

Ông tăng hắng một tiếng, cất giọng mở đề:

“Ông nghe nói, con đã tìm được Cát Ưu.”

Anh khẽ gật đầu, tao nhã nhấp một ngụm trà, sau đó ngẩng đầu lên nói:

“Con cũng nghe nói, ông đã đến gặp Cát Ưu.”

Ngầm thích thú với cú phản đòn của thằng cháu trai, từ trước đến nay nó chưa hề nhường ông khi bảo vệ ý kiến của nó, đó cũng là một trong những nguyên nhân bang hội Đế Vương mới được như ngày hôm nay nhờ những ý tưởng mới mẻ của nó.

Còn rất trẻ, nó đã thống lĩnh cả hai phía, vừa kinh doanh vừa ở thế giới ngầm. mà cả hai phía nó đều làm rất tốt, ngay cả ông cũng khâm phục nó. Dù ông luôn để mắt đến nó, nhưng ông vẫn sơ sót. Aiii, điều đó chứng minh rằng ông đã già rồi, trường giang sóng sau xô sóng trước mà.

Ông nói:

“Ừm, thực sự ông đã gặp con bé, nó là một cô bé nhút nhát, nhưng cũng khá cương quyết đó. Ông muốn biết trận chiến này, con nắm chắc được bao nhiêu phần thắng?”

Giọng ông ảm áp hiền từ, cất giọng hỏi han như một người ông quan tâm đến con cháu thực sự, làm Triệt Nhất giật cả mình mở to mắt, đây là lần đầu tiên anh nghe ông anh nói chuyện với anh bằng giọng điệu như thế này, người lãnh đạo kiên quyết cứng rắn của Đế Vương. Lão thái gia của tập đoàn Sơn Bản, nay lại ngồi đó, ánh mắt ảm áp nhìn anh, không hề che giấu nét chân thành.

Anh ngập ngừng đáp:

“70-80 phần trăm.”

Ông cười lắc đầu, trận chiến này, con chỉ chiếm được 60 phần trăm thắng lợi, ngoài ra, con đã nắm chắc phần thua ở trong tay Cát Ưu, con không thể nào ép nó đi theo con được đâu, dù con có phá tan cả gia sản của Hắc Huyền gia, nhưng với Lôi Vũ thì được, còn với Hắc Huyền gia, ông e con không nắm chắc được đâu.”

Anh nhìn ông với tia nhìn dò xét, đúng là gừng càng già càng cay, ông vừa nêu ra, đó cũng chính là nỗi băn khoăn hiện nay của anh, làm anh đau đầu nhất là chuyện của Huyền Ngọc, nhưng làm anh lo lắng hơn chính là thái độ của ông anh.

Ông anh nổi tiếng là con cáo già trong chốn thương trường, chiêu thái cực đạo uyển chuyển qua mặt của ông anh là tuyệt chiêu khó ai đỡ được. Bây giờ ông lại nói ra những lời này chẳng lẽ có ý định muốn giúp anh?

Không, anh không tin! Thực ra mà nói thì anh không dám tin bởi vì ông của anh là người luôn cứng rắn trong chuyện này, một người đã nhẫn tâm đem chị mình đã cho đối tác, dù trong lòng hết mực yêu thương chị gái. Cũng là một người cha chèn ép con trai mình đi vào chỗ chết, để con gái mình sống cuộc sống khổ cực mang theo bệnh tật đến cuối đời và uất ức chết đi mà không dám đem con về nhà, chỉ bởi vì muốn bảo vệ gia tộc thoát khỏi lời nguyền cay nghiệt kia. Ngay cả cháu gái của mình chịu biết bao uất nhục ở Hắc Huyền gia ông vẫn trơ mắt ngó, nay lại.....

Một người cá tính cứng rắn quyết tuyệt như thế liệu ai có thể tin ông ta đang giúp mình. Cả người Triệt Nhất căng lên đề phòng, đầu óc xoay chuyển nhanh như chớp.

Như nhận ra sự đề phòng của anh, ông cười khê:

“Ông đã già rồi, có nhiều chuyện không thể suy nghĩ như trước kia nữa.”

Anh đưa mắt nhìn thẳng vào mắt ông, anh nhìn thấy trong mắt của ông mình vẻ mệt mỏi tang thương, cùng với nỗi xót xa vô hạn, lần đầu tiên anh thấy ông mình thực sự đã già rồi, mái tóc ông đã bạc trắng, nếp nhăn của thời gian hằn trên đôi mắt của ông càng hêm lộ vẻ tang thương, anh lại nghe ông mình nói tiếp:

“Ông chỉ chấp nhận chuyện này với một điều kiện.”

Nhìn thấy Triệt Nhất khê gật đầu, ông mới hắng giọng nói tiếp:

“Con không có cách nào đưa Cát Ưu về Nhật được đâu, nhưng ông có cách, nhưng với điều kiện là con không được ép buộc nó, phải để nó tự nguyện, nếu nó vẫn không có cách nào tiếp nhận con, thì ông nghĩ con nên quên đi. Lần này đối thủ của con không hiền lành gì, cùng lắm là cá chết lưới rách nhưng càng như thế, chỉ càng làm Cát Ưu rời xa khỏi con hơn.”

Anh trầm ngâm một hồi lâu rồi đáp

“Vâng.”

Ông mỉm cười gật đầu rồi lấy di động ra:

“Xin chào, con là Huyền Ngọc à?”

.....

Bên này Huyền Ngọc cứ nhìn mãi vào di động rồi ngẩn ngơ, một người tự xưng là ông của cô hẹn cô đến một quán trà Nhật để gặp mặt, cô có nên đi hay không?

Do dự rồi lại tần ngần, cô cứ đi qua đi lại trong phòng. Lúc này Huyền Thiên đã sang Mỹ một tuần từ hôm hôn lễ đến nay, Huyền Tú thì bận bù đầu vào việc công ty, điện thoại, giao tiếp khách hàng, hoàn toàn không có một chút rảnh rỗi nào, cô biết các anh đang gặp rắc rối lớn, nhưng cô lại không biết cách nào giúp 2 anh, nhưng nếu có ông của mình?

Nghĩ đến đó, Huyền Ngọc lại lắc đầu, cô không biết ông ta, nhưng với cách đối xử của ông ta với hai mẹ con cô, cô cũng đã biết đây là một người đàn ông tuyệt tình. Bỏ con gái và cháu ngoại của mình ở bên ngoài chịu khổ bao nhiêu năm nay, liệu cô có thể tin được ông ta sẽ nói với tên Sơn Bản đó giúp cô hay không?

Nhưng, không tin thì sao chứ, Huyền Ngọc khẽ cười khổ, cô còn gì để mất, trong khi đó chỉ có ông mới là người có khả năng cứu được hai anh cô trong lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, dù không ai nói ra, nhưng nhìn 2 anh tất bật, thêm những cú điện thoại đêm khuya cô vô tình nghe được chứng tỏ tập đoàn của hai anh đang bị đe dọa rất cao.

Nhưng nếu đến đó, người ta lợi dụng để bắt cóc cô thì sao?

Nghĩ nghĩ, rồi cô lại quyết định, mình sẽ đổi địa điểm đông người, thêm nữa mang theo thật nhiều bảo vệ, cô tin rằng mình đủ khả năng chạy thoát nếu bên kia có ý đồ gì xấu.

Thầm quyết định, cô lấy theo chai thuốc hơi cay bỏ vào túi xách để phòng thân, mang theo con dao gọt trái cây nhỏ, cô không dám làm tổn thương ai, nhưng nếu người muốn bắt cô để uy hiếp hai anh, thì cô không cần thiết phải khách khí.

(Lời của tác giả: Mừng quá, Huyền Ngọc đã lớn rồi, biết phòng thân rồi.)

Cô đi đến nơi ước hẹn.

Ngồi chờ cô là một ông lão râu tóc trắng xóa, mặc u phục màu nhạt sang trọng, quay lưng về phía cô, cô nghiêng người bước vào, vừa định lên tiếng chào hỏi thì ông ta đã ngẩng đầu lên, cô kinh ngạc há hốc mồm:

“Là ông?”

Là ông lão cô đã gặp trong tung tâm mua sắm kia, chẳng lẽ ông ta lại là.....

Gương mặt già nua những vết vô cùng anh tuấn của ông ngẩng đầu nhìn cô, khẽ gật đầu, ông vươn tay làm tư thế mời cô:

“Cháu ngồi đi.”

Cô khép nép ngồi xuống, nhưng mắt vẫn canh chừng ông từng chút một.”

Sau vài câu hỏi xã giao, những câu chuyện trò thân mật, làm giảm bớt sự đề phòng trong cô, ông lên tiếng hỏi:

“Con có muốn nghe chuyện xưa không?”

Huyền Ngọc đưa mắt nhìn ông, không hiểu sao ông lại muốn kể chuyện với mình, cô gật đầu nhẹ, ông bắt đầu lên tiếng nói:

“Ngày xưa, ông cố của gia tộc Sơn Bản trong một lần đánh trận bị thương, té xuống núi, được một vị vu sư (phù thủy) cứu giúp, trong quá trình dưỡng thương, ông đã quên hết chuyện trước kia ở nhà, ở nơi đó yên tâm dưỡng bệnh và sinh sống một cách vui vẻ. Dần dần, ông và nữ vu sư đó yêu nhau, dù người trong tộc phản đối người trong tộc kết hôn với người ngoại tộc, nhưng vị vu sư đó đã vượt qua những lời chỉ trích phản đối để đến với ông, hai người kết hôn và mang thai, bị người trong tộc đuổi ra khỏi tộc vì vi phạm tộc quy. Cô vẫn vui vẻ theo người thanh niên Nhật đó đến vùng đất bên ngoài sinh sông, một cuộc sống hạnh phúc đơn sơ.

Đến một ngày, anh ta vì săn bắt một con thú mà té ngã xuống một sơn động đầu anh ta chấn thương nặng, ngất xỉu hôn mê. Khi tỉnh lại anh ta lại nhớ hết những chuyện trước kia, rằng mình là một tướng quân của Nhật Bản có vợ đẹp, có con ngoan đang chờ ở nhà, anh ta kể hết với cô gái mong cô hiểu và tha thứ. Tình yêu của người dân tộc rất cố chấp mù quáng cương quyết không chịu chấp nhận cảnh chung chồng, cô khóc hết nước mắt van xin anh ở lại với cô, nhưng anh không thể bỏ trách nhiệm, không thể bỏ cuộc sống văn minh sống nơi núi rừng hoang dã. Nên đã bỏ cô về với gia đình.

Nếu chuyện chỉ dừng ở đó, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, đáng tiếc lòng tham con người vô đáy, ông ta không thể quên người phụ nữ dị tộc kia, thường quay lại kiếm bà, nhưng bà chết sống không chịu theo, đến một ngày ông cố chấp bắt cóc con trai của bà, ý muốn bà theo khuôn phép, vì thương con sẽ quay về với mình. Nhưng ông không ngờ bà không những không đi, bà hết mực khóc lóc năn nỉ ông trả con lại cho bà.

Nhưng ông đã quyết tâm dẫu đứa bé đi, đến một ngày đứng giữa trời mưa gió bão bùng bà bật khóc mắng thẳng vào người bạc tình vô nghĩa, còn nghiêng rằng nguyên rủa người đàn ông mà mình hết mực thương yêu, mình đã vì người đó bị đuổi ra khỏi tộc, nay lại chẳng còn gì kể cả đứa con, bà nguyên rủa cả dòng họ Sơn Bản đời đời anh em lấy nhau, loạn luân đến khi huyết thống không thể sinh sôi ra người Sơn Bản nữa lời nguyên mới chấm dứt.

Bà vừa nguyên rủa xong, cũng tự nhảy xuống vực quyên sinh, để hoàn thành lời nguyên đó.

Thật vậy từ đó về sau, mỗi một thế hệ của gia tộc Sơn Bản đều có anh em yêu thương nhau, nhưng không thể đến được với nhau vì danh dự, vì luân thường đạo lý, đến đời ông, hai chị em yêu thương nhau, nhưng ông là con một, trách nhiệm của ông nặng nề nên ông nhẫn tâm đưa người chị mà mình yêu nhất gả ra ngoài, tự ông cũng cưới vợ, nhưng người vợ ông không yêu, chờ mòn mỏi đến chết trong bệnh viện mà ông vẫn chưa để mắt đến chỉ lao theo những cuộc kinh doanh, làm ăn, đàm phán để quên đi nỗi đau lòng. Điều đó dẫn đến bi kịch của hai đứa con ông, yêu nhau, phạm vào luân thường đạo lý, ông đã tàn nhẫn chia cắt, và bây giờ, ông chỉ còn lại một mình. Những người thân của ông đồng loạt bỏ ông ra đi, chỉ bởi vì cá tính độc đoán của ông.”

Huyền Ngọc nghe ông kể xong có chút ngẩn người, cô biết ông là kể về số phận của gia tộc ông, về cha và mẹ cô, sau đó cô lại nghe ông nói tiếp:

“Đó là câu chuyện kể về gia tộc ta, và của cha mẹ con. Nay anh trai con muốn con quay về Nhật Bản, ông cũng mong như thế, nhưng chướng ngại vật trước mắt, với cá tính của anh con, nó không từ bất cứ thủ đoạn nào để loại trừ đầu. Số phận của hai anh em Huyền Thiên và Huyền Tú kia nằm trong tay con, ông đồng ý hai đứa nó có chết cũng muốn bảo vệ con, nhưng có đáng không? Con chỉ theo ông về Nhật Bản để nhận tổ quy tông, chứ ông đâu cấm đoán các con. Chỉ một thời gian thôi, rồi con vẫn có thể về bên cạnh họ mà, có chấp với nhau làm gì để đau khổ cả đôi bên.”

Ông nói, giọng ông trầm trầm ảm áp, đôi mắt đầy từ ái nhìn cô.

Có lẽ, cô đã khát khao một gia đình quá lâu, nên trong phút chốc cô như bị hoa mắt, gần như muốn gập đầu, nhưng một giây chợt tỉnh, cô không thể tin người lạ, với cô ông cũng vẫn chỉ là một người lạ, tâm tính đề phòng từ thuở còn thơ theo cô đến tận giờ khiến cô không thể không sinh lòng nghi ngờ trước lòng tốt của ông.

Nhưng tình cảm cô thì đang kêu gào, bởi vì cô quá mong mỏi nhìn xem nơi mẹ cô sinh ra và lớn lên, cô cũng muốn cất tiếng gọi người ở trước mặt một tiếng ông, nhưng cô không thể nào tin tưởng ông được.

Cón cáo già trong chốn thương trường như ông làm sao không nhìn thấy sự dao động trong lòng cô bé ngày thơ này, ông khẽ lắc đầu thở dài:

“Tin ông, cháu cũng đâu bị thiệt thòi gì, nhưng ít ra cứu được hai anh em đó. Vả lại, cháu là người lớn, với thế lực của 2 anh em họ, chẳng lẽ ta có thể giam giữ cháu được sao? Chỉ cần theo ông về Nhật Bản một thời gian, khi anh em họ đến rước, ông sẽ cho con theo họ về, nhưng theo một cách danh chính ngôn thuận chứ không lập lờ như hiện nay, cháu gái của Sơn Bản Vũ ta sao có thể ủy khuất như thế này được.”

Có lẽ là cô đã bị bệnh, hoặc có lẽ là cô đã mong mỏi tình thâm đến mờ cả mắt, cô mong mỏi có người nhà hiểu được ủy khuất của cô, nỗi đau khổ ẩn nhẫn mà cô phải chịu đựng vuốt ve tóc cô, nói rằng, không sao, có ông, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Hai anh đối với cô rất tốt, tốt lắm, tốt đến mức cô không có gì để hình dung, nhưng cô phân biệt rõ ràng rằng, hai anh là người yêu, chứ không phải người thân thuộc, một con bé mồ côi, suốt ngày đối diện với 4 bức tường, mẹ phải bôn ba khổ cực đến tận khuya mới về vì cuộc sống của 2 mẹ con. Khi mẹ chết đi, cô được vào nhà Hắc Huyền, không lo ăn lo mặc, những những ánh mắt xì xầm bàn tán, những trò trêu đùa ác ý nhắm thẳng vào con bé rụt rè như cô.

Đau đó, nhưng đâu dám khóc, uất ức đó, nhưng sao dám lên tiếng than thở với ai. Nay có người nói hiểu hết uất ức của cô, sẽ làm chỗ dựa cho cô sau này. Cô sẽ có một mái nhà, cô sẽ có một mái gia đình, cô sẽ biết được nơi mà cha mẹ cô sinh ra và lớn lên. Cô sẽ.....

Rất nhiều, rất nhiều ý tưởng bay đến trong đầu cô, có lẽ cô đang bệnh nặng lắm, hay cô đã phát điên, bởi vì cô nhận thấy mình đang gật đầu, và miệng mình vô thức nói:

“Con đồng ý.”

Ông gật đầu hài lòng,

“Vậy con theo ông đi, ông đảm bảo chỉ trong hai ngày nữa, mọi chuyện sẽ êm đẹp như cũ, con để lại tin tức bảo con đến Nhật Bản, nói bộ họ cứ đến tìm con, ông sẽ chờ tiếp đón bọn họ.”

52. Chương 52

Chương 52

Hai ngày sau, thực sự giới chứng khoán có biến động lớn, tập đoàn Greet lớn nhất ở Mỹ mấy ngày trước đây chìm trong u ám, gần như có tin đồn sẽ phá sản, đột ngột khởi tử hồi sinh, không ngừng nhảy vọt trên bảng điểm của phố Wall, công ty Lôi Vũ cũng theo đó, mà điểm cao vượt mức, nhận được tin tức, Huyền Ngọc mừng muốn rơi nước mắt, lúc này cô đã hoàn toàn tin tưởng ông, rằng ông không nói dối cô. Cô lúc này đã đến sân bay, theo ông và tên Sơn Bản đáng ghét đó về nước Nhật. Đất nước xa xôi đó, nơi mà ba mẹ cô từng sinh ra và lớn lên, nay cô đặt một chân đến đó, cũng coi như cô đã bước đến gần hơn với cha mẹ của mình.

Phi cơ bay lên xa xa, từng làn mây trắng lướt qua cửa sổ, nhìn những áng mây lập lờ đó, bất chợt Huyền Ngọc cảm thấy mệt mỏi vô cùng cô nhắm mắt lại ngủ. Trong cơn mơ màng, cô nhận thấy có một vòng tay ấm áp choàng qua vai cô, kéo cô vào lòng, nhẹ hôn lên trán cô.

Ai thế? Huyền Ngọc mơ mơ màng màng suy nghĩ, nhưng không có cách nào mở mắt lên, ai đang hôn cô? Mùi hương này, thật lạ, không giống như mùi hương của hai anh, đây là mùi của hỗn hợp nhựa thông và gió núi, mang theo hơi thở thơm mát lạ thường, vòng tay ấy, ấm áp và ôn nhu. Lại có tiếng thì thầm khe khẽ bên tai cô.

“Bảo bối ngoan, hãy ngủ đi, anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh nữa.”

Lúc này, Huyền Tú vẫn chưa hay biết gì về việc Huyền Ngọc đã theo Sơn Bản Triệt Nhất về Nhật Bản.

Anh đang đấu tranh giành giật không ngừng từng thời cơ để chờ cơ hội cải tử hồi sinh cho cổ phiếu đang ngày càng đi xuống.

Cơ hội vừa đến, anh chụp ngay, đầu tiên anh phong tỏa thị trường tiền tệ của cổ phiếu tập đoàn Greet, ngay sau đó khi giá sụt đến mức thấp nhất anh thu hết vào toàn bộ. Thị trường không còn cổ phiếu nữa, anh đánh cú quyết định, và đã thành công.

Lúc này tập đoàn Greet không còn thuộc về cổ phần nữa mà anh đã nắm trong tay hơn 70% cổ phiếu qua cú lợi ngược dòng vừa rồi.

Không dám ngủ quên trong chiến thắng, anh dùng hết một tuần lễ để củng cố lại nội bộ và thị trường của tập đoàn, sau đó sắp xếp lại hết công việc mới gọi điện về nhà.

Huyền Tú cũng phờ phạc cả người, nhận điện thoại như không có sức sống, nhưng khi nghe Huyền Thiên hỏi về Huyền Ngọc anh bật người dậy, định tìm cô thì.....

“Em nói cái gì?”

Giọng Huyền Thiên phát ra từ trong máy gần như chấn động đầu óc đang mờ mịt vì thiếu ngủ của Huyền Tú, không còn cách đại dương xa xôi mà như đang ở cạnh bên người vậy.

Huyền Thiên tức đến muốn bốc khói rồi, đã bảo Huyền Tú canh chừng cô bé con, những ngày gần đây giữ ở công ty đừng cho đến trường thể mà nay lại nói không biết cô bé ở đâu.

Anh gọi điện về nhà, dì quản gia cũng ấp úng nói không biết Huyền Ngọc, vì cứ ngỡ Huyền Ngọc ở công ty với cậu chủ Huyền Tú, lúc này cơn giận của Huyền Thiên đã lên đến đỉnh điểm cộng thêm với việc thiếu ngủ hơn mười ngày nay gần như làm anh phát điên.

Anh vội vã lên phi cơ bay về nước.

Hơn mười giờ đồng hồ bay từ Mỹ về Đài Loan, gần như anh không chớp mắt nổi.

Xuống phi trường thì Huyền Tú đã đợi sẵn, gương mặt nghiêm trọng khác thường, anh xăng giọng:

“Bảo bối đâu?”

Huyền Tú lắc đầu nói:

“Nghe báo lại Huyền Ngọc đã qua mặt năm bảo vệ đi lên xe với Sơn Bản Triệt Nhất, và đã bay sang Nhật rồi.”

Huyền Thiên lúc này đã không kiềm nổi nữa, vung một cú đấm thật mạnh vào mặt Huyền Tú, anh gầm thét:

“Đây là lần thứ hai em làm mất bảo bối, anh rất chán ghét mình khi quá tin tưởng giao bảo bối cho em. Đáng ra anh nên biết con người em là không đáng tin như thế.”

Nói xong, anh phát tay đi thẳng, bỏ lại Huyền Tú đứng ngơ ngác nơi đó.

Đây là lần đầu tiên hai anh em đánh nhau, hai mươi bốn năm qua, các anh chưa bao giờ cãi nhau vì bất cứ chuyện gì, lần đầu tiên anh thấy Huyền Thiên nổi giận với mình. Và cũng lần đầu tiên anh thống hận bản thân đã quá sơ suất đánh mất bảo bối lần nữa.

Một cú đấm của Huyền Thiên không thấm vào đâu, đáng ra anh nên để bản thân đâm đầu chết cho rồi.....

Vừa nghĩ, vừa chạy theo ông anh trai có gương mặt giống mình như đúc.

Hai anh em về nhà, sắp xếp lại công ty, vì mới qua một cơn giông tố nên anh không thể bỏ ngang mà đi.

Lần này Huyền Tú cũng không thể nào ngồi yên ở tại chỗ được nữa, anh cùng Huyền Thiên đáp máy bay sang Nhật.

Lúc này Huyền Ngọc vẫn không biết gì về hai anh em gần như lục tung cả nước Nhật để tìm tung tích của cô, khi tìm được nhà của dòng họ Sơn Bản thì bị đám bảo vệ đeo kính đen, mặc u phục đen ngăn cản tử ngoài cửa.

Chỉ có thể yên lặng đi về, nghĩ cách khác.

Lúc này Huyền Ngọc vẫn còn đang say ngủ vì chuyến bay dài, khi thức dậy đã thấy bên cạnh mình có hai cô hầu gái đứng chờ sẵn, Huyền Ngọc vừa thức, cô hầu gái đầu tiên bưng nước rửa tay lên cho cô, vốn không quen với sự phục vụ như thế này, Huyền Ngọc hơi lúng túng:

“Các chị cứ để đó, tự em làm...”

Hai cô hầu nghiêng người cũng kính, một cô nói:

“Tiểu thư, thiếu gia bảo hầu tiểu thư chuẩn bị xong, đến phòng khách gặp thiếu gia ạ.”

Gặp tên biến thái đó ư, Huyền Ngọc chán nản vùi đầu vào trong chăn định ngủ tiếp, thì nghe từ bên kia có giọng nam không đứng đắn vang lên:

“Không tỉnh là muốn anh ngủ cùng à?”

Huyền Ngọc bực mình ném phắt cái gối vào mặt anh ta, vừa hét:

“Cái đồ không biết xấu hổ nhà anh, ai cho anh vào phòng con gái chứ?”

Cái gối bay một đường thẳng vào mặt Triệt Nhất đang cười thật tươi, anh không né cũng không đưa tay bắt lấy, chiếc gối lượn một vòng ụp thẳng vào mặt rồi theo quán tính rơi thẳng xuống đất.

Anh ta vẫn đứng đó cười như chưa có chuyện gì xảy ra, Huyền Ngọc tức tối quá, đứng bật dậy đưa tay vào chậu nước định bưng thau nước lên hắt vào mặt anh ta thì phát hiện ra đó không phải là nước ấm, các cô gái chưa pha sẵn vì sợ cô chưa thức, Huyền Ngọc kêu thất thanh, nhảy vọt ra sau ôm đôi bàn tay đỏ ửng.

May mà bên đây trời lạnh, có lẽ các cô gái đứng đợi cũng hơi lâu, nên nước cũng không nóng lắm, chỉ vừa đủ để làm đỏ đôi tay mịn màng của cô thôi.

Triệt Nhất chạy vụt tới, tốc độ nhanh hơn cả tên, anh cầm bàn tay Huyền Ngọc, hất văng chậu nước, cô đang suýt xoa, thì anh ta đã hét ầm lên, trong đôi mắt là cả sự giận dữ kinh hoàng:

“Còn đứng đó làm gì? Sao không đi gọi bác sĩ Trần?”

Hai cô gái cuống quýt, chạy tán loạn, Triệt Nhất vừa ôm tay cô vừa suýt xoa, thổi phù phù lên cho đỡ nóng, Huyền Ngọc muốn rút tay về, anh ta không dám nắm mạnh chỉ đưa đôi mắt dịu dàng nhìn cô:

“Huyền Ngọc, em đừng làm rộn, yên nào, yên nào, sẽ hết đau ngay thôi.”

Giọng anh ta dịu dàng nhẹ nhàng như dỗ trẻ con, làm Huyền Ngọc bất chợt nhớ Huyền Tú quá, không biết giờ này anh có nhớ cô không?

Sau đó một vị bác sĩ bước vội đến, xem xét tay của Huyền Ngọc sau đó đưa thuốc và băng bó lại, dặn dò không được đụng nước.

Ông chớp chớp mắt nhìn Triệt Nhất cười cười:

“Cậu đừng lo quá, chỉ ửng đỏ ngoài da thôi, không ảnh hưởng gì đâu, còn thua xa những trò biến thái của cậu.”

Gương mặt Triệt Nhất trầm xuống dọa người, vị bác sĩ kia thuộc dạng dám sờ đuôi cọp chứ không dám giẫm đuôi, nên biết điều vội vã rời đi.

Khi ông đi ra ngoài, Triệt Nhất gọi người hầu đem thức ăn vào, tự tay anh bón cho Huyền Ngọc từng thìa cháo, Huyền Ngọc rất mắc cỡ, cô không chấp nhận, nhưng anh ta dùng đủ mọi cách từ dụ dỗ, đến uy hiếp, đến nài nỉ, ngay cả đến việc làm trò hề cho cô cười để cô ăn.

Phải nói là tài dụ dỗ của anh ta hay tuyệt, làm Huyền Ngọc suýt bật cười mấy lần, làm cô cũng giật cả mình về sự bạo dạn của mình trước anh ta.

Trước đây, hai anh em Thiên và Tú phải mất một đoạn thời gian khá lâu mới đến gần và nói chuyện với cô.

Tuy có thể nói Triệt Nhất không phải mới quen cô ngày một ngày hai, nhưng cũng không thân đến nỗi vừa cười vừa nói như thế này, nhưng với da mặt dày và giọng lưỡi dẻo dai của anh ta, Huyền Ngọc không biết làm gì khác hơn là ăn từng muỗng mà anh ta dỗ dành. Phải nói, công phu dỗ ngọt và da mặt dày của anh ta quả thật là vô địch thiên hạ.

Ăn xong, anh cố bắt cô nằm trở lại trên giường để nghỉ ngơi thêm, cứ như là vừa nãy cô bị căn bệnh gì nặng lắm vậy, nói không lại anh ta, Huyền Ngọc đành phải nằm xuống giường giả vờ ngủ.

Khi anh ta nhẹ nhàng đóng cửa phòng bước ra ngoài thì Huyền Ngọc ngồi bật dậy, nói đùa sao, cô cũng đã ngủ hơn mười ba giờ đồng hồ rồi, nằm nữa chắc xương sống của cô mục nát hết mất.

Nghĩ thế cô thay bộ quần áo mà cô hầu ban sáng đã cẩn thận đặt trên đầu giường, vừa bước ra cửa có hai gã hộ vệ người nhật mặt u phục đen kính cận chào cô.

Cô cũng rụt rè đáp lại, sau đó dọc theo hành lang dài đi tới, khi đi đến gần một gian phòng nhỏ, cô nghe có tiếng khóc và tiếng lạnh lùng của người đàn ông:

“Chặt hai tay cô ta.”

Và sau đó từ một gian phòng trước mặt, cô nhìn thấy hai gã đàn ông lôi một cô gái mặc y phục người hầu gần như ngất xỉu ra khỏi phòng, nhìn lại đó là một trong hai cô người hầu lúc sáng.

Lập tức Huyền Ngọc đã hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô lập tức chạy vội đến chặn hai người đàn ông kia lại.

Hai gã đàn ông mặc u phục đen vừa thấy cô lập tức nghiêng người:

“Tiểu thư.”

Cô run run hỏi:

“Hai anh định dẫn cô ấy đi đâu?”

“Theo lệnh thiếu gia, dẫn cô ấy đến nhà chấp pháp.”

Cô tái mét cả mặt:

“Chỉ một sơ suất nhỏ mà chặt cả đôi tay người ta?”

“Chúng tôi chỉ làm theo lệnh.”

“Ông của tôi đâu?”

“Thưa tiểu thư, lão thái gia đã sang Hawaii nghỉ mát rồi ạ.”

Nghỉ mát? Huyền Ngọc gần như không thể tin nổi hiện tại là mùa đông mà có người lại đến nước Mỹ nghỉ mát, nhưng bây giờ chuyện trước mắt quan trọng hơn:

“VẬY... Thiếu gia đâu?”

Theo tay hai người kia chỉ, cô bước vội vào căn phòng trước mặt, trong phòng là không khí trang nghiêm kính cẩn, một đàn nam nhân áo đen đang ngồi tề chỉnh dường như đang họp, thấy cô bước vào đồng loạt nghiêng người chào:

“Tiểu thư.”

Cô lúng túng gật đầu đáp lễ, sau đó định xoay người thoái lui, thì Triệt Nhất ngồi ở vị trí chủ tọa gọi cô lại.

“Cát Ưu, em tìm anh có việc gì?”

Giọng anh ta đầy mừng rỡ, đây là lần đầu tiên từ khi quen biết đến giờ cô mới chủ động tìm đến anh, cô lắp bắp:

“Anh đang bận...”

Triệt Nhất vội khoát tay ra hiệu cho những người kia đi ra ngoài hết.

Cr đám người vội vã cúi người chào rồi bước vội ra, không một ai dám ngồi đó hóng chuyện dù trong bụng vô cùng tò mò, tại sau vị Thiếu gia nổi tiếng nham hiểm ác độc này khi gặp cô em gái của mình lại thay đổi một trăm tám mươi độ, bày ra vẻ lấy lòng trước nay chưa từng có thể này?

Đợi mọi người ra ngoài hết, anh ta theo thói quen bước đến gần cô, vươn tay ôm cô vào lòng, cô vội nghiêng người né tránh, anh ta vồ hụt vào khoảng không, nhưng vẫn ra vẻ không sao cả nhìn cô cười cười:

“Sao lại thức dậy, em mệt nên ngủ thêm một lát.”

Nhắc đến từ ngủ, cô mới nhớ chực ra việc mà mình đến đây. Cô vội nói:

“Cô gái ban sang.... Đâu phải lỗi do cô ta, là do tôi vô ý thôi mà, sao anh lại đòi chặt tay người ta chứ.”

Giọng anh ta vẫn giữ vẻ nịnh nọt, “Cô ta làm sai cô ta phải chịu trừng phạt, hơn nữa đó đã là xử nhẹ rồi.”

Nhưng trong lòng âm thầm tức tối hai tên thuộc hạ đáng chết kia, khi về phải xử phạt nó thật nặng.

Như đoán được anh ta nghĩ gì, cô nói:

“Hai người kia còn ở bên ngoài, anh bảo tha cô ấy đi, làm người đừng quá ác độc như vậy.”

Anh ta ho khan hai tiếng, mắt đảo một vòng đầy mưu mô.

“E hèm, đây là quy luật của gia tộc chúng ta bao đời nay, em...”

Cô nóng nảy:

“Nhưng cô ta dù có lỗi vẫn cũng chỉ có lỗi với tôi, đâu liên quan đến anh.”

Anh ta cố che giấu nụ cười, giọng bình thản:

“VẬY, em là tiểu thư của nhà này, em nói sao thì nghe vậy, nhưng dù sao đây cũng là việc chấp pháp, nếu muốn thay thế cũng phải có gì để đổi, theo ý em nên đổi thế nào.”

Cô dò xét nhìn anh ta:

“Anh đã nói tôi là tiểu thư của nhà này, vậy tôi muốn tha ột người. Chẳng lẽ cũng không được hay sao?”

Anh ta cười cười, đáp:

“Đương nhiên là được, nhưng đây là nói về vi phạm nội quy, người hầu không làm tròn bổn phận đả thương chủ nhân, nên bị trừng phạt nặng hơn vết thương của chủ nhân.”

“Nhưng người bị thương là tôi.... Tôi không muốn truy cứu.”

“Đây là vấn đề quy tắc, chứ không phải là ai bị thương.” Dám làm bảo bối của anh bị thương, dù chết cũng chưa hết tội, chặt tay là may rồi. Trong lòng anh ta còn bỏ thêm một câu.

Nhưng đồng thời cũng đưa ánh mắt thú vị nhìn về phía Huyền Ngọc, Cát Ưu hôm nay đã lớn, đã đủ tự tin rồi, dám đứng trước mặt anh đấu khẩu, lý luận.

Những tin tức truyền về trước đây làm anh có đôi lúc gần như không thể giữ được bình tĩnh, nói rằng, cô là người nhút nhát, đến mức không hề dám ngẩng mặt nhìn thẳng người lạ, luôn bị bạn học và các anh chị em ở Hắc Huyền gia bức hiếp.

Tuy cuộc sống đầy đủ, không lo ăn mặc, nhưng là đứa cháu ít được quan tâm nhìn ngó đến nhất.

Nhưng đáng tiếc, lúc ấy sức lực của anh còn yếu kém, anh không dám mơ đến việc mang cô trở lại bên người, thậm chí ngay cả việc hỏi thăm tin tức của cô, anh cũng chỉ dám nhờ một người bạn thân thiết của mình dò hỏi, từng tin tức của cô, nhìn những bức ảnh của cô để anh thêm tự tin gây dựng thế lực của mình.

Nay anh đã đủ vững vàng để đứng lên chống lại ông, đòi hỏi và tìm hạnh phúc cho riêng mình, thì bỗng dưng ông lại nói một câu ‘Ông ủng hộ’

Điều đó giống như bạn đang chuẩn bị hết tâm tư để chiến đấu với người khổng lồ mà mình sợ nhất đang giữ bảo vật quý giá. Chuẩn bị tinh thần, sức lực và tài lực xong xuôi, bỗng dưng người khổng lồ đó nói ‘Ta chịu thua’ thì bỗng dưng cảm giác hụt hẫng, chơi vơi, và mừng rỡ đột ngột ào đến

Nhất thời Triệt Nhất không biết mình nên có cảm xúc gì, oán hận ông sao lại không nói câu đó sớm hơn, hay nên mừng vì ông đã chấp nhận ình?

Nhưng dù sao, ông cũng đã giúp anh mang Huyền Ngọc về, mà nếu chỉ riêng anh, anh không thể nào tự tin mình sẽ có thể mang Huyền Ngọc về được.

Bây giờ ông đã sang Hawaii, nhường lại không gian này cho hai người từ từ bồi đắp tình cảm, những chuyện sau này ông bảo phải nhờ vào tài năng của mình, có giữ được Huyền Ngọc hay không, đó phải do chính anh.

Huyền Ngọc hươ hươ tay trước mắt anh, thấy anh ta tự dưng đứng đó cười ngây ngô như một kẻ ngốc, cô đẩy vai anh ta. Triệt Nhất nhất thời giật cả mình, thoát khỏi dòng suy tư.

Anh ta hắng giọng nói:

“Em, muốn tha cho cô ta cũng được, nhưng em phải hứa với anh hai điều kiện.”

Huyền Ngọc đề phòng hỏi:

“Điều kiện gì?”

“Tuần này đi dạo hội chùa với anh, còn một chuyện khác là.... Hôn anh.”

Cô giật mình, mặt đỏ ửng tức giận quát lớn:

“Biến thái, nằm mơ đi.”

Anh ta giả vờ ử rử:

“Thôi được, chỉ đi dạo hội chùa thôi, còn nộ hôn kia, xem như anh cho em nợ.”

Không đợi Huyền Ngọc kịp phản ứng anh ta đã phát tay ra hiệu cho người nam nhân đứng hầu ở cửa, anh ta hiểu ý vội bước ra ngoài, thông báo mệnh lệnh của anh ta.

53. Chương 53

Chương 53

Đi dạo hội chùa

Được các cô hầu gái mang vào bên trong phòng thay bộ kimono màu tím than, tăng lên làn da trắng nõn quyến rũ của cô, nhìn cô, như một cô búp bê công chúa trong bộ búp bê hoàng gia được trưng bày ở phòng khách. Loại búp bê này là truyền thống, thông thường chỉ dành ẹ tặng cho con gái. Ở Nhật Bản có hẳn một ngày lễ hội búp bê, vào ngày này các cô gái thường hay trưng bày những bộ búp bê truyền thống của gia đình mình lên kệ, mời bạn bè đến nhà ăn uống và nhìn ngắm bàn luận những chú búp bê, kể từng chuyện liên quan đến chúng.

Huyền Ngọc cũng biết về truyện này, cô thường hay đọc truyện tranh Nhật Bản nên hầu như cũng khá quen với các loại tập tục và ngày lễ ở đất nước hoa anh đào này. Nhưng rõ ràng trong ngôi nhà này không có bóng dáng của một người phụ nữ, tại sao lại trưng bày loại búp bê xinh xắn như thế này?

Cô đem thắc mắc hỏi cô hầu gái, cô ấy cung kính đáp:

“Thưa tiểu thư, khi chúng tôi vừa bước vào đây làm đã nghe quản gia dặn dò phải gìn giữ và bảo quản gian này, cùng với gian phòng tiểu thư đang ở. Ngoài ra chúng tôi không biết gì khác.”

Quản gia đứng ở phía sau bước lên nói:

“Tiểu thư, đây là thiếu gia đặc biệt mua khi cậu ấy chỉ mới lên tám tuổi, cậu ấy bảo tiểu thư rất thích búp bê, rất muốn được nhìn thấy cả triều đại búp bê như thế này, nên cậu ấy đã giữ gìn cẩn thận bao nhiêu năm nay.”

Người quản gia này đã làm cho gia đình này rất lâu, nghe nói từ thuở cha mẹ cô vẫn còn trẻ là bà đã đến.

Cô chỉ nhìn, nhưng hoàn toàn không có chút ấn tượng nào rằng mình nói thích loại này. Cũng không thể trách cô được năm đó cô còn quá nhỏ, đầu thể nhớ hết mọi chuyện xảy ra, nhưng với một cậu bé tám chín tuổi thì lại khác, sẽ nhớ những việc xảy ra bên cạnh mình cho đến cuối đời.

Lúc ấy, khi cô còn ở Malaysia, có lần anh cùng ba anh sang thăm cô, anh kể rất nhiều về lễ hội búp bê của các cô gái Nhật Bản, cô háo hức nghe, và đòi anh lần sau khi đến nhớ mang đến cho cô một bộ. Anh vuốt tóc cô cười nói:

“Đương nhiên, Cát Ưu của anh dù muốn sao trên trời anh cũng sẽ hái xuống cho em.”

Nhưng từ đó trở về sau, anh không đến nữa, còn người mà anh gọi là ba, sau này cô mới biết là ba của cô, thì cô không có một chút ấn tượng nào, thậm chí dáng vóc của ông cô cũng không nhớ.

Cô nghe anh kể lại, khi ba về lần đó, cãi nhau với ông một trận, vì nghe đâu ông dự định làm ra áp lực để cho gia đình mẹ con cô biến mất, ông ấy không muốn con trai mình sa đoạ trong mối tình tội lỗi ấy nữa.

Và lúc ấy, quả thật không biết vì sao, cô và gia đình chuyển sang Hong Kông. Trong một lần bay xuôi ngược tìm kiếm mẹ con cô, ông đã bị tai nạn máy bay tử nạn.

Cô bước ra khỏi phòng thì Triệt Nhất đã mặc u phục đứng bên ngoài đợi sẵn, không thể không nói, chứ anh ta mặc bộ u phục màu be nhạt làm nổi bật lên mái tóc dài màu nâu trông rất lãng tử, đôi mắt với tia sắc bén lạnh lùng nhưng khi nhìn cô tràn đầy vẻ ấm áp, những đường nét tuấn tú trên mặt anh, nếu so với hai anh trai của cô, chỉ có hơn chứ không kém. Nghĩ đến hai anh, Huyền Ngọc lại thở một hơi thật dài.

Không biết giờ này Huyền Thiên và Huyền Tú ra sao rồi, không biết khi biết cô ra đi, hai anh sẽ giận dữ đến mức độ nào, có giận đến mức không thèm đi tìm cô luôn hay không. Đã một tuần lễ trôi qua rồi. Nhưng cô biết hay anh không thể nào bỏ mặc mình, chẳng lẽ công ty của hai anh xảy ra vấn đề gì nữa hay sao?

Cô từng nghe ai đó nói, sự nghiệp đối với đàn ông rất quan trọng, nhưng cô cũng từng nghe hai anh nói, hai anh có thể mất đi tất cả những không thể mất cô.

Tiền, nếu mất, hai anh có thể dễ dàng kiếm lại được, nhưng cô là bảo bối của jai anh, nếu mất đi, cuộc sống của hai anh không còn ý nghĩa gì nữa.

Hai anh đã sống trong sự cô độc của mình quá lâu, sống quá lâu trong sự giả dối lọc lừa của cuộc đời. Gặp được cô, sự lương thiện nhút nhát của cô, như tưới một liều thuốc hồi sinh vào cuộc sống vô cị của hai anh, hai anh mới biết trên thế gian này vẫn còn thứ trong sáng thiện lương đến nhường ấy.

Cho nên tuyệt đối hai anh không thể mất cô được.

Nhưng ông cũng đã hứa, khi hai anh đến sẽ cho cô quay về, nhưng cô đến đây cũng đã một tuần rồi, hai anh không thấy tăm hơi, mà ngay cả ông cô cũng không thấy bóng dáng.

Cô bắt đầu cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó là lạ, mà tạm thời vì tin tưởng ông, tin tưởng máu mủ thâm tình mà cô không dám nghĩ ngợi xa hơn.

Nhận thấy Huyền Ngọc đang ngẩn ngơ, anh bước đến, đưa tay lắc lắc trước mặt cô:

“Này, bé con hoàn hồn đi, mơ mộng gì thế hả?”

Nghe tiếng nói của anh cô bất chợt giật mình, sau đó ngượng ngùng sóng vai anh bước ra ngoài.

Nhìn cô gái trong lòng mình đang xinh tươi như một đóa bách hợp tím nở rộ dưới ánh sao đêm, anh bất chợt có tham vọng muốn đem cô kéo vào lòng, đưa cô lên giường, ân ái mây mưa với cô suốt cả một đêm, tuyệt đối không muốn cho cùng bất luận kẻ nào chia sẻ vẻ đẹp của cô.

Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, anh không dám ép cô, không phải vì sợ lời hù dọa hay lời hứa của anh với ông, nhưng anh biết, tính tình Huyền Ngọc nhát gan như một chú rùa con, nếu vội vàng quá sẽ làm cô sợ hãi, một khi cô rút vào vỏ bọc của chính mình rồi tuyệt đối không quay trở ra nữa. Nên anh đành phải nhẫn! Dù hiện tại anh đang muốn, rất muốn rất muốn! Vật nam tính của anh khi thấy cô trong bộ lễ phục ấy đã trở nên không ngoan, nó bật dậy kêu gào, làm anh đè nén mình lắm, mới có thể sánh vai theo cô ra ngoài.

Mùa hè ban đêm ở Nhật Bản, cực kỳ náo nhiệt, gió đêm mát mẻ đưa tới trận trận mùi thơm thức ăn, các loại quán nhỏ ven đường của những người bán hàng rong, tiếng rao hàng cùng tiếng nói tiếng cười của du khách xen lẫn vào nhau. Sau khi xuống xe, Triệt Nhất đem Huyền Ngọc ôm chặt bên mình mặc cho tiếng la hét phản đối của cô, giống như đang biểu thị công khai quyền sở hữu của mình trước bọn sắc lang đang chảy nước miếng khi nhìn cô bé của anh.

Bây giờ anh mới thật chân chính hối hận khi mang cô ra đây. Nét thanh thoát, dịu dàng của cô như thu hút tất cả mọi ánh nhìn. Làm anh hận không thể đem cô gói hẩn vào lòng mình, hay giống như ở các nước còn lạc hậu bảo cô mang theo một chiếc mạng che lại khuôn mặt thanh tú xinh tươi đó.

“Tôi có thể đến đó chơi được không?”

Huyền Ngọc hưng phấn chỉ vào một gian hàng cách đó không xa,

“Ừ!” Triệt Nhất gật đầu ngầm cho phép, đồng thời hướng bọn cận vệ phía sau nháy mắt, để cho bọn họ theo thật sát cô bé con của anh, ngăn trở tất cả những tầm mắt quấy rầy cô bé con.

Cô bước đến đó, thì ra đây là trò chơi dùng vợt giấy vớt cá, cô nghịch ngợm đưa tay vớt thử, nhưng rất nhiều lần rồi, lần nào vợt cũng rách, mà những chú cá kia thì cứ bơi lội thông dong như đang cười vào mặt cô. Cô tức tối không muốn chơi tiếp nữa.

Bất chợt quay sang, nhìn thấy vẻ cổ nín cười của Triệt Nhất đứng ở bên cạnh, cô tức tối, túm lấy tay anh:

“Anh cười gì chứ, có giới thì vớt cho tôi xem.”

Anh lắc đầu, rồi lại lắc đầu, những trò chơi này, anh hoàn toàn không có hứng thú, ngay từ khi ba ba mất đi, cắt đứt luôn liên lạc với cô bé con, bị ông nội gắt gao theo sát từng giây từng phút, bắt anh phải học đủ mọi chuyện để trở thành người quản lý của gia nghiệp Sơn Bản. Nên anh hầu như không có thời gian rảnh để chơi những trò này.

Huyền Ngọc bĩu môi:

“Sợ thì thôi.”

Anh xắn tay áo tay lên:

“Ai sợ chứ?”

Nhưng anh gian trá bỏ thêm một câu, “Nếu anh vớt được một con thì phải thay bằng một nụ hôn nhé.”

Cô đỏ mặt cho qua, định đi về phía trước, bất chợt cô nghe giọng nói đầy nhạo báng của anh ở phía sau:

“Chắc chắc, thì ra Cát Ưu lại là cô bé nhất gan đến như vậy.”

Cô tức tối quay phắt lại:

“Cá thì cá ai sợ ai chứ.”

Thực ra cá tính của Huyền Ngọc rất mực ôn hòa, nhưng từ khi gặp phải Sơn Bản Triệt Nhất, thì hầu như cá tính của cô bị anh trêu chọc đến mức không còn sót lại chút bình tĩnh nào.

Quả nhiên để cho cô đoán đúng, anh xăn tẩy áo lên, vớt mãi, vớt mãi đến mức đỏ cả mồ hôi nhưng vẫn không thể vớt được con cá nào.

Huyền Ngọc vỗ tay cười to:

“Anh ngốc thật!”

Cô cười thật to khi nhìn thấy anh vụng về cứ làm rách mãi những cái vớt bằng giấy, nét nhả nhận thường ngày bay biến, hét lên với ông chủ đem một chồng túi lưới đặt sẵn ở đó.

Cả đám bảo tiêu đứng đó nhìn trợn mắt há hốc mồm. đã quen với sự âm trầm nham hiểm, mặt cười nhưng giết người không chớp mắt, cương quyết của thiếu gia rồi, hôm nay lại thấy anh chơi trò chơi trẻ con đến lật đổ tai hồng, còn tiểu thư ở cạnh bên thì vỗ tay cười khúc khích trêu ghẹo. E hèm, lần đầu tiên bọn họ mới thấy có phụ nữ dám đứng bên cạnh thiếu gia cười và nói như thế. Đa số bọn họ khi gặp anh, không khúm núm lấy lòng thì cũng e sợ không thôi.

Khi Huyền Ngọc buồn cười nhìn lấy Triệt Nhất chân tay vụng về làm rách lần thứ n cái vớt bằng giấy. Ha ha, thật không nghĩ tới a, thì ra là thiếu chủ của tập đoàn Kinh Thiên và người đứng đầu trong bang phái lớn nhất của Nhật Bản lại cũng có lúc ngây thơ quẩn bách như thế a!

“Cát Ưu!” Triệt Nhất nặng nề cắn răng, cúi đầu kêu cô ngừng cười. Tuy rằng hấn đối với loại trò chơi ngây thơ này không có hứng thú, nhưng bị người con gái mình yêu thương cười nhạo, loại cảm giác này làm cho anh có chút không thoải mái.

Cô le lưỡi với anh ta, nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ rằng, thái độ trêu chọc đó làm con sói háo sắc nào đó muốn bùng nổ dưới hạ thân, đầu lưỡi hồng hồng tinh nghịch lấp ló ngoài cánh môi hồng, rất làm cho người ta tưởng tượng ra những cảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi.

Thở hắt ra một hơi, anh quyết định đặt cược một ván, đưa tay chỉ vào con cá lớn nhất bơi lội đằng kia, anh nói:

“Nếu anh bắt được con cá đó, thì sao?”

cô lúc lắc đầu trêu chọc:

“Hừ, cá nhỏ hơn anh còn chưa bắt được, nói gì đến con cá đó.”

Hắn nheo mắt rất tinh quái:

“Nếu bắt được thì sao nhỉ, em có dám cược không?”

Huyền Ngọc hùng hổ đáp:

“Cược thì cược chứ, ai sợ ai, anh thua thì không được phái đám vệ sĩ theo sát tôi mãi thế.”

“Còn em thua thì sao?” Mắt Triệt Nhất nheo lại một cách gian tà. “Hay một nụ hôn nhé.”

Huyền Ngọc đỏ cả mặt, con sói háo sắc này luôn luôn tìm đủ mọi cách ăn đậu hũ của cô, không hề xem hoàn cảnh thời gian, địa điểm hay có mặt những ai, chỉ duy là anh ta chưa dám làm ra những chuyện quá đáng mà thôi.

Nhưng cô nhìn đồng vọt giấy rách chất thành đống trước mặt, và nghĩ đến viễn cảnh ngày mai khi đi dạo ở trung tâm mua sắm không có bất cứ một ai theo sát, cô sẽ nhân cơ hội đó gọi một cú điện thoại xuyên quốc gia về nhà cho các anh.

Nói thật ra mấy hôm nay cô nhớ hai anh đến thất cả ruột gan, nhưng với cái kiêu căng chịu thương yêu như giam lỏng này và thái độ mập mờ của anh ta làm cô tức đến mức muốn phun máu.

Từ ngày đầu khi đặt chân đến đất nước Nhật Bản, tham quan ngôi biệt thự to đùng cổ kính, nơi mà cha và mẹ cô được sinh ra và lớn lên, cùng với câu chuyện tình yêu đầy tội lỗi của bọn họ.

Nhưng với cô, nơi đây chẳng có một chút ấm áp nào của ngôi nhà, có chăng chỉ là những người hầu với thái độ cung kính nhưng vô cùng xa cách kia. Cũng may, có tên Nhật Bản đáng ghét này, ngày hai buổi chẳng có chuyện gì làm cứ ló đầu đến làm phiền cô mãi, nhưng ít ra có sự vô lại của anh ta, thái độ trêu cợt làm cô tức điên cả người làm cô cũng với đi sự trống vắng. Chỉ những lúc đêm khuya thanh tĩnh, cô nhớ hai anh đến thất cả ruột gan, trong lòng thầm nghĩ không biết việc mình làm đó là đúng hay sai....

(Ông nội: Khụ khụ, Triệt Nhất thấy chưa? Người ta thường nói đẹp trai không bằng chai mặt, con cứ phát huy tinh thần vô sĩ đi con)

Tác giả: “Ông vẫn chưa đi ‘nghỉ mát giữa mùa đông’ à?”

Ông nội: “Đi rồi, nhưng vẫn hóng chuyện của tụi nhỏ...”)

Thấy cô đứng thất thần, Triệt Nhất lại chắc chắn lưỡi đưa cô bé của mình thoát khỏi dòng suy tư, trong lòng thầm than ‘Sao cô lại thích ngơ ngẩn thế’

“Sao, chẳng lẽ việc cá cược nắm phần thắng trước mắt mà em vẫn không có can đảm ấy à?”

Huyền Ngọc do dự:

“Hôn má nhé.”

Anh lắc lắc đầu:

“Không, hôn môi.”

Huyền Ngọc từng cố định cãi lại nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh thường cùng giễu cợt của anh ta, cô tức tối không muốn mình thua cuộc, nên gật đầu kiên quyết:

“Cược thì cược chứ.”

Anh ta lặp lại lần nữa:

“Hôn môi, ngay tại đây.”

Lần này Huyền Ngọc thực sự e dè đưa mắt nhìn đám đông nhộn nhịp chung quanh, cô bối rối một lúc lâu sau đó viễn cảnh ngày mai được trốn đi một lúc gọi điện thoại cho hai anh, nhất là Huyền Thiên, cô hiểu anh nhất, không biết lần này khi về nước anh sẽ như thế nào, thì cô đã kiên quyết hơn.

54. Chương 54

Chương 54

Cô gật đầu mạnh mẽ. Nhìn theo tay đang với tới lấy chiếc vọt bằng giấy, cô run run theo dõi tay của anh. Anh đưa mắt ngăm trừng con cá mục tiêu đang bơi nhón nhơ, anh biết mình chỉ có cơ hội lần này để dụ dỗ nụ hôn trên đôi môi mà anh mong ngóng bao lâu nay, anh nhắm chuẩn mục tiêu, sau đó bất thành linh, mạnh mẽ đưa vọt vào trong nước, ra tay nhanh, chuẩn, chính xác mức ngay chú cá to nhất đưa vào chậu nước bên cạnh.

Huyền Ngọc há hốc mồm nhìn tài nghệ của anh ta, sau đó lú cả lưỡi khi anh ta đưa mặt ngày càng đến gần, sao cô có thể quên chứ, người này chính là thiếu gia của tập đoàn hắc đạo, trong tay từng thống lĩnh biết bao nhiêu đàn em, có chuyện gì làm khó được anh ta cơ chứ, sao cô lại ngốc đến thế này hử trời???

Vừa nghĩ vừa lui về phía sau, lắp bắp nói:

“Hay.... Hay để hôm khác nhé, xem... Xem như tôi nợ anh vậy.”

Anh khinh thường hừ lạnh một tiếng:

“Hừ, đã nói rồi, dám chơi dám chịu, chẳng lẽ em là cô bé không biết giữ lời hứa, vì một chuyện nhỏ như thế này mà tránh né hay sao.”

Đỏ ửng cả mặt mày, nhưng lời nói của anh ta quá mức tàn ác. Cô thầm nghĩ, chỉ một nụ hôn thôi mà, anh ta cũng đâu thể nào ăn thịt cô được. Hay chỉ hôn qua loa rồi thôi? Nghĩ nghĩ, nhưng cô đâu có cái dũng khí để làm chứ. Bất chợt cô nảy ra sáng kiến.

“Tôi hôn anh cũng được, nhưng ngày mai, anh phải cho tôi đi dạo siêu thị một mình.”

Thông minh như anh làm sao mà không biết trong đầu óc nhỏ bé của cô có suy nghĩ gì, nên giả vờ nghĩ nghĩ rồi lại gật đầu đồng ý. Không sao, chỉ còn người còn ở đây, anh không tin hai tên kia có thể mang cô ra khỏi đây được. Đã về địa bàn của anh, muốn đoạt người từ trong tay anh ra ngoài gần như là chuyện không tưởng.

Mấy ngày nay, anh biết hai tên đó, không ngừng vận dụng hết tất cả các thế lực quen biết để tìm cách xâm nhập vào nhà anh. Đàm phán ngoài sáng có, lợi dụng bóng tối cũng có, nhưng một khi bảo bối đã về tay anh thì đừng hòng anh buông tay. Trừ phi anh chết!

Thấy anh dễ dàng gật đầu đồng ý, cô vừa vui vừa sợ, cô nhìn quanh quất chung quanh, sau đó e dè đề nghị.

“Hay mình lại đằng kia, nơi đó ít người.”

Cô chỉ tay về phía một góc hơi khuất cách đó không xa.

Đưa mắt nhìn gương mặt đỏ như có thể nướng chín cả con tôm, anh ngần ngừ do dự, rồi lại gật đầu, đúng vậy, không nên ép buộc cô bé con quá mức, như thế sẽ phản tác dụng.

Nghĩ thế anh nói:

“Được.”

Sau đó cả đám hộ vệ hộ tống hai người đến một chỗ có vẻ hơi vắng vẻ, lúc này Huyền Ngọc đã run gần như không thể kiềm chế, nhưng tự trấn an với mình. Ngày mai, ngày mai là cô có thể gọi điện thoại cho hai anh, báo với hai anh biết, rằng cô vẫn bình an. Không biết hai anh phản ứng ra sao, nhưng cô nhớ hai anh đến mức không thể kiềm chế nổi. Có xa nhau, mới biết khoảng thời gian bên nhau hạnh phúc đến dường nào, ngọt ngào đến mức độ nào.

Nhìn vẻ nhăm nhăm đưa chân của anh ta, thái độ vô sỉ đó làm cho cô muốn bật cười. Dáng vẻ của anh ta lúc này như con sơn dương mặc cho cô xử trí, làm cô không cảm thấy run nữa, bắt đầu dĩ dạn dĩ hẳn lên. Cô tự nói với mình “Huyền Ngọc sao mà ngu thế, chỉ nhăm nhăm hôn nhanh sẽ qua thôi, không đến một giây mà, cổ lên!

Tự trấn an với bản thân xong, cô đưa môi đến, nhắm tịt cả mắt, nhắm hướng đôi môi hơi đưa ra của anh ta, nhẹ đặt môi xuống.

Môi anh ta lạnh lạnh, mềm mềm, phảng phất có mùi của gió núi và gỗ thông, thật ra mỹ nam trước mắt tuần tú hơn cả các chàng trai được giới thiệu trong các câu truyện tiểu thuyết ngôn tình đầy đầy trên mạng. Nếu anh ta không phải anh cô, nếu cô chưa có hai người anh trai yêu cô hết mực, cô cũng không vội vàng gì mà nhắm nháp mỹ nam trước mắt.

Nhưng hiện tại thì không thể, có quá nhiều chuyện để cô không thể nhắm nháp đôi môi mát lạnh này. Cô vội vã rút ra, nhưng một phần trăm của giây trước khi cô kịp rút ra thì cô đã thấy đôi môi kia hé mở, một mùi hương thơm mát từ miệng anh hé ra mang theo vẻ quyến rũ đặc biệt làm cô giật nảy cả mình, vội vã định thối lui.

Nhưng không còn kịp nữa rồi, anh ta hé môi, ngậm lấy môi cô, đầu lưỡi quấn lấy cánh môi dưới liếm mát, bàn tay ôm ngang hông cô, kéo cô vào lòng, xóa đi khoảng cách giữa hai người mà cô cố tình tạo ra. Tay

còn lại ôm lấy gáy của cô, kéo cô vào nụ hôn sâu, làm cô không có cách nào tránh né, khi đôi bàn tay của cô đặt trước ngực của anh, bị ép sát vào giữa hai người.

Đôi chân thon dài của anh ta dang rộng ra ôm lấy cặp chân bên dưới chiếc Kimono của cô. Hơi nóng từ thân thể anh ta tỏa qua cô làm cô cảm thấy ấm áp.

Lúc này cô chỉ còn cảm nhận được đôi môi và chiếc lưỡi ma quái kia, đang thám hiểm hết bên trong khoang miệng của cô, quần quít lấy lưỡi cô, như mút hết mật ngọt trong miệng cô.

Phải nói kỹ thuật hôn của anh ta rất cao siêu kèm theo nhiệt tình đói khát quá độ, nụ hôn nóng bỏng cuốn cô theo. Làm cô rơi vào vòng xoáy không lối thoát, bàn tay anh ta không e dè đưa xuống hông cô, vuốt ve cặp hông mềm mại của cô. Sau đó càng muốn lần thêm xuống.

Bất chợt cô giật mình khi bàn tay ma quái đó tiến vào khu ẩn mật riêng tư của con gái, dù cách một lớp vải dày của bộ kimono, cô vẫn có thể cảm nhận được như có một luồng điện chạy qua làm cô choáng tỉnh.

Bối rối đẩy anh ra, sau đó cô luống cuống sửa lại y phục của mình. Gương mặt đỏ đến mức không thể đỡ hơn, và lần đầu tiên, cô cảm thấy mình thật xấu xa, cảm thấy mình thực sự đã phản bội hai anh.

Nụ hôn của anh ta hoàn toàn không giống với tên bản thủ đã xâm phạm cô trước đây, nồng nàn, quyến rũ mang theo sự tôn thờ, khao khát vô hạn. Không chút thô lỗ tục tằn đáng kinh tởm kia.

Và lần đầu tiên cô kinh tởm bản thân mình! Dám có cảm giác với một nụ hôn của người anh trai mình! Cô cảm thấy mình thật ti tiện, thật đáng xấu hổ.

Cúi gầm mặt xuống, cô nói:

“Hay chúng ta về đi, tôi mệt rồi.”

Đôi mắt tinh nhuệ của anh ta nhìn ra được áy náy cùng bất an, cùng với sự thay đổi trong nội tâm của cô. Anh ta nói:

“Không được, em chưa đi được 1 phần của lễ hội chùa, nếu em mệt, không sao, tìm một nhà hàng nào đó, chúng ta ăn một chút gì, sau đó ta đi dạo tiếp. Có lẽ em không biết, đây là lần đầu tiên từ mẹ anh mất, anh mới được đi dạo hội chùa.”

Anh ta nói thật lòng, bởi vì khi mẹ còn sống mẹ thường hay dẫn anh ta đi khắp nơi để dự lễ. Khi mẹ mất, anh theo ba, nhưng chỉ là bàn chuyện làm ăn, hoặc bay sang quốc gia này đến quốc khác để tìm kiếm tung tích của hai người. Và khi ba ba mất đi, anh ta đã vì kế hoạch riêng của mình, tập trung vào học, làm, để mong có cơ hội như ngày hôm nay.

Cô vừa định lên tiếng phản đối thì nhìn vào đôi mắt với vẻ cầu xin chờ mong của anh ta, làm cô không có cách nào cự tuyệt đành phải gật đầu đồng ý.

Cả hai người hoàn toàn không biết, một nơi đằng xa kia, có một đám người đang giữ chặt một người thanh niên, anh ta đang gần như phát điên trước tình cảnh hai nam nữ vừa rồi đang hôn nhau. Cả đám vệ sĩ cùng với chàng trai có gương mặt giống hệt anh ta đang cố gắng giữ anh ta lại. Bởi vì hiện tại họ xong ra, khó tránh khỏi nhân lúc hỗn loạn này, tên biến thái Nhật Bản đó có lợi dụng lúc này mà rút súng bắn chết hai anh luôn không.

Bởi vì trong buổi chiều hôm qua, do hắn ta cứ khẳng khái giữ lấy ý định của mình không cho các anh gặp Huyền Ngọc thì hai bên đã xảy ra cuộc đọ súng quyết liệt, may mà không có ai tử vong, nhưng anh biết, thể lực của tên này ở nơi này tuyệt đối không tầm thường. Và anh tin rằng nếu như có cơ hội tên kia không ngại ngần gì mà không nổ súng bắn chết hai anh để trừ hậu họa, anh có thể nhìn ra trong đôi mắt khát máu đó.

Huyền Thiên vung tay ra, tránh thoát được đám vệ sĩ, quay sang chớp lấy cổ áo của Huyền Tú, anh rít gào:

“Em còn muốn đợi đến bao giờ, tên kia đã dám chạm đến bảo bối, em không giết nó thì để anh.”

Huyền Tú lạnh lùng:

“Liệu có chạm được vào anh ta không? Khi một đám bảo vệ liều mạng của hắn đồng gấp năm lần của ta, điều đó chưa nói đến trong lúc độ súng, rủi chẳng may đạn lạc làm bị thương bảo bối. Liệu anh có gánh nổi việc đó không?”

Bài học hôm qua, cả hai người đều e dè xem lại cách hành động của mình, bởi vì đây là địa bàn của hắn, trong khi đó thể lực của hắn hầu như có mặt ở khắp các ngõ ngách Nhật Bản. Nếu thành công cứu thoát được Huyền Ngọc thoát khỏi tay hắn, liệu có an toàn mang cô bé đến sân bay, an toàn cất cánh hay không?

Hiện nay, điều cần nhất là trầm tĩnh tìm cách, chứ không thể manh động, chẳng may vẫn còn chưa chạm được góc áo của bảo bối đã bỏ mạng rồi.

Huyền Thiên lúc này mới trầm tĩnh lại, đứng vậy anh quá nóng vội rồi, tánh mạng mình anh có thể không cần, nhưng anh không thể liều lĩnh với sự an nguy của cô. Mục đích hai anh bỏ tất cả mọi chuyện để qua đất nước này là vì cô, nếu chẳng may cô xảy ra chuyện gì, chắc anh không còn muốn sống nữa.

Đành quay về tìm cách khác vậy, nhưng hình ảnh hai người quần quýt ôm hôn nhau trên phố, làm anh không thể nào quên được. nhưng anh tin bé con của anh, anh biết cô là vì có lí do bất đắc dĩ nào đó, chứ tuyệt đối không phản bội hai anh em anh. Đáng chết nhất là tên người Nhật kia mà thôi!

Anh co bàn tay mình lại thành hai nắm đấm thật chặt, những ngón tay siết lại đến trắng nhợt, cúi đầu bước đi.

Nhìn Huyền Thiên lùi thối bước đi, Huyền Tú đau lòng nhìn bóng dáng thất bại của người anh trai ra đời trước mình chỉ có vài giờ. Thực ra anh cũng đau hơn gì Huyền Thiên, anh cũng rất muốn xông lên, tách đôi nam nữ đó ra, giáng thẳng một tay vào mặt tên khốn kiếp người Nhật đó, nhưng anh lí trí hơn, không phải vì anh yêu ít hơn Huyền Thiên mà không đau lòng. Anh biết mình chưa kịp chạm vào góc áo của tên kia đã bị bắn chết, chưa kể sẽ dọa cô bé con của các anh sợ. Hiện giờ anh ta không dám làm gì hai anh vì nể sợ thể lực của hai anh, nhưng chỉ cần cho anh ta một cơ hội, anh ta không từ bất cứ cơ hội nào để làm hai anh biến mất. Bây giờ chỉ còn trầm tĩnh tìm đối sách mới.

Dọc theo đường đi, những gian hàng và những trò chơi lạ mắt cũng không làm khơi gợi nổi hứng thú của cô, cô buồn bã nghĩ bản thân mình đã nhớ nhộp, dám có những tư tưởng không trong sáng với anh trai mình. Nhưng Triệt Nhất là ai chứ, làm gì để cho cô buồn bã, hắn đồng kéo tây xả, kéo cô quần quýt hết vào trò chơi này đến trò chơi khác. Làm Huyền Ngọc tạm thời quên đi nỗi buồn cất chứa trong lòng.

Đến một gian hàng bắn súng, anh ta muốn lấy lại thể diện ở chỗ hồ cá, anh ta kéo tay Huyền Ngọc chạy đến bên đó.

Anh ta hỏi cô:

“Em có muốn chơi một chút không?”

Cô nhìn cây súng nặng nề trước mặt lúc lắc đầu, tay chân cô vốn vụng về, không khéo không nhắm vào bia mà bắn nhầm vào chủ gian hàng thì thật không may, nhớ có lần trong cuộc thi ném bóng ở trường, người ta đều nhắm ngay hồng tâm mà ném, cô vụng về cách nào ấy, cứ nhắm ngay hồng tâm mà lại bay sang thấy huấn luyện bên cạnh. Kết thúc buổi tập với mũi thấy huấn luyện đầy máu chảy ra khỏi sân, từ đó về sau mỗi lần bảo cô thi ném cái gì mọi người đều tránh cô thật xa.

Anh ta cười nhìn cô, nhân dịp này phải lấy lại phong độ trong lòng của anh với cô mới được, mắt nhắm nhắm những con cá vừa rồi thực làm cho anh ta xấu hổ, dù cuối cùng anh ta cũng đã gỡ gạc được chút ít, nhưng mắt nhắm thì vẫn là mắt nhắm.

Anh ta lấy súng, lên đạn, sau đó nhìn cô hỏi:

“Cát Ưu thích gì, nói đi, anh sẽ lấy cho em.”

Nhìn vào đôi mắt trông mong của anh ta, Huyền Ngọc lơ đãng chỉ vài món trước mắt mình.

Anh ta mỉm cười đưa súng lên, gần như không thèm nhắm “Bang, bang, bang” Vài tiếng vang lên, đều trúng ngay mục tiêu không hề sai trật. Ông chủ gian hàng nhặt hơn mười món đồ ở độ cao khó đều bị bắn rơi

xuống, lòng thầm nghĩ hôm nay đã gặp phải cao thủ rồi.

Sau đó Huyền Ngọc thờ ơ nhìn đám bảo vệ ôm những món quà tặng công kênh đi ra khỏi gian hàng.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, thấy sắc trời đã khuya, cô miễn cưỡng ngáp một cái. Nhìn thấy vẻ uể oải cùng với sự mệt mỏi của cô, anh quan tâm cởi áo khoác trên vai xuống choàng lên vai cô, thấy cô rụt người lại né tránh, anh cương quyết choàng lên, sau đó quy quy cũ cũ đứng cách xa cô.

Anh biết giờ trong nội tâm cô đang bối rối giằng xé, anh không muốn làm cô đau buồn hay khó xử, chỉ mong thời gian trôi đi.... Cô sẽ tiếp nhận được anh.

Anh nghĩ anh đã chờ đợi hơn mười năm rồi, bây giờ nếu có chờ đợi thêm một khoảng thời gian nữa thì chắc không có vấn đề gì.

Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, mà đạo gần đây kiên nhẫn của anh càng ngày càng kém, ngoài việc lo đối phó với hai tên đáng ghét không ngừng quấy phá đó, trong lòng anh nửa muốn nửa không.

Anh thực sự rất muốn rút súng bắn chết hai tên đáng ghét kia, nhưng anh nghĩ lại Huyền Ngọc, cô được tự tin được sống thoải mái như ngày hôm nay cũng nhờ hai tên đó ban tặng.

Bản di chúc kia là do lão già quá cố khôn kiếp kia để lại cho cô. Thật sự anh đã tìm hiểu đủ mọi cách vẫn không thể hiểu nổi ông ta nghĩ gì khi để lại tất cả tài sản cho Huyền Ngọc, mà không là bất kì ai trong gia tộc của ông ta.

Trừ Huyền Ngọc ra, ông ta còn có đến mười hai đứa cháu, nổi bật nhất là tên Hắc Huyền Lam, sau đó đến tên Hắc Huyền Tú và Hắc Huyền Thiên, những người còn lại dù là những tinh anh nổi trội, nhưng không có được sự xuất sắc như thế này.

Lúc ấy, nếu Huyền Thiên và Huyền Tú không lên tiếng lấy gia tài đối lấy tính mạng của cô, anh nghĩ với sự hiểm độc thâm sâu của gia tộc hào môn đó, liệu Huyền Ngọc có sống được đến bây giờ hay không?

Anh rùng mình. Không! Chắc chắn là không, bởi vì những thủ đoạn mà tên Hắc Huyền Lam đó đối phó với những đối thủ của anh ta thật đáng ghê tởm. lúc nào cũng nhanh, chuẩn, chính xác và vô cùng hiểm độc.

Nước xa không cứu được lửa gần, anh sẽ chẳng bao giờ cứu được cô bé của mình từ tay hai tên kia, đó cũng là lí do, anh tha cho hai tên kia một mạng. Nên hai tên đó mới còn sống đến bây giờ.

Nếu không. Hừ! Hai tên đó ngày đầu tiên vừa đặt chân đến Nhật Bản đã chết mất xác rồi, đâu còn đến làm phiền anh nhúc ọc mấy ngày nay.

Một phần là vì nhớ ơn. Một phần vì sợ bé con của anh ta thương tâm, nên anh ta mới nhẫn nhịn. Chỉ là đừng vượt quá giới hạn mà thôi.

Sự nhẫn nại của anh, cũng chỉ đủ dùng, một khi anh mất kiên nhẫn thì chuyện gì sẽ xảy ra, anh thực sự không dám tưởng tượng.

55. Chương 55

Chương 55

Sáng sớm, Huyền Ngọc thức dậy thực sớm, hôm nay cô quyết định tận hưởng quyền lợi hôm qua của mình, đó là được đi dạo trung tâm siêu thị một mình. Và cô nhân cơ hội đó gọi điện thoại về cho hai anh.

Hôm nay phá lệ, anh ta không đến phòng đánh thức cô nữa, có hôm khi vừa mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt phóng đại của anh ta sát bên mặt của mình làm cô giật nảy cả mình. Anh ta nhìn cô cười nụ cười vô lại, làm cô ngồi bật dậy xem xét quần asoo của mình đồng thời nhìn thấy anh ta ăn mặc chỉnh tề thì cũng thoáng an tâm.

Hầu như không ngày nào là anh ta không giở trò gian trá cả, không chọc cho cô mỉm cười thì cũng chọc cho cô nổi điên, nói chung, từ ngày cô quen với anh ta, cô đã nói nhiều hơn, biết nhiều hơn và cũng đã cởi mở lòng mình nhiều hơn dù là làm bằng cách nào.

Với anh ta, cô cảm thấy mình tự tin, cảm thấy mình thoải mái hơn, điều đó với hai anh thì hầu như không được thoải mái như vậy. Có đôi khi cô thậm giết cả mình vì sự gan dạ hiện thời của mình. Anh ta nói, đó là bản tính thực sự của cô, chỉ là cô gặp quá nhiều áp lực, ẩn dấu nó quá sâu. Bây giờ anh ta không muốn cô giấu đi bản tính hồn nhiên đó của mình, anh ta muốn cô thoải mái làm chính mình.

Người hầu bước đến nói anh ta đang chờ cô dưới phòng ăn, cô thay đồ, rửa mặt, chải đầu, bước ra khỏi phòng

Vừa vào phòng, thấy cô, đôi mắt anh ta sáng lên, nhưng vẫn giữ nét bình thản.

Anh ta đứng dậy, kéo ghế mời cô ngồi, sau đó người hầu dọn thức ăn lên. Trên bàn là những món ăn truyền thống của Nhật Bản có cơm, rong biển còn có món trứng chiên, súp miso và cả món cá nướng nữa.

Đầy đủ dinh dưỡng ột buổi sáng, ban đầu khi đến nơi đây, cô vẫn không quen với những món thức ăn này, nhưng dần dần cô thấy cũng không đến nỗi khó nuốt lắm. và cảm thấy ngon miệng nữa.

Anh ta hôm nay khá lạ, anh ta không ăn, anh ta chỉ nhìn cô ăn. Khi cô ăn xong, anh ta hỏi cô một câu:

“Hôm nay em quyết định đi à?”

Cô gật đầu, rồi anh ta hỏi thêm:

“Nếu không có Huyền Thiên và Huyền Tú, liệu em có chấp nhận anh hay không?”

Nếu câu hỏi này anh ta hỏi cách đây một tuần, cô sẽ không do dự trả lời là không, có chết cũng không, nhưng hiện tại niềm tin của cô hơi bị lung lay.

Cô là một cô gái bình thường, có tim có máu, biết đau, biết yêu và biết cả cảm động. Những tình cảm anh dành cho cô, sự chịu đựng của anh với cô, những việc anh làm như anh luyện tập cho cô tính tự tin, cô đâu mù mà không thấy hết tất cả những chuyện đó.

Nhưng thấy là một chuyện, còn chấp nhận anh ta lại là một chuyện khác bởi vì ngoài ràng buộc về mặt đạo đức là anh ta là anh cô, ngoài ra cô yêu hai anh.

Điểm nào của cô cũng không tốt, cô hậu đậu, cô vụng về, nhất gan, không kiên nhẫn. Nhưng cô biết mình muốn gì, biết bản thân mình yêu ai, cần ai. Cô không phải loại con gái đợi đến khi đụng đầu vào tường mới biết đường lùi lại. Những quan tâm lo lắng của anh cho cô, cô cảm thấy thực sự rất cảm động, nhưng giữa anh và hai anh, cô nhất định mình chỉ cần hai anh mà thôi.

Khe khẽ lắc đầu:

“Không thể nói về chuyện không thể xảy ra như thế. Hiện nay, người tôi yêu chỉ có bọn họ, tôi không thể yêu anh.”

Triệt Nhất đỏ ửng cả mặt, nhìn cô, bất chợt nói:

“Nếu bọn họ biến mất thì sao?”

Trong giọng nói anh ta có chút gì đó là lạ, kèm theo cả mùi sát khí, Huyền Ngọc nhạy cảm nhận ra ngay, cô tái nhợt cả mặt nhìn thẳng vào mắt anh, nói gần từng tiếng:

“Nếu anh dám chạm đến một sợi lông tơ của bọn họ, thì suốt đời này, anh đừng mong tôi tha thứ cho anh. Không có họ, tôi cũng không muốn sống.”

Anh ta gơ hai tay lên cao, giọng nói lại cọt nhả như trước.

“Em đừng đa tâm quá như thế, anh không nghĩ đến chuyện đó đâu, nếu anh muốn giết bọn họ thì bọn họ đã chết lâu rồi.”

Sau đó làm ra vẻ đáng thương đưa mặt đến gần sát cô:

“Em chỉ nghĩ đến bọn họ, chứ không hề nghĩ đến anh sao?”

Cô đẩy mặt anh ta ra, nhưng bàn tay cô chạm vào gương mặt trơn bóng đó, thì bất chợt anh ta nắm lấy bàn tay của cô, áp vào má mình. Dùng đôi mắt thâm tình như có lửa nhìn cô:

“Cát Ưu, anh chỉ muốn cả đời này, được ở cạnh bên em. Anh không muốn bất cứ thứ gì khác. Em nói đi, phải làm sao em mới có thể chấp nhận anh? Dù điều kiện đó thay bằng cả tính mạng của anh, anh cũng cam lòng.”

Cô xoay mặt mình qua nơi khác, né tránh ánh mắt quá mức nóng bỏng của anh ta, rút tay về, nhưng anh ta không cho phép, còn đưa từng ngón tay lên môi hôn. Ngậm từng ngón tay thon mềm, mát mẻ nhẹ.

Cô giật bản mình, giật phắt tay lại, xoay người sang nơi khác. Cô không thể trả lời câu hỏi của anh ta, ai bảo cô quá mức mềm yếu, ai bảo cô quá mức thiếu thốn tình cảm gia đình, nên cô không thể nào từ chối khi nhận được sự quan tâm của người khác, dù biết, quan tâm đó, mình không nên nhận. Nhưng dù sao đi chăng nữa, anh cũng không thể thay thế được hai anh trong trái tim cô.

Hai anh là xương, là máu đã ăn sâu vào tâm khảm của cô, bảo cô phản bội lại hai anh, thà rằng cô chết, chứ cô không thể nào phụ hai anh được. Cô quay sang, nhìn thẳng vào mắt anh ta, nhấn mạnh từng chữ:

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, tôi chỉ mong anh, Đứng, Chạm, Vào, Hai, Anh ấy, nếu không tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Anh ta nhìn cô thật lâu, không giấu nổi vẻ đau xót trong mắt anh ta, anh ta không phản bác lại lời cô. Bởi vì anh ta biết cô hiểu, cô hiểu rõ anh ta như anh ta hiểu rõ cô.

Lạ lùng thật đấy, giữa hai người tuy chẳng quen biết bao lâu, chỉ thời gian có hơn nửa năm, nhưng từng cử chỉ hành động của anh, cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Một cái chớp mắt, một nụ cười của anh ta, cô biết đằng sau đó nó ẩn chứa điều gì. Cô biết, anh ta khi nói ra những lời đó, thì trong lòng anh ta đã có dự tính muốn giết hai anh.

Bất chợt cô rùng mình, nếu thật sự anh ta giết hai anh, thì cô phải làm sao? Chắc chắn cô không có can đảm sống tiếp rồi, trên thế giới này, hai anh mang đến cho cô mái nhà, hai anh mang đến cho cô biết thế nào là sự thương yêu.

Dù trong tình yêu của hai anh vẫn chưa được hoàn hảo lắm, nhưng mấy ai lại không có thiếu sót? Mấy ai có thể hoàn hảo hết trong mắt của người mình yêu.

Cô là một con bé mồ côi vụng về, được hai anh yêu, đó là điểm phúc lớn nhất trên cuộc đời này của cô, cô không mong mỏi gì hơn. Còn Triệt Nhất, tình cảm của anh ta, cô chỉ mong kiếp sau sẽ đền đáp.

Không phải cô sợ luân thường đạo lý, điều đó có lẽ ban đầu có, nhưng trải qua việc chấp nhận hai anh, dường như cô hiểu ra rằng, tình cảm con người mới là thứ đáng quý trọng hơn.

Hướng chi, giữa cô và Triệt Nhất, có thể nói là hai người hoàn toàn xa lạ, chỉ là anh em trên mặt pháp lý. Ngoài ra, cô không cảm thấy anh như một người anh trai, nhưng chấp nhận anh để phụ bạc hai anh em nhà kia. Thì xin lỗi, cô làm không được. Hai anh em họ là người quan trọng nhất trong cuộc sống của cô.

Thấy Huyền Ngọc tần ngần. Nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ cương quyết, Triệt Nhất biết mình đã thất bại, anh cười khổ:

“Chỉ tư cách ở bên cạnh em, em cũng không đồng ý sao, Huyền Ngọc? Anh biết anh không thể so với hai anh em họ. Nhưng anh chỉ mong được đứng bên cạnh em mà thôi.”

Huyền Ngọc hơi sững lại, rồi bước đi thẳng. Cô không thể hứa điều mà cô không thể chắc chắn, cá tính độc chiếm của Huyền Thiên và Huyền Tú, cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết, nếu muốn anh ta ở bên cạnh cô, trừ khi hai anh em họ chết, chứ không đời nào họ đồng ý.

Nhìn bóng dáng Huyền Ngọc bước đi, Triệt Nhất đau khổ cúi đầu. Có lẽ Huyền Ngọc không bao giờ biết được, vào sáng sớm hôm nay, anh đã ra lệnh cho thuộc hạ phong tỏa hết khách sạn của Huyền Thiên và Huyền Tú, chỉ muốn bọn họ biến mất ở thế gian này.

Nhưng chỉ một ánh mắt, một câu nói của Huyền Ngọc mà mới vừa rồi anh đã thu hồi mệnh lệnh. Anh biết cô nói thật, anh có thể nhìn thấu sự si tình và cương quyết trong đôi mắt của cô.

Dù đau lòng, nhưng anh không muốn cô hận anh, không muốn cô chán ghét anh, dù trên thế gian này, tất cả mọi người đều chán ghét anh, anh cũng chỉ mong một mình cô không nhìn anh bằng đôi mắt khinh bỉ.

Và điều anh sợ hơn hết, là khi hai người bọn họ mất đi, cô chắc chắn cũng sẽ không sống nổi.

Anh đã hạ mình, đã hèn mọn van xin ở bên cô, nhưng cô vẫn không thể cho anh. Nhưng điều này không thể làm khó được anh đâu, anh vẫn sẽ mãi bám theo cô, cho đến tận cùng trời cuối đất.

Huyền Ngọc đến trung tâm mua sắm, quả thật ngoài chú tài xế chở cô đi, cô không thấy bất cứ bóng dáng một tên vệ sĩ nào lảng vảng gần cô. Nhưng cô biết bọn họ cũng ở gần đâu đó, cô biết rõ cách làm của Triệt Nhất, anh ta không bao giờ mạo hiểm bỏ cô đi một mình. Nhưng chỉ cần như thế là quá đủ rồi, cô cần một thoáng không gian riêng tư để nói chuyện với hai anh.

Bước vội vào một gian điện thoại, vừa định nhấc máy thì một bóng đen từ đâu xuất hiện, bịt lấy miệng cô, lôi cô vào một gian phòng trống gần đó.

Cô ú ớ vùng vẫy, đá đập lung tung, nhưng ngửi thấy mùi hương trên người người đó, cô biết ngay là Huyền Thiên, chỉ có anh, chỉ có mùi hương độc hữu của ánh mặt trời, và của gió này. Cô bỗng dưng cảm thấy an tâm, không vùng vẫy nữa.

Thậm chí xoay người, vùi mặt vào lồng ngực mà cô nhớ nhung mấy hôm nay. Cô xa anh cũng gần một tháng, tính từ hôm đám cưới đến giờ. Cô vòng tay qua ôm lấy thắt lưng thon nhưng rắn chắc của anh, nước mắt tuôn rơi. Cô thì thầm:

“Thiên, Thiên...”

Nghe tiếng gọi tha thiết này của cô, dẫn có đang giận như xé cả ruột gan bỗng chốc như bong bóng bị xì hết hơi, nổi giận dữ tan thành mây khói, chỉ có nỗi nhớ nhung vô hạn dâng tràn lên người anh.

Anh vùi đầu vào hõm cổ của cô, tham lam ngửi lấy mùi hương quen thuộc ngọt ngào mà cả tháng nay anh ăn ngủ không yên. Thật ra có mất công ty hay không các anh không quan tâm, nhưng công ty Greet là công ty chủ của cả gia tộc, dù bây giờ nó đã rơi vào tay hai anh, nhưng nó cũng góp phần quyết định hết vận mệnh kinh doanh của gia tộc, qua cơn bão lớn vừa rồi, mới chấy nhà ra mặt được những con chuột núp trong bóng tối để hưởng lợi còn bán đứng công ty. Anh không thể làm ngơ bỏ liều được, nên đã thanh lý môn hộ xong xuôi. Xong mới phải mất thời gian chỉnh sửa cải tạo lại nội bộ, đến khi về thì báo Huyền Ngọc đã biến mất, anh cảm thấy đất trời như đảo lộn.

Nay được ôm cô trong vòng tay của mình, anh mới cảm thấy mình như được sống lại, cảm thấy máu mình đã được chảy trong mạch đập, cảm thấy hơi thở mới quay lại với mình. Lúc anh nghe Huyền Ngọc mất tích, anh không thể kiềm nổi đã đánh Huyền Tú hết một đám, dù anh biết em trai mình đau khổ cũng không thua gì mình.

Trong cơn hoảng loạn vừa rồi, nó cũng không tốt hơn gì anh, anh lo thu mua, nó lo đánh giá bằng trên thị trường. Anh xử lý nội bộ công ty bên Mỹ, nó cũng lo thanh lý môn hộ phía Đài Loan, còn gặp đối tác, nên sơ suất là lẽ tất nhiên, không thể hoàn toàn trách nó được.

Nhưng cơn tức và hoảng loạn đã làm anh mất đi lý trí ra tay với người em sinh đôi của mình. Điều mà từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Dụi đầu vào cổ cô, bất chợt anh thấy cổ mình ướt ươn ướt, đến khi anh bật dậy thì thấy gương mặt của bảo bối ướt đầm như mưa trên đóa hoa lê. Xinh đẹp và đau lòng đến mức anh gần như không thể thở nổi.

Anh ôm cô vào lòng, dùng môi lưỡi lau hết những giọt nước mắt trên mặt cô, ngăn cản tiếng nức nở của cô bằng đôi môi của mình.

Nụ hôn đến quần quýt si mê, như không có thời gian, như bọn họ chỉ vừa buông ra, thì tất cả sẽ biến mất, sẽ sụp đổ hết. Họ hôn nhau, môi lưỡi quần quýt còn chưa đủ, răng của họ va vào nhau, bàn tay tham lam cuốn quýt chạm vào nhau. Như chỉ có thế mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Lúc này lý trí đã biến mất, chỉ còn lại nhớ nhung và khao khát, họ cuống quýt cởi bỏ quần áo của nhau, trong căn phòng nhỏ, Huyền Ngọc nức nở để Huyền Thiên cúi đầu hôn lần xuống cổ, vội vã kéo chiếc áo của cô xuống, kéo lớp áo lót bằng ren. Vùi đầu vào bầu ngực sữa thơm lừng trước mặt.

Ngửi thấy mùi hương của cô, anh gần như phát điên, điên cuồng liếm mút, thậm chí dùng răng cắn nhẹ, có đôi khi quá hăng hái anh làm cô đau. Nhưng Huyền Ngọc không quan tâm gì nữa cả, cô tham lam xoa

nấn lưng anh qua lớp áo sơ mi, điên cuồng kéo áo sơ mi ra khỏi chiếc quần tây, cô muốn được chạm vào anh, cảm nhận anh.

Nổi khao khát anh làm cô như muốn phát điên, cô cần chạm vào anh, cần chạm vào lớp da cứng rắn đầy sức mạnh đó.

Không thể chờ đợi nổi nữa, Huyền Thiên vén váy cô lên; Tách chân cô ra, kéo quần lót cô xuống, nhấn mạnh vào.

Trơn tru, dễ dàng đi thẳng vào nơi sâu thẳm nhất của cô. Huyền Ngọc bật lên một tiếng nước nở, nhưng cô vội cắn vào bờ vai của anh đến kiểm lại.

Cô biết bọn vệ sĩ vẫn còn lảng vảng quanh đây, khi cô khuất khỏi tầm mắt của bọn họ, bọn họ hiện giờ chắc chắn đang nháo nhào tìm kiếm cô.

Nhưng bây giờ cô không quan tâm, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa. Điều làm cô quan tâm hiện nay là vật nam tính của anh đang mãnh liệt ra ra vào vào bên trong cô, dùng hết sức nhấn mạnh vào cô, như muốn đem cô hòa tan thành một thể xác, không bao giờ chia lìa nữa.

Rất nhanh, cô đã lên đỉnh, cô co giật thỏa mãn khi cơn sóng triều ập đến làm cô gần như muốn thét lên. Nhưng ngay sau đó cắn lấy bờ vai anh đến rướm máu. Anh cũng không thể chịu đựng nổi cơn sướng khoái khi từ hoa huyệt của cô bởi vì lên đỉnh mà co rút mạnh mẽ, thêm cơn đau tê dại từ đầu vai làm anh không thể kiểm chế đã phun ào ạt vào thân thể của cô.

56. Chương 56

Chương 56

Cao trào qua đi, Huyền Thiên bế Huyền Ngọc mệt lả cả người nhưng nét mặt vô cùng thỏa mãn vào lòng, nghe cô thăm thò hỏi:

“Thiên, Huyền Tú đâu?”

“Tú đang ở gần đây, Tú đang canh gác không cho bọn bảo vệ xông vào. Theo anh về nước nhé, Huyền Ngọc”

Theo anh về? Vâng, vâng, cô rất muốn theo anh về, có xa nhau cô mới biết thời gian bên cạnh các anh đáng quý biết bao nhiêu. Cô biết cô đã sai lầm rồi, cô không nên sang đây, cô muốn sang đây ngoài việc cứu công ty của hai anh, cô còn có một tham vọng là muốn tìm lại mái ấm gia đình mà bấy lâu nay cô hằng mong ước.

Nhưng khi đến đây rồi, cô mới phát hiện gia đình của cô, không phải ở đâu khác, mà chính là nơi cô vừa bỏ đi. Lúc ấy, cô có xung động quay về ngay lập tức. Nhưng cô không thể, bởi vì Triệt Nhất đã canh chừng cô từng bước một. Làm cô không có cơ hội xoay mình. nay hai anh đã đến, cô có thể giao hết gánh nặng lên vai hai anh, cô hỏi:

“Hai anh đưa em về, các anh có gặp nguy hiểm gì không?”

Huyền Ngọc vô cùng lo lắng, tuy không rành lắm về thế lực ở nơi đây. Nhưng những ngày qua sống gần gũi với Triệt Nhất, cô cũng hiểu anh ta không phải là người cọc nhả, như vẻ bề ngoài của mình,

Khi xử lý công việc anh ta trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, lần này hai anh muốn đưa cô đi không phải là chuyện dễ dàng.

Huyền Thiên lạnh giọng:

“Dù đánh đổi bất cứ giá nào, anh cũng sẽ đưa em đi.”

Lúc này bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa, giọng Huyền Tú sốt ruột vang lên:

“Thiên, đưa ngọc nhi ra ngoài đi, xe đã đợi sẵn.”

Nghe thấy là tiếng của Huyền Tú, Huyền Ngọc hầu như không kịp suy nghĩ cô chạy ào đến mở bật cửa phòng ra, Huyền Tú đứng đó, vẫn dáng vẻ thư sinh hiền lành, như ng trên mặt anh xanh xao, có vẻ mỗi mệt hẳn dầy lên đôi mắt.

Nước mắt cô tuôn rơi, cô nhào vào lòng anh, dụi đầu vào lồng ngực của anh, khóc nức nở:

“Tú, Tú...”

Huyền Tú run tay vuốt ve mái tóc của cô. Bảo bối của anh, rốt cuộc đã trở về bên cạnh anh rồi. Anh hôn lên tóc cô, mặt cô mũi cô, và... anh không dám hôn lên môi cô, vì anh rất sợ mình sẽ không dừng lại được.

Xe đã chờ sẵn bên dưới, máy bay cũng đã chuẩn bị sẵn ở sân bay, phải nhanh chóng khởi hành để kịp. Nếu không Triệt Nhất đến, thì cả bọn họ có mọc cánh cũng khó bay. Hôm nay vất vả lắm, mới xuyên qua được đám bảo vệ vào nơi này. Bọn chúng quý quyết thật, nói là đi mua sắm, chứ thực ra đã phong tỏa hết đường ra lối vào nơi đây, chỉ còn mỗi một hầm ngầm, mà các anh may mắn biết được khi một người công nhân có tham dự trong thiết kế căn nhà này đã báo cho anh biết.

Anh tin chắc con đường này ngay cả Triệt Nhất cũng không hề biết.

Cả ba người lặng lẽ đi xuống tầng hầm, đi dọc theo con đường tối đen đó, Huyền Ngọc sợ hãi bám chặt lấy hai anh. Huyền Tú thấy thế khom lưng xuống công cô, nằm trên tấm lưng vững chãi của anh, bỗng dưng cô thấy mình an tâm lạ.

Hạnh phúc là ở đây, mà mình còn đi tìm ở chỗ xa xôi nào nữa chứ?

Trước mắt dần sáng lên, cả ba ra khỏi căn đường hầm thì bên ngoài có mấy chiếc xe chờ sẵn, cả ba người vội vã lên xe. Huyền Tú ngồi phía sau ôm chặt lấy ngọc nhi, Huyền Thiên rút súng ra ngồi trên ghế trước. Anh biết chẳng bao lâu nữa. Sơn Bản Triệt Nhất sẽ đuổi theo.

Quả nhiên. Xe vừa chạy được một đoạn đường, thì phía sau lưng xuất hiện ba chiếc xe lạ, những chiếc xe đó không hề nổ súng bắn vào xe các anh, mà chỉ tăng tốc chặn hết đường đi của những chiếc xe bảo vệ chung quanh. Chiếc xe màu xám bạc chạy vượt lên trên phía trước đua với chiếc xe của anh.

Anh tài xế có vẻ hoang mang trước sự tấn công quá mức dữ dội của chiếc xe màu xám bạc, cùng những cú xoay tròn rất ngoạn mục, mà mục đích chỉ là bắt buộc chiếc xe dừng lại. Huyền Thiên vội vã vờn người qua điều khiển tay lái, người tài xế nhanh chóng bật ghế ngã ra phía sau, lộn một vòng an toàn ngồi bên cạnh Huyền Tú và Huyền Ngọc, sau đó chuyển lên ghế phụ, còn Huyền Thiên chuyển người qua cầm tay lái, anh tăng tốc, không cho chiếc xe màu xám bạc qua mặt xe anh, những chiếc xe ngược chiều chạy vun vút qua mặt bọn họ.

Chiếc xe kia tuy cố gắng vượt lên những cũng không làm gì quá mức nguy hiểm, Huyền Thiên biết người ngồi bên xe kia nhất định là Triệt Nhất. Bởi vì hẳn nên mới cố kị không dám làm ra những động tác nguy hiểm sợ ảnh hưởng đến Huyền Ngọc trong xe. Nếu không ngay khúc cua vừa rồi, chỉ cần hắn nổ súng bắn vào bánh xe, hoặc chạy lẩn nhanh hơn một chút thì các anh đã rơi thẳng xuống vực mất mạng rồi.

Nhưng lúc này sắc mặt của Huyền Ngọc chẳng khác gì tờ giấy trắng nhợt nhạt. Run như cây sậy ngã hẳn vào lòng Huyền Tú, Huyền Tú không ngừng hôn lên môi cô, tóc cô, thì thầm trấn an cô.

Bất chợt từ phía trước một chiếc xe chạy ngược chiều suýt đâm vào bọn họ, Huyền Thiên thắng kết lại, chiếc xe Audi A8 xoay một vòng tròn trên đường cao tốc, rồi dừng hẳn, hai chiếc xe chạy ngược chiều cũng bị va ở phần đầu, hình như tài xế đã bị đập đầu vào tay lái đã sớm bất tỉnh. Chiếc còn lại cũng bốc khói ngun ngút.

Nhưng lúc này chẳng ai quan tâm đến những chiếc xe đó ra sao, điều đáng quan tâm là chiếc xe màu bạc thuận lợi xông lên, kết hợp với chiếc xe kia chặn ngang đường đi của xe bọn họ.

Lúc này, Triệt Nhất xuống khỏi xe, trên tay anh là một thanh súng lục chìa thẳng vào đối phương, mà Huyền Thiên cũng đang cầm súng chìa thẳng vào người anh ta.

Huyền Ngọc trên xe được Huyền Tú ôm chặt, không ngừng run rẩy. Cô muốn phát nôn, nhìn tình cảnh hiện thời làm cô không thể kiềm chế nổi. Cô nghe hai người bọn họ nói với nhau.

Huyền Thiên: “Huyền Ngọc là của chúng tôi, dù anh có mang cô ấy về, cô ấy cũng sẽ tìm đến chúng tôi, anh đừng chơi trò trẻ con nữa.”

Triệt Nhất cười ngạo mạn:

“Trẻ con? Ha ha ha, các người ngu ngốc hay không biết, chỉ cần các người biến mất thì Huyền Ngọc vĩnh viễn sẽ thuộc về tôi, tôi không tin tôi không làm cô ấy động lòng,” Nói xong hắn lên cò súng, nhìn thẳng vào mắt Huyền Thiên, sát khí hiện lên trên đôi mắt đỏ đầy những tơ máu của anh ta.

Lúc này nghe đến đây, Huyền Ngọc chẳng thể nào giữ nổi bình tĩnh nữa, cô vùng khỏi tay Huyền Tú, chạy nhanh đến chắn trước mặt Huyền Thiên, khóc ứa cả mặt nhìn anh ta:

“Nếu không thể buông tay, vậy hãy bắn cả em đi, anh hai.”

Cô kêu một tiếng anh hai làm Triệt Nhất giật bắn cả người, từ trước đến nay cô chỉ gọi anh bằng những tôn xưng ‘ngài’ xa lạ, hoặc lúc giận dữ thì lôi cả tên lẫn họ của anh ra mà mắng.

Nay một tiếng anh hai này, làm chấn động cả tâm hồn anh, như thế có nghĩa là.... Huyền Ngọc đã chấp nhận anh?

Anh vừa mừng vừa sợ trong đôi mắt đầy tơ máu thoáng hiện lên chút nhu tình, anh lắp bắp nói:

“Cát Ưu về với anh đi, anh đã tìm em rất cực khổ, bao nhiêu năm nay anh chỉ có thể lẳng lặng đưa mắt nhìn theo em, nhìn thấy em đau khổ mà không thể giúp gì được em, anh đau còn hơn cả bản thân em khi thấy từng giọt nước mắt em rơi. Anh hận mình lúc ấy quá mức yếu đuối không thể bảo vệ cho em. Khi em hạnh phúc anh lại hận sao mình không là người được mang hạnh phúc đến cho em. Cát Ưu về với anh đi, em muốn bất cứ thứ gì, dù là sao trên trời anh cũng mang xuống cho em, Cát Ưu....”

Huyền Ngọc lắc lắc đầu, nước mắt cô rơi như mưa, cô nói:

“Cuộc đời này của em có hai anh ấy là em đã đủ để mãn nguyện rồi, em không dám mong gì hơn, người ta thường bảo con người tham lam quá sẽ bị trời trừng phạt. Với em, được như thế này đã đủ hạnh phúc lắm rồi, hãy để cho em đi cùng các anh ấy.”

Huyền Thiên đau xót đưa mắt nhìn cô bé bảo bối của anh, trong giọng nói của cô, nét mặt của cô, thậm chí nước mắt của cô. Anh thoáng thấy có sự nao núng. Chỉ trong vòng nửa tháng qua đã phát sinh chuyện gì khiến cho cô bé của anh thay đổi như thế này? Tên kia đã làm gì với cô, để cho cô khóc đến thảm thương như thế? Anh hận mình không thể dùng súng bắn chết tên kia, bởi vì nếu anh làm như thế, anh biết chắc Huyền Ngọc sẽ hận anh suốt đời.

Nói cho cùng, tên kia chỉ là một trong hai người thân còn lại duy nhất trên đời này của cô. Và anh hiểu cô mong mỗi có người thân hơn ai hết, dù các anh có cố gắng đến đâu cũng không thể lấp đầy khoảng trống thâm tình đó của cô.

Nhưng điều cần nói hơn, cô đã lựa chọn các anh không phải sao? Chỉ cần bao nhiêu đó đã đủ rồi. Bởi vì nếu cô lựa chọn tên đó, hai anh cũng không thể làm gì khác được.

Triệt Nhất suy sụp buông súng xuống, ngay sau đó gần như nhắm thẳng vào trái tim của mình, mắt anh sáng quắc lên một cách cương quyết:

“Cát Ưu, nếu em nhất quyết đi theo bọn họ thì hôm nay, bản thân anh cũng không muốn trở về căn nhà đó một lần nữa, lạnh lẽo lắm. Bao nhiêu năm nay anh chịu sự lạnh lẽo đó đã đủ lắm rồi. Anh không thể nào sống ở nơi đó mà thiếu em một phút giây nào nữa. Nếu em muốn đi, em cứ đi.”

Huyền Ngọc thẳng thốt mở to mắt, nước mắt cô khóc đến sắp cạn cả rồi, cô nhìn Triệt Nhất cho đạn lên nòng, dùng súng chĩa thẳng vào trái tim của mình. Mắt cương quyết nhìn thẳng vào chờ đợi đáp án của cô.

Cô biết, chỉ cần cô xoay người rời đi, thì khẩu súng đó, ngay lập tức sẽ lấy mạng của anh. Cô nức nở:

“Đáng sao? Em đáng sao? Em đáng để các anh hy sinh hết lòng vì em như vậy sao?”

Huyền Thiên bước đến ôm cô vào lòng, khẽ thăm thì với cô:

“Đáng, em đáng để bọn anh đánh đổi mọi thứ, bởi vì em đối với bọn anh là báu vật vô giá nhất trên đời này.”

Huyền Tú đứng ở một bên, nhìn chăm chăm vào tên kia, tập trung trước nay chưa từng có, súng đã lên đạn sẵn, chỉ cần tên kia hơi cử động, anh sẽ bắn gãy tay hắn, để hắn không thể tự kết liễu đời mình. Anh không muốn Huyền Ngọc nhà anh phải khổ, anh không muốn nước mắt cô rơi từ đây đến cuối cuộc đời.

Triệt Nhất ngoài là thân tình, còn có một thứ gì đó giữa bọn họ mà anh biết không thể nào cắt rời được.

Huyền Ngọc nức nở, cô xoay người không biết tính ra sao, nhưng cú xay người của cô đã làm cho Triệt Nhất hiểu lầm, anh ngỡ cô đã chọn lựa. m thắm cười chua xót, anh nhắm mắt lại, khe bốp cò.

Huyền Tú đã chuẩn bị sẵn sàng, khi Triệt Nhất vừa hơi động ngón tay, anh lập tức nhanh hơn hắn trong một phần nghìn của giây, súng của nhanh chóng nhả đạn, ngón tay của Triệt Nhất chưa kịp kéo cò đã bị đánh bật ra ngoài, khẩu súng rơi trên mặt đất. Mát chảy không ngừng.

Đáng ra với tài bắn súng của anh, dư sức đánh bật khẩu súng kia ra khỏi tay của Triệt Nhất mà không gây chút tổn thương nào. Nhưng dám dùng thứ đó để uy hiếp bảo bối của anh, không cho hắn ta một giáo huấn là không được mà.

Tài bắn súng của anh và Huyền Thiên được tôi luyện từ nhỏ, nên hầu như chuẩn đến mức bách phát bách trúng, nhất là khi Triệt Nhất không hề để ý đến sự hiện diện của anh, anh càng dễ dàng có cơ hội ra tay hơn.

Bất chợt, tiếng súng nổ lên Huyền Ngọc sững sốt kinh hoàng xoay người nhìn lại thì thấy Triệt Nhất quỳ gối bên vũng máu, khẩu súng của anh ta nằm lẫn lóc bên cạnh. Cô thét lên, định chạy đến bên cạnh anh ta. Nhưng ngay giờ phút hoảng loạn này thì một trong hai chiếc xe xảy ra tai nạn kia bất ngờ chạy vọt đến, một chiếc chắn ngang tầm nhìn của hai anh em, một chiếc xông đến kéo Huyền Ngọc lên trên xe. Sau đó khi mọi người trở tay không kịp đã phóng vọt đi, Huyền Thiên cùng Huyền Tú vội vã bỏ mặc Triệt Nhất quỵ ở đó phóng lên xe chạy đuổi theo, Triệt Nhất vừa qua cơn bối rối cũng lên xe đuổi theo.

Tay phải bị thương, không thể sử dụng được, anh ta cắn răng xé một góc áo sơ mi, nghiền răng buộc chặt lại. Cùng may viên đạn chỉ xuyên qua lớp thịt chứ không chạm vào xương tuy hiện tại không thể sử dụng được, nhưng chưa đến nỗi ngất đi.

Anh ta vội vã khởi động xem đuổi theo chiếc xe đang chạy đằng trước mặt.

Tay nghề của tay lái xe kia quả thật là siêu hạng, chỉ trong lòng qua vào khúc quanh co, đã biến mất khỏi tầm mắt của hai anh, vả lại không thông thuộc địa hình bên này lắm, nên hai anh đã mất dấu tên bất cớ đó.

Lúc này xe của Triệt Nhất vừa chạy tới phát hiện không thấy bóng dáng, cả ba người điên cuồng xuống xe. Triệt Nhất gọi điện thoại cho tất cả người ở bang phái phong tỏa toàn bộ khu vực này, và truy tìm số xe mới vừa rồi.

Không đầy nửa tiếng sau, đã có tin tức truyền về báo cáo, rằng một trong hai chiếc xe đó đã đậu ở một chỗ gần bãi biển. Cả ba người điên cuồng chạy đến thì chỉ thấy chiếc xe chờ vợ còn người thì biết đâu mất.

Huyền Thiên, Huyền Tú và cả Triệt Nhất tận dụng hết tất cả các mối quan hệ tra xét chung quanh phạm vi 200 km gần đó, nhưng chỉ uống công vô ích, Huyền Ngọc như đã bốc hơi khỏi mặt đất.

57. Chương 57

Chương 57

Đúng vậy, Huyền Ngọc thực sự đã bốc hơi khỏi mặt đất, nói đúng hơn là cô đã không còn ở trên đất liền, mà lúc này, cô đang lênh đênh trên biển, trạng thái mơ hồ gập gù, cộng thêm tình trạng say sóng làm cô không thể phân biệt được gì cả, không biết hiện tại là ngày, hay là đêm?

Có một bóng dáng nhí nhảnh mơ hồ đi ngang qua trước mặt cô, cười khúc khích nói:

“Mẹ dẫn bạn đến cho con à?”

Cũng ngay chính từ hình ảnh đó, một giọng nói trầm trầm của người phụ nữ cũng không kém vẻ xúc động:

“Ừ, mẹ đem nó đến bầu bạn với con đây.”

Huyền Ngọc cố mở to mắt ra, cô cố nhìn rõ xem những người đó là ai, bởi vì giọng nói này cô không hề có một chút quen thuộc. Nếu nói trong những tháng ngày sinh sống tại Hắc Huyền gia cô đã được học hỏi những gì thì đó chính là sát ngôn quan sắc, ngoài sát ngôn quan sắc cô còn nghe thanh âm để đoán tính tình hiện tại của người đó, đó cũng là do cô có thói quen luôn luôn cúi đầu trước mọi chuyện, không dám nhìn thẳng vào mặt bất cứ ai đã hình thành nên thói quen này.

Giọng nói trẻ trung kia, nghe như mơ hồ không có thực, còn giọng nói của người đàn bà dường như tràn đầy sự thương yêu đến điên cuồng, nhưng không giấu được vẻ bệnh hoạn.

Hai người đang trao đổi với nhau, nhưng sao Huyền Ngọc lại có cảm giác như chỉ xuất phát từ một người đang nói. Cô cố nhướn đôi mắt lơ mờ của mình lên, ngoài những hình ảnh thực sự rất mờ nhạt, những tấm màn cửa sổ, bàn ghế, đang lắc lư, quay cuồng trước mắt rồi cô không thấy gì nữa.

Khi Huyền Ngọc tỉnh lại lần nữa thì thân thể của cô không còn có vẻ chòng chênh như trước, ngược lại dường như đang nằm trên một chiếc giường êm ái, xung quanh có một mùi gì đó là lạ, nhưng tạm thời do đầu óc của cô quá mức choáng váng cô không thể đoán được mùi đó là mùi gì.

Chớp chớp mắt mấy cái cho quen dần với ánh sáng, cô đưa mắt liếc nhìn chung quanh, một gian phòng rộng rãi, dường như phòng của một cô gái khá trẻ khoảng mười sáu tuổi, bởi vì cách bày trí trong phòng toàn một màu hồng phấn rất đáng yêu, những chú gấu bông, búp bê đặt đầy trên đầu giường, những lọ hoa tulip màu tím thanh nhã được đặt trên bàn, trên bàn là sách vở vẫn còn ngổn ngang chưa thu dọn y như cô bé vừa mới học bài xong vẫn chưa kịp dọn dẹp.

Tủ quần áo dài thời trang, bàn trang điểm, ti vi, và cả laptop còn để mở với màn hình ở chế độ chờ.

Có laptop? Có nghĩa là cô có thể liên lạc với bên ngoài?

Cô định đưa tay xoa xoa mắt, mới vừa đưa tay, thì mới phát hiện tay của mình không thể hành động như ý muốn. Bàn tay như bị cái gì ghì chặt lại, cô giật giật mới phát hiện hai tay của mình đã bị cột vào đầu giường. Thử cử động chân, thì chân của cô cũng thế, lúc này tiếng cửa phòng mở ra, Huyền Ngọc vội vã nhắm mắt lại, cô không biết đối phương là ai, cô cũng không thể sơ xuất cho đối phương biết mình đã tỉnh.

Người đó bước đến bên cạnh cô, sau đó đi lướt qua cô, rồi cô nghe âm thanh của chén đĩa đặt lên bàn, giọng người đàn bà đó nói:

“Con gái, đến giờ ăn rồi, ăn cơm đi con.”

Giọng nữ nũng nịu eo éo:

“Con ngán cơm, ăn nhiều con sẽ biến thành bà mập.”

Giọng nữ trung niên dễ dàng:

“Con đâu có mập, mấy hôm gần đây con rất gầy, con ăn đi...”

Không nghe tiếng cô bé kia đáp trả, nhưng vẫn nghe vài âm thanh như tiếng ăn cơm vang lên bên cạnh mình. Cô tò mò hơi hé mắt ra, chỉ thấy một người đàn bà ăn mặc sang trọng đang ngồi ăn cơm, cạnh bên bà ta không có ai.

À không, có chứ, cô chớp mắt nhìn kĩ lại, cạnh bên bà ta có một tấm ảnh chân dung gần bằng người thật, gương mặt cô gái đang cười tinh khiết nhưng ánh lên vẻ sắc sảo.

Cô gái này..... Nhìn rất quen, tạm thời Huyền Ngọc nghĩ mãi không ra được đã gặp cô gái này ở đâu.

Bất chợt một bóng đen lù lù xuất hiện bên cạnh cô.

Cô giật nảy cả mình, khi bà ấy đưa gương mặt xinh đẹp của mình dán sát vào người của cô. Bà ta lên tiếng:

“Thức rồi à? Có đói bụng không?”

Cô định lên tiếng nói có, nhưng vừa mới hé miệng ra bà ta đã đưa cả muỗng cơm vào miệng cô, làm cô nghẹn nhìn bà ta trân trối. Mùi thức ăn trộn lẫn vào nhau làm Huyền Ngọc có cảm giác muốn nôn mửa, cô chưa kịp phun ra bà ta đã dứt thêm muỗng nữa, cứ thế cứ thế cho hết cả chén cơm, không cần biết Huyền Ngọc nuốt được bao nhiêu trên người thứ ăn vương vãi rơi đầy người, bà ta đã dứt xong không thèm quan tâm đến cô, lẳng lặng đi đến bàn cơm, nhỏ giọng thì thầm với tấm hình:

“Ăn thêm miếng nữa đi con.”

Giọng nữ eo éo vang lên:

“Con không ăn nữa, con no rồi.”

Cô kinh hoàng hơn khi nhìn về phía bà ta, bà ta đang tự nói chuyện với mình!!!!

Lúc này cô mới phát hiện ngoài gương mặt xinh xắn ra, đôi mắt của ta dại hẩn đi, trên gương mặt là một màu xanh mét bệnh hoạn, và bộ váy dài chấm gót màu đen của bà ta, làm cho cô có cảm giác bà ta ma quái một cách kì lạ. Bà ta cứ thăm thì to nhỏ, rồi lại tự trả lời.

Như bắt gặp ánh mắt kinh hoàng của cô, bà ta không thèm quan tâm đến, vẫn say sưa với câu chuyện của chính mình.

Một lát sau, cơn mệt mỏi do dư vị thuốc ngủ vẫn còn ở trong đầu cô, thì cô có cảm giác một mùi xăng nồng nặc xông vào mũi.

Bà ta đang đổ xăng ra sàn nhà!

Cô kinh hoàng nhìn hành động của bà ta, kinh hoàng lắp bắp hỏi:

“Bà, bà đang làm gì thế?”

Bà ta quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt không có chút thần khí nhìn cô hờ hững nói:

“Đốt.”

“Tại sao lại đốt?”

Cô kinh hoàng giãy dụa, nhưng sợi dây thít chặt vào cổ tay cô làm bằng một loại chất liệu gì đó, cô càng giãy nó càng siết chặt vào tay gây đau đớn.

Lúc này bà ta từ từ tiến lại gần Huyền Ngọc, cặp mắt bà ta long lên sòng sọc khi bà ta ôm bức chân dung đưa sát vào người cô, rít lên the the:

“Mày còn nhớ bạn học của mày không?”

Cô căng mắt ra nhìn hình ảnh cô gái có nụ cười sắc sảo kia, hình ảnh càng lúc càng phóng đại, mờ nhạt vì bà ta đưa đến quá gần.

Cô lắc đầu.

Thấy cô lắc đầu, bà ta cười điên cuồng rồi xông đến nắm tóc của cô giật ngược ra phía sau, cô đau đến mức co rúm cả mặt mày, nước mắt không khống chế rơi xuống.

Bà ta nghiêng rằng:

“Đáng thương con gái của mẹ, Tổ Như của mẹ, bạn mà con thích nhất giờ nó lại nói không biết con, uống công con thương yêu nó như vậy.”

Tổ Như, qua làn nước mắt mờ mịt và cơn đau nhói truyền từ trên đầu xuống, cô cố gắng khơi mở đầu óc để nhớ ra cái tên Tổ Như đó, nhưng không có cách nào nhớ nổi.

Bà ta gằn giọng hằn học:

“Con gái của tao, chỉ vì làm rách chiếc áo của mày, mà đã bị hai thằng khốn nạn đó, nó đem con bé bán qua Phi Châu, chịu đủ mọi nhục nhã hành hạ, rồi nó không chịu nổi đã tự tử chết, đã vậy nó còn giết chồng tao,

làm tao khuyh gia bại sản, tao đã ỉn nhẩn chờ ngày này lâu lắm rồi, chờ đợi cơ hội mà mày rơi vào trong tay của tao, tao cắt tay chân mày, rồi ày xuống dưới đó, bầu bạn với con gái của tao.”

Bà ta nói đến đây, Huyền Ngọc đã nhớ ra mọi chuyện, cô gái tên Tổ Như đó, chính là cô gái đầu tiên gây chuyện với cô khi cô vừa chuyển trường đến, cũng là người con gái mà hại cô bị tên Trịnh Gia Thành bắt định cưỡng hiếp.

Lúc đó, nghe nói các anh ra tay rất nặng, cô gái đó biến mất và cha của cô ta cũng vì tham ô mà bị tịch biên gia sản, phải tự vận. Chỉ duy có mẹ cô ta từ sau thảm họa đó, không biết tung tích. Hôm nay bà ta xuất hiện ở nơi này bắt cô để làm gì?

Chẳng lẽ bà ta muốn đốt cô? Để cô xuống đó bầu bạn với con gái của bà ta? Nhưng mà con bé kia lại ghét cô đến như vậy, bà ta có bị sao không?

Như hiểu được hoang mang suy nghĩ của cô, bà ta cười điên cuồng nói:

“Mày tưởng tao ày xuống đó làm bạn với con tao thật à, tao gắt gân tay chân mày, ày tàn phế, xuống đó cho con tao chơi đùa, nó thích nhất là vật gãy tay chân của búp bê đó.”

“Còn nữa, nơi đây là đảo hoang, mày đừng mong mấy thằng người tình của mày đến đây kịp để cứu mày, tao biết những người tình của mày đều rất tài ba, nhưng tao không tin lần này nó cũng sẽ tài ba đến mức cứu được mày ra khỏi tay tao, năm phút nữa thôi, năm phút nữa là đến ngày giỗ của con gái tao, lúc nó chết, tao sẽ tiễn mày cùng tao đi xuống dưới đó với nó.”

Vừa nói, bà ta vừa đưa lưỡi dao bén ngót lên, tiến từ từ vào gần sát mặt của Huyền Ngọc. Huyền Ngọc sợ hãi theo bản năng né tránh mũi dao kia, mũi dao nọ sườn một đường, để lại dấu máu dài trên mặt của cô.

Bà ta thăm thì như đang hát ru con:

“Tổ Như, con nói nó đẹp hơn con, nó đi xe xịn hơn con, mẹ rạch mặt nó, cho con đẹp hơn nó nhé.”

Vừa nói bà ta vừa đưa dao lên cao.

Lúc này trên đất liền, gần như đã lật tung toàn bộ thành phố và toàn khu vực bờ biển lên, cả ba người không có cách nào tìm được tung tích gì của Huyền Ngọc, Huyền Thiên gần như phát điên, anh nắm lấy cổ áo của Triệt Nhất gầm thét:

“Đây có phải là địa bàn của anh không? Tại sao ngay cả tìm một người cũng không có.”

Triệt Nhất, phũ tay anh ta ra:

“Ngay cả bang hội, thế lực mà anh quen biết cũng điều không kiếm được Cát Ưu, anh lấy quyền gì chỉ trích tôi?”

Huyền Tú ôm lấy Huyền Thiên để anh khỏi xông vào đánh vào mặt gã Sơn Bản đang căng căng tự đắc kia, nhưng anh cũng nhìn ra được trong ánh mắt của anh ta, là sự lo lắng đến cuồng dại, người đàn ông này khi yêu tuyệt đối không thua kém gì hai anh em anh.

Lúc này, bất chợt Huyền Thiên và Huyền Tú đồng loạt nhìn nhau: Nếu trên mặt đất tìm không thấy, như vậy....

Huyền Thiên vội vã chụp máy gọi cho bạn thân là người quản lí ngành hàng hải của Nhật Bản xem hôm nay có chuyến tàu nào ra khơi hay không.

Nghe giọng điệu của hai anh, Triệt Nhất cũng như chợt hiểu ra, anh cho các anh em tuần tra tìm kiếm xung quanh tin tức các con tàu từ tư nhân cho đến các tàu cá ra khơi từ sáng sớm hơn nay.

Lập tức có tin tức truyền về báo rằng, hôm nay có một con tàu tư nhân, hành động một cách thần bí, đã mua rất ít nhiên liệu cũng lương thực, dường như chạy về phía một hòn đảo hoang vắng, nhưng với số nhiên liệu đó, chỉ có thể đi, không đủ trở về trừ khi trên thuyền còn nguồn dự trữ nhiên liệu nào khác.

Nắm được tin tức này, cả ba người lập tức lên xe tiến về bến cảng.

Trên đường đi, giọng thuộc hạ báo cáo vẫn vang lên bên tai đều đều:

“Người đàn bà đó tự mình lái tàu, lúc đi xuống có lôi một vật gì đó khá nặng, nhưng không nhờ ai giúp đỡ, bà ta trang điểm rất đẹp....”

Khi đến bến cảng, lúc này đã không còn có sự thù hận hay tranh giành gì ở đây, ba người lập tức leo lên chiếc thuyền cao tốc, thẳng tiến về hòn đảo đó.

58. Chương 58

Chương 58

Người đàn bà đó, chính là vợ của gã thị trưởng họ Lâm, có đứa con gái kênh kiệu đã xé áo Huyền Ngọc ngay từ ngày đầu tiên đến trường, hai anh chẳng làm gì ngoài việc đưa việc tham ô của ông ta ra ngoài ánh sáng. Con bé đó lại bị một nhóm khác bắt cóc đưa đến Châu Phi, chỉ có người đàn bà kia ôm hết tiền bỏ trốn mất dạng. Ai ai cũng suy đoán là bà ta đang sợ tội nên bỏ trốn, không ngờ bà ta điên cuồng tìm đủ mọi cách cứu con của mình, nhưng không được, sau đó bà ta sang Nhật Bản tập hợp tất cả mọi thể lực quen biết để chờ ngày ra tay với Huyền Ngọc.

Và ngày đó rốt cuộc cũng đã đến, có lẽ bà ta theo dõi Huyền Ngọc từ Đài Loan sang Nhật Bản nên mới rõ hành trình của bọn họ như vậy.

Cách đây 1 tháng, nghe nói bà ta mua một lượng xăng rất lớn vận chuyển đến đây, đó cũng là sau ngày Huyền Ngọc đến Nhật Bản được vài ngày, bà ta đã sắp đặt kế hoạch sẵn chỉ chờ đợi thời cơ chín mùi là ra tay ngay.

Hôm nay lại là thời cơ thuận lợi của bà ta, bởi vì mấy bang phái đang tranh đấu hỗn loạn với nhau, nên đã tạo cho bà ta cơ hội tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa.

Nghĩ đến đây, Huyền Thiên tức tối vung tay đâm mạnh vào thành xe. Lúc ban đầu, anh không nên nương tay với bọn họ. Quy tắc của các anh chính là diệt cỏ diệt tận gốc, nhưng từ ngày có Huyền Ngọc, các anh thậm chí nghĩ trời xanh đã ban cơ cho các anh, món quà đó quá quý giá, nên gần như bào mòn hết máu huyết sát trong người các anh. Để giờ đây hối hận không thôi.

Lúc này trên đảo, bà ta đưa dao đến gần sát mặt cô, rồi bỗng như chợt nhớ ra điều gì đó, bà ta chợt dừng dao lại,

“Tổ Như sợ nhất là người có diện mạo kinh tởm, không được, chỉ gạch một đường thôi. Hay là tao cắt gân tay chân mày nhé.”

Mặt mày bà ta trắng nhợt, đôi mắt ông lên sòng sọc một cách bệnh hoạn điên cuồng, bà ta đưa dao lên, cầm lấy cổ tay của Huyền Ngọc cắt xuống, một cơn đau nhói truyền đến từ bàn tay của cô, khiến cô đau đến mức gần như muốn ngất xỉu.

Sau đó bà ta đi xuống lầu, cô nghĩ thấy mùi xăng càng lúc càng nồng nặc tràn đầy căn nhà, cô kinh hoàng vùng vẫy không ngừng, nhưng càng vùng vẫy thì dây thừng càng siết chặt, cơn đau từ hai bàn tay của cô truyền đến làm cho cô gần như mất đi ý thức, cô biết bà ta muốn thiêu rụi cả căn biệt thự này, lúc này, ý nghĩ ham sống trôi dạt trong đầu cô, cô không muốn chết, cô vẫn còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong, nhưng dường như đã dự đoán trước sợi dây cột ở cổ tay và chân của cô vô cùng rắn chắc, cho dù cô có vùng vẫy như thế nào, cũng không hề lay chuyển được dù chỉ mảy may.

Thân thể của cô nhiễm đầy máu tươi, không ngừng tràn ra trên khắp tấm ra trải giường màu trắng, hình ảnh trông thật đáng sợ

Lúc này, bà ta đã trở lại, trên tay bà ta là chiếc bật lửa, bà ta cười, nụ cười điên dại, bà ta lăm bầm vuốt ve tấm ảnh chân dung gần giống người thật kia, thì thào:

“Con đợi mẹ nhé, mẹ sẽ xuống với con ngay đây.”

Vừa nói xong bà ta bật quạt ném vào góc tường, lúc này ngọn lửa chợt bùng lên, nóng bức, ngọn lửa nhảy nhót lan thật nhanh,

Huyền Ngọc tuyệt vọng, nắm chặt chần không ngừng vùng vẫy, nhìn người đàn bà điên cuồng kia đang cười không ngừng. Bất chợt bà ta ngừng lại, lắng tai nghe, rồi bà ta móc khẩu súng ra, đưa mắt nhìn về phía cửa, bất chợt nổ súng.

Lúc này, ngoài cửa đã xuất hiện ba bóng người, ba bóng người đó nhanh nhẹn né tránh phát súng của bà ta, sau đó không biết là ai trong hai anh em, đã móc súng bắn vào ngực bà ta, bà ta trợn trắng mắt ngã xuống.

Trên gương mặt bà ta vẫn còn giữ nét kinh hoàng.

Lúc này ngọn lửa đã lan rất nhanh, lan không ngừng, trần nhà như có dấu hiệu sắp đổ sập, Triệt Nhất đang loay hoay cởi trói cho cô, nhưng cởi mãi không được, anh dùng con dao Thụy Sĩ giấu ở dưới bắp chân loay hoay cắt, bàn tay anh có chút run run khi thấy những giọt máu không ngừng tuôn ra từ người của cô, thân thể của cô mềm oặt như con rối bằng vải rách nát, môi cô mấp máy, nhưng không thể thốt thành tiếng, anh không dám nhìn lâu vì sợ mình kiềm không nổi mà ôm cô vào lòng, bây giờ quan trọng nhất là việc mang cô ra khỏi nơi này. Anh sử dụng tay trái nên động tác hơi có phần lóng ngóng, còn Huyền Thiên và Huyền Tú thì đang cắt phần dây trói ở chân cho cô.

Cuối cùng khi những sợi dây rớt cuộc cũng được cởi ra, Huyền Thiên ôm lấy Huyền Ngọc trên tay, Triệt Nhất cũng Huyền Tú xông ra ngoài trước để dọn đường.

Lúc này trần nhà đã phát ra những tiếng vang rầm rắc thậm chí còn có những tiếng nổ mạnh vang từ những nơi gần đó, mặt đất chấn động rồi lại chấn động, như báo hiệu trước dấu hiệu sắp sập sụp đổ, tường và trần nhà không thể chống đỡ được thế công của ngọn lửa hung tàn.

Huyền Thiên chỉ chăm chú nhìn về phía trước, lúc này đây anh không hề dám sơ suất một mảy may, bởi anh biết, chỉ cần anh nhìn xuống gương mặt xanh mét đầy máu không có chút sức sống của cô anh sẽ trở nên điên cuồng mất.

Người con gái mà anh yêu tha thiết, giờ đây xanh mét tái nhợt, vết máu loang lỗ, tay chân cô không ngừng tuôn ra máu, hình ảnh đó khi vừa bước vào gian phòng đã khắc sâu vào tâm trí anh, có lẽ suốt cả đời này anh vẫn sẽ không thể nào quên được.

Anh biết Huyền Ngọc còn sống, nhịp tim của cô vẫn yếu ớt, nhưng nó vẫn đập bên cạnh tim anh, thân thể của cô nóng lên một cách bất thường chứng tỏ sự sống của cô, nhưng đồng thời cũng chứng tỏ cô đang sốt.

Anh không dám nhìn nhưng không thể không chế suy nghĩ như điên cuồng không ngừng trào dâng trong đầu.

Anh né tránh một mảng tường đổ ập xuống, chặt vật bế Huyền Ngọc ra khỏi đó với sự giúp sức của Triệt Nhất, Huyền Tú, đưa tay đỡ anh lên, anh vươn tay đòi bế Huyền Ngọc từ trên tay của Huyền Thiên, nhưng Huyền Thiên cương quyết lắc đầu. Lúc này đây, không có ai, không có bất cứ một ai có thể cướp được Huyền Ngọc từ tay anh, cho dầu đó là người anh em sinh đôi với anh cũng vậy.

Nếu có thể anh sẽ mang Huyền Ngọc đi thật xa, tránh xa hết tất cả mọi người, chỉ để Huyền Ngọc là của anh, chỉ riêng của một mình anh, sẽ không chia sẻ với bất cứ một người nào nữa cả.

Làm người ai lại không ích kỷ, anh biết cá tính ích kỷ cùng chiếm hữu của anh hơn bất cứ ai, nhưng đó là em trai của anh, mà nếu không có nó, anh biết chưa chắc với cá tính đáng sợ của mình, chưa chắc chiếm được một vị trí nhỏ nhoi trong trái tim của Huyền Ngọc, nhưng điều đó cũng không ngăn được niềm khao khát được độc chiếm cô của anh.

Cửa ra đã ở phía trước, ánh sáng cùng không khí mát mẻ dù vô cùng nhỏ nhoi như cũng đã mang sức sống đến cho cả ba người, ba người vừa định thở phào nhẹ nhõm một hơi thì lúc này, một vách tường bên cạnh không thể chịu nổi thế công của ngọn lửa hung tàn đã vang lên ầm ầm đổ xuống.

Một mối cùng sức nặng trên tay đã khiến Huyền Thiên phản ứng hơi chậm chạp, Triệt Nhất phản ứng nhanh nhất, anh ta lao đến trước tiên, ôm lấy Huyền Ngọc lộn một vòng tránh thoát khỏi bức tường, chân của anh

ta cũng vì thế mà kẹt lại trong mảng tường nặng nề đó.

Huyền Tú cũng kịp thời phản ứng, gần như đồng thời, gần như phản ứng cùng một lúc, khi Triệt Nhất vừa ôm lấy Huyền Ngọc thì Huyền Tú đã đẩy Huyền Thiên sang một bên văng mạnh ra ngoài.

Nhưng nói thì nhanh, làm thì chậm, Huyền Thiên may mắn văng mạnh ra xa, nhưng Triệt Nhất thì hất văng Huyền Ngọc đi, một chân của anh ta đã nằm dưới đồng gạch, đau đến mức gần như sắp ngất đi, trước khi cơn hôn mê chiếm lấy đầu óc anh ta, nh ta đưa mắt nhìn bảo bối của mình:

“May quá, đã an toàn.”

Đó là hình ảnh Huyền Ngọc nằm an toàn ở một khoảng cách xa gôi nhà một đoạn, khoảng cách đó đủ để an toàn cho đến khi người cứu viện đến mà không bị những tảng đá hay bức tường làm nguy hiểm đến tánh mạng. Và cũng là hình ảnh cuối cùng mà Triệt Nhất còn nhìn thấy trước khi rơi vào cơn hôn mê sâu.

Huyền Tú thì không may mắn như thế, anh bị chôn vùi dưới đồng gạch. Huyền Thiên gầm một tiếng, anh lao vội đến bới đồng gạch để lôi người em trai của mình ra.

Trong lúc vô vọng thì từ đằng xaxa vang lên những âm thanh của những bước chân nhộn nhạo không ngừng.

Gần như lập tức một đám áo đen hơn trăm người xuất hiện khi nghe tiếng gào thét của Huyền Thiên, cả đám vội vã xông vào cứu hộ.

Một phát súng vang lên, Huyền Thiên bất chợt thấy mình lại bị đánh văng ra một lần nữa, lúc này cơn đau nhói dưới chân không còn làm anh quan tâm, anh nhìn về phía xuất phát ra tiếng súng.

Là bà ta, bà ta ôm vết thương ở ngực đầy máu bò xuống sau họ, nét mặt bà ta điên cuồng, như cố ý phải giết hết cả ba người bọn họ bà ta mới cam lòng, bà ta điên cuồng nổ súng, nhưng mỗi phát súng đều nhắm vào Huyền Ngọc đang nằm bất tỉnh đằng xa

Những viên đạn không ngừng bay về hướng cô, Huyền Thiên không ngừng bò về hướng cô anh thét gọi ra lệnh cho những nhân viên đang lúi đợc Huyền Tú ra ngoài bảo vệ cho bảo bối của anh, nhưng đã quá muộn, nước xa không cứu được lửa gần, những viên đạn không ngừng bay, mắt thấy sẽ bắn nát cô thành mảnh vụn, thì một bóng đen chợt lóe lên, máu văng tung tóe, đồng thời lúc này cũng vang lên tiếng hét thảm gần như bị chìm trong hàng loạt tiếng súng vang trời.

Gần hơn trăm người đều đồng loạt nổ súng bắn về phía người đàn bà điên cuồng kia, tiếng súng vừa dứt, trong màn khói dày đặc là hình bóng kinh hoàng với thân thể đầy vết đạn, mắt bà ta trợn ngược nhưng đã không còn sinh khí.

Cánh tay của bà ta vẫn còn giơ ở không trung, nhưng đôi mắt đã đứng tròng không có tiêu cự, chậm rãi, cánh tay cũng khầu súng rơi trên nền đất, âm thanh hòa nhịp với tiếng cấn nuốt của ngọn lửa không còn nghe thấy gì nữa.

Lúc này Huyền Thiên đã không còn bận tâm đến việc bà ta chết hay sống nữa, mà anh không ngừng bò về phía Huyền Ngọc, chân của anh bị trúng mấy phát đạn, không thể đi được, nhưng anh muốn đến bên cô, muốn nhìn thấy cô, muốn ôm lấy cô, để cảm nhận được cô trong vòng tay của anh.

Khi này anh mới phát hiện Huyền Ngọc đã bị một thân thể cao to nằm đè lên người, thân thể anh ta không ngừng phun ra máu tươi.

Lật người anh ta lại mới phát hiện đó là Triệt Nhất, thì ra những phát đạn kia, hoàn toàn đã bị Triệt Nhất đỡ hết, bên dưới anh ta là gương mặt hôn mê của Huyền Ngọc, nhưng thân thể cô đã nhuộm đầy vết máu của Triệt Nhất, nhất là dòng máu không ngừng tuôn xối xả từ thái dương của anh ta.

Huyền Ngọc như bị chấn động làm cho tỉnh lại, cô chớp mắt thấy trước mắt mình là một màn đỏ thẫm, cô định nâng tay dụi mắt, nhưng tay đã không thể cất lên nổi, cô đành vùi mặt vào cái thứ gì đó đen đen trước mắt để xóa bớt chất lỏng nhầy nhụa trên mắt mình.

Khi ánh mắt đã có thể nhìn rõ thì đầu tiên là cô phát hiện Triệt Nhất đang nằm trên người cô, chất lỏng nhầy nhụa trên người cô là máu trên người anh, cô thét lên khóc không thành tiếng:

“Anh hai. Anh hai...”

Đám nhân viên bảo vệ vội vã tiến lên giúp cô một tay, nhưng cô không hề rời khỏi người của Triệt Nhất một khắc nào cả, tay chân của cô cũng ôm anh, quấn chặt lấy anh làm những người đó vất vả lắm mới kéo cả bốn người họ ra khỏi khu biệt thự đang cháy phừng.

Vừa ra khỏi gian nhà thì gian nhà nổ ầm ầm vài tiếng, căn nhà cháy bùng lên sáng rực cả màn đêm đen kịt, sáng rực rỡ cả một vùng biển mênh mông.

Huyền Ngọc ôm lấy Triệt Nhất không ngừng khóc gọi tên anh:

“Anh hai, anh hai tỉnh lại đi.....”

Anh ta không thể tỉnh lại, vết thương trí mạng nơi thái dương của anh ta như đã rút đi hết sự sống trong con người anh ta, anh ta vẫn nằm đó, bất động. Máu không ngừng tuôn ra, như g bàn tay thì vẫn nắm chặt lấy tay cô, không hề có dấu hiệu buông lỏng.

Huyền Ngọc vùi vào thân thể của anh ta khóc thất thanh.

Lúc này. Cả đám nhân viên bảo vệ điều phi cơ trực thăng đến, nhân viên cấp tốc đưa cả bốn người bọn họ lên phi cơ, nhưng Huyền Ngọc không hề rời khỏi Triệt Nhất, Huyền Tú thì được Huyền Thiên ôm lấy nằm ở một bên.

Huyền Thiên chưa xót đưa mắt nhìn Huyền Ngọc không ngừng vùi đầu vào ngực của Triệt Nhất khóc kể.

Cô hét gọi tên anh, cô bảo anh về đi, về với cô đi, chỉ mới mấy tháng trời sống gần gũi bên nhau, từng giọng nói tiếng cười, từng vẻ mặt xấu xa của anh đã ăn sâu vào tim óc của cô.

Với hai anh, cô mất thật lâu mới có thể chấp nhận, còn với người anh trai này, không biết có phải phần máu mủ thiêng liêng hay không, mà vừa gặp anh, cảm giác thân thiết tràn đầy trái tim của cô.

Huyền Thiên ôm lấy Huyền Tú đưa mắt nhìn cô đầy đau xót, anh không thể bỏ người em trai của mình để an ủi cô, anh hận không thể ôm cô vào lòng để chia sẻ nỗi đau mất mát của cô. Giờ đây, khi cô đang ôm người đàn ông đó trong tay, trong lòng anh không có hận, không oán cũng không có ghen tị, tình yêu tuy là duy nhất là chiếm hữu, nhưng anh biết người con gái mà anh yêu đó, không thể chỉ thuộc riêng về một mình anh.

Tình yêu của anh cùng Huyền Tú đối với cô, có lẽ.... có lẽ cũng chẳng bằng tình cảm mà người đó đối xử với Huyền Ngọc, các anh sẵn sàng hy sinh tính mạng cho Huyền Ngọc, nhưng mỗi tình khắc cốt ghi tâm từ thuở ấu thơ, kéo dài đến lúc trưởng thành, thậm chí không thể tiếc hy sinh tất cả thế giới này chỉ vì muốn một nụ cười của cô, các anh làm được, nhưng người kia, còn làm xuất sắc hơn cả các anh.

Nếu thiếu các anh, anh biết cô sẽ không sống nổi, nhưng nếu thiếu người đó, anh biết, cuộc sống của cô cũng sẽ chẳng còn có niềm vui, vì người con gái mình yêu, anh cam chấp nhận mọi thứ.

Huống chi, người kia đã không hề tiếc bất cứ thứ gì, chỉ để đổi lại một nụ cười của người con gái anh yêu. Giờ đây, người kia nằm đó, chẳng còn lại gì ngoài vòng tay người con gái mà anh ta yêu say đắm.

59. Chương 59

Chương 59

Triệt Nhất cùng Huyền Tú đồng thời được đưa vào bệnh viện, chấn thương ở đầu của Huyền Tú đã làm anh hôn mê phải đưa vào viện cấp cứu đặc biệt.

Mình huyền Thiên đầy vết thương, nhưng anh không thềm quan tâm đến tình trạng hiện nay của mình, anh chỉ quan tâm đến Huyền Ngọc, tay chân của cô đầy máu lại không thể cất lên, không lẽ người đàn bà đó, người đàn bà đó đã....

Rùng mình, anh không dám nghĩ tiếp, anh lặn xe lặn đến phòng bệnh của Huyền Ngọc, lúc này các bác sĩ vẫn còn đang cấp cứu cho cô.

Khi đèn phòng cấp cứu vụt tắt, anh gần như đứng bật dậy nhưng veesthuongw ở chân không cho phép làm anh chỉ có thể không yên bất an trên chiếc xe lăn.

Bác sĩ bước đến từ tốn nhìn anh, không đợi anh lên tiếng đã giải đáp thắc mắc của anh.

“Cô ấy bị cắt đứt hai gân tay, nhưng may là vết cắt không sâu, tạm thời chỉ cần may lại bằng bó và tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khôi phục bình thường, ngoài ra những vết thương khác không đáng ngại.”

Đây là vị bác sĩ thiên tài nổi tiếng trên thế giới cũng là bạn thân của ba anh trước kia. Khi vừa xuống khỏi máy bay anh đã lập tức cấp tốc liên lạc đưa ông ta từ Pháp sang ngay Nhật Bản để chữa trị cho Huyền Ngọc và Huyền Tú.

Huyền Tú bị chấn động quá mạnh đến giờ vẫn còn hôn mê.

Nghe ông ta nói thế, Huyền Thiên như cất được tảng đá nặng ngàn cân, nhưng trong lòng không khỏi xót xa cho bảo bối, anh ra hiệu cho nhân viên đẩy xe vào phòng.

Huyền Tú và Huyền Ngọc đều cùng nằm trong một phòng, trên hai chiếc giường khác nhau, đó chính là do anh yêu cầu, bởi anh biết người em trai của mình, cho dù chết nó vẫn muốn ở bên cạnh của Huyền Ngọc, hiện nay với tình trạng hôn mê của nó, để nó nằm cạnh Huyền Ngọc ít ra nó cũng sẽ yên tâm hơn.

Còn về Triệt Nhất, do tình huống của anh ta quá mức đặc biệt, và tình trạng của anh ta quá nặng, lão thái gia cũng từ Hawaii bay trở về, điều ột người bạn thân của anh ta là tiến sĩ thiên tài về mặt y thuật.

Bệnh nhân khi vào tay anh ta dù chỉ còn hơi thở mong manh cũng được cứu sống, tài năng của anh ta thuộc hàng siêu đẳng nhưng nhân cách của anh ta cũng tương đối với tài năng. Có nghĩa là thuộc hàng siêu siêu tệ.

Nhưng không biết nhân cách của anh ta tệ đến đâu, dù đã gặp qua bộ mặt cốt nhả của anh ta vài lần nhưng thật sự lần này làm cho Huyền Thiên giật nảy cả mình vì biểu tình nghiêm túc chết người của anh ta.

Trong những buổi tiệc của giới doanh nghiệp, không ít lần chạm trán với anh ta, bởi vì anh ta không chỉ là bác sĩ thiên tài như vẻ bề ngoài, mà còn là thiếu gia của một tập đoàn lớn nhất nhì của khu vực châu âu.

Anh ta phong lưu bay bướm thành tánh, trêu hoa ghẹo nguyệt và nhân cách phải nói là thối đến mức không thể nào thối hơn được nữa.

Mỗi lần gặp mặt là với vẻ cốt nhả vô lại chết người không đền mạng, thế nhưng lần này lại phá lệ nghiêm túc đến đáng sợ, chỉ sợ gặp được bộ mặt nghiêm túc như thế này của anh ta chắc chỉ có mỗi mình anh và chắc chỉ lần này.

Nhưng huyền thiên không biết được, bộ mặt nghiêm túc của anh bác sĩ thiên tài này trong cuộc đời của anh ta chỉ xuất hiện hai lần.

Đó chính là lần này, khi hắn vẫn còn đang mơ màng trong vòng tay của nhuyễn ngọc ôn hương thì nhận được điện thoại báo rằng Triệt Nhất đang trong tình trạng nguy kịch.

Trong lúc anh ta vội vã mặc quần áo, thì những hình ảnh và số liệu về tình trạng của Triệt Nhất không ngừng được truyền về làm anh ta tái cả mặt.

Trong tình trạng bình thường, cho dù Triệt Nhất có chết, anh ta cũng không đời nào gọi điện thoại cho hắn.

Người bạn thân thiết nhất của mình đang trong tình trạng thập tử nhất sinh, hắn đã dùng chuyên cơ đặc biệt nhất để bay đến đất nước sương mù kia.

Chỉ riêng với Triệt Nhất còn một lần thấy được bộ mặt nghiêm túc của hắn đó là lúc Tuyết Cần đã xảy ra chuyện.

Lần đó, tay của hắn luôn run rẩy khi nhìn người mà mình yêu thương nằm trên vũng máu, còn bám chặt lấy người anh trai mà cô bé hết mực thương yêu.

Lần đó, tiến sĩ y khoa thiên tài như hắn lần đầu tiên nghi ngờ khả năng của mình, lần đầu tiên do dự không biết mình có thể cứu được người mà mình yêu thương hay không.

Lúc ấy, mắt anh ta cứ mở to, rồi lại mở to, hoàn toàn chỉ nhìn thấy dòng máu phun xối xả từ người cô gái hắn yêu mến. Không hề để ý đến Viên Chinh Huân – anh trai cô đang phát cuồng rút súng chĩa vào đầu mình, và đạn đã lên nòng răng rắc.

Lần này, người bạn thân của mình nằm đó, với tình trạng không hề có chút hy vọng gì. Viên đạn xuyên qua lớp sọ, va chạm nhẹ vào phần não bộ dẫn đến tình trạng xuất huyết hôn mê, cùng những vết thương lớn nhỏ khác, có một số gần như trí mạng.

Lúc anh ta đến, hai hàng vệ sĩ đứng ở hai bên, lão thái gia tay chân run rẩy rút súng chỉ vào anh, giọng già nua không ngừng run run:

“Cứu nó! Nếu không cậu cũng sẽ chôn cùng.”

Vừa nói, ông ta vừa quay sang cô gái đang ôm lấy anh ta không ngừng khóc:

“Và cả nó cũng thế. Nếu Triệt Nhất chết, ta sẽ tiễn hết những người mà nó yêu thương xuống đó bầu bạn với nó.”

Hoàn toàn không để ý đến lời nói lúc này đã gần như điên cuồng của ông ta, cũng không quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác, anh ta hất hàm ra lệnh cho đội ngũ bác sĩ chuyên nghiệp đẩy Triệt Nhất vào phòng phẫu thuật.

Sau khi vật lộn với ca giải phẫu hơn hai mươi giờ, anh ta cũng chỉ có thể đưa Triệt Nhất từ quỷ môn quan kéo trở về với trạng thái bán hôn mê.

Và sức lực của anh ta chỉ có thể làm như thế, Triệt Nhất có thể cả đời sẽ nằm như thế không thể tỉnh dậy để nhìn ánh mặt trời này thêm một lần nào nữa, hoặc có thể do có một tác động nào đó kích thích sự sống của anh ta và đương nhiên thể chất của anh ta đủ để anh ta tỉnh lại.

Ca mổ rất thành công, may mà viên đạn bay xéo, may mà không ảnh hưởng đến đại não, may mà..... Anh còn sống. Dù sống với đời sống người thực vật, không hề tỉnh lại lần nào. Nhìn hình ảnh của anh với đủ loại dây truyền dịch ghim vào người anh ta, hơi thở của anh ta cũng phải được tiếp bằng ống, chỉ có máy đo nhịp tim ở một bên nhảy ‘tic tic’ báo hiệu anh ta vẫn còn sống mà thôi.

Một tháng nay, không ngày nào cô không vào bệnh viện chỉ để đứng bên cạnh anh, nhìn anh, nắm lấy bàn tay giá lạnh không chút hơi sức của anh.

Huyền Tú đã tỉnh lại sau một tuần mê man, anh không ảnh hưởng gì nhiều, hai anh em sau khi xuất viện đã trở lại Đài Loan tiếp tục công việc, bọn họ cũng từng muốn lên tiếng gọi cô về, nhưng thấy cô nước mắt lưng tròng nắm lấy tay của Triệt Nhất, hai anh không nỡ gọi cô đi.

Hai anh biết trong lòng của cô hiện nay vẫn vô cùng ân hận với người anh trai này. Anh ta không biết có còn cơ hội để tỉnh lại không, bởi vì xác suất để tỉnh lại thực sự không nhiều lắm có người, cứ nằm như thế mãi đến khi từ già cõi đời, cũng có người sẽ tỉnh lại sau một vài năm.

Hai anh lưu luyến nhìn Huyền Ngọc ngồi ôm lấy cánh tay người anh trai, vui vẻ kể chuyện này kia cho anh ta nghe, giọng điệu vô cùng trẻ trung vui tươi, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Trước khi đi, không thể nhìn Huyền Ngọc cứ sống như mất hồn, cứ mỗi ngày mỗi ngồi thần thờ trước giường bệnh của anh ta, không ngừng kể lại những sinh hoạt hằng ngày cho anh ta nghe.

Hôm nay, trên người anh ta chỉ còn truyền dịch, những dây nhợ ghim trên thân thể của anh ta đã được tháo xuống hết. và Huyền Ngọc ngồi đó, vẫn như thường ngày lau mặt cho anh ta, vừa làm vừa kể những chuyện mà cô đã làm trong ngày hôm nay.

Nhân lúc Huyền Ngọc không để ý, Huyền Thiên khẽ cúi người đưa sát vào bên tai anh ta:

“Tỉnh dậy đi, cô em gái của anh, vẫn còn chờ anh bảo vệ, chúng ta sẽ cùng bảo vệ cô ấy. Và tôi biết một chuyện, nếu anh cứ nằm mãi thế, thì khi Huyền Ngọc biết, thì cô ấy không buông tha cho anh đâu.”

Vừa nói, Huyền Thiên vừa cười xấu xa, quay người đi.

Mí mắt anh ta hơi giật giật, nhưng không một ai thấy điều đó!

Ông của cô lúc này đã trở nên bình tĩnh hơn, bắt đầu trở về để thu gom tàn cục, ông thanh lý tất cả những phe đảng đã từng giúp đỡ bà ta bắt cóc Huyền Ngọc và hại Triệt Nhất phải nằm viện.

Khi chứng kiến sự trả thù tàn bạo của ông, cô mới biết được vì sao Triệt Nhất lại vừa sợ vừa hận ông. Vì sao năm xưa ba cô hận mà không thể phản kháng mẹ cô không còn cách nào khác là phải ra đi.

Sự lạnh lùng tàn nhẫn của ông khi chỉ huy thuộc hạ dưới trướng đi thanh lý, những giọt nước mắt, những tiếng khóc than không ngừng vang lên nhưng ông không chịu ngừng tay, cho đến khi quét sạch hết mới thôi.

Lúc này, sự đau xót của Huyền Ngọc dường như đã lắng đi, hằng ngày cô vẫn đến bệnh viện, không cần biết là mưa hay gió, cứ đứng giờ cô lại đến thăm anh.

Anh bác sĩ đẹp trai bạn thân của Triệt Nhất là Đường Dĩ Thần là một hoa hoa công tử chính hiệu, miệng mồm anh ta phải nói là cô cùng ngọt ngào sắc sảo, nhìn thấy cô đến anh ta mở miệng trêu ghẹo, không còn vẻ mặt dọa người như mấy hôm Triệt Nhất vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm:

“Công chúa hôm nay đến thăm chàng hàng tử ngũ ngày đó nữa hay sao?”

Cô chỉ mỉm cười khẽ gật đầu, từ khi về đất nước này, à không, nên nói là từ khi biết Triệt Nhất, cá tính rụt rè bên lề của cô đã biến mất hầu như không còn.

Cô vẫn lặng lẽ ít nói như trước, nhưng không còn sợ hãi thiếu tự tin như trước nữa. Anh ta vẫn không bỏ thói quen nhì nhằng bám riết lấy cô không buông:

“Người đẹp à, nói với anh một tiếng đi, anh sẽ tặng cho em một bí mật.”

Cô đưa mắt nhìn anh hỏi:

“Anh Dĩ Thần, bí mật gì thế?”

Khụ! Anh ta cố làm ra vẻ trang nghiêm, hắng giọng:

“Nếu em chịu đi chơi với anh thì anh sẽ cho em biết bí mật đó.”

Cô bật cười:

“Các cô gái vì miệng lưỡi lợi hại của anh mà đứng sắp hàng dài đặc từ cổng lớn của bệnh viện kéo dài đến tận đây, anh đừng trêu em nữa.”

“Miệng anh lợi hại như thế nào, em thử đi sẽ biết liền.”

Vừa nói anh ta vừa nháy mắt cười xấu xa, sau đó thấy cô đỏ mặt anh ta chột nghiêm túc lại:

“Hôm nay Tuyết Cần đến đây.”

“Tuyết Cần”

Mắt Huyền Ngọc sáng rực, cô bạn thân của cô đã mấy tháng nay chưa hề gặp lại, Tuyết Cần vốn rất sợ ngồi máy bay nên ít khi ra khỏi đất nước, hôm nay không hiểu sao anh trai cô lại mang cô đến nơi này, cô cũng nghe nói anh chàng Đường Dĩ Thần này dường như có gì đó với Tuyết Cần nhưng cô bé không hề để mắt đến anh ta, cũng vì chuyện đó mà tình cảm của anh trai Tuyết Cần cũng Đường Dĩ Thần tan rã trong không vui, Đường Dĩ Thần là bạn thân cũng là bác sĩ riêng của gia đình Tuyết Cần, nhưng ngoài ra, anh ta cũng là một đại thiếu gia của một thế lực hắc đạo không nhỏ.

Gia đình anh ta chỉ có anh ta là con một, nhưng ta cương quyết không đi theo con đường của cha và mẹ anh ta mà cương quyết chọn nghề y, kỹ thuật y học của anh ta phải nói là thiên tài, nhưng đồng thời anh ta cũng vô cùng tà khí, với bất cứ ca mổ nào, chỉ cần anh ta thích sẽ bắt tay ngay, nhưng nếu anh ta không muốn, dù có chết trước mặt anh ta, anh ta cũng không thêm để tâm đến.

Với tình trạng vết thương đó của Triệt Nhất, nếu không phải là anh ta ra tay thì chắc chắn Triệt Nhất sẽ không thể nào sống nổi.

60. Chương 60

Chương 60

Đang nói chuyện thì Tuyết Cần đẩy cửa bước vào, theo sau cô gái nhỏ xinh đó là một chàng trai vô cùng tuấn tú nhưng gương mặt thì đen kịt lại khi nhìn thấy cô gái của mình đang nhào vào trong lòng người bạn gái thân thiết.

Anh ta là Viễn Chinh Huân, thiếu chủ của tập đoàn Viễn Thị, người được mệnh danh là người đàn ông có quyền lực nhất trong giới thương gia, nay mặt mũi lại tối sầm như có người thiếu anh ta mấy trăm vạn vậy.

Anh ta đen mặt đưa tay ra kéo cô gái sắp bỏ nhào vào trong lòng Huyền Ngọc, anh ta hừ mũi:

“Em dám nhào vào lòng người khác lần nữa thử xem.”

Cô gái nhỏ đó bất mãn khịt khịt mũi, thói quen bá đạo của anh trai càng ngày càng nặng, bây giờ ngay cả đến gần bạn gái cũng ko cho, hức hức, mất hết cả quyền tự do.

Lúc này, anh chàng công tử phong lưu Đường Dĩ Thần như không hề nhìn thấy gương mặt đen thui của ai kia, anh ta đang rộng vòng tay, tư thế vô cùng phóng khoáng:

“Đến đây nào kẹo ngọt, đến cho ca ca ôm em cái nào.”

Vừa nói anh ta vừa bước đến thì đối diện với anh ta là quả đấm sắt do thiếu chủ tập đoàn Viễn Thị tung ra, nhưng bản lãnh của người mặt dày vô sỉ nào đó cũng không phải tầm thường, anh ta chỉ lắc mình né một cái đã thoát khỏi cú đấm kia, nhưng nhìn thấy gương mặt của bạn mình đã có thể so với mặt của bao công nên anh ta không dám vuốt đuôi cọp nữa, có những chuyện chỉ nên sờ nhẹ, không nên giẫm lên đuôi của con cọp đang ngủ say, như thế sẽ chẳng ích lợi gì cho bạn.

Mặc kệ hai gã đàn ông quái đản kia, hai cô gái ríu rít sang một bên ngồi xuống tâm sự, con gái mà, xa nhau lâu như vậy đương nhiên có rất nhiều chuyện để nói rồi.

Từ những câu chuyện trên trời dưới đất, sau đó lại bàn đến chuyện học hành. Bất chợt như nghĩ ra điều gì, Tuyết Cần nói:

“Kết quả kì thi của đợt này, bên nhà trường có thông báo rằng cậu bạn việc riêng nên cho cậu bảo lưu kết quả, đợi khi cậu về thi xong sẽ cho cậu tốt nghiệp. cậu định bao giờ mới về?”

Huyền Ngọc thoáng đưa mắt nhìn vào phòng bệnh, Triệt Nhất vẫn đang nằm đó, trên gương mặt tuấn tú của anh ngoài có nét xanh xao gầy yếu ra, thì trông như anh đang ngủ, gương mặt của anh lúc này trông thật bình yên và có chút tính trẻ con, không còn vẻ vô lại khi đối với cô, cũng không có vẻ lạnh lùng nghiêm khắc đối với thuộc hạ khi vắng mặt cô.

Gần như cô đã quên hết những biểu hiện đó của anh, cũng bởi vì biểu hiện yên tĩnh này của anh đã nằm lâu quá rồi. hơn ba tháng nay, ngày nào cô cũng vào đây, chỉ để nhìn anh, nắm tay của anh, kể lại những việc làm thường ngày.

Huyền Thiên và Huyền Tú hầu như mỗi tuần đều bay sang đây thăm cô, có những lúc Huyền Thiên bực mình đến mức muốn xông vào bóp cổ cái gã chết tiệt đang nằm ỉm mãi trên giường không chịu tỉnh dậy kia, may nhờ có Huyền Tú ngăn cản.

Lần này, cô cũng muốn quay về nước một lần, ngoài việc kết thúc việc học nhận bằng tốt nghiệp ra, cô cũng muốn về thu xếp một số thứ, đồng thời cũng dỗ ngọt hai ông anh trai đang giận dỗi của cô.

Hai tuần nay họ không bay sang đây, không biết do giận dỗi hay bận việc, nhưng theo cá tính của họ, cô nghĩ chắc chín phần là giận dỗi rồi.

Haiiii, cô nghĩ đôi khi làm con người cũng phức tạp thật, khi còn khỏe mạnh bên nhau thì lại không biết quý trọng cứ giận dỗi, cãi nhau để rồi đến khi một người nằm xuống, người còn ở lại tiếc hận khôn nguôi.

Trải qua vụ việc lần này, cô bỗng dưng quý tiếc từng giây từng phút trong cuộc sống hiện tại của mình. Cô bỗng nhiên quý từng thời khắc bên cạnh hai anh, nhưng....

Bỏ Triệt Nhất một mình nằm đó để cô đi tìm niềm vui và hạnh phúc riêng của mình, cô bỗng dưng thấy mình có tội với anh.

Cô biết bản thân mình mâu thuẫn kì lạ, nhưng mâu thuẫn này cô cũng không biết nên giải quyết ra sao.

Thế cho nên, cô quyết định, cô phải trở về Đài Loan, sau đó rồi sẽ quay sang đây.

Nghĩ như thế, cô chia tay với Tuyết Cần cùng ông anh trai chăm bẵm em gái của mình như một vị bảo mẫu cùng với gã bác sĩ thiên tài nào đó đang không ngừng trêu chọc chung quanh. Không biết cô có nhìn lầm hay không, nhưng trong đôi mắt của anh ta là tràn đầy chua xót che giấu dưới sự cợt nhả của anh ta.

Cô bước vào phòng bệnh, đây là gian phòng cao cấp đặc biệt nhất, có phòng khách, nhà vệ sinh cùng với phòng ngủ.

Thoáng mát và sạch sẽ tiện nghi y như ở nhà.

Trên chiếc giường trắng tinh, một chàng trai đang nằm đó, cổ tay anh ta vẫn còn đang truyền dịch, trông anh ta thật bình yên như đang chìm trong giấc ngủ say.

Cô bước đến, nhẹ đưa tay khẽ vuốt lên gò má gầy của anh ta, thăm xót xa.

Cô cúi đầu thì thầm:

“Em đến rồi đây.”

Mỗi ngày đều như thế, câu đầu tiên mà cô nói với anh là như thế, cô báo cho anh biết sự hiện diện của mình, sau đó ngồi bên anh, nắm lấy tay anh, kể lại công việc suốt những lúc không có anh.

Cô chẳng biết mình làm thế để làm gì, nhưng chàng trai này, hầu như cuộc sống của anh ta sống chỉ vì cô, sống cho cô.

Những việc làm của anh ta, cho dù cô có mù cô cũng nhận ra được. Huyền Ngọc cô không biết có tài đức gì mà được cả ba chàng trai hết mực thương yêu như thế này.

Hôm nay, vẫn như mọi hôm cô lại bắt đầu kể về một ngày của mình, anh vẫn nằm đó, lẳng lặng và bình yên. Không cần biết anh có nghe hay không, cô vẫn nói, và nói.

Sau đó, khi thông báo cho anh biết việc hai anh em Tuyết Cần đến đây, và thái độ quẩn quýt của bác sĩ Đường Dĩ Thân, rồi cô kết luận một câu:

“Em phải về Đài Loan.”

Ngón tay anh ta giật giật, nhưng do cô mãi mê nói nên không nhận ra. Cô nói tiếp:

“Em về bên ấy để thi và nhận bằng tốt nghiệp, chắc khoảng hai tuần là em sẽ trở lại đây, đến lúc đó sẽ có quà cho anh.”

Nói xong, cô thu dọn chung quanh anh, lưu luyến nắm lấy tay anh một lần nữa, sau đó cô xoay người bước đi.

Khi cánh cửa phòng bệnh vừa được đóng lại, thì người nào đó vốn vẫn nằm mê man trên giường ba tháng nay, đột nhiên mở mắt.

Sân bay Đài Loan.

Cô gái xuống sân bay, đưa mắt nhìn chung quanh.

Quả nhiên, hai thanh niên anh tuấn với khuôn mặt giống nhau như đúc đồng thời sải bước đến bên cạnh cô. Dang đôi tay ra ôm chặt lấy cô, rồi sau đó cả ba cùng nhau lên xe, Huyền Ngọc ngồi ở giữa, hai anh trai cô ngồi hai bên, trước mặt là tấm kiềng ngăn lại giữa tài xế và khoang sau. Vừa vào trên xe, hai chàng trai như hổ đói vừa gắp được con mồi.

Những nụ hôn như mưa rơi xuống trên cổ, trên mặt cô gái có gương mặt trắng như tuyết. Huyền Ngọc nằm ngã vào lòng của Huyền Thiên. Huyền Tú ngồi ở phía ngoài nâng chiếc chân bé nhỏ của cô lên, hôn lên từng ngón chân nhỏ xinh đó. Đây là cô gái của các anh, tình yêu của các anh.

Huyền Ngọc nằm trong vòng tay ấm áp của hai anh, ngửi lấy mùi hương quen thuộc mà đã lâu nay xa cách. Hòa mình trong nhịp điệu kích tình của ngọn lửa cháy bỏng mà các anh đang từng bước đốt lên trên cơ thể cô, khoang xe sau khá rộng rãi, không ảnh hưởng đến màn nhiệt tình nóng bỏng thiêu đốt trên xe.

Tài xế ở phía trước đường như đã được huấn luyện nghiệp vụ đặc biệt nên đối với những tiếng động khi xe ngừng vẫn không hề có chút phản ứng gì bất thường.

Anh ta lặng lẽ xuống xe, kính cẩn cúi người chào rồi quay vào trong gian biệt thự sang trọng kia. Dặn dò những việc cần thiết với những gia nhân thạo việc.

Một lúc thật lâu sau đó, hai thanh niên tuần tú với gương mặt ngời ngời hạnh phúc như đường làm quan mở rộng từ cửa xe bước ra, mang theo cô gái bé nhỏ đang say ngủ trong lòng.

Huyền Thiên bế Huyền Ngọc đã mệt mỏi ngủ say lên lầu.

Lần này cô đã trở về, thì đừng mong các anh sẽ cho cô rời khỏi anh một lần nữa.

Những người hầu trong nhà đã quá quen với hình ảnh như thế này, dù cách đã lâu, nhưng họ vẫn cúi mặt âm thầm làm việc của mình. Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, công chúa đã trở về, hai bạo quân trong nhà đã không còn hỷ nộ bất thường, bọn họ không còn sống trong cảnh phập phồng lo sợ nữa.

Những ngày trở lại Đài Loan, lúc này hai anh trai của cô còn hơn cả gà mẹ nữa, trải qua bao sóng gió mới được như ngày hôm nay, hai anh không thể nào yên tâm rời mắt khỏi bảo bối một giây phút nào.

Lúc bên Nhật Bản, anh biết với thế lực của gia tộc Sơn Bản, đối với sự an toàn của Huyền Ngọc đã không còn là vấn đề, thế cho nên hai anh không có gì lo lắng, chỉ tức cái tên chết tiệt nào đó cứ nằm lì ở mãi trên giường không chịu tỉnh dậy làm cho cô bé con bảo bối của các anh đứng ngồi không yên. Hôm nay cô đã về đây thì các anh mặc xác tên kia hôn mê thật hay giả, các anh nhất định sẽ không để cô bé của các anh trở về bên ấy để chịu tội nữa đâu.

Khi hoàn thành xong các bài thi, nhận bằng tốt nghiệp. cô đang bắt đầu suy nghĩ rằng nên nói với các anh như thế nào để được quay trở về Nhật Bản.

Sáng sớm, khi thức dậy, thì bên cạnh cô lúc nào cũng có hai thanh niên mặt mũi giống nhau nhu tác đang nằm bên cạnh mình và đương nhiên là.... Trần trụi.

Mãi đã thành thói quen, trước kia, mỗi khi gặp hai anh như thế này cô đều đỏ cả mặt thét chói tai, và đương nhiên sẽ bị ai đó với lý do là để cho quen với thân thể của mình không còn ngại ngùng mắc cỡ nữa, sẽ nhân cơ hội dạy dỗ cô một bài học. hậu quả sau đó là phải nhờ ai kia bế vào phòng tắm, rồi bế xuống nhà ăn ăn sáng.

Có đôi khi cô nghiêng răng nghiêng lợi vì hai ông anh trai của mình không sợ tình tấn nhân vong hay sao mà hăng say quá mức như thế. Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ, đánh chết cô cũng không dám nói ra khỏi miệng vì sẽ bị dạy dỗ vô cùng thâm thúy.

Hai anh trai thấy cô đã thức còn ngơ ngẩn như đang suy nghĩ gì, Huyền Thiên khẽ nháy mắt với Huyền Tú, cả hai cùng nở nụ cười xấu xa, bắt đầu bài thể dục buổi sáng cho cô gái nào đó vô cùng lười đã thế lại còn hay mơ mộng lung tung.

Đến khi Huyền Ngọc được bế xuống nhà ăn sáng, không, phải nói là ăn trưa thì đúng hơn. Vì sau cuộc hoan ái kịch liệt, cô đã mệt mỏi đến mức phải ngủ lại thêm và hai con sói kia, đương nhiên cũng ôm cô cùng nhau mà ngủ. Khi cô mở mắt ra lần nữa thì mặt trời đã lên quá đỉnh đầu.

Ngồi vào bàn, mới ăn xong được một vài lát bánh mì, thì chuông cửa reo lên.

Đích thân Huyền Tú bước ra mở cửa, vì thường ngày, sau khi làm xong mọi việc, những người làm không được lưu lại trong nhà này, chỉ có ba người bọn họ ở, và cũng ít khi có khách đến nhà cho nên chuông cửa reo lên làm cả ba đồng thời cùng ngạc nhiên.

Thấy Huyền Tú đứng tần ngần nhìn người nhấn chuông mà không phát ra thanh âm gì, Huyền Ngọc cũng tò mò ló đầu ra nhìn.

Bất chợt, cô sững sờ đánh rơi cả miếng bánh mì đang cầm trong tay, cô lắp bắp:

“Tri..ệt,.. Nh..ấ..t...?”

Người thanh niên quay mặt về phía cô, nhìn cô mỉm cười trong đôi mắt có niềm hưng phấn lạ thường, nhưng thái độ của anh ta ngờ nghệch, anh ta đưa ra tấm ảnh của cô hỏi:

“Tôi có quen em không? Sao tôi từ khi nhìn thấy hình em, lại có cảm giác, em là người vô cùng quan trọng đối với tôi? Em tên là gì? Chúng ta quen nhau sao?”

Phiên Ngoại Hắc Huyền Thiên

Một buổi chiều mùa thu, những cơn gió cuối thu xào xạt thổi từng cơn gió lạnh vào hai mẹ con đang đứng co ro trước cổng một khu biệt thự hoành tráng.

Nhìn cô bé gầy gò nhỏ nhắn đang đứng co rút mình vào lòng mẹ, bất chợt cậu nhóc có khuôn mặt lạnh như băng giá thấy xót xa, cậu hất hàm ra hiệu cho người hầu mở cửa mời họ vào vì theo cậu quan sát, hai mẹ con này đã đứng đó rất lâu, tần ngần mãi, đã mấy lần đưa tay lên định nhấn chuông nhưng không nhấn được.

Không hiểu sao với cô bé có đôi mắt ngây thơ trong sáng đó tự dưng cậu bé tên Huyền Thiên vốn lạnh lẽo hơn cả băng đá ngàn năm, chẳng bao giờ có hứng thú nổi với chuyện gì lại bắt đầu thấy xao động.

Cậu nhấn nút gọi cho đứa em trai giờ này đang miệt mài làm bài tập trên lầu.

Tên nhóc đó rất siêng năng, chẳng bù với cậu chẳng bao giờ hứng thú với bất cứ thứ gì, có lẽ mọi chuyện đều quá dễ dàng với cậu, nên cậu đâm ra nhàm chán bất cứ mọi thứ trên đời này.

Nhưng từ nay về sau, mọi thứ sẽ không như thế nữa, vì bước ngoặt cuộc đời của cậu bắt đầu từ hình ảnh cô bé con rụt rè yếu ớt núp trong lòng mẹ kia.

Cậu lặng lẽ theo dõi cuộc nói chuyện giữa họ và ba, lặng lẽ quan sát cô bé con có đôi mắt u buồn đó, hình như, nét tinh nghịch dí dỏm vẫn còn lẩn khuất trong đôi mắt đó, nhưng với sự e dè rụt rè đã sớm biến thành mây bay.

Thái độ dịu ngoan đó làm cho cậu tự dưng nổi lên ý muốn che chở, nhưng cô bé kia, có đôi lúc lén lén đưa cặp mắt to tròn đầy sợ hãi đó nhìn anh. Vừa chạm vào mắt anh đã hoảng sợ thu lại tầm nhìn. Nét sợ hãi bàng hoàng đó, làm cậu vừa muốn bật cười, vừa muốn bảo vệ.

Nhưng cậu biết, với cá tính cộc cằn thô lỗ của mình, cậu sẽ không dễ gì tiếp cận được bé con, nên cậu gọi đứa em sinh đôi của mình xuống. với giọng nói hòa nhã, tính tình hiền lành của nó, chắc chắn sẽ tiếp cận được cô bé.

Cái mà cậu không thể ngờ là em trai của cậu, lại như bị sét đánh trúng khi vừa gặp cô bé đó giống như cậu. nhìn thái độ ngây người ra như phỗng đó của nó làm cậu cũng chẳng biết làm sao.

Đừng thấy nó luôn cười hì hì là nghĩ rằng nó dễ dàng chấp nhận, thật ra nó có chút khiết phích, chẳng bao giờ cho ai chạm đến người của nó cả, thế mà hôm nay, nó đứng ngẩn ngơ nhìn khi thấy cô bé con cúi thấp đầu, lộ ra chiếc cổ thon thon trắng nõn.

Đột nhiên cậu có một loại cảm xúc mạnh mẽ, là muốn tóm lấy cô bé đem giấu riêng ở một nơi nào đó, không cho cô bé đó tiếp xúc với bất kì thứ gì trên đời này, thậm chí cả em trai mình.

Đột nhiên cậu cảm thấy ghét cái cdáng đứng ngẩn ngơ của nó khi nhìn cô bé, ghét cá tính mềm mại dịu dàng dễ dàng tiếp cận của nó. Và hận luôn cả bản tính lạnh lùng thờ ơ trời ban của mình, nếu như mình mềm mại hơn một chút, nếu như mình biết ăn nói hơn một chút thì có lẽ cô bé ấy sẽ là của riêng mình, nếu như....

Cậu nghe họ nói xin để tiểu ngọc nhi ở lại nhà họ, xin cho tiểu ngọc nhi được đến dòng họ Hắc Huyền để nhập tịch, từ đó cậu có thể suy ra, cô bé con đó, tên là Tiểu Ngọc nhi, đứa em họ của mình.

Bắt đầu từ hôm đó, cô bé đó được chuyển đến nhà của gia gia, nhà gia gia rất rộng lớn, một khu biệt thự cổ với diện tích cực rộng, những dãy nhà san sát nhau, có phòng riêng dành cho cả đám cháu, nếu ai lên ở học thì ở tại đó, nếu ai đã có gia đình riêng thì mỗi thứ bảy, chủ nhật đều phải tập trung về.

Gia tộc Hắc Huyền có rất nhiều quy tắc cũ kĩ, ngày thường không có việc gì anh chị em cũng không thể đến tìm nhau.

Mà cậu, bắt đầu từ đêm hôm đó, như bị hạ ma chú, một loại bùa phép thiêng liêng nào đó cứ làm cậu ngơ ngẩn nhớ về đôi mắt to tròn kia, thân thể của cô bé, gầy gò trơ xương, quần áo cũ nát, đôi mắt mất hẳn sức sống mà trẻ con vào độ tuổi của cô nên có. Và rồi cậu có một quyết định, đó chính là cậu phải kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền để mua tất cả mọi thứ cho cô bé, để cho cô bé sống cuộc sống hạnh phúc nhất mà tất cả các cô gái phải ghen tị, cậu cũng phải có thực lực trong tay để bảo vệ cô khỏi tất cả những thứ chung quanh, bao gồm cả gia gia.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên gia gia nhìn cô bé đó thì cậu đã hiểu, một ánh mắt sắc bén lạnh như băng đầy tính toán khi lướt qua cô bé, và cả hai cậu.

Sau đó ông chuyển tầm nhìn về đại ca đứng ở một bên, như có điều suy nghĩ lung lăm.

Và, ông gật đầu.

Năm đó, Huyền Thiên và Huyền Tú mười lăm tuổi, Huyền Ngọc vừa tròn mười hai.

Mãi đến sau này cậu mới biết cái quét mắt đó là gì, thật đáng buồn cười cho Huyền Ngọc, chỉ cần một mái gia đình mà lại bị hết người này đến người kia tính toán, cậu lúc ấy chưa hiểu ông nghĩ gì, nhưng sau này khi đọc bản di chúc, cậu chỉ muốn phá ra cười nghiêng ngửa, đó chỉ là một trò hài hước nhất từ trước đến nay mà cậu từng thấy được, đó cũng là trò trẻ con mà ông cậu tự cho là thông minh.

Nhưng không thể phủ nhận, nhờ có ông, có sự tính toán của ông, cậu mới có được bé con đó, bảo bối đó của riêng mình.

Có đôi khi ngồi ngẫm lại, nếu gia gia không đồng ý cho tiểu Ngọc nhi lưu lại, thì với một đứa trẻ mười lăm tuổi như cậu, có thể đùm bọc thêm một đứa bé mười hai tuổi kia không.

Cậu trả lời là không.

Vì cậu chưa đủ thực lực, chưa đủ tiền để tạo dựng cho bé con một cuộc sống như cô công chúa trong tháp ngà, cậu phải cố gắng, và thật may Huyền Tú cũng nghĩ như cậu.

Thế là hai anh em vùi đầu vào đầu tư cổ phiếu, kinh doanh, hai anh đều được các bằng tiến sĩ và các bằng kinh tế khi tuổi vừa tròn mười tám, trở thành thần đồng xuất sắc được nhắc đến nhiều nhất.

Đối mặt với sự danh vọng và sự sẵn đón không ngừng kia, hai anh em chỉ cười lạnh, họ đâu cần mấy thứ hư vinh hào nhoáng này làm gì, cái họ cần là tiền, quyền, thực lực để bảo vệ bảo bối mà mình trân quý.

Và khi họ có đủ, ánh nhìn của ông đối với họ càng dè dặt cẩn trọng hơn, nhưng cũng không giấu được sự hân diện.

Và họ đã quyết không để cho bé con của họ chịu nhục nhã ở đó nữa, họ muốn đoạt lấy bé con về để nâng niu trong lòng bàn tay họ.

Bao năm qua, vì muốn cho bé con sống yên bình trong ngôi nhà đầy thủ đoạn đó, họ cũng vì muốn tạo dựng sự nghiệp tương lai nên họ đã có nín nhịn, nhưng hôm nay dường như không thể nào nhịn nổi nữa, khi cô em họ kia trêu chọc móc máy bảo bối của anh, chê cười cô đủ điều, anh cảm thấy máu huyết dâng trào.

Ngay trong bữa cơm, cũng không để bảo bối của anh ăn một cách nhẹ nhàng?

Bất chợt bàn tay siết chặt thành quyền của anh bị một bàn tay khác nắm lại, anh ngược mắt nhìn, là Huyền Tú, em trai anh đang lắc đầu ra hiệu, bảo anh đừng quá nóng lòng

Như vừa chợt hiểu ra, nắm đấm siết chặt kia chợt buông lỏng, anh thầm cười mình ngốc nghếch, cười mình ngu ngơ. Đối mặt với thương trường tàn khốc, thủ đoạn nặng nề, những bài thi vượt lớp cực khó khăn mà anh chưa bao giờ chùng bước, nay chỉ vì người ta cười bảo bối của anh đã làm cho anh mất hết cả bình tĩnh.

Khe khẽ thở dài, hầu như chuyện gì liên quan đến Ngọc nhi, anh chẳng bao giờ kiềm chế nổi mình.

Họ đã chuẩn bị tất cả các kế hoạch, để Huyền Tú tiếp cận Huyền Ngọc, anh đàm phán với gia gia, rồi đưa cô bé về với anh dù với bất cứ giá nào.

Nhưng, mọi chuyện đâu khi nào được như ý mình muốn, bất chợt xảy ra tin tức ông anh bị bệnh hấp hối.

Khi luật sư tuyên bố đọc di chúc, chỉ gọi ba anh em họ. những gì trên bản di chúc ghi làm Huyền Thiên thiếu chút nữa không kiềm nén nổi mình mà lao đến hỏi gia gia đang giở trò gì.

Tại sao lại để gia tài lại cho Huyền Ngọc, một cô bé con chỉ gần mười sáu tuổi, làm sao có thể đối chọi hết được với các âm mưu. Hơn hết chính là đại ca, một con sói đã man âm hiểm đang rình rập chực chờ bên cạnh gia tài của gia gia hàng ngày hàng giờ.

Gia tài này giao vào trong tay bất cứ người nào, đều cũng sẽ có cuộc chiến đẫm máu, gia tộc tan tác. Cho dù là để lại cho anh em anh cũng chưa chắc giữ vững, thế mà tại sao, tại sao lại gửi vào trong tay một cô bé con ngay cả bản thân mình vẫn còn lo chưa xong, làm sao có thể đối phó với âm mưu trùng trùng điệp điệp bên ngoài.

Còn các anh, liệu có thể bảo vệ cô 24/24 được hay không, trong khi chính bản thân của các anh còn chưa được đến gần cô, cô đối với các anh gần như chỉ là người xa lạ.

Theo những gì anh tìm hiểu trong những tháng ngày sống khổ cực ở Hongkong, bé con của các anh vì thường ở nhà một mình nên đã hình thành bản tính hướng nội.

Cộng thêm khoảng thời gian đến sống trong nhà Hắc Huyền, những ‘anh, chị’ kia càng ra sức chèn ép làm cô bé con đã rụt rè nay lại còn rụt sâu hơn và vỏ ốc của riêng mình.

Dưới ánh nhìn chăm chăm của ông, các anh có lòng nhưng cũng không dám ra mặt, chỉ sợ ông biết chủ ý của bọn họ. trước khi nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không thể để ông biết mình đang có ý định gì, nên chỉ đành đưa mắt nhìn họ đối xử ghê lạnh với bảo bối của mình.

Nay, ông có ý định này, chẳng khác dồn Huyền Ngọc vào chỗ chết, mà người ra tay đầu tiên chắc chắn là đại ca

Như biết được họ đang suy nghĩ gì, đại ca lạnh lùng lên tiếng.

“Nếu muốn cô bé ấy sống yên bình, đơn giản thôi, xóa tên cô bé ấy ra khỏi gia tộc, anh đảm nhiệm số tài sản đó, cũng đảm bảo luôn an toàn của nó. Nhưng đều cần nói đó chính là, các cậu không được chen chân vào số tài sản này.”

Hai anh đưa mắt nhìn nhau, đúng với ý họ nghĩ, sau đó đưa mắt nhìn về phía gia gia đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt bệnh hoạn mờ sương dường như lóe lên chút đắc ý.

Bất chợt Huyền Thiên hiểu, đây là âm mưu của ông, ông sợ anh em họ giành giật gia tài với đại ca gây ra xáo xáo nội bộ, nên ông dùng tánh mạng của Huyền Ngọc để uy hiếp hai anh, vậy cũng có nghĩa, kế hoạch của hai anh ông đã biết ngay từ đầu.

Bình thường nếu ai giữ tài sản cũng thế, nhưng nếu Huyền Ngọc giữ số tài sản này, thì sự nguy hiểm của cô lại tăng gấp nghìn lần, chỉ vì không muốn các anh chen chân mà ông lại giở ra thủ đoạn này.

Huyền Thiên muốn ngửa mặt cười to. Gia gia ơi là gia gia, cháu của ông đâu vô dụng đến mức thèm muốn cái gai tài này của ông, chúng cháu cần chỉ cần vươn tay ra là lấy được, cần gì ông phải hao tổn hết tâm tư, nhưng cũng khen ông đó chính là, nếu không có Huyền Ngọc ở giữa, cũng chưa chắc hai anh rút lui trong yên bình.

Chuyện đã đến nước này, các anh chỉ có thể thỏa hiệp.

Bảo bối ơi là bảo bối, vì em, bọn anh không tiếc bất cứ thứ gì cho dù là sao trên thiên thượng, cho nên, phải hảo hảo bù đắp bọn anh nhé!

Phiên Ngoại Triệt Nhất

Có những thứ tình cảm nếu nó đã xuất hiện từ buổi ban đầu, bạn hy vọng nó mất dần theo thời gian ư? Đương nhiên không thể nào có bạn ạ, tình cảm như một mạch máu nổi lên với trái tim một khi nó đã hiện như hòa tan vào huyết mạch của bạn thì bạn mong nó sẽ biến mất theo thời gian thì đó là chuyện không thể nào, trừ khi chính bạn đang tự lừa mình dối người.

Không biết ai nói lên câu nói đó, nhưng Triệt Nhất vô cùng cảm thấy thấm thía, tình cảm anh dành cho Huyền Ngọc nó như là máu thịt của chính anh. Ngay từ buổi đầu tiên cô bé con với ba chiếc răng cửa ngậy thơ kia đã trói chặt hồn anh, đôi mắt đen láy ngân ngấn nước khi thấy cảnh ba anh và ba cô ấy ấu ả với nhau.

Lạ lùng thay khi anh chỉ là người vừa mới đến chẳng hề quen biết cô, nhưng cô lại chui vào lòng anh khóc thút thít tìm sự chở che mà tuyệt đối không hề ngã vào lòng người mẹ của cô.

Bắt đầu từ đó anh tin là có duyên phận.

Cha anh vì tìm cô cô mà bỏ đi cả sinh mạng của mình, anh thì không bao giờ như thế, nếu anh đã xác định yêu, anh sẽ im lặng để xây dựng thế lực cho mình khi nào đủ vững mạnh thì anh mới bày tỏ tình yêu đó.

Vì anh biết đó cũng chính là lúc anh có thể nắm giữ được tình yêu trong tay, anh không giống ba chỉ biết chứng minh tình yêu của mình qua nỗ lực mà không có thực lực. với anh, nếu anh không có thứ mà anh có, anh sẽ giết! Giết hết tất cả để đạt được thứ anh muốn, anh không thuộc loại người ủy mị đau thương khi tình yêu đến rồi đi chỉ biết ngồi đó ân hận đau lòng.

Muốn nắm giữ tình yêu cũng y như một canh bạc hay một cuộc chiến kinh doanh trên thương trường, phải nắm rõ điểm yếu và mạnh của đối thủ, phải có thực lực trong tay để đi đến kết thúc sau cùng, và cuối cùng phải có cả liều lĩnh để được có.

Cả ba điều đó anh điều đã làm được. nên giờ đây, khi anh ngồi trên chiếc sofa sang trọng trong phòng khách, ngồi nhìn Tiểu Ngọc nhí nháy ôm lấy đứa bé mặc bộ Kimono màu tím không ngừng quẩn quýt bên mẹ, đứa bé đó là con của anh và Tiểu ngọc nhi, anh biết, nhưng chưa chắc hai người đàn ông còn lại trong ngôi nhà này biết và chấp nhận.

Họ cứ khư khư cho đó là nỗ lực của họ, à thì không phải con trai anh thích mặt kimono, mà là Khu! Anh ép nó mặc, thẳng nhóc tánh tình quái gở, lúc đối mặt với anh và những người khác thì lạnh lùng y như ba Thiên của nó, nhưng khi đối mặt với mẹ nó thì bỗng trở nên hiền hoà vô hại như ba Tú và có chút vô lại giống anh.

Không phải anh tự hào, nhưng nếu so về điểm vô lại mặt dày thì đảm bảo chả có ai vượt qua anh, với vì nếu anh không như thế chưa chắc hôm nay đã ôm được mỹ nhân về.

Dù cách của anh hơi có... E hèm, ờ hơi có tí bỉ một chút, nhưng anh thuộc loại người thương nhân, mà đã là thương nhân thì không bao giờ chịu kinh doanh thua thiệt.

Nếu không đầu tư thì thôi, đã đầu tư thì chẳng bao giờ chịu thua lỗ. Nhưng mà đó chỉ là anh nói, trong nội tâm của thuộc hạ trung thành nào đó ở đất nước mặt trời mọc âm thầm khinh bỉ ông chủ của mình: Hừ, làm ra vẻ cao thâm, ván bài này chẳng khác nào liều mạng, 99% thua cuộc, ngay cả bản thân mình 1% thắng cũng không có giờ dám ngồi đó dạy đời ai!

(Triệt Nhất: Cậu có tin tôi cho phụ nữ cường gian cậu rồi chụp hình cho người yêu nhỏ của cậu xem ko, mỗ thuộc hạ nào đó che miệng lắc đầu, cụp đuôi chạy trốn)

Đang chìm trong suy nghĩ, bất chợt anh thấy góc áo kimono của anh giật giật, anh đưa mắt nhìn, là một bàn tay mũm mĩm trắng phau phau, đưa mắt lên chút nữa là gương mặt phúng phính và đôi mắt to tròn. Nghiêng người ra xa một chút nhìn trực diện, là một búp bê Nhật Bản mặc Kimono màu tím, à không con búp bê này đang phun mũi thối bong bong nhìn anh:

“Ba Nhất, ba lau mũi con đi.”

Anh ngẩng đầu lên định hỏi đang chơi với mẹ sao mẹ không lau, thì thấy Huyền Ngọc dựa nửa người trên sofa ngủ ngon lành.

Mắt của anh tối sầm lại, đêm qua hai anh em họ Hắc Huyền kia đã làm bảo bối của anh mệt thế này.

Mà đêm qua, tức nhất là hai gã đó bình thường giành con với anh, tự dưng giao lại bảo anh dỗ nó ngủ, mà thẳng nhóc này cũng thế, tự dưng bám chặt lấy anh gọi ba Nhất, ba Nhất mãi không buông, khi anh dỗ con ngủ xong rồi thì bên kia phòng cũng đã đóng kín cửa, bên trong truyền ra thanh âm ái muội mà ai cũng biết là chuyện gì đấy.

Hừ, dù gì anh cũng là thiếu chủ của tập đoàn Hắc đạo lừng danh, đâu dễ dàng bỏ qua như vậy, anh sử dụng tài năng của mình leo bằng đường cửa sổ đi vào, lần này định bắt gian xong sẽ khóa chặt Huyền Ngọc bên cạnh mình nửa tháng.

Nhưng cảnh đông cung đồ sống làm anh suýt chút nữa phun máu mũi, anh một tay kẹp mũi trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ, đâu phải lần đầu tiên thấy Huyền Ngọc lửa thể đâu mà lại xúc động đến mức này.

Nhưng cảnh tượng hiện tại làm cho máu trong người anh như muốn sôi sục.

Thân thể cô trắng như tuyết, nằm úp sấp trên chiếc giường trắng, lúc này màu trắng trên da cô đã hình thành thể đối lập với chiếc giường bởi nó không còn thuần trắng như thường ngày mà là nhiễm một tầng hồng như cánh hoa đào trong nắng sớm, từng giọt mồ hôi tinh mịn trên thân thể của cô dưới ánh sáng đèn lấp lánh như những hạt kim cương.

Móng cô vênh cao cao, đôi môi thỏ hồng hồng, tiếng rên rỉ dụ hoặc của cô lan tràn khắp phòng cùng với tiếng thở hào hển của hai chàng trai.

Lúc này gần như họ không kiềm giữ nổi đồng loạt bắn ra, rồi đổ ập xuống giường.

Huyền Ngọc rũ người xuống chiếc giường mềm mại, cả người hư thoát như không còn chút hơi sức nào, y như con búp bê tình dục, nhưng vẫn đầy vẻ quyến rũ.

Anh chẳng nói lời nào, lẳng lặng bước vào phòng, mặc xác hai kẻ đỡ hơi kia, anh lặng lẽ bế cô lên, bước vào phòng tắm, vừa chỉnh nhiệt độ nước ấm thích hợp, vừa lấy sữa tắm tắm gội cô từ đầu đến chân.

Gột rửa sạch sẽ dấu vết hoan ái trên người của cô, nói thật bản thân anh cũng có chút khiết phích, anh cũng không thích ai chạm vào người cô, nhưng người đó là hai anh em họ anh cũng không còn cách nào khác.

Ban đầu nếu như không phải họ dung nạp anh, thì cũng chưa chắc có ngày hôm nay, bọn họ cũng không phải thánh nhân, bọn họ cũng không vừa mắt anh, chỉ là vì Huyền Ngọc, nên họ đành thỏa thuận mà thôi.

Nhưng anh chính là không chịu nổi trong cơ thể của cô có tinh dịch của người đàn ông khác, anh xoa xà phòng lên bầu ngực sữa trắng ngần của cô, thỉnh thoảng vân vê chút điểm đỏ nổi lên trên ngực cô, đã sinh một đứa con, Huyền Ngọc của anh ngày càng trở nên quyến rũ lạ thường.

Bầu ngực sữa căng đầy, mẫn cảm, chỉ khẽ khiêu khích mà cô đã oằn mình trong tay anh, anh lướt dọc tay xuống, mà mê vùng bụng phẳng lì, sau đó xuống dần thấp hơn nữa, một tay anh tham tiến vào hoa huyết.

Qua một lần hoan ái say mê, nhưng hoa huyết của cô vẫn chặt khít, anh đưa tay đi vào, thuần túy chỉ là vệ sinh giúp cô, nhưng âm thanh rên rỉ tê dại tận xương kia của cô làm anh không thể kiềm lòng được tăng thêm một ngón tay, nhẹ nhàng đóng đưa.

Cô bé con của anh quá mức nhạy cảm, cô đóng đưa theo tay anh, đòi lấy nhiều hơn, thỉnh thoảng còn cắn lên vai anh.

Nhiệt huyết dâng trào nhất thời không thể khống chế được, anh vội vã thoát quần áo của mình, lấy ra nam căn đã sớm nhất trụ kinh thiên, khẽ cọ xát bên ngoài hoa huyết mấy cái, cô bé con đã chịu không nổi đóng đưa eo muốn tìm bất mãn.

Miệng khẽ rì rầm:

“Anh hai, anh hai...”

Đây không thể nghi ngờ chính là liều thuốc kích tình mạnh mẽ nhất, bất cứ chuyện gì chỉ cần cô đưa đôi mắt mờ sương nhìn anh, gọi một tiếng anh hai là hầu như anh quăng mục cối giáp đầu hang, chứ đừng nói chỉ than thể cô đang như bông hoa thuộc phiện nở rộ dưới than mình, còn liều mạng dụ dỗ anh.

Thẳng lưng một cái, chiếc eo rắn chắc không ngừng đóng đưa, nam căn hung mãnh như cự long lúc này đang không ngừng tìm kiếm dòng suối mát trong mà anh hằng thèm khát.

Có lúc thấy cô rên rĩ, sợ cô chịu không nổi anh khẽ thả chậm tốc độ, nhưng cô em gái vô ơn này chẳng hề biết ơn anh, còn bĩu môi rầm rì ai oán, anh hơi rút ra, cái mông tròn trĩnh trắng ngần của cô đã vội vã ưỡn theo, miệng còn lẩm bẩm

“Anh hai, anh hai...”

Anh bật cười khẽ véo nhẹ lên bờ mông cô, hằn ra vết đỏ ửng, bất chợt trong hoa huyết của cô co rút chặt hơn, anh biết đây là nhược điểm của cô, mỗi khi hoan ái, anh véo vào mông cô, nâng niu nó thì cô rất nhanh sẽ đạt đến cao trào.

Và bí mật này, đương nhiên hai anh em Thiên và Tú chẳng ai phát giác anh dùng nó để làm lợi thế riêng của mình.

Anh đóng đưa vòng eo mạnh hơn, tay lại véo mông cô mạnh hơn, cô gần như hồng mắt, không ngừng lắc lư vòng eo hòa theo nhịp điệu của anh, làm cho anh như phát cuồng, tận tình rong ruổi không kiềm giữ nữa.

Khoái cảm dâng lên như song biển dạt dào, nhấn chìm cả anh lẫn cao trong đỉnh cao hoan ái, anh gằm nhẹ, đem hết tinh lực của mình bắn vào trong cô. Cô thở hổn hển gần như phát khóc, rồi cô cũng co giật trong đỉnh cao của mình, sau đó xụi lơ trong vòng tay anh, cô mệt chết rồi, không còn hơi sức để nghĩ nữa.

Nhưng có một điều anh chắc chắn, sáng mai khi thức dậy, cô sẽ không nhìn mặt ba người, cô ghét chơi trò xa luân chiến thế này, mỗi lần như thế cô đều giận thật lâu.

Nhưng đêm nay là cô quá quyến rũ, làm anh không thể kiềm lòng được....

Chìm đắm trong trận hoan ái tối qua, lều tại của anh đang ngẩng cao đầu, vận sức chờ phát động, và ai kia, dường như cố tình lửa cháy đổ thêm dầu, đang ngủ, một bên khoe miệng chảy nước miếng, cực hạn dụ hoặc, chưa kể miệng cô khe khẽ lẩm bẩm:

“Anh hai....”

Thôi thì nếu cô đã giận, thì mình ăn đậu hũ thêm lần nữa chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Nghĩ thế anh cười gian trá, đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ đứng hầu cạnh bên ý bảo chăm lo cho đại thiếu gia, rồi anh bế Huyền Ngọc lên, đi về phía phòng mình.

Đáng thương thay cho cô bé khăn quàng đỏ, trong cơn say ngủ không biết mình đang bị con sói xám đang dần nuốt vào bụng.

Đáng thương cho cậu bé con nho nhỏ, hic hic cái mũi vì bị ba mẹ bỏ qua một bên, rất nhanh, bảo mẫu đã chạy đến lau mũi cho cậu, và dỗ cậu đi chơi.

Bên trong nhà... Xuân sắc vô biên!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-trai>